

BÜŞRA YILMAZ

**KIBRİT ÇÖPÜ
MEZARLIĞI**

epsilon

t.me/kitabchi

Sevgili sekiz yaşıım,

Nasılısın?

Biliyorum, korkuyorsun. Kafanın içindeki sesleri susturmak istiyor, beceremiyorsun. Kendin olmak ağır geldiği için, o büyük yemek masasının altına saklanıp başka biriymiş gibi davranıyorsun. Kendini sürekli ağladığın için güçsüz, başına kötü şeyler geldiği için şanssız hissediyorsun.

Sana bir iyi bir de kötü haber getirdim.

Kötü haber, kafadaki sesleri hâlâ susturamadım.

İyi haber, artık onları satıyorum.

Sen bu kadar güçlü olmasan, beceremezdim.

Teşekkür ederim.

Yirmi beş yaşıım

“Çocukluğumdan beri başkaları gibi olmadım. Dünyayı diğerlerinin gördüğü gibi görmedim. Tutkularımı ve kederimi, onlarla ortak bir kaynaktan almadım. Yüreğim uyanmadı başkalarının sevinç duyduğu seslerde. Ve sevdiğim her şeyi, yalnız sevdim.”

– Edgar Allan Poe

25 Kasım 2017

♪ Yael Naim - Lonely ♪

10

t.me/kitabchi

Boş küvetin içinde, dizlerimi çeneme dayamış oturuyordum. Tepemdeki bozuk duş başlığından sırtıma sıcak su damlaları usulca düşüyor, hatta canımı acıtıyordu. Daha önce de olmuştu. Ancak sırtımın tam kanat kasının olduğu yere düşen bu sıcak su damlalarının bir anlamı varmış gibi hissettiğimden, duş başlığını tamir ettirmek istememiştim.

"Onu son gördüğümde gökyüzündeydi. O yüzden artık kuş olmak istiyordum Doktor."

Her sıcak su damlası, gözlerimden akıyormuş da sırtıma düşüyormuş gibiyken, aklımdaki tek cümle buydu. Sanki Özgür'ün ruhu, "Sen kuş değilsin. Bırak, yansın kanatların ve tekrar balık ol," diyormuş gibiydi. O yüzden, hoşuma gidiyordu bu.

Kanatlarımı yakmak ve tekrar balık olmak...

Dalgınlığımı üstümden atabildiğimde tekrar balık olmamın neden bu kadar imkânsız olduğunu fark ettim. Küvet boştu. Sık sık unutturdum zaten doldurmayı.

Küvetten çıkıp lavabonun üstündeki aynaya baktım. Saçların hâlâ birkaç santimdi. Uzamasına hiç izin vermemiştim. Muhtemelen bir daha da hiç izin vermeyecektim.

Usulca dönüp acıyan sırtıma baktım. Önceden oluşmuş yanıkların üstüne akan sıcak su damlaları onları iyice kötü hale getirmişti. Fiziksel bir acı, ruhumu iyileştiren saçma bir fikirdi, o yüzden buna devam ediyordum.

Yanıkları umursamadan banyodan çıkıp elime ilk geçen uzun beyaz elbiseyi giydim. Tam o an, yağmurun başladığını duydum. Sevdığım o sesi takip ederek pencereye doğru yöneldim.

Dışarıda yağan yağmur damlaları, alacaklıymış gibi cama tüm gücüyle çarparken elimi usulca soğuk cama değdirdim. Kısacık kesilmiş ve canımı acıtan küçük tırnakların, yalnızlığını yüzüme çarpar gibi gözümün önüne geldi. Bir süre onları izledim. Özgür'den sonra diplerinde kimse kalmaması diye mi huy edinmişim onları kökünden kesmeyi? Yoksa canım sürekli yansın da, kaybettiğim şeyleri bana hatırlatsın diye mi? Bilmiyordum. Son iki yıldır, çoğu şeyi bilmediğim gibi...

Soğuk havaya aldırmadan, incecik bir gömlekle havuzun başında öylece oturmuş şarap içen Bay K'yi gördüğümde yüzümdeki acı ifadesi yerini ince bir gülümsemeye bıraktı. Dünyadaki tek yalnız kendim olmadığımı hissetmenin verdiği rahatsız edici huzur, neredeyse kırk derece olan odaya rağmen vücudumu soğutmaya yetmişti. Dışarısının soğuğuyla ısınabilme umuduyla pencereyi sonuna kadar açtım. Kafamı dışarı çıkarıp yağmur damlalarının beni ıslatmasına izin verdim. Çünkü ne zaman yağmurla tenim birbirine değse, kendimi evimi bulmuş gibi hissederdim.

Her zaman yaptığının aksine, küçücük bir odadan başımı çıkarıp birkaç damlayla yetinmek istemedim. Ve hızla pencereyi kapatıp aşağı indim.

Uzun beyaz elbisem yerlerde sürünürken adımlarım da ıslak zeminde sürünüyordu. Arkası dönük Bay K'ye doğru yürüyüp tam önünde durdum. Beni görünce değişeceğini umduğum soğuk yüzünde hiçbir değişim olmadı.

Bay K bana baktı, ben ona... Ne yapmaya çalıştığımı anlamıyor gibiydi. Bense, ondan daha çok bilmiyordum ne yapacağımı... Bunu sorgulamaya yetecek zamanım yokmuş gibi, sadece beni çağıran sesi takip ettim.

Evimin sesini...

Ve Bay K'nin gözlerinin içine baka baka kendimi sonbaharın melankolik sevgilisi sarı yapraklarla dolu kirli havuza bıraktım.

Aklımda sevdiği, bedenimin nefret ettiği evimde, kirli suyun içinde, bedenim tıpkı oradaki diğer kurumuş yapraklar misali anlamsızca hareket ederken, duyduğum tek ses zihnimdekilerdi.

Ne zaman bırakacaksın birilerinin gözünün önünde acı çekmeyi? Ne zaman tek başıyken düşeceksin bir yerlere? Özgür yokken tüm suların kirli, tüm düşüncelerin gibi... Okyanus uzakta diye hak ettiğin şey bu kirli su mu? Tertemiz bir yağmur varken dışarıda... Neyi bekliyorsun ki? Havuzun dışında şu an sakince oturan adamın, Özgür gibi seni oradan kurtarmasını mı? Yoksa... tam tersini mi?

Kirli su, genzimden aşağı akarken bilincimi usulca kaybediyordum. Ve ilk kez bu kadar iyi geliyordu. Çünkü bu, kafamın içindeki sesleri durdurmanın tek yoluydu.

Bay K, gözlerinin önünde kendini havuza bırakan Yosun'un giderek zayıflayan çirpınışlarını izlerken oldukça yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Üzerindeki ütülü beyaz gömleği usulca çıkarıp dikkatlice katlayarak birkaç adım arkasındaki sallanan koltuğun üstüne bıraktı. Gözlüğünü ve bileğindeki oldukça pahalı saatini de aynı yavaş hareketlerle çıkarıp gömleğinin üstüne yerleştirdi. Havuzun içindeki kişinin, artık hareket etmeyişi onda hiçbir panik duygusunu harekete geçirmiyordu. Adrenalin yoktu. Korku yoktu. Üzüntü hiç yoktu. Ama aksi duyguları da hissetmiyordu. Bu durum onda bir mutluluk ya da tatlı bir heyecan da yaratmıyordu. Her zamanki gibi, öğrenilmişlikle hareket ediyor ve yapması gerekeni kendi yollarıyla yapıyordu.

Havuzun içindeki genç kadının hareketsiz bedenine bakıp havuza doğru yaklaştı. Ayakkabılarını çıkarıp ikisinin aynı hizada olmasına dikkat ederek yan yana koydu. Ciğerlerine derin bir nefes çekip havuza atladı.

Kirli suyun aksine, tertemiz beyaz kıyafetiyle havuzun ortasında öylece hareketsiz duran Yosun'a doğru yüzerken, kalbi televizyon izlerkenki halinden biraz bile fazla atmıyordu. Kendinden geçmiş genç kadını kolundan yakalayıp çekti ve hızla belini kavradı. Onu, kendi kollarıyla sıkıca tutarak dışarı doğru taşıırken aklından geçen yalnızca havuzun ne kadar iğrenç olduğuydu.

Kenara yaklaşınca iki eliyle Yosun'un belini kavrayıp tüm gücüyle onu havuzdan çıkardı ve yere oturtmaya çalıştı. Kuş kadar hafif bir kadını bu kadar ağırlaştırmanın ne olduğunu düşünmeden edemedi. Güçlülkle, kendi de havuzdan çıkarken Yosun'un kontrolsüz bedeni yığılıp kafası çarpmasın diye uğraşması gerekti.

Havuzdan tamamen çıkıp Yosun'un ıslak ve hareketsiz bedeninin kontrolünü eline geçirdiği an, ilk yaptığı şey genç kadının başını usulca yere bırakmak oldu. Yosun'un yüzüne yapışmış yaprakları eliyle temizlerken onun nefes almadığını fark etti. Ama her zamanki sakin tavrını hiç bozmadan yaptığı şeye devam etti. Güzel görünmesi yaşamasından önemliymiş gibi...

Ellerini kızın hareket etmeyen göğsüne düzgünce yerleştirip ciğerlerindeki suyu dışarı çıkarması için belirli aralıklarla bastırdı. Genç kadının küçük dudaklarından kirli su dışarı çıkarken bedeni sertçe sarsıldı.

Ağızımda dünyanın tüm kiri, ciğerlerimde dünyanın tüm ağırlığıyla sarsılarak uyandığımda, karşımda gördüğüm yüz Bay K'nindi. Bana aldırış etmeden, sakince yanıma uzandı. Buz gibi havaya inat, ıslak ve yarı çıplaktı. Konuşmayı becerebildiğim ilk an, "Üşüyor musun?" diye sordum.

"Haliyle," diye yanıt verdi.

Başımı ona doğru çevirdiğimde usulca titrediğini gördüm. Ama yüzünde hiçbir kızgınlık izi yoktu. Gülümseyerek ciğerlerimdeki acıyı yoksaymaya çalıştım.

"Bunu neden yaptığımı sormayacak mısın Doktor?"

"Soru sormayı sevmediğimi biliyorsun Yosun."

"Ben anlatayım mı?"

"Bir şeyleri anlatmayı çok sevdiğini biliyorum."

Cılız gülümsemem büyüdü. Bu acımasız görünen, hiçbir düşüncesini okuyamadığım adamın yanında kendimi neden iyi hissettiğimi anladım o an. Beynim bana ihanet edip, acısız tüm dünyaya göstererek merhamet dilenir gibi davranırken, karşımda acıma duygusu olmayan birinin oluşu beni zorluyordu. Ve bu, nefret ettiğim bu davranışımın verdiği rahatsızlığı kapatıyordu. Bakışlarımı ondan çekip onun yaptığı gibi koyu mavi gökyüzüne çevirdim.

“Özgür üç yıl önce kapımı çaldığında ölüyordum,” dedim çok sevdiğim o uzun uzun anlatışlarımdan birine başlarken. “Ben karşısında ölürken, o beni yaşatacağını biliyordu bence. Anlamıştı. Yalan söylemeyeceğim, ben de anlamıştım. Ama bir süre kabul etmedim. Hatta ikinci defa kendimi öldürmeye çalıştığımda bile...”

“Belki de Özgür’ün zayıf noktasını buldun.”

Ne demek istediğini anlamıştım ama anlamak istemedim. “Nasıl yani?” diye soruverdim kendimi kandırmaya çalışarak.

“O birilerini yaşatarak içindeki vicdani savaştan kaçtı. Sen, onun kaçtığı yer sensin diye sesini çıkarmadın. Ve onun bir defa değil... defalarca hayatını kurtarmasına izin vererek ona yardımcı oldun.” Ne tepki vereceğimi merak ediyormuş gibi, yüzünü bana doğru çevirdi. “Onun seni kurtarmaya, senin kurtulmaya ihtiyacın vardı.”

Derin bir nefes aldım. Göz ucuyla ona bakarak, “Şu an yaptığım da benzer değil mi?” diye sordum kendime üzülenek. “Her zaman yanımdaki kimse, ona istediğini vermek için yaşayacağım.”

“Özgür birini yaşatmanın verdiği hazzı merak etti... Bense biri ölünce ona ne oluyor diye merak ediyorum. Ve sırf bunun için birkaç dakikalığına da olsa...” Bu defa dayanamayıp sesli güldü. “Ölüyorsun.”

“Değiştiğimi sanıyordum.”

“Sadece yanındakiler değişiyor Yosun.”

“İki yıldır tanıyorsun beni. Neredeyse senden başka kimseyle doğru dürüst görüşmüyorum bile. Nasıl oluyor da...”

Bay K, cümlemi bitirmeme izin vermeden sözümü hızla kes-ti. “Şöyle oluyor,” diye açıklama getirdi soruma. “Dışarıda kahve içecekken... Taksiye bindiğimizde... Ya da yolda yürürken... Hayatına saniyelik giren insanlar bile seni etkiliyor. Bunu anlamak zor değil inan.”

Yattığım soğuk zemine yapışmış bedenimi güçlkle kaldırdım. Oturduğum yerde dizlerimi karnıma çekip kollarımı dizlerimde birleştirdim. Başımı ıslak ve ışıkmış dizlerime yasladım.

“Birilerinin beni bu kadar kolay okumasından nefret ediyorum Doktor,” dedim ağlamaklı bir sesle. “Senin gibi olmak için nelerimi vermezdim.”

“Ben neyim Yosun? Ya da... Sen nesin?”

“Ben camdan yapılmış bir bedenim. İçim dışarıdan görünür. Ama sen, kapalı çelik bir kutusun. Kilidin bile yok. Açılman imkânsız. İçinde ne olduğunu senden başkası bilmiyor.”

Usulca yanıma sokuldu. Kulağıma doğru eğilip orada kimse olmamasına rağmen sanki kimseler duymasın diye olabildiğince kısık sesle, “İnan, içimde ne var ben bile bilmiyorum,” dedi. “Ve şu an yanımda duran bu camdan bedene o yüzden ihtiyacım var.”

Gözlerimden usulca bir damla yaş akarken Bay K'yle geçirdiğim iki yılı düşündüm. Başta doktorum olan, sonra karanlık sırları olan ama duyguları olmayan bir arkadaşına dönüşen adama... Hafifçe burnunun ucuna kadar düşen, sık kahverengi saçlarının ardında sakladığı yüzü ilk defa o an ilginç geldi. İlk kez dudaklarından dökülen samimi kelimelerin gaffetine düştüğümden olsa gerek, elimle yüzündeki saçları geriye ittim. Taktığı gözlüğün, ince burnunun kenarlarında bıraktığı kırmızı izler komik değil, naifti. Saçları kadar sık olmayan, iri gri gözlerinin üstündeki pek nadir görünen kaşlarının yüzünün ne kadar yumuşattığını düşündüm o an. Belki de o yüzden saçlarını ve gözlüğünü siper ediyordu yüzüne. Dudakları ince değildi ama kalın da sayılmazdı. Uçları duygularını asla okuyamayacağım gibi çizilmişti sanki. Ne aşağı bakıyordu ne de yukarı... Çene kemikleri keskindi. İki yıldır yanımda olmasına rağmen daha önce hiç fark etmediğim minik bir ben vardı gözünün hemen altında. Yüzünü incelerken, “Normal değil,” dedim istemsizce.

“Ne o normal olmayan?”

“İki yıldır yüzüne bakıp çoğu şeyi şu an fark etmem.”

“Başından beri aramızdaki şey normal değildi. Sana cazip gelen de bu zaten,” dedi.

Çok haklıydı. Her zaman öyleydim. Kendi anormalliğimi bastırmaya çalışır gibi, normal olmayan kişilerin yanında iyi hissedirdim.

"Kendimi kaptırmamış olmam büyük bir gelişme ama, değil mi?" diye sordum umutsuzca.

Bu onu daha da güldürdü. "Hayır Yosun," dedi ayaklanırken. "Bu gelişmeden ziyade benim sana sağladığım bir avantaj." Koltuğa bıraktığı gömleğini alıp içeri giderken ben de hızlıca toparlanıp peşinden gittim.

Bay K büyük adımlarla oturma odasına doğru ilerlerken, ben de sorularımdan kaçamamış diye koşar adım onu takip ediyordum. "Avantaj derken ne demek istedin Doktor?" diye sordum.

Odanın kapısındaki devasa heykelin yanında durup kafasını bana çevirmeden, "Hislerimin olmaması," diye yanıtladı ve ardından gerisini ben tamamlayabilirmişim gibi yürümeye devam etti. Merdivenlere doğru yöneldiğinde üstünü değiştirmek için yatak odasına gittiğini anladım. Onu rahatsız etmemek adına, o tekrar aşağı inene kadar oturma odasında beklemeye karar verdim. Ancak üstüm ıslak ve kirli olduğu için Bay K'nin en az onun kadar soğuk görünen pahalı İtalyan mobilyalarını mahvetmemek için ayakta kalmayı tercih ettim.

Odanın tam ortasında, kirli ayaklarımla dikilirken defalarca girdiğim o odada da daha önce fark etmediğim bir şey var mı diye bakındım. Vardı. Kitaphındaki kitaplar, renklerine göre ayrılmıştı. Ancak neredeyse hiçbiri renkli değildi. Giden siyaha kaddı hepsi. Odadaki bütün heykellerin yüzü, oturma alanlarını görmüyor ve yanındaki heykele doğru bakıyordu. Sanki Bay K orada otururken onu izlemesinler diye öyle yapılmış gibiydiler. Kitap okuma koltuğunun yanındaki ahşap sehpanın üstündeki minik kadın büstünün ise gözleri bağlıydı. O an, Bay K'nin yalnız kalmak için heykelin gözlerini bağlayan bir adam olduğunu düşünebilirdim. Ama bu, ona tersti. Çünkü o benim aksime yalnızlığı ve kalabalık içinde olmayı umursamazdı. Hiç değişmeyen kalp atışlarında dış etkenlerin hiçbir önemi yoktu.

Ben odayı sanki ilk kez görüyormuşçasına incelerken, Bay K üstünü değiştirip aşağı indi. Elindeki havluyu elime tutuşturup kendine içki almak için çalışma masasının üstündeki şişeye uzanırken, "Neden ayaktasın?" diye sordu.

Boş bulunup elimdeki havluyu sıkarak, "Kirliyorum," dedim. Avucunda gevşekçe tuttuğu içki bardağından bir yudum alıp alayıcı bir gülümsemeyle, "Neyi değiştirir bu?" diye sordu ve uzun deri kanepeye oturdu.

Ben de farkında olmadığım diğer şeyleri düşündüm. Mesela, her şeyi en ince detayına kadar düzenli ve temiz olan odayı kirletmemin onu rahatsız etmeyeceği gibi...

Elimdeki havluyla saçlarımı kurularak onun oturduğu kanepeye doğru ilerledim. Oturmadan, bir önceki konuya dönembilmemiz için, "Hislerinin olmamasının benim için avantajlarından bahsediyorduk," dedim. Oturmamı bekler gibi, hızlıca cevap vermeyip onun yerine içkisinden büyük bir yudum aldı. Yanına oturup gözlerinin içine cevap alma umuduyla baktım.

"Çok basit," diye açıklama getirdi merakıma. "Seni en çok üzen şeyleri konuşurken bana şöyle bir şey demiştin. 'Kim beni azıcık sevecek gibi olsa, onu kalbim patlayana kadar seviyorum.' Hatırlıyor musun?" Hatırladığımı göstermek için başımla usulca onayladım. "Ve yanı başında seni sevmesinin ihtimali bile olmayan bir adam var. Beklenti yok. Acı yok. Beni sevmeye ihtiyacın ya da zorunluluğun yok. Dünyada sevdiğim kimse olmadığından, seni sevmediğimden dolayı kendine acıma eğilimin de yok. Her açıdan senin için avantajlı bir durum hislerimin olmaması."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım," diye geçiştirdim. Ancak söylediği şeylerin acımasızlığının beni üzmemesi bile, haklı olduğunun kanıtı gibiydi. Özgür öldüğünden bu yana, her konuştuğum canlıda ona ihanet ediyormuşum gibi hissedey, bir tek Bay K'yle olduğumda böyle hissetmezdim. Tıpkı onun da söylediği gibi, bunun sebebi de tırnaklarımı diplerinden kesmem gibi bir şeydi. Bay K, yalnızca Bay K'ydi. Ne ben onun için Yosun'dan öte olacaktım ne de o benim için Bay K'den... Ve onunlayken Özgür'ü unutmam, aklımın karışması, hatta belki de Özgür'e hissettiğim o tatlı duygulara benzer şeyleri bir başkasına hissetmem mümkün olmadığı için kendimi daha rahat hissediyordum.

"Ama bu sakın bir alışkanlığa dönüşmesin Yosun. Hislerini hapsetme. Bir gün bir başkası için o zindanı açman gerekecek. Çünkü onlar içinde tutamayacağın kadar büyük."

Başımı hızlıca ondan çekip karşı duvara çevirdim. "Asla," dedim aniden gelen öfkeme engel olamayarak. "Asla bir başkasına hiçbir şey hissetmeyeceğim."

"Bu bir kuşun artık uçmayacağım demesi gibi bir şey. Sen bedenden öte, hislerden oluşan bir varlıksın. Ve nefes aldığın sürece, bir şeyler hissetmeye aç olacaksın. Benim aksime." Büyük bir yudum alarak içkisini bitirdi. "Sana imreniyorum aslında."

"Diğer insanlara göre her şeyi olması gerekenden fazla hissediyorum diye şanslı olduğumu mu düşünüyorsun?" Kendimi koltukta geriye attım. "Âşık olmanın güzelliğini hiç yaşamadım. Âşık olduğum iki adama da o kadar yoğun şeyler hissettim ki kalbimdeki baskı yüzünden tadını alamadım. Acı... Acıyı o kadar büyük yaşadım ki kafamın içinde, tüm dünyada benden daha çok acı çeken kimse yokmuş gibi hissettirdi. Mutluluk... Evet, onu da iki katı yaşadım içimde. Ama her öyle hissedişimde, yere düşme şiddetim arttı sadece. Her düşüşümde paramparça oldum. Bir şeyleri çok fazla hissedebilmek gerçekten güzel mi dersin Doktor?" Başımı beni pürdikkat dinleyen Bay K'ye doğru çevirdim. "İnan, senin yerinde olmak için her şeyimi verirdim."

"İşte şimdi bütün o konuştuklarımız yalan oldu." O da benim gibi başını koltuğun sırtına yasladı. Gözlerini benim gözlerime kenetleyip, "Bizim birbirimize ihtiyacımız buradan doğuyor. Ben, bir şeyler hissedebilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sen ise, hislerini dizginlemenin..." Bana iyice yaklaşıp aramızda kısa bir mesafe bıraktı. Çok nadir istekli görünürdü, bu da öyle bir andı. "Gel seninle bir anlaşma yapalım Yosun," dedi. "Ben sana hislerini nasıl kontrol altına alacağını öğreteyim. Sen ise bana..." dedi usulca yutkunup. "Nasıl hissedileceğini..."

"Buna neden ihtiyacım olsun?" diye sordum umutsuzca.

"Çünkü Özgür'ün geri geleceğine dair hâlâ umudun var. Ve eğer, bir gün bu doğru çıkar da tekrar yollarınız kesişirse,

kontROLSÜZ hislerinin onu bir kez daha öldürmesine izin vermesin diye... Unutma, onu öldüren senin hislerin. Ve sen böyle hissetmeye devam ettikçe hayatının sonuna kadar o defalarca ölecek. Ama eğer hislerini kontrol edebilirsen, o hiç gelmeye bile onu yaşatmaya devam edeceksin."

"Kafamı karıştırıyorsun Doktor."

"Yosun... Bir gün gerçekten kanlı canlı karşına çıkarsa onu affedecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Acı çekiyorum," dedim elimdeki havluyu yüzüme bastırıp. "İki yıldır cehennemim en dibinde, deli gibi acı çekiyorum. Eskiden acı çekerken yaşamıyorum zaten diye kendimi avutuyordum ve ölmeyi çare sanıyordum." Havluyu yüzümden çekip derin bir nefes aldım. Boğuluyor gibi hissediyordum. "Ve şimdi yaşarken, kanlı canlıyken deliler gibi acı çekiyorum. Ve eğer gerçekten yaşıyorsa... Ve beni bu acıyla baş başa bırakıp gitmişse onu affedemem. Ama eğer... Doktor ama o gerçekten öldüyse... yaşayamam."

Bay K yanıma sokulup beni tutana kadar titrediğimin farkında bile değildim. "Sakin ol," dedi usulca.

Ellerini üstümden çekmesi için hızla ayağa fırladım. "İşte bundan bahsediyorum ben. Bunlar çok ağır hisler. O dönse de ağır. Ölmüşse de ağır."

Bay K birkaç saniye bana baktı. Sakinleştiğimi anladığı ilk an, "Sana bırakıyorum," deyip yanıma geldi. Gözlerimin içine bakıp, "Sadece düşün. Birbirimize yardım edebiliriz," dedi ve ardından uyumak için yanımdan geçip odasına çıktı.

Giderken bana eve gidip gitmeyeceğimi sormadı bile. Sık sık geceyi onun misafir odasında geçirdiğimden, alışmıştı. Ben de hiç bu davranışımın doğruluğu ya da yanlışlığını tartmadan sanki o misafir odası benim evimmiş gibi kendimi oraya attım.

Bu büyük oda, evin diğer odalarının aksine oldukça sadeydi. Kendi banyosu vardı. Evim olarak görmem için yeterli her şey bunlardı sanırım.

Üzerimdeki ıslak elbiseyi çıkarıp yere bıraktım ve kendimi banyoya attım. Kapağı kapalı klozete oturup birkaç dakika kafamdaki sesleri duymaya çalıştım. Sessizlerdi. Bay K onları köşeye sıkıştırdığında hep böyle yaparlardı. Böyle zamanlarda yapabildiğim tek şey, dilimden yardım istemektir. Oturduğum yerden kalkıp tekrar odaya gittim. Yataktaki telefonumu alıp yarı çıplak bir halde pencerenin kenarına oturdum. Karanlık gece, sessiz zihnim ve bedenim kadar çıplak hislerimle baş başaydım.

Telefon rehberine girip evi aradım. Telefonun sesini dışarı verip kenara bıraktım. Önce her zamanki gibi defalarca çaldı. Sonra, beni her duyduğumda üzen o ses yankılandı:

“Evde yokum ya da şu an telefona cevap veremiyorum. Mesaj bırakın, ben size dönerim. Yalan söyledim, muhtemelen dönmem ama siz yine de deneyin.”

Özgür’ün telesekreterine kaydettiği sesi... Ve o sesin ardından gelen telesekreterin çirkin bip sesi...

“Senden sonra sesini duyabilmemin tek yolu bu...” dedim telesekretere. Birkaç saniye susup, “Seni üç gündür aramıyorum. Farkında değilsindir,” diye konuşmaya başladım Özgür’ün hayaletiyle.

“Sesini unutmaktan korkuyorum Özgür. Seni unutmaktan korkuyorum. Senin öldüğüne inanmaktan korkuyorum. Ama aynı zamanda ölmediğini bilmekten de korkuyorum. Çünkü eğer ölmediysen... Çünkü eğer yaşıyorsan ve...” Cümleyi tamamlamadım. “Keşke ölümle yaşam arasında bir yer olsa da orada olsan. Ve çıkıp, ‘Aptal balık, ben oradaydım. Hiç mi aklına gelmedi?’ desen... Ben de sana ne kızsam ne üzülsem... Sadece sana sarılıp bu berbat geçen iki yılı unutsam.” Telefonun diğer ucu sessizdi. Her zamanki gibi. “Ama mümkün değil, değil mi?” diye sordum acı bir gülümsemeyle. “Öyle bir yer yok. Ya da sen başından beri o yerin ta kendisiydin. Öldürmeyen ama yaşatmayan...” Tuttuğum gözyaşlarım birden yanaklarımdan boşalmaya başladı.

Ellerimi tekrar başımın arasına aldım. Öfke ve üzüntü aynı anda vurmuştu beni. "Yanımda yokken bile beni nasıl arafta bırakabiliyorsun? Hiç anlamıyorum. Sana gittin diye kızmalı mıyım, seni benden aldılar diye ağlamalı mıyım? Bilmiyorum."

Telesekreter mesajının hıçkırıklarını da kaydettiğini hatırlayıp, "Evet. Şu an ağlıyorum," dedim. "Ama niye ağladığımı bilmiyorum. Sadece... Çok anlamsız. İki yıl Özgür... Birlikte yaşadığımız zamanının iki katı... O bir yıl neler yaşadım seninle... Ve bu iki yılda neler kaçırdım kimbilir... Düşünmek beni deli ediyor." Yanaklarımı ellerimle kurulaşıp tekrar konuşabilmek için birkaç saniye gücümü toplamaya çalıştım.

"Delirmek demişken... Kızacağımı biliyorum ama, bazen seni görebilmek için o aptal antidepresanları içmiyorum. Çünkü içmediğimde... Bazen seni odamın içinde görüyorum. Bana bakıyorsun. Gülümsüyorsun. Konuşuyorsun. Ama... sana sarılmaya kalktığımda, yok oluyorsun."

Yok oluyorsun... Bu iki kelimenin bende yarattığı etki, depresim gibiydi. Bastırmaya çalıştığım öfkem birden daha da büyüdü. Ayağa kalkıp önümde cansız bir telefon değil de Özgür varmış gibi konuşmaya devam ettim. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bugün içtim. O yüzden seni bugün aradım. Çünkü..." Yere çöktüm. "Çok özledim. Hayalini bile bir gün göremesem köpek gibi özlüyorum. Ne yaptın bana böyle..."

Telefondaki hayalet, yine sustu. Bu birkaç dakikalık suskunluk beni daha da çılgına çevirdi. Yerde duran kül tablasını elime aldığım gibi ayağa kalktım ve telefona doğru fırlattım. "Hiç cevap veremeyeceksin bu telefona artık, değil mi?!" diye bağırdım tüm gücümle. "Neredesin Allah'ın cezası?! Cevap ver, neredesin?!"

Yumruk yaptığım elimi hızla masaya vurdum. O an, bir ses duydum. "Yosun..." dedi biri. İsmimi duymanın etkisiyle, "Biliyorum ölmedin işte, ölmedin!" diye bağırdım. "Benden saklanıyorsun değil mi?!"

Bir el, omzuma dokundu. Bay K'ydi. "Yosun, benim," dedi usulca.

Omzumdaki eli hızla çekip kendimi geri attım. “Dokunma bana!” diye bağırdım. Çünkü o gerçek dokunuş, hayali savaşı bölüyordu. “Çık dışarı!”

Arkamdaki küçük masayı bir hışımla devirdim. Ve bunun etkisiyle kendimi de yere attım. Bay K, yanıma gelip beni sımsıkı sardı. “Tamam... Sakin ol...” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. Birkaç dakikalık savaşın ardından, pes edip Bay K’nin göğsünde hıçkırarak ağlamaya ve yalvarmaya başladım.

“Beni kurtar Doktor. Ne olur beni kurtar, artık dayanamıyorum. Delirmek istemiyorum. Bir gün o geri geldiğinde aklım yerinde olsun istiyorum. Çünkü ancak o zaman ona hesap sorabilirim.”

“Tamam. Geçti...” dedi yine. Tek söylediği buydu. Ama hiç de geçmiş gibi hissettirmiyordu.

“Geçmedi! İki yıl öne nasıl acıtıyorsa hâlâ öyle acıtıyor!”

Bay K, beni yatıştırmadan benimle konuşmak istemiyormuş gibi, “Önce bir sakin ol...” dedi sırtımı sıvazlarken.

Bense, yarım saat önce yaptığımız konuşmayı devam ettirmek istiyordum. “Ne istersen yapacağım. Hislerim... Al hislerimle ne yaparsan yap. İyileştiriyor musun, yok mu ediyorsun... Ama bir şartım var.” Başımı göğsünden çekip gözlerine baktım. “Ona ne oldu bulacaksın.”

Beni kandırmaya çalışır gibi, “Ben nasıl...” ile başlayan bir cümle kurmaya yeltendi.

Onu hızlıca durdurup, “Yapma,” dedim. “İkimiz de biliyoruz neler yapabileceğini. Zekisin. Zenginsin. Herkesi tanıyor-sun. Ve kimbilir bilmediğim daha nellersin. Sen yapamazsan, kimse yapamaz.”

Bay K, pes etti. “Söz, eğer ölmediyse onu bulacağım. Eğer öldüyse... Öldüyse de, ondan kalan o yaralı yanını iyileştireceğim. Bilirsin, kolay kolay söz vermem.”

“O zaman ben de söz veriyorum. Hislerimi sana emanet edeceğim. Sen bana hislerimi kontrol etmeyi öğret. Ben de sana hissetmenin nasıl bir şey olduğunu göstereyim. İstedğin şekilde. İstedğin yerde. İstedğin gibi.”

Bay K gülümsedi. Hâlâ titreyen bedenimi usulca tutup, "Bunu sadece ben istiyorum diye ya da Özgür'e ne olduğunu öğreneyim diye yapma," diye uyardı.

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülürken, "Merak etme Doktor," diyebildim. "Hâlâ acı çeken o balığım. Doğru. Ama artık aptal değilim."

Sakinleştiğimde kendimi yorgana sarılı bir halde yatakta buldum. İstemsizce yorgana sıkı sıkı sarındım. Gözlerim Bay K'yi aradı ancak odada yoktu. Dağılmış bir masa, ortada duran kırık telefon ve hafif aralık bırakılmış oda kapısı...

Üzerimin açılmamasına dikkat ederek yatakta doğruldum. Kapının aralık olması Bay K'nin tekrar geleceğinin işaretiydi. Beklediğim gibi, birkaç dakika içinde elinde bir bardak su ve bir şişeye içeri girdi.

"Daha iyi misin?" diye sordu ayak ucuma otururken. Elindeki bardağı içmem için bana uzattı.

Cevap vermeden önce bir yudum su içip bardağı yere bıraktım. "Daha sakınım," dedim, iyi ya da kötüye girmeden. "Sadece biraz kendimi kaybettim." Utandığım için konuyu değiştirmek istedim. Ve Bay K'nin elinde tuttuğu şişeyi işaret ederek, "Ne o? Bana içki mi getirdin?" diye sordum.

Bay K, başıyla yanıldığını söyleyen küçük bir hareket yaptı. Ardından usulca yanıma sokulup, "Sırtın için," dedi. Kolumu tutup beni kendisine doğru çekti. "Sırtını dön."

Söylediğini yorgana sıkıca tutarak yaptım. Eline döktüğü sıvıyı acıyan sırtımın köşelerine usulca sürerken, "Duş başlığı bozuktu. Neden hatırlatmadın?" diye sordu.

"Kanatlarımı yaktı. Hoşuma gitti," diye cevapladım.

"Tekrar çıkacaklar. Ama bu defa kontrol senin ellerinde olacak."

"İstemediğim yerlere uçurmayacak beni değil mi?"

"Korkma."

"Senden korkmuyorum ki. Kendi hislerimden korkuyorum."

"Benden kork Yosun. Benden korkmaman için tek bir sebep bile göremiyorum. Sadece hislerine sahip çık."

“Çıkalım. Nasıl yapacağız?”

“Her şeyi bana bırak. Tamam mı?”

“Bıraktım.”

Gözlerim pencere camındaki yansımaya kaydı. Sırtımdaki yanıklara usulca merhem süren Bay K ve hâlâ saçları olmayan ben... “Saçlarımı geri istiyorum,” dedim yansımayı izlerken.

Bay K usulca gülümsedi.

“Sigarayı bırakmak istiyorum.” Derin bir nefes aldım. İçime çektiğim sıcak hava, ciğerlerime iyi gelmedi. Bir daha yaptım. “Artık nefes almak istiyorum Doktor.”

Bay K, elindeki merhemi yere bıraktı. “Yarın ilk seans başlıyor Yosun. Seninle bir yere gideceğiz.”

Ona doğru dönmedim. Gözlerimizin camdaki yansımada birbirine değmesini bekledim. Gözleri, camdaki gözlerime döndüğünde gülümseyerek onu onayladım. Başka hiçbir şey söylemeden hızlıca odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Gözlerimi kapatarak dilimin söylediklerine inanıp huzurla uymaya çalıştım. Ama beynimin, yardım çılgınlığıma rağmen bana uykumda yine aynı kâbusu yaşatacağını da çok iyi biliyordum.

26 Kasım 2017

♪ Edith Piaf - Sous le Ciel de Paris ♪

t.me/kitabchi

Özgür'le buluştuğumuz uçuruma birkaç metre uzaktaydım. O günün aksine, oldukça karanlık ve kasvetliydi. Kargalar uçuyordu, ağaçlar simsiyahtı. Çıplak ayaklarımın altındaki toprak, zift rengindeydi. Gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Zar zor seçebildiğim bir adam, uçurumun kenarında durmuş sigarasını içiyordu. Ona var gücümle, "Özgür!" diye bağırdım. Ama sesimi duyuramadım. Âdeta sesim kendi içimde patlıyordu. Olduğum yerde çırpınmak istedim, bedenim oradaki adamın kontrolündeymiş gibiydi. O kıpırdamadan kıpırdayamıyormuş gibi, adamın her el hareketiyle bedenim ileri doğru gidiyordu. Nefes alıp verişim öyle hızlanmıştı ki göğüs kafesimin peş peşe hızlı hareketi dikkatimi dağıtıyordu. Elimi göğsüme bastırıp durdurmak istiyordum ama yapamıyordum. Tekrar bağırıyordum ama yine olmadı. Ağlamak istiyor, ağlayamıyordum.

Adam, sigarasını bitirip yere attı. Ayağıyla izmariti ezip yavaş hareketlerle arkasını döndü.

Özgür'dü.

Onun beni görmesiyle bedenim ve dilim çözülmişti. Ona doğru tüm gücümle koşarken bir yandan mutlulukla bir yandan heyecanla çığlık atıyor, ismini haykırıyordum.

"Özgür!" İsmi dudaklarımdan öyle bir dökülüyordu ki, sanki yıllardır o ismi hiç anmamış gibiydim.

Koştum, koştum, koştum... O birkaç metre... o birkaç saniyede eriyecek yolu âdeta saatlerce koştum. Sonunda adımlarım, beni hiç hareket etmeden öylece uçurumun kenarında duran Özgür'e kavuşturunca ona sarılmak için kollarımı açtım. Ama o şeffaf ve karanlık bedenim içinden geçip uçurumdan aşağı düştüm.

Düştüğüm yerde, okyanus vardı. Okyanusun suları, sırtüstü düşen bedenimin yarısını örterken yukarı baktım. Özgür, bana bakıyordu. Sanki az önce onun içinden geçip aşağı düşmemişim gibi gerçektir. Elimi yukarı uzatıp ağlayan gözlerimle beni yanına almasını istedim. "Özgür!" diye bağırdım defalarca. "Beni yanına al, ne olur..."

Özgür yeni bir sigara yakmak için cebinden çıkardığı kibrit kutusundan bir tane kibrit alıp tutuşturdu. Önce sigarasını yak-

tı, sonra da yanan kibriti aşağı fırlattı. Alevi büyüyen küçücük kibrit, yere düştüğü an okyanusu tutuşturdu. Okyanusta, alevlerden kaçmak için kıyıyı terk ederken düştüğüm yerde yalnız olmadığımı gördüm. Benimle birlikte yüzlerce ceset daha vardı.

Okyanusun üstünü örttüğü, yüzleri şişmiş ve nefes almayan bir sürü insan bedeni...

Korkuyla yerimden kalkmaya çalıştım ama beceremedim. Kafamı kaldırıp Özgür'e baktığımda yukarıda değildi. Başımı çevirip koluma değen bedene baktığımdaysa Özgür'ü gördüm. Cansız bedeni, usulca koluma değiyordu.

"Yosun Hanım, girebilir miyim?"

O sabah, ilk kez kendi kendime değil, Bay K'nin temizlik işlerinde ona yardım eden Yasemin Hanım'ın sesiyle uyanmıştım. Gördüğüm ve alışık olduğum o kâbustan beni uyandırdığı için bu durumdan hiç rahatsız olmadım. Hatta, bir hayli memnun oldum.

Uyumaktan iyice kapanmış gözlerimi açmadan, yorganın altından çıkıp yatakta doğruldum. "Girin," dedim sesimin çıkmasını umarak. Esnerken usulca açılan gözlerim, Yasemin Hanım ve elindeki paketlerle buluştu. "Onlar nedir?" diye sordum.

Orta yaşlı, güler yüzlü kadın, "Beyefendi sizin olduğunuzu söyledim," deyip paketleri yatağın yanındaki masaya bıraktı. "Bir isteğiniz yoksa..."

"Teşekkür ederim," diye lafını keserek odamdan çıkabileceğini belli ettim. Paketlerin içinde ne olduğunu merak ediyordum ve bir an önce bakmak istiyordum.

Yasemin Hanım odadan çıktığında kendimi hemen yataktan aşağı atıp masanın üstündeki paketleri açmaya başladım. Parçalayarak açtığım paketlerin ilkinden beyaz bir gece elbisesi çıktı. Dün kirlettiğim ucuz elbisenin aksine, oldukça pahalı ve gösterişli olan elbisenin etiketine baktığımda gördüğüm marka ismi, az önce parçaladığım paketi istemsizce düzeltme sebep oldu.

Elbiseyi usulca yatağımın üzerine bıraktım. Diğer paketleri bu defa daha dikkatli açmaya başladım. İlki, ayakkabıydı. Güzel, gümüş motifleri olan ve en az elbise kadar pahalı... Kendi kendime, "Bu adam bu kadar parayı nasıl kazanıyor..." diye sorguladım. Her ne kadar güzel olsalar da, benim için mucizevi değildiler ve beni çok heyecanlandırmamışlardı.

Diğer paketlerde neler olduğunu az çok tahmin ediyordum. Muhtemelen bir çanta ve takı ya da takılar çıkacaktı. İlk paket, tahminlerimi doğruladı. İçinden gümüş renkli bir çanta çıktı. Elbise ve ayakkabının en az üç katı pahalı sayılabilecek bu çantayı göz hizamda tutup baktığımda paketlerden çıkan şeylerden neden hoşlanmadığımı düşündüm. Ve buldum. Çantayı kenara fırlatırken, "Annem gibisiniz," dedim kendi kendime. "Ve Levent." Diğer paketi parçalamaya başladım. "Ve diğer nefret ettiğim kişiler gibisiniz."

Geriye kalan son iki paketin ilkinden, bir takı kutusu çıktı. "Şaşırtsaydın beni keşke Bay K..." diye homurdanarak takı kutusunu açtım. Her açtığım paket, bir öncekinden daha pahalı bir hediye sunuyordu avuçlarıma. Ve her yeni paket beni bir öncekinden daha çok irite ediyordu. Kutunun içindeki gösterişli taşlardan oluşan parlak kolyeye ve minik küpelere gözlerimi devirip kutuyu masanın üstüne bıraktım.

Son pakete elimi attığımda hiçbir tahmin yürütemedim. Ama bana soğuk ve çirkin bir duvar örecek pahalı şeylerden biri olduğuna emindim. İsteksizce son paketi açtım. Ve içinden çıkan şey, nefesimi kesti.

Bir peruk...

Ellerimde tuttuğum peruğu, canımı acıtmış gibi birkaç saniyeden fazla tutamadım ve yere düşürdüm. Tam o an içeri Bay K girdi. Alaycı bir tonda, "Hediyelerini sevmedin sanırım," dedi.

Peruğu düştüğü yerden hızla alıp hayır diyemediğim için başımı iki yana salladım. Elimdeki peruğu kastederek, "Şu ana kadar benim için anlamsızlardı. Ama..." Kendimi tutamayıp gülmüsedim. "Dün saçlarımı geri istiyorum dedim diye..." Onay almayı bekliyordum ama sesini çıkarmıyordu. Gidip teşekkür

etmek için ona usulca sarılmak istedim. Ama aramızda birkaç adım kala durup yalnızca, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Bay K, teşekkürümü yoksayarak saatine baktı. "Bir saate hazır ol," dedi.

Şaşırıp, "Bunları gündüz mü giyeceğim?" diye sordum.

Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi. "Kaç saattir uyuduğunun farkında değilsin," dedi.

O an arkamı dönüp perdeleri kapalı olan pencereye baktım. Perdeyi hızla açtığımda batan güneşi gördüm. "Vay... Daha önce hiç bu kadar uyumamıştım," dedim usulca. "Bu kadar sersemlemiş olmama şaşmamalı..."

Bay K, benim şaşkınlığım karşısında her zamanki tepkisizliğiyle, "Yasemin Hanım sana atıştırmalık bir şeyler getirir. O sırada duşunu alır, hazırlanırsın," dedi.

Odadan çıkmaya hazırlanırken arkasından, "Peki nereye gideceğiz?" diye sordum merakla.

Bana bakmadan, "Sürpriz," dedi ve başka bir şey sormama izin vermemek için hızla odadan çıktı.

Hızlıca duşumu alıp Yasemin Hanım'ın yemem için getirdiği tavuklu sandviçi yedikten sonra ilk olarak yatağımın üstüne rasgele attığım elbiseyi giydim. Paketi açtığımda çok da dikkatli incelemediğim elbiseyi üzerimdeyken inceledim. Yerlere kadar uzanan, beyaz tül den bir elbiseydi. Kol kısımları, kollarımı açtığımda tıpkı bir kelebeğin kanatları gibi görünüyordu. Üst kısımlarında yoğun, alt kısımlarında seyrek şekilde minik parlak taşlar vardı. Bir yandan sade bir gelinlik gibi görünüyordu, diğer yandan Bay K'nin beni önemli bir davete götürdüğünü daha iyi anlamamı sağlıyordu.

Ancak aynaya baktığımda makyaj yapmadığım için, o peri kostümünü andıran şaşıltıcı kıyafetin içinde bir çöp gibi göründüğümü hissettim. Mosmor gözaltılarım ve soluk tenim de hiç yardımcı olmuyordu. Telefonumu kapıp hızlıca Bay K'yi aradım. İlk çalışında açtı telefonu. Bunalmış bir tavırla, "Makyaj yapmam gerekiyor mu?" diye sordum.

“Banyodaki dolapta bir şeyler var. Kafana göre...” deyip telefonu yüzüme kapadı.

Söylediğine uyup banyo dolabını açtım. *Kimbilir ne ara koydular bunu buraya*, diye düşündüm makyaj çantasını çıkarırken. Ama Bay K'nin her detayı kolaylıkla planlayabilme yeteneğini bildiğimden çok da şaşırmadım.

Yıllar sonra ilk kez makyaj yapmaya çalışırken bu işte hâlâ ne kadar kötü olduğumu fark ettim. Ama en azından yüzümdeki soluk ve hasta görüntü yerini karmaşık bir boya cümbüşüne bırakmıştı ve bu bana yeterdi.

Makyaj faslını da hızlıca bitirip ayakkabı ve takılara geçtim. Gümüş ayakkabı, üstümdeki beyaz elbisenin taşlarına uyumlu olacak şekilde seçilmiş gibiydi. Hiç sevmezdim topuklu giymeyi ama o geceki plana o şekilde uyum sağlayacağımı bildiğimden, isteksizce onları da ayağıma geçirdim. Kolye ve küpeleri çok da incelemeyen taktım.

Beni heyecanlandıran tek şey, peruktu ve onu en sona bırakmıştım. Banyoya geçip aynanın önünde ellerimi saçlarımda gezdirdim. Ellerime batacak kadar kısaydılar. Elimdeki peruk ise onun aksine upuzundu. Tıpkı yıllar önceki gibi... Özgür'den bile önceki gibi... Özgür'den öncesi varmış gibi...

Peruğu kafama geçirdiğim ilk an, nefesim kesildi. Ne farklıydı o his... Geçmişim, birkaç santim saçla aynadan bana gülümsüyordu.

Kendime daha fazla bakarsam ağlayacağımdan korktuğum için hızlıca odaya dönüp çantamı aldım ve aşağı Bay K'nin yanına koştum. Oturma odasında, siyah takım elbisesinin içinde oturmuş bir şeyler okuyordu. Geldiğimi anlaması için, hafifçe öksürdüm. Elindeki kitabı usulca kapatıp kenara bıraktı. Gözlüğünün altından bana baktı.

Bir tepki vermesini beklemeden, “Komik mi görünüyorum?” diye sordum.

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Topuklu giymeme rağmen ben-den oldukça uzun olduğu için usulca eğilip gözlerimin içine

baktı. "Oldukça onlara benziyorsun Yosun," dedi ciddiyetle.
"Ve bu yeter."

Sırtını dikleştirip koluna girmem için küçük bir boşluk bıraktı. Bay K'nin koluna girip rahatsız ayakkabılarımla arabaya doğru yürürken aklımdaki tek şey Bay K'nin sözleriydi. *Onlara benziyorsun...*

Bay K'nin beni nereye götürdüğünü o cümleden anlamıştım. Ve bu, mideme giren kramplardan da anladığım üzere, hiç kolay bir gece olmayacaktı.

Gittiğimiz yer, bana eskiden beri kalburüstü insanların vicdan temizleme ve gövde gösterme sirki gibi gelen o meşhur bağış davetlerinden biriydi. Bay K'nin kolunda salon kapısına doğru ilerlerken, kapıdaki görevliye bizden önce ulaşan bir adam, "Alihan Demirci," deyip görevlinin onayını aldıktan sonra içeri girdi. O an, benim yanımda Bay K'ye kimsenin ismiyle hitap etmediği aklıma geldi ve bu durum beni biraz heyecanlandırdı. Bana isminin Kaya olduğunu söylediğinden beri, ben bile ona hiç ismiyle hitap etmemiştim.

Kapının önünde durduğumuzda pürdikkat Bay K'nin dudaklarından dökülecek kelimelere baktım. Ama o hiçbir şey söylemedi. Ancak görevli, onu tanıdığını belli ederek, "Hoş geldiniz," dedi. Ve eliyle kapıyı göstererek, "Buradan Çınar Bey," diye ekledi.

Birinci yalan.

Bay K... Ya da Çınar... Ya da Doktor... Her kimse... Bana dönüp bir açıklama bile yapmadı. Bana bakmadan, elimden nazıkçe tutup beni içeri doğru usulca peşinden sürükledi. O an, Bay K'nin bana gerçeklerini gösterdiği ilk andı. Bundan çekinmemiş, bunu bilerek beni oraya getirmişti. Çünkü birbirimize verdiğimiz söz, öncelikle birbirimizi tamamen tanımayı gerektiriyordu. Anlamıştım.

İçeri
K'nin tı
gibi, bir
ler... Sal
kişi vard
bir içki a

Bay K
onun gib
"İsterim

Bu, o
"Seni

Bir Çınar
Eliyle

senin hiç
yüzden b

"Mes
vırla. "Sa

kimbilir

"Kaç
Yüzün

diye itiral

"İşte t
şeyler sen

Önce ken

Salon
boğulmay

ismiyle Ç

insanlarda

men köşes

kaptım, o

bekliyord

saçlarıma
bir ifade k
gecenin kü
baktı. Çar

İçeri girdiğimizde büyükçe bir salonla karşılaştım. Bay K'nin tıpkı beni kamufle etmek için giydirdiği o şaşalı kıyafet gibi, bir sürü pahalı kumaş parçası ve onların örttüğü bedenler... Salonun yarısı doluydu ama ona rağmen en aşağı iki yüz kişi vardı. Salonun ortasına doğru yürürken bana dönüp, "Ben bir içki alacağım kendime," dedi sakince. "Sen de ister misin?"

Bay K'nin yüzüne bakıp ona beklemediği bir şey vermek için onun gibi davrandım. Olabildiğince sakın ve soğuk bir ifadeyle, "İsterim Çınar," dedim.

Bu, onu güldürdü. "İsimleri önemser misin?" diye sordu.

"Senin önemsedğin belli. İki yıldır, bir Bay K... Bir Kaya... Bir Çınar..." dedim sahte umursamaz tavrımı bozup.

Eliyle omzuma dokunup, "Çınar," dedi. "İsmim bu. Ama senin hiçbir zaman insanların isimlerine ihtiyacın olmadı. O yüzden beni suçlama."

"Mesele bu değil," dedim hayal kırıklığına uğramış bir tavırla. "Sadece gerçek ismini bile benden iki yıl sakladığına göre, kimbilir daha ne büyük sırların var."

"Kaç kez merak ettin beni? Hayatımı? Gerçek kimliğimi?"

Yüzüm düştü. Beni yine gafil avlamıştı. "Düne kadar hiç..." diye itiraf ettim.

"İşte bu yüzden, benimle ilgili ilk sırrı bugün öğrendin. Bir şeyler seni kötü hissettirdiğinde kolaya kaçıp çevreni suçlama. Önce kendini tart. Ağır gelersen, başkalarına bak. Tamam mı?"

Salon dolmaya başladığında hem ben insanların arasında boğulmayayım hem de Bay K, yani yeni öğrendiğim gerçek ismiyle Çınar, yanına gelen ve onunla sohbet etmeye çalışan insanlardan uzaklaşabilsin diye kendimize bar kısmının hemen köşesinde sakın bir yer kaptık. Ben alkolsüz bir kokteyl kaptım, o her zamanki gibi sert bir içki... Onun konuşmasını bekliyordum ancak o ağzını bile açmıyordu. Parmağımı sahte saçlarıma dolayıp, yüzüme her şey çok normalmiş gibi sahte bir ifade kondurup, "Eee..." dedim. Yüzümü ona çevirip, "Bu gecenin küçük oyunumuzla ilgisi nedir?" diye sordum. Bana baktı. Çarpık bir gülümsemeyle, "Çınar..." diye ekledim.

Ben soruma onunla ilgili sırlara yönelik mayınlar döşesem de, o konuyu tamamen kendinden bana çevirdi. "Seni hislerin konusunda eğitmek için iyi bir çalışma alanı diye düşündüm," dedi gururla.

Onunla aynı yerden konuşabilmek için, sesimi olabildiğince renk vermeyecek düz bir tonda ayarlayıp, "Pekâlâ," dedim. "Başla bakalım."

İçkisinden sert bir yudum alıp giderek adım atılmayacak hale gelen salona doğru çevirdi başını. "İlk olarak buranın neresi olduğunu belleğine iyice yerleştirmemiz lazım," dedi. Onun gözünün gördüğü yeri inceleyebilmek adına ben de bakışlarımı salona çevirdim. Sıkıcı, çirkin bir davetti işte. Doğru cevabın olmadığını bile bile, "İğrenç bir salon," diye yanıtladım.

Mimiksiz yüzü, cevabımın yanlış olduğunu anlayacağım şekilde küçük hareketlerle oynadı. Ardından dudaklarını aralayıp, "Hayır," dedi usulca.

Diğer kartlarımı açmanın vakti gelmiş gibi, öfkesi ve nefreti bol bir cevap buldum belleğimde. "Benim deyimimle... berbat bir sirk," dedim.

Bu defa daha hızlı davrandı. Cevabımın hemen üstüne yüzünü bana çevirip, "Yanlış," dedi.

Gözlerimi kısıp yüzümü ona doğru yaklaştırdım. "Ne o zaman?"

"Burası derken..." Çenemden usulca tutup yüzümü tekrar salona çevirdi. "Salondan bahsetmiyorum. Biraz daha büyük düşün." Sinirimden dudağımı yemeye başlayınca doğru cevabın benden çıkmayacağını anladı. Bilmecesini kendisi yanıtlayarak, "Dünyadan bahsediyorum Yosun," dedi. "Burası... Yani dünyayı algılama biçimin hislerindeki en büyük çıkmaz."

Kaşlarımı çatıp meyveli kokteylimden bir yudum aldım. "Dünya neresi Doktor?" diye sordum.

Bana cevap vermeden evvel, elindeki içkisinin geri kalanını benim kadehime boşalttı. "Her şey..." dedi. "Ama sen içinden işine gelen bir tanesini seçmek zorundasın. Şu anki şartlarda, senin için seçtiğim şey bir film seti."

Onun metaforlarından sıkıldığımı belli etmek adına, iğneleyici bir tavırla, "Anlamadım," dedim. Etrafıma bakıp, "Kameralar nerede?" diye sordum. Aslında sıkıntı onda değil, bu tip kelime oyunlarını bir tek Özgür'leyken sevmemdeydi. Bu tavrim neyse ki onun gibi duyguları olmadığı için asla incinmeyen birinde ters tepmezdi. Başta nasılsa, o an da hep sabırla aynı tonda bana açıklama getirmeye devam etti. Gözlerimi işaret ederek, "Burada," dedi. "Kameraların, bunlar."

Bay K'nin deyimiyle kameralarını ona doğru çevirdim. "Bu gece şöyle düşünmeni istiyorum," dedi ben ona bakınca. "Eğer bir oyuncu olsaydın... Rol gereği senin canını acıtan başka bir oyuncu daha olsaydı... Bu seni üzer miydi?"

"Her şey bir senaryonun parçası olacağı için beni üzmezdi herhalde."

"İşte bu yüzden," dedi doğru noktaya yaklaştığımı belli ederek. "Dünyayı algılama biçimin böyle olmalı. Sahnelerin tadını çıkarmalı... o an için yaşadığın her şeyi gerçekten yaşıyormuş gibi eğlenmelisin. Ama kendini fazla kaptırmamalısın. Çünkü biliyorsun ki, bir gün o sahne bitecek."

Onun önerisindeki bir açığı yakalamışçasına, "Ama," diye başladım cümleme. "Bu, aynı zamanda uzun sürecek aşkların ya da mutlulukların önünü kapatmak olmaz mı?"

"Oscar Wilde'ın bir kitabında sevdiğim bir söz var. 'Sonsuz aşk ile anlık heves arasındaki fark, anlık hevesin biraz daha uzun sürmesidir,' der. Doğrudur da. O yüzden, bir şeylerin sonsuz olacağını düşünerek anlık heveslerin senin canını acıtmamasına izin verme. Sadece tadını çıkar."

"Zor olacak," dedim kokteylimden bir yudum alarak. Bay K'nin alkol karıştırmasıyla tadı iyice sertleşmiş ve çirkinleşmişti. Ağzımdaki çirkin tadı yoksaymaya çalışarak nefesimi tutup içkinin geri kalanını hızla içtim. O ise ben bunu yaparken çoktan kendine ve bana yeni iki kadeh içki kapmıştı bile.

"Aslında keyifli," dedi benim endişelendiğimi fark edip. "Ne olmak istiyorsan olabileceğin bir felsefe sunuyorum sana. Hiçbir şeyin yalan sayılmayacağı..."

Yeni kadehimden büyük bir yudum daha alıp, "Senin yaptığın gibi mi?" diye sordum.

Hiç gocunmadan, "Kısmen," diye yanıtladı.

Onun bu pervasızlığına şaşırmak yerince, o geceki görevime odaklanmaya karar verdim. "Örnek ver," dedim merakla.

Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp, "Mesela," diye başladı örneğine. "Şu an solunda gecenin başından beri seni süzen bir adam var." İster istemez, yüzümdeki iki minik kamera Bay K'nin bahsettiği yöne doğru döndü. Gerçekten bana bakan bir adam vardı. İnce, uzun ve hemen hemen Bay K'nin yaşlarındaydı. Kahverengi saçları ve ortamdaki renkleri dağıtan ışığa rağmen belli olan iri yeşil gözleri vardı. Ona baktığımı anlamasın diye hızlıca gözlerimi ondan çektim ve Bay K'ye baktım. "O adamla konuştuğunu varsay..." dedi.

Başımınla onu onayladım. "Varsayalım bakalım..."

Bay K, hemen birkaç metre yanımdaki bir adamla ilgili sahte bir senaryo satarken bana, ben de beynimde o senaryoyu çekiyordum. İlginç bir deneydi benim için.

"Sana ilgi gösterdi bu adam... İltifatlar etti. Belki aynı filmi defalarca izlediğinizi fark ettiniz... Ya da orrak çok yönünüz olduğunu."

Gözlerimi usulca kapatıp dediklerini düşündüm. Levent'le ilk muhabbetimize benziyordu. O an bunları düşünürken kafamın içindeki yüz, yanımdaki iri gözlü adama değil, Levent'e benziyordu. Bay K, sahte senaryoyu usulca okumaya devam etti. "Belki," dedi ses tonunu iyice yumuşatıp. "İleri bir tarihte tekrar görüşmek için sözleştiniz."

Gözlerimi açıp Bay K'ye baktım. "Tamam," dedim. "Hepsi tamam şu an."

"Anlık olarak seni hoşnut eden şeyler diyebilir miyiz bunlar için?"

"Diyelim," dedim. Eski Yosun'u göz önüne alırsak, böyle küçük flörtler bir zamanlar hoşnut olduğum şeylerdi çünkü.

"Eğer bunun, o bahsettiğim devasa film setinin bir parçası olduğunu düşünürsen Yosun... O adam seni 'o ileri tarihli'

randevunuzda ekerse üzülmeyeceksin. Sahnesi son anda iptal olan bir aktris olarak yeni sahnem için bekleyeceksin.”

Bakışlarım ister istemez sahte senaryomuzda beni eken adama çevrildi. Hâlâ bana bakıyordu. Adama gülümsedim ve içkimden sert bir yudum aldım. Ardından Bay K'ye dönüp, “Seni anlamak sandığımdan da zor olacak Doktor,” derken, söyledikleri aklıma geldi. Şüpheyle ona doğru dönüp, “Doktorsun sen, değil mi?” diye sordum.

Kaçar gibi, “Ben bir içki daha alayım,” diyerek benden uzaklaşmaya başladı. İri gözlü adam, ona gülümsememi fırsat bilip yanımda bittiğinde, ben Bay K'ye doğru koşturmaya başlamıştım bile.

“Bay K!” Elimdeki içki yere döküle döküle peşinden koşturuyordum. “Yani Çınar! Bekle beni dedim!”

Bay K'yle o süslü ve gösterişli salonda, cansız manken gibi kasılan insanların arasındaki komik kovalamacanın ardından nefes nefese bir halde onu kolundan yakaladım. Hemen yanımda duran adamların Bay K'yi tanıyıp tanımadıklarına aldırmadan, “Bu adam doktor mu?” diye sordum. O an oradaki herkes, Bay K de dâhil olmak üzere sağlam bir kahkaha attı. Lacivert takım elbiseli, yaşı diğerlerine göre epeyce büyük olduğu belli olan adam, “Gençler artık kolundan tuttuklarını kapıyor mu Çınar?” diye sordu.

Bay K, “Artık birilerini tanımak için kimsenin sabrı yok Göktürk Bey,” dedi. “İzninizle... Bu meraklı hanımefendiye kendimi tanıtmam gerekiyor.”

Bay K oldukça normalleştirdiği olaydan hızlıca sıyrılırken, onun normalmiş numarasını ne kadar kolay yaptığına şaşıırıyordum. “Nasıl ya?” dedim, o koluma girerek beni sakın bir yere çekerken. “Nasıl beceriyorsun bunu?”

“Neyi?” dedi anlamamış gibi. Olduğum yerde durup kolumu Bay K'nin kolundan çektim. “Az önce saçma sapan bir duruma soktum seni. Muhtemelen seni tanıyan ve gerçek manyak kişiliğini bilmeyen insanlara gerçek seni bilmeden ifşa edeceğim bir durumdu. Nasıl bu kadar soğukkanlılıkla sıyrıldın?”

“Amacın o muydu?” dedi şaşırmış gibi yaparak.

Boş bulunup, “Hayır,” dedim. “Yani...”

“Bilmek istediğin şey buysa,” dedi yüzünü yüzüme yaklaştı. “Evet, doktorum.”

“Niye kaçtın o zaman?” dedim çocuk gibi.

“Sadece konunun dönüp dolaşıp bana gelmesinden sıkıldım.”

Pes edip, “Tamam tamam,” dedim. “İri göz yanıma gelince olayı abartıp koştum peşinden zaten.”

“İri göz?” Güldü. “Kafanın içinde herkesin böyle bir adı var sanırım.”

“Seninkini merak ediyor musun?” dedim yüzüme şeytani bir ifade yerleştirip. “Erme. Çünkü son bir saattir senin sürekli değişen isimlerin yüzünden bütün sistemim çöktü.”

“Bana istediğini söyle,” dediği an, yüzümdeki oyunbaz ifade düştü. Özgür’ün cümlesiydi bu. Konunun canımı acıtmasına izin vermemek için, “Neyse ne...” diye geçiştirdim. “Yeni bir içki almam lazım.”

Yeni birkaç kadeh içki, önceki “film” felsefesi üstüne yaptığımız konuşmanın devamı... Bir yarım saati daha devirdikten sonra her şeyi iyice kavramıştım. O gecenin amacı şuydu:

Çok fazla anlam yüklediğim, küçük şeyler.

Bu yüklediğim anlamların, beynimde kocaman bir hal alması.

Bu kocaman hal alan şeylerin, beklentiye dönüşmesi.

Bu beklentinin karşılanmadığı durumlarda hemen kendimi suçlamam ve acı çekmem.

Bay K’nin bana sunduğu yeni felsefe ise, kendimi suçlamamı önlemek üzerine kurulmuştu. Bir film setindeymişsin gibi yaşa, biri seni üzdüğünde kendinde bir yetersizlik arama... Filmelerde olur böyle şeyler. Sen yalnızca bir oyuncusun. Eğlenmene bak. Kötü şeyler için kendini yorma. Bir sonraki sahneden için heyecanlan. Kimbilir, belki senaristin senin için yeni bir sürprizi vardır...

Konu son olarak benim herkese karşı kırgın olan yanlarıma geldiğindeyse, bu yanımin nefret dolu oluşundan söz açıldı. Bay K, öncekine nazaran, onu daha iyi anladığımı fark ettiğinden

çok fazla açıklamalara girmeden konuşuyordu. "Ve sana son bir öğüt..." dedi ders faslının bittiğini işaret etmek için. "Aşkın karşısı nefret değil. Öfke değil. Senin aşkının bittiği yerde bunlar doğuyor genelde ama yanlış. Bunlar sana sadece yük oluyor. Aşkın asıl karşılığı, kayıtsızlıktır."

Sahte saçlarımla şimdiden ağrımaya başlayan başımı sallayarak onu anladığımı gösterdim.

O an, kulağıma eğilip, "Öğrendiklerini uygulaman için ilk aday kadraja girdi," dedi.

Kafamı çevirip Bay K'nin kimi kastettiğini anlamak için salona yeni giren adama baktım. Ve o adam, yüzünü bana dönünce onun kim olduğunu gördüm.

Levent'ti.

Tıpkı onun bıraktığı virgül gibiydim. Özgür'den önceki, uzun saçlı ve parlayan Yosun... Bay K'nin benim için hazırladığı asıl sahne buydu. Ve hislerimin bana ilk kez ihanet ettiği geçmişimdeki gölge, bu gece tamamen silinmeliydi.

Levent beni görünce önce afalladı. O an o hali beni gülümsetti. Çünkü ben de ne zaman Özgür'ü gördüğümü düşünsem, onun gibi oluyordum. "Sen de benim hayalimi mi görüyorsun arada bayım..." dedim kendi kendime. Benim gülümsemem, onu gerçekliğime ikna etmiş gibi bir an ciddileşti. *Hayallerinde gülümsemişmişim demek ki*, diye geçirdim içimden.

Bay K, Levent'le benim birbirimize bir kilometre öteden bakıp öylece kalakalmamızdan sıkılmış olacak ki kulağıma eğilip, "Geçen sezon seni üzen aktör de geldi," dedi alaycı bir tavırla. "Hadi ona selam ver."

Cesaretimi toplayıp Bay K'nin söylediğini yaptım. Elimi havaya kaldırıp gülümseyerek Levent'e usulca selam verdim. Bay K'nin bana öğrettiklerini düşünerek hareket etmem gerekiyordu. Ama hislerim, öğrenme kabiliyetimden daha hızlıydı. Levent, bana doğru ilerlerken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bu, garip bir heyecandı. Tatlı değildi ama eskisi kadar da acıtmıyordu.

Levent yanıma geldiğinde usulca yutkundu. "Yosun..." dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. "Seni burada görebileceğimi düşünmezdim."

O an, bir karar vermem lazımdı. Ya içimden geldiği gibi davranacaktım ve muhtemelen yıllardır kapanmayan bir meseleyi farkında olmadan sürdürecektim. Ya da...

"Normalde böyle yerleri sevmediğimi bilirsin," dedim diğer seçeneği seçerek. "Ama erkek arkadaşına eşlik etmem gerekti," deyip yanımda umursamazca içkisini içip bizi izleyen Bay K'nin elini tuttum. Yüzüme yaramaz bir ifade kondurup, "Mecburi kız arkadaş görevleri işte," dedim. Bu, Levent'in hiç beklemediği bir hamleydi. Ben bile kendimden beklemiyordum bunu. Bay K, Levent'in şaşkınlıktan bir şey söylemeden öylece bize bakan yüzüne karşı, elini belime atıp beni kendisine doğru çekti. Oadaki saçma üçgenin sarsılmayan tek kenarı, o an için seçtiğim yardımcı erkek oyuncu, tabii ki Bay K'ydi. O kadar şaşırmadı ve o kadar normalmiş gibi davrandı ki bir an bunun gerçekten önceden senaryosu yazılmış bir sahne olduğunu düşüncektim.

Levent, kendini toparlayıp hızlıca elini Bay K'ye uzattı. "Levent Alsancak," dedi büyük bir özgüvenle. Levent'in o anki suratını hemen tanıdım. Kendi içinde bir savaş başlatmadan önceki, hayali siperlerini havaya kaldırdığı anki haliydi. *İşte bu şaşırtıcı*, diye geçirdim içimden. Beni Özgür'le gördüğünde bana acıyan ve Özgür'ü rakip olarak görmeyen Levent, karşısında tam da onun kulvarında, belki de kendisinin en iyi versiyonu olan bir adam görünce daha çok rahatsız olmuştu. Bay K, belimdeki elini çekmeden gösterişli saatinin de takılı olduğu diğer elini Levent'e uzatıp, "Çınar," dedi. "Çınar Erdemli."

İşte Bay K'yle ilgili yeni bir bilgi daha, diye geçirdim içimden. Levent, Bay K'nin elini sıkarken takındığı güçlü tavrı bozmadan, "Rahmetli Erman Bey'in oğlusunuz demek... Sizi duymuştum ama tanışmak bugüne kısıtlanmış," dedi.

Bilmediğim önemli isimlerle soyisimler zinciri ve uzun toka-laşma faslı beni sıkıştı. Bu yüzden onların bu büyük sahnesini

çalacak bir hamle yaptım. Bay K'nin elini daha sıkı tutup çekiştirerek, "Dans edelim," dedim. Levent, normal karşılamaya çalıştığı bu ani hareketimle geri çekildi. Ona, "Gece sonuna kadar buradayım. Tekrar görüşürüz," deyip Bay K'yi salonun ortasına çektim.

Bay K, dışarıdan bana ayak uyduruyor gibi görünürken sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Dans şarkısı çalmıyor Yosun," dedi dişlerinin arasından. "Resmen Levent'ten kaçmak için..."

Onu susturmak için elini bırakıp, "Şarkıya ne gerek var!" dedim coşkuyla. "Filmlerde şarkı hep karakterler dansa başladıktan sonra çalıyor."

Tam da dediğim gibi oldu. Biz daha dans için bedenlerimizi birbirine yaklaştırmıştık ki orkestra bize ayak uydurdu. İnsanların fısıldaşması eşliğinde birkaç dakika dans ettik. Sonra diğerleri de bize katıldı. Cansız mankenlerin ortasında dans eden canlı film karakterleri... Ne tuhaf.

Etkinlikteki bir sürü zırva, sahte dans, sevgilicilik oyunu ve birkaç kadeh içkiden sonra kendime fazlaca yüklendiğimi fark edip elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gittim. Kadınlar tuvaletinin önündeyken içeriden gelen sesleri duyunca vazgeçip içeriden çıt çıkmayan erkekler tuvaletine girdim. Duyulduğu gibiydi. Issız.

Lavabo taşına karnımı bastırıp musluğu açtım. O gecenin Bay K'nin iddia ettiği kadar bana iyi gelip gelmeyeceğini düşündüm. Akan su, avuçlarıma dolarken aynada Levent'i gördüm. Avucumdaki suyu alıp boynuma çarparken Levent yaslandığı yerden konuştu. "Her zaman karıştırdın. O yüzden gelip uyarmak istedim," dedi. "Erkekler tuvaleti burası."

"Karıştırmadım," dedim usulca dudaklarım yukarı kıvrılırken. "Böyle gecelerde tek boş yer burası oluyor."

Yanımda Bay K varkenki halinin aksine rahat, ilk kez konuşuyormuş gibi meraklıydı. “İyi gördüm seni,” dedi yanıma yaklaşırken. “Çok sevindim.”

Ona dönüp lavabo taşına yaslandım. Ellerimle ıslak taşı tutarken Levent’e baktım. “Ben de seni iyi gördüm Levent,” dedim.

Bu, onu gülümsetti. Kafasını hayretle iki yana salladı. “Adımı senin sesinle duymayalı çok olmuştu,” dedi buruk bir tavırla.

“Artık şarkımızın bir önemi kalmadığına göre, benim nezdimde tekrar Levent olmaman için hiçbir sebep kalmadı.”

“Öyle söyleme,” dedi canını acıttığımı belli etmekten çekinmeyerek. “Ben hâlâ o şarkıyı duyduğumda duygulanıyorum.”

Öyle söyleyince kendimden utanacağım bir şey yapıp şarkıyı mırıldanmaya başladım. Bilerek canını acıtmaya çalışıyordum şım gibi... İspanyol şarkıcı yine benim yalan yanlış cümlelerimle “Bayım,” diyordu. “Bilsem âşık olur muydum size...”

Levent usulca elime dokunup, “Yapma,” dedi gülümseyerek. O gülümsemesi, bana çok tanıdıktı. O yüzden onu üzmemek için, hemen şarkıyı mırıldanmayı kestim. Birkaç saniye ikimiz de susup yerdeki fayansları inceledik. Hiçbir sıradışılığı yoktu hâlbuki. Levent ben oradan kaçıp gitmeden evvel biraz daha konuşabilmek için konu arıyor gibiydi. Ve konuyu yine kendisine getirmek ister gibi, “Saçlarını uzatmışsın,” dedi. Vereceğim cevabı merak eder gibi tedirgin bir halde yüzünü bana çevirdi.

Gözünün içine gülümseyerek baktım ve hiçbir şey söylemeden kafamdaki peruğu çıkardım. “Başka bir anlam yüklemeni istemem,” dedim.

Saçlarım onun en son gördüğü zamankinden bile kısaydı. Hatta onun saçlarından bile kısa... Derin bir nefes alıp kafamın üstündeki birkaç santim saça dokundu. O an yutkunduğunu fark ettim. O dokunuşun üstüne atılacak uzun, acı tiratlar eski Yosun’a göreydi ve bunu o an kesmek istedim. Peruğu lavabo taşının içine atıp Levent’in elini tuttum ve salonda çalıp tuvalette bile duyulan şarkıyı bahane edip, “Dans edelim mi?”

diye sordum. "Başka bir şarkıda dans edersek, diğer şarkıda duyulanmamamı sağlarız."

Elimi sımsıkı tuttu ancak yerinden kıpırdamadı. "Biri görecektir. Erkek arkadaşın kızabilir," dedi güçlkle konuşarak.

Onun aksine rahat tavrımı sürdürmeyi becerebildim. "Kızacağımı sanmam. Öyle biri değildir. Bana güvenir."

Pes edip beni usulca kendine çekti. Aramıza ne acı verecek bir uzaklık ne de kalbini kıracak bir mesafe çekti. Tam ayarındaydı. Göğsünün iniş çıkışlarını hissedeceğim kadar yakın ama kalp atışlarını duyamayacağım kadar uzak...

Birkaç dakika dans ettikten sonra, "Saçların..." dedi konuyu yine aynı yere çekip. "Peruğu çıkardın ama... Hâlâ saçların uzunmuş gibi geliyor. Seni son gördüğüm halinden epey farklı biri gibisin. Eski enerjin geri gelmiş gibi."

Sadece rol yapıyorum Levent, dememek için kendimi zor tuttum. Gülümsedim sadece. Levent gülümsemem onu tetiklemiş gibi aniden kendini geri çekti.

"Yapamayacağım. Özür dilerim."

"Ne oldu?" diye sordum anlamamış gibi. Ama en az onun kadar ben de dayanamamıştım dans edişimize.

"İki yıl önce seni bulduğumda karşımda gerçekten dipte bir kadın vardı. O dipte bulunduğu bir adama tutunmuştu. Acı veriyordu bana ama... Yine de bu kadar kötü hissettirmemişti. Şimdi karşımdasın. Seni ilk tanıdığım halinle. İlk tanıdığım tavırlarınla. Ve yanında bana çok benzeyen bir adam var. Ve bana acıyormuş gibi, erkekler tuvaletinde gizlice benimle dans ediyorsun."

İşte her şey tersine dönmüştü. Kendine acıyan bu kez ben değil, Levent'ti. Bay K çok haklıydı. Bunu bir film gibi düşünürsem, şimdi yapmam gereken tek şey Levent'in acısını dindirip bu sahneyi sonsuza kadar bitirmektir.

Levent'e doğru yürüyüp, "Levent..." dedim usulca. İsmiyle özellikle söyledim. Elim omzuna yerleştirip, "Seni affettim," dedim gülümseyerek. Ancak beklediğim tepkiyi alamadım. Dudaklarımdan dökülen af itirafı, Levent'in gözlerini doldur-

du. Ardından saniyeler içinde yanaklarından bir kaçak gözyaşı hislerini ele verdi. Arkasını dönüp pahalı takım elbisesinin kollarına gözlerini sildi. "Kahretsin," derken, kendine ne kadar kızgın olduğu anlaşıyordu. "Senin önünde bir daha ağlamamaya yemin etmişim..."

"Neden? Bu senin duymak istediğin şey değil miydi?"

Kendini kontrol altına almayı becerip tekrar bana döndü. "Hayır. Bu en büyük korkumdu. Çünkü beni affetme ihtimalin olduğu sürece, bana dönme ihtimalin de olacaktı. Sen şu an beni affedip bana dönmeyerek benden o ihtimali çaldın."

"Bir daha asla biz diye bir şey olmayacak Levent. İkimiz de geçmişin gölgesiyle dans edip duruyoruz. Artık onlardan tek tek kurtulmamız gerekiyor. Ben bu gece seni gülümseyerek serbest bırakacağım. Sen de beni..."

"Sen mutluyusan... bana uyar Yosun."

Yüzüme o geceki en sahici gülümsememi kondurdum. "Bana yaşattığın güzel günler için teşekkür ederim Levent."

O ise, benim aksime gülümsemeyi beceremedi. "Peki ya seni üzdüğüm günler?" diye sordu usulca. Sesi, o kadar cılız çıkıyordu ki...

Söyleyeceğimi söyleyip oradan hızla uzaklaşabilmek adına tuvaletin kapısına doğru yöneldim. "Senin suçun değildi ki aptal," dedim Levent'in gözlerine bakarak. "Senaristin suçuydu."

Levent anlamadı. Ona kocaman bir gülümsemeyle, "Hayatının tadını çıkar. Söz, ben de öyle yapacağım," deyip tuvaletten çıktım.

Levent'i arkamda bıraktığım an üstümden kocaman bir yük kalktı. Sahne, bu defa aktör için değil, benim için yazılmıştı çünkü.

Bay K, gece bittiğinde alkollü olduğu için bizi eve bıraksin diye şoförünü çağırmıştı. İkimiz, yorgun ve dağılmış halde arkamızda koltukta otururken, "Seni sevgilim olarak tanıttığım için kızmı mı?" diye sordum ona. "Pek şaşırmış gibi geldin de..."

“Önceki ilişkilerimden deneyimliyim, ondandır.”

“Nasıl yani...” dedim gülümseyerek. Aslında merak ettiğim, Bay K’nin daha önceki romantik ilişkileriydi. Hiç tahmin etmeyeceğim bir şeydi bu. O daha cevap vermeden sorumu değiştirdim. “Yani sebebi... İnsanlardan farklı olduğunu çaktırmamak mı yoksa bir şeyler hissedebilirim umudu mu... Yani birileriyle sevgili olmanın nedeni?”

Arabanın camını açıp rüzgâra karşı konuşarak, “Belki ikisi de. Belki hiçbiri...” dedi.

Beni duyabilmesi için ona doğru yaklaşıp, “Hiç hissedebildin mi?” diye bağırdım. Bu sorumla onu rüzgârdan çaldım.

Bana doğru sokulup, “Hepsiyle ilişkim seninle az önce olduğu gibiydi,” diye anlatmaya başladı. “Benim onları seviyor gibi oluşum onların işine geliyordu. Ben de öyleymiş gibi yapıyordum. Bir oyunda görev almışım gibi yani.”

“O zaman senin dünyanda az önce sevgili olduk,” dedim alaycı bir tavırla. “Ne garip.”

“Ayrılmamız lazım,” dedi benim alaycı tavrımı devralmış gibi. “Ayrı dünyaların insanlarıyız.”

“Gerçekten bu bahaneyi mi kullanıyordun ayrılmak için?”

“Ben ayrılmam Yosun. Ayrılmaları için bahanelerini başından beri hazır ederim. Onlar zamanı gelince kullanır.”

“Vay be... Koskoca Bay K...” Yüzüme abartılı bir şaşırma ifadesi kondurdum. “Yani koskoca Çınar Erdemli... Sürekli terk edildi yani?”

“Evet,” dedi gururla. “Ve hiçbir şey hissedememenin güzel tarafı, hiçbirinde en ufak acı çekmemek oldu.”

O anki konuşma, Bay K’nin de ne kadar garip bir adam olduğunu hatırlattı bana. Hayret eder gibi, “Neden tanıdığım bütün insanlar bu kadar tuhaf?” dedim kendi kendime.

“Yanlış,” diyerek hatamı düzeltti. “Az önce sana öğrettiğim neydi? Hayatı algılayış biçimimiz böyle soruların anahtarı. Eğer sen beni diğerlerinin gördüğü gibi görseydin, hiç de tuhaf biri olmayacaktım.”

Haklıydı. Eğer onun o tuhaflığını takip edip kafamda boşlukları en ince detayına kadar süslemeseydim, o sadece sinir bozucu bir psikiyatrist olarak kalacaktı. Ama şimdi...

"Şimdi anlıyorum," dedim aydınlanma yaşamış gibi. "Sizi tuhaf yapan benim beynim."

Bay K gülümseyerek, "Anlamana sevindim," dedi.

Yağmur mevsimiydi ve yine minik minik yağmur damlaları açık pencereden bizi ıslatıyordu. Şoförden arabanın üstünü açmasını istedim. Ardından kafamdaki ağır peruğu çıkarıp arabada usulca doğrularak ellerimi iki yana açtım ve rüzgârın elimdeki peruğu çalıp benden uzağa uçurmasına izin verdim. Tıpkı, Levent'i uzağıma sürüklediği gibi.

"Çok iyi hissediyorum Doktor!" diye bağırdım. "Doktor olup olmadığından bile emin değilim ama... Söylediğin şeyler bana kendimi çok iyi hissettiriyor."

"Dikkat et Yosun. Öleceksin," dedi büyük bir rahatlıkla. O böyle şeyler söyleyince o kadar komik oluyordu ki... Kötü bir aktör gibiydi benim filmimde. "Dikkat et" ile başlayan hiçbir cümlesinde panik yoktu.

"Etmeyeceğim," dedim gülerek. Rüzgâr beni usulca tokatlarken, Bay K de usulca bileğimden tuttu düşmeyeyim diye. Düşsem, asla beni kurtarmayacak olan o küçük belli belirsiz tutuş, Bay K ile aramdaki incecik bağı temsil ediyordu. O an ölsem üzülemez ama yine de ölmemi arzu etmeyecek olan Bay K ile aramdaki bağı... Neye yarayacaksa artık.

Gecenin benim için olan gerçek finalinde, odama girip kırık telefonumu elimi aldım. Yine Özgür'ün telesekreterleriyle konuştum.

Özgür... Bugün Levent'i gördüm. Hiç değişmemiş biliyor musun? Aynıydı. Sakalları. Bakışı. Elleri. Tıpkı bizim evimize gelip beni senden çalmaya çalıştığı hali gibiydi. Ama ben farklıydım. Çok farklıydım Özgür. Artık ondan nefret etmiyorum mesela.

Bu gece olanlar, bir yandan beni dibe çeken kontrolsüz hislerimden bir bir kurtulacağımı düşündürdüğü için rahatlatırsa da... Bir yandan sana olan hislerimi de bir gün kaybederim diye korkuttu beni. Aşkın geçse, senden nefret etsem bile sorun

olmazmış gibi geliyor şu an. Çünkü Levent'in yüzünde gördüğüm o acı... Ona karşı nefret dahi duymadığımı fark ettiğinde hissettiğı o boşluk... Seni bulursa, çok üzüleceğim.

Özür dilerim Özgür. Böyle bir şeyin olma ihtimalini aklımdan bile geçirmem sana ihanet etmişim gibi hissettiriyor. Bana kızma olur mu?

Geçen gece sana bağırdığım için de özür dilerim. Fark etmişsindir, sana bir şeyler fırlattım. Yanımda olsan, yine boğazına yapışıp öldürmeye kalkmıştım seni keşin. Özür dilerim... Gerçekten özür dilerim. Ama kafamın içinde öyle çok şey oluyor ki... Bazen kontrolden çıkıyorum.

Ama yine de şanslıyım. Bay K var yanımda. Ne zaman kontrolden çıksam, bana yardım ediyor. Bana çok güzel felsefeler öğretiyor. Mesela bugün...

Özgür... Bay K'yi kıskanmıyorsun değil mi? Bazen onu anlatırken, telefonun ucunda nefesinin hızlandığını hissediyorum. Umarım yanıltıyordumdur. Çünkü bunu hiç istemem. O olmasa senden sonra ne halde olurdum kimbilir.

Anıl mesela... Yanımda olmadı. Aramadı. Yanına gittim, kapıyı açmadı. Ona da çok kızgım. Hatta öyle ki, ona çok kızdığımda onu kafamın içinde öldürmeyeyim diye aklımdan ismini bile geçirmiyorum. Bilirsin... Birine çok kızdığımda öyle yaparım. Ama yine de, eski günlerin hatırına ona bunu yapmak istemiyorum.

Neden şu an onu ziyaret etmemi istiyormuşsun gibi geldi... Altınca hislerime güvenmiyorum artık aslına bakarsan. Çünkü her sabah uyandığımda sürekli sen geri gelecekmişsin gibi hissediyorum ama gece uyurken yanıldığımı anlıyorum. Çünkü yalnız uyuyorum. İki yıldır, her gece...

Şimdi uyumam lazım. Bu gece dünyanın aksine sana kızgın olmadan uyuyacağım. Belki rüyamda görürüm seni. Ama son seferinde olduğu gibi, orada da ölme olur mu?

Seni seviyorum dağmık saç. Seni çok seviyorum. Bunu unutmama hiç, olur mu?

27 Kasım 2017

♪ Marianas Trench - Skin and Bones ♪

t.me/kitabchi

Ertesi gün, kendime küfrederek Anıl'ın evine gittim. Bana kapıyı açmayacağını bildiğimden, kapının önündeki kaldırıma oturup belki dışarı çıkar diye beklemeye başladım. Pek de tekin sayılmayacak bir mahallede oturuyordu. Yıkık dökük binalar, eski model arabalar, beş yaşındaki çocukların bile sokakta küfrederek dolaştığı ve her an öldürülebilirmişsiniz hissini veren dar ara sokaklar... Bir an, Anıl'ın neden o mahallede oturmayı seçtiğini düşündüm. Sanki Özgür'le alakalı herkesin bir matematiği vardı ve herkes, her şeyi bir bilmecenin parçasıymışçasına yapıyordu. Ben çözeyim diye...

Ama değildi aslında. Yine Bay K'nin söylediği gibi benim bakış açımdı bu. Çünkü aklıma Anıl'la o evde kalırken aynı soruyu ona sorduğum geldi. "Salak mısın Yosun?" demişti bana. "Sadece ucuz olduğu için burada kalıyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Anıl'ı öyle umursamazca gülererek görmeyeli iki yıl olmuştu. Bir nevi, o da ölmüştü Özgür gibi. Çünkü Anıl'ı Anıl yapan hiçbir şeyi artık yapmıyordu. Nasıl yaşıyor olabilirdi ki?

Aklımdan Anıl'la geçirdiğimiz yarı tatlı yarı acı günler geçerken, yine aniden gelen hislerimin kuvveti beni bastırdı. "Ne olursa olsun," deyip ayağa kalktım ve tüm gücümle kapıyı yumruklamaya başladım. Zili çalabilirdim ama bu Özgür'le anılarımızı canlandırmama yardımcı oluyordu. Onunla da öyle yapardık çünkü.

Parmaklarımın eklem yerleri kapıyı yumruklamaktan soyulmaya başlamıştı ki pes etmeye yeltendim. Yine o kapı bana açılmayacak sandım. Ama tam o an, içeriden bir ses duydum. Bir homurdanma... Bu kesinlikle Anıl'dı. Sessizce kapının açılıp açılmayacağını bekledim. Ama zaman, eski dostumu kapının ardında saklarken öyle yavaş akıyordu ki... Birkaç saniye büyüdü, yıllar oldu sanki. Ayak sesleri, Anıl'ın kapıya doğru yaklaştığını belli etse de, kapalı kapının ardından bile hissettiğim kötü enerjisi, gelenin ben olduğumu anladığı an, o kapının bana yine açılmayacağını söylüyordu.

Kapı deliğinden baktığını fark ettiğimde, "Anıl... Benim," dedim sanki tanımayacakmış gibi. "Açsana kapıyı."

Ses çıkmadı.

"Bana neden böyle yaptığını anlamıyorum. Ama seni özledim."

Kapı deliğindeki karartı soldu. Ayak sesleri, tekrar benden uzaklaşmaya başladı. Bu, Anıl'ın beni yine kapının dışında bıraktığı anlamına geliyordu. O an, pes edip sonsuza kadar onu tekrar görmemek üzere oradan kaçıp gitmek istedim. Ama bir yandan, kafamın içinde giderek ölmek üzere olan Anıl'ı diriltme fikri beni Özgür'e yaklaştıracakmış gibi hissettim. Ve kapıya iyice yaklaşıp, elimi ağzıma siper edip beni duyacağından emin olduğum yüksek bir sesle, "Aptal!" diye bağırdım. "Beni kapının dışında bırakmak geçmişini de kapıda bırakabileceğin anlamına gelmiyor!" Cümlemin sonlarına doğru büyüyen öfkemin gazına gelip, "Aptalsın Anıl!" diye tekrar bağırdım.

Ama hiçbirini umursuyormuş gibi değildi. "Sen bilirsin..." deyip gitmek üzere arkamı döndüm. Son kez, "Özgür geri döndüğünde sana çok kızacak!" diye bağırıp yürümeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki kapının açıldığını duydum. Olduğum yede durdum ancak yüzümü ona dönmedim. "Özgür dönecek mi dersin?" dedi alışık olmadığım cılız bir sesle. O an, kalbim deli gibi atmaya başladı.

Ona ne kadar kızgın olsam da, onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Ve her ne kadar birkaç saniye önce o kapıya bir daha gitmeyeceğime dair içimden yemin etmiş de olsam, bir an bile düşünmeden arkamı dönüp ona doğru koştum ve boynuna sarıldım. Koşarken gözlerim dolu doluydu, görüntüsü net değildi. Ama ona sarıldığım an, kollarımın arasında ne kadar ince bir beden olduğunu fark ettim. Zayıflamıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Tanıdığım Anıl'dan geriye yalnızca mavi gözleri kalmıştı. Başka hiçbir şey yoktu.

"Ne yaptın sen..." derken cümlem ortasında ağıladığımı fark ettim. Ne oldu sana böyle Anıl?

Cevap vermedi. Kollarımın arasından kurtulup kapıyı örttü. Arkasındaki büyükçe kilidi kapatıp yanımdan geçerek içeri girdi. Kendimi güçlükle toparlayıp ayakkabılarımı çıkardım ve peşinden içeri girdim.

Oturma odası olarak kullandığı yer, bir çöplükten farksızdı. Günlerdir atılmamış çöpler yüzünden öyle bir koku kaplamıştı ki odayı, içeri girer girmez genzim yandı. Ona bunu çaktırmamak için, yüzümü hafifçe yere eğdim. Ancak o anda, yerde dolaşan böcekleri gördüm. Bir hamamböceği hızlıca yürüyüp ayaklarımın üstüne çıktı. Böceklerden korkardım ancak kafamı kaldırdığımda Anıl'ı daha net göreceğim olmam o an daha korkunç geldi. Bir süre, ayağımın üstünde dolaşan böceği izledim. Ne zaman ki ayağımın üstünü terk edip yere değdi, o an Anıl çıplak ayağıyla böceği ezdi.

"Ev hâlâ hatırladığın gibi mi?" diye sordu büyük mavi gözlerini açarak. Eski alaycı ve hayat dolu Anıl gitmiş, yerini delirmiş gibi bakan, bir deri bir kemik Anıl almıştı. O kadar canımı acıttı ki bu, onu kötü hissettirmemek için koşar adım dışarı çıkıp, "Tuvalete girmem gerek!" diye bağırdım. Tuvaletin önüne gidemedim, yere çöküp ağlamaya başladım. O an, Özgür'den sonra en büyük darbeyi kendimin almadığını anladım. O an, Anıl'ın Özgür'e belki de benimkinden bile büyük bir bağla bağlı olduğunu anladım. O an... Anıl'ın Özgür'e benden daha çok ihtiyacı olduğunu anladım. O an Özgür'e daha çok kızdım. Belli belirsiz bir ölüm, nasıl olur da yaşayan iki kişiyi bu kadar net bir şekilde yaşayamaz hale getirirdi? Nasıl olur da öldürülen Özgür'ken, bizim katilimiz yine Özgür olabiliyordu?

Anıl, benim tuvalete gitme bahanemi yememiş olacak ki içeriden, "Ağlaman bitince gider misin yoksa bir de benim yanımda mı ağlamak istersin?" diye bağırdı. Ağlarken, Anıl'ın bu cümlesi beni güldürdü. Gülünecek bir şey yoktu. Ama güldürdü. Çünkü o, ne halde olursam olayım... kendi ne halde olursa olsun... beni hep güldürürdü.

Odaya geri döndüğümde, Anıl kendisine tütün sarıyordu. Ona doğru ilerlerken ayağıma takılan şişeler, kirli tabaklar, hatta kirli çamaşırlar... Hepsi sanki ona ulaşmam geciksin diye varmış gibiydi. Birkaç adımlık odada, yanına ulaşmam uzun sürünce elindeki kâğıdı yalarken bana baktı. Hızlıca son adımımı atıp yayları bozuk ve rahatsız eski koltuğa kendimi attım. İçine düştüğümüz durumu az da olsa normalleştirsın diye, "Hâlâ değiştirmemişsin," dedim kanepeyi kastederek. "Hâlâ yayları batıyor."

"Buraya kanepemin yaylarını konuşmaya mı geldin?" diye sordu sigarasını yakarken. Göz ucuyla bana bakıp, "Evde ben- den daha iyi durumda bir şey istemiyorum," dedi. Bu, kalbimi kırdı. Bu da onun tırnaklarını dipten kesme yöntemiydi sanı- rım. Elimi uzatıp bacağının üstündeki elini yakaladım. Titreyen sesimi saklama ihtiyacı duymadan, "Anıl lütfen," dedim. "Lüt- fen Özgür'ün gitmesinin sebebi benmişim gibi davranma bana."

Elini hızla çekip sertçe, "Gitmesi?" dedi. Çatılan kaşları, kısılan gözleri ve elindeki yanan sarma sigarasıyla ayağa kalktı. "O siktüğimin orospu çocuğu öldü! Hâlâ neden gitti, gelecek falan deyip kafa sikiyorsun?!"

Birkaç dakika önce onun gelme ihtimalini ağzıma aldığım da yumuşayıp bana kapıyı açan Anıl, şimdi tam da aynı cümleler yüzünden sinirlenmişti. Bir anlık afallamadan sonra, bunun çok doğal olduğunu düşünmeye çalışarak sakın tavrımı boz- madan, "Daha önce de olmuştu bu..." dedim. "Olmamış mıydı Anıl?" Anıl cevap vermeden, öylece bir şeyler arıyor gibi odada dolaşıp duruyordu. "Daha önce de gitmişti. Defalarca... Belki bu seferki de öyledir."

"Bu seferki farklı," dedi kendinden emin bir şekilde.

Ben de onun gibi ayağa kalkıp deli gibi oradan oraya ha- reket eden Anıl'ı durdurdum. Gözlerine bakıp, "Nesi farklı?" diye sordum.

"Çünkü daha önceki her şey planlıydı," dedi. "Sen haberim yok sanırken, ben onun nereye gittiğini biliyordum." Onun ya- nında kalıp Özgür gitti diye acı çekerken bana bunu söylemedi

diye ona kızmak istedim. Ama yapamadım. Çünkü ikimiz de Özgür'ün nasıl bir etkisi olduğunu iyi biliyorduk. Bunun yerine, yüzüne bakmamak için kafamı yere eğip cümlesinin devamını duymayı bekledim. "Ama..." deyip derin bir nefes aldı. Bu, canımı acıtacak cümle için küçük bir ön hazırlık gibiydi. "İki yıldır ondan tek bir haber dahi almadım."

Kollarını sıktığım parmaklarımı gevşetip Anıl'a hiç bakmadan usulca yere çöktüm ve sırtımı duvara yasladım. Aslında tek umudum, Anıl'ın benden bir şeyler saklıyor oluşuydu. Birkaç dakika bu gerçeği nasıl sindirebileceğimi ve beynime başka hangi bahaneyi sunabileceğimi düşündüm. Ama becerebildiğim tek şey, ağzımın içinde belli belirsiz, "Belki yaşıyordur," diye gevelemek oldu.

Benim pes etmeye yaklaşmış halim onun siperlerini indirmesine sebep oldu. O da içten içe inkâr etmek için sebepler arıyordu ama kızgınlığı söylemesine engel oluyordu. Benim gibi, o da yere, yanıma çöktü. "Bu imkânsız Yosun," dedi. Önceki tavrının aksine oldukça sakindi. "Eğer yaşasaydı, bana mutlaka haber yollardı. Çünkü..."

"Çünkü?"

"Onsuz yaşayamayacağımı bilirdi."

"Ama bir şekilde yaşıyorsun. Bunu biliyorsa—"

Sözümü tamamlamama izin vermedi bile. Birkaç saniyelik sakinliği hızla kaybolmuştu. "Kendi acını dindirmek için benim aklımı bulandırmaktan başka yapacağın bir şey yoksa siktir git," dedi. "Sana onun yaşadığıyla ilgili umut verecek gücüm yok."

"Özür dilerim. Ben sadece... inanmıyorum. Özgür gibi biri, vicdan yapıp birinin onu öldürmesine izin verecek türden biri değil."

"Onu tanıdığını mı sanıyorsun?"

En nefret ettiğim cümle buydu. Tanıdığını sandığın, tanıdığın ve daha çok tanımak için fırsatının elinden alındığı biriyle ilgili *onu tanımıyorsun* denmesi. Tutunduğun tek şey, onunla olan anılarinken. Sana söylediği sözlerken. Seni öptüğü anlarken. Seni anladığını sandığın zamanlarken. *Onu tanımıyorsun ki...*

Buna vermek istediğim cevap, "O zaman tanışam kimbilir ne kadar severdim..." idi. Ama oradaki savaşı daha fazla sürdürmek istemedim. Usulca, "Tanıdığımı sanıyordum Anıl," dedim.

Ayağa kalkıp kapı girişine attığım çantamı aldım. Başka hiçbir şey söylemeden oradan çıkmaktı niyetim ama çantamın sapını öyle bir sıkıştırdım ki söylemem gereken şeyler oldu. nu düşünüp son kez kafamı çevirdim. "Aslında ben seni de tanıdığımı sanıyordum," dedim. Hayal kırıklığım, ses tonumdan belliydi. Ne yüksek ne alçak... Ne titriyor ne de özgürce çıkıyordu boğazımdan. "Buradayken..." dedim ayağımı yere vurup. "Özgür yine gitmişken... Bana anlattığın onca şey... Annenle ilgili olanlar. Çocukluğunla ilgili olanlar. Hatta..." dedim ağlamaklı. "Feryal Abla..."

Histerik bir kahkaha attı. "Feryal mi demişim sana? Sık sık değiştirim isimleri."

İkinci yalan.

"Nasıl..." dedim yere çöküp. "Neden kimse bana gerçekleri söylemiyor. Beni kandırmaktan zevk mi alıyorsunuz?!" Çantamı tekrar fırlatıp yumruk yaptığım elimi yere vurdum. "Neyim ben, sizin deney fareniz mi?!"

"Hangimiz değiliz ki?"

Gerçekleri öğrenmek istiyordum. Sakladıkları her şeyi. Paranoyaklaşmadan ve aklımı tümüyle kaçırmadan önce... Dizlerimin üstünde sürünerek Anıl'ın olduğu yere gittim. Omuzlarından tutup onu usulca sarstım. "Madem Özgür'ün öldüğüne eminsin... Madem ben onu tanımıyorum... Hadi anlat bana her şeyi. Özgür kim Anıl? Sen kimsin?!"

Omuzlarındaki ellerimi tutup, "Yosun git," dedi ve ellerimi boşluğa doğru itti.

Ama bana ima ettiği onca şeyden sonra, dediğini yapamadım. Kendimi tekrar toplayıp en ikna edici ses tonumla, "Eğer bana anlattıysan... Söz veriyorum, Özgür'ün ölmediğini sana kanıtlayacağım," dedim.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen?"

“İçten içe seni yaşama bağlayan şeyin bu olduğunu biliyorum. Tıpkı benim gibi.”

“Anlatırsam senin için ne değişecek?”

“Aklımı kaçırmamaya çalışıyorum Anıl. Sadece, aklımı geri istiyorum. Özgür’le olan anılarımı geri istiyorum. Onu geri istiyorum!”

“Anlattıklarım onu sana getirmeyecek,” dedi acımasız bir ses tonuyla.

Parmağımı şakaklarıma bastırıp, “Onun şu an yaşadığı yer burası,” dedim. “Sen Özgür’ü bende yaşadığı son yerde de öldürmeye kalktın az önce. Bana borçlusun.”

“Paran var mı?” Sorusunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamadan boş bir ifadeyle yüzüne baktım.

“Benim yok ve bir şeyler içmem gerek. O yüzden git ve bana bir şeyler al.”

“Sonra anlatacak mısın?”

“Sana kafadaki Özgür’ü tam olarak geri veremem.” Tıpkı benim gibi parmaklarıyla şakaklarına dokundu. “Ama bende ki Özgür’ü sana ödünç verebilirim.”

Anıl’ın evden kaçmasından korktuğum için markete gitmeden evvel evinin anahtarını alıp kapıyı onun üstüne kilitledim. Koşarak markete gidip ne bulduysam aldım ve tekrar evine gittim. Yalnızca birkaç dakika olmuştu ama vazgeçip gitti diye ödüm kopuyordu. Ayakkabılarımı fırlatırcasına çıkarıp elimdeki poşetlerle odaya girdiğimde, Anıl’ı kanepede otururken buldum. Bana bakıp, “Kapı kilitlerinin beni durduramayacağını bilmiyor musun?” dedi gülerek.

Derin bir nefes alıp poşetleri salladım. “İşini bir süre görür bunlar,” dedim.

Yanına gidip poşetleri ayak dibine bıraktığımda, “Aslında bir gün idare eder,” dedi. “Ama paramın olmadığını düşünürsek, iki güne yaymam gerekecek.”

O şişeleri karıştırıp kendine içecek ağır bir içki seçerken, dayanamayıp, “Eee... Nereden başlayacaksın?” diye sordum.

Elindeki şişeyi hızlıca yarılarken, “Sen seç,” dedi.

Kolay ve beni çok incitmeyeceğini umduğum bir yerden başlamak adına “Mesela Feryal Abl...” dedim. “Neden öyle bir konuda yalan söyledin ki?”

“Bazen bir karakter yaratman gerekir. İnsanların seni gördüğünde, seni tanıdığında asla soru sormayacakları...”

“Özgür’ün cümlesi gibi geldi,” dedim gülümseyerek.

“Öyle zaten. Sana anlattığım o şeyler Özgür’ün benim için kurguladığı saçma sapan teatral ve dramatik bir geçmişten başka bir şey değildi. Hepsini beni korumak için uydurduğu şeylerdi.”

“Ama neden öyle bir hikâye?”

“Bilirsin... Hikâyede kimsenin çok da umursamayacağı yaşlı ve fakir bir kadın varsa hikâye uzun sürmez. Kimse kadını görmek istemez. Neden şu an bulmuyorsun onu diye sormaz. Ayrıca kendilerince o anki hızlı hayatın anlamlı gelir.” Diğer insanları taklit ederek, “Aaa anladım,” dedi. “Şu an çok fazla kadınla takılman, kesinlikle bu doyurulmamış aşk hikâyen yüzünden!”

Onun alaycı taklidinden sonra, bana pas atmış gibi, “Peki çok fazla kadınla takılman?” diye sordum.

Gülerek, “Çok fazla kişilik analizi yapılmayan ikinci bir tip de, seks hayatı iyi olan ve eğlenmeyi bilen tiplerdir,” dedi. “Derin biri olmadığın imajını verir. Ve bu da gerçek seni... ve saklamak istediğin şeyleri daha kolay gizlemeni sağlar.”

“Bu Feryal Abla uydurmasına gerek olmadığı anlamına da gelmiyor mu?”

“Bazen gerekiyor. Gerektiği zamanlar için, epeyce bir uydurma hikâyem var,” dedi.

O an, bana o hikâyeyi anlattığı zamanı düşündüm. Doğruydum. Anıl’dan da kendiminki gibi imkânsız ve klişe bir aşk hikâyesi duymayı ummuştum. O da bana vermişti.

“Tamam,” dedim ikna olmuş gibi. “O konu bitti.” Konuyu hızlıca Özgür’e getirmek istiyordum. O yüzden, “Peki Özgür’le nereden tanışıyordunuz?” diye sordum. Bu soru, onu hem üzmüş hem mutlu etmişti sanki. Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme ve belli belirsiz bir gözyaşı gölgesi düştü. “Onun-

la ilk tanıştığımızda..." dedi. "Aynı korkunç şeyleri yaşayan kimsesiz iki çocuktuk."

"Hangi aynı şeyleri? Yani... Bana anlattığınız şeylerden hangisi doğru hangisi yanlış bilmiyorum."

"Şana arada doğru şeyler söylemiştim Yosun." Çakmağıyla yeni bir şişe içki açtı kendine. "Normalde kimseye anlatmazdım ama... Özgür'e yardım edebileceğini düşündüğümden, sana anlatmıştım."

"Babasıyla ilgili olanlar mı?"

"Evet. Ama söylemediğim... Söylemediğimiz şey... O evde ben de vardım."

"Özgür'le siz..." dedim şok geçirerek. "Kardeş misiniz?"

"Hayır aptal. İkimiz de evlatlıktık. O adam Özgür'ün de, benim de biyolojik babamız değildi."

Giderek karmaşık hal alacağını anladığım hikâyenin başında, ben de bir şişe içki açma ihtiyacı hissettim. Anıl'a biraz daha sokulup hikâyenin devamını duymak için dikkat kesildim. "İşin korkunç kısmı şu ki," dedi karşı duvara bakarak. "Bizim bebekken bırakıldığımız yetimhanedeki çoğu çocuk, bu korkunç insanların eline verildi. Bir grup psikiyatrist bozması araştırmacı... Diğerlerini bilmem ama, bize fiziksel olarak bir zarar vermedi kimse. Yani... Sevgi gösterilmeden büyüyen iki erkek çocuk gibiydik. Ta ki Özgür anlayana dek..."

"Yedi yaşındaydık. Babamız... Yani o adam evde yokken bile her yaptığımızı görüyor gibiydi. Ben 'babalar her şeyi görür' gibi çocukça bir fıkre kapılmışken, Özgür evdeki kameraları fark etti. Bana söylediğinde sadece çok korktuğumu hatırlıyorum. Çünkü babamdan gizlice yediğim çikolataları da görmüştür diye paniklemişim. Çok korkardım o adamdan."

"Ama Özgür... O korkmadı. Sanki çocuk değildi de, kocaman bir adamdı. Ben evin ortasında öylece ağlarken, yaptığı şey sapanıyla kameraları kırmak oldu."

"Özgür işte," dedim sırtarak. Aptal gibi, onun hakkında konuşmak bile beni mutlu ediyordu. Ancak Anıl, kötü hatıraları hakkında konuştuğu için benim aksime rahatsızdı. Sanki

beni duymuyormuş gibi, "Sonrası babamın bizi ilk cezalandırışı..." dedi. Bu cezanın ne olduğu, onlara nasıl zarar verdiğiyle ilgili bir şey sormak istemedim çünkü Anıl'ın gerilen yüz kaslarından bunun anlatmak istemediği bir şey olduğunu anlamıştım. "Detaylara girmek zorunda değilsin," dedim onu rahatlatılabilmek için.

"Girmeyeceğim zaten."

"Sonra ne oldu?"

"Zaten çok korkuyordum o adamdan. Öyle ki... O ev bizim cehennemimizdi de, yaptığım her şey, attığım her adım, aldığım her nefes için cezalandırılacaktım gibi hissediyordum. Bir süre sonra o adamı her gördüğümde öfke krizleri geçiriyordum. Korkudan ölmek için," dedi yüzünü bana çevirerek. "Evden kaçtım."

Elimi omzuna atıp usulca ovdum. Ona acıdığımı düşündü bu dokunuşla. O, ona acınmasından nefret ederdi. Elimi düşürmek için omuzlarını silkti ve birkaç dakika ara verdi. Ben, onu rahatsız etmemek adına tek kelime etmedim. Kendini hazır hissettiğinde bir anda, "Bir süre sokakta kaldım," diye anlatmaya devam etti. "Sonra yaşlı bir kadın beni buldu, halime acıyıp evine aldı. Her yeri ağrıyan, huysuz, buruşuk bir şeydi. Bana karşı merhameti aslında kendine küçük sessiz bir köle arayışından başka bir şey değildi gerçi." Yaşlı kadını taklit ederek, "Suyumu getir Samet. İlacımı getir. Yemeğimi pişir. Elin mi yandı? Beceriksiz velet. Tıpkı annen gibisin," dedi. Ardından, tıslar gibi bir ses çıkarak güldü. "Bunak kadın... Beni onu yıllardır ziyaret bile etmeyen torunlarıyla karıştırıyordu sanırım. Ya da belki de sadece kaçığın tekiydi. Bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. Ardından tüm o sinirinin aksine, sakince, "Ama yine de ne var biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek. "O kadını sevmiştim. Beş yıl onun yanında kaldım. On iki yaşına kadar."

"Sonra yine mi evden kaçtın?"

Tekrar karşı duvara kilitlendi. "Her gün, sabah ezanından yarım saat önce uyanır su isterdi benden. Bedenim o saatte uyanırdırılmaya alışık olduğundan sanırım, bir gün ezan saatinde ken-

diliğinden uyandım. Suyunu doldurup başucuna gittim. Ama su istemedi." Güldü. "Ölüler susamazmış. Öğrenmiş oldum."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Üzüleceğin çok şey olacak."

"Devam et lütfen."

"Devamı diye bir şey yok. Sonra kadının çocukları o küçük evin üstüne kondu. Ben tekrar evsiz kaldım işte." Dayanamayıp elindeki şişeyle ayağa kalktı. "Falan filan işte Yosun. Sonra tekrar sokağa döndüm. Kötü arkadaşlar edindim. Küçük çaplı hırsızlıklar yaptım. On dört yaşına geldiğimde..." dedi yüzüne büyük bir gülümseme konarken. "Özgür'le tekrar karışlaştım. Ve hayatım tekrar değişti."

13 Ocak 2006

♪ Devics - In Your Room ♪

t.me/kitabchi

Buz gibi bir ocak ayında, Anıl zengin ve yaşlı bir adamdan çaldığı kalın monta sarınmış bir halde geniş sokakta yürüyordu. Boynunu montun içine iyice gömmüştü. Bu onun için başlarda insanları rahatsız etmeden yürümek adına yaptığı, bir süre sonraysa alışkanlık haline gelen bir davranıştı. Çok fazla dikkat çekmemek için etrafına bakınadan yürürdü genelde. Ama sanki hissetmiş gibi, ilerisindeki çöp konteynırının üstünde takılan birkaç çocuğun sesini duyunca kafasını usulca kaldırıp onlara baktı.

Kâğıt oynuyorlardı. İri olan bir tanesi, kâğıdını açarken, "Hile yapıyorsun sen!" diye bağırды ötekine. Yanındaki kırmızı yanaklı arkadaşı da, "Doğru," diye onu onayladı. Arkası dönük olan ise, "Hilemi yaptığımı kanıtla, sana kazandığının iki katını öderim," dedi. O an, o ses ve o kelimelerin yalnızca kimden çıkacağını anlamıştı Anıl. Heyecanla birkaç adım daha atıp sırtı dönük olan çocuğun yüzünü görmeye çalıştı.

Hisleri doğruydu. Özgür'dü.

Heyecandan kaskatı kesildi. Ne yapacağını, ne diyeceğini ve nasıl hareket edeceğini bilmeden birkaç dakika orada öylece dikildi. Özgür'ün karşısındaki şişman çocuk cebinden beş lirayı çıkarıp çöp konteynırının üstüne sinirle bıraktı. "Bu burada bitmez!" dedi aşağı atlarken. "Hileci piç!" diye söylenip arkadaşının omzuna elini attı ve onu sürükleyerek Anıl'ın olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Anıl'a omuz atıp yanlarından geçerlerken, Anıl'ın gözleri hâlâ Özgür'deydi.

Özgür, oynadığı küçük kumardan kazandığı paraları sayarken, Anıl küçük adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Ne diyeceğini bilemeden, kirli elleriyle Özgür'ün omzuna dokundu. İrkilmesini bekledi ama öyle olmadı. Sakince arkasını dönüp Anıl'ın yüzüne baktı. Usulca gülümseyip, "Koca kafa," dedi. "Sensin, değil mi?"

Anıl heyecandan ölmek üzereydi ama dışarıdan hiçbir tepki veremiyordu. Özgür avucundaki paraları cebine tıkıştırıp tünediği çöp konteynırından aşağı atladı. Ve karşısında hareketsizce duran Anıl'ı kendisine çekip ona sıkıca sarıldı. Anıl'ın dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. En son yedi yıl önce gördüğü

sırdası ona sarılırken, kontrol edemediği kollarıyla ona tutundu. Onun aksine sağlıklı ve neşeli görünen Özgür'e sınıksı sarılmak istiyor ama beceremiyordu.

Özgür kendisini Anıl'dan çekip onu konuşturabilmek için usulca karnına vurdu. Anıl, karnına inen yumruğun şiddetiyle kendisine gelirken, Özgür tekrar kolunu onun omzuna atıp usulca yürütmeye başladı. "Eee, anlat bakalım. Nereledesin yıllardır?"

Anıl, Özgür'ün adımlarına güçlükle ayak uydurmaya çalışırken ilk kez konuşabildi. "Bilmiyorum ki," dedi. Ancak söylediği şeye kendisi de bir anlam veremedi. O yüzden Özgür kahkaha atmadan evvel kendisini düzeltip, "Bir orada, bir burada..." dedi.

"Güzelmış."

"Ne arıyorsun burada? Babam duyarsa..." Anıl cümleyi tamamlayamadı.

Özgür, "Baban kim?" diye sordu şaşırarak. Bir anda aklına gelmiş gibi, rahat bir ifadeyle "Ha... Şu ölen adam," dedi. Ama bu cümlenin ardından asıl şaşırان Anıl oldu. Özgür, Anıl'ın şoke olmuş yüzünü fark edince açıklama yapma gereği hissetti. "Sen evden kaçtıktan bir yıl sonra öldü." Anıl'a dönüp gülererek, "Keşke biraz daha bekleseydin. Aynı yetimhaneye düşer, en azından ayrı kalmazdık," dedi.

Anıl, yolun ortasında durdu. Gözlerini yere kenetleyip, "Demek o yüzden eve geri geldiğimde kapıyı açan olmadı..." Özgür'e baktı. "Değil mi?"

"Dönmüştün demek? Vay be. Cehenneme tekrar dönmeye kalktığına göre zor zamanlar geçirmişsin demek ki dostum."

"Hayır. Her yer o evden daha güvenliydi benim için. Ben sadece..." Utandığı için yüzünü Özgür'den başka yöne çevirdi. "Seni özlemiştim."

Özgür, Anıl'ı rahatlatmak için bu cümlesine karşılık bir şey söylemedi. Gülererek kolunu Anıl'ın omzuna atıp, "Seni bir yere götüreceğim," dedi. "İşin yoktu, değil mi?"

Anıl'ı gizlice yetimhaneye sokmaya çalışan Özgür'e, kış aylarında havanın erkenden kararması yardımcı oluyordu. Uyuklayan bekçiyi kendi yöntemleriyle atlatıp arka bahçedeki sığınağına eski dostunu gizlice sokarken, "Burası yeni evim," diye açıkladı. "Aslında yatakhane güzel sayılabilecek bir yatağım var. Ama gerçek evim," dedi yıkık dökük depo odasına yaklaştıklarında. "Burası."

Anıl, ilk kez geldiği yeri algılamaya çalışırken bir yandan da yakalanmaktan korktuğu için hızlıca içeri girmek istiyordu. Özgür, tahtadan yapılmış kırık kapıyı araladığı an Anıl ondan önce davranıp kendisini içeri attı.

İçerisi oldukça kötü kokan, karmakarışık bir yerdi. Kırık yatakların, masaların ve birçok işe yaramaz eşyanın atıldığı kocaman bir yerdi. Anıl, Özgür'ün sıcak bir oda ve temiz bir yatak yerine, tıpkı kendisinin kaldığı çöplüğe benzer bir yeri kendine ev olarak seçtiği için anlık küçük bir rahatlama yaşadı. Özgür tıpkı hatırladığı gibi bir çocuktü. Biyolojik olarak aynı anneden doğmamışlardı. Ancak o an Anıl, ikisinin aynı yerden doğduklarına inandı. Bir çöplükten.

Özgür, eline aldığı fenerle Anıl'a yolu gösterirken, Anıl'ın gülümsediğini fark etti. "Evimi sevdin mi?" diye sordu merakla.

Anıl, "Kendi evimmiş gibi sevdim," diye yanıtladı.

İki çocuk, deponun en sonundaki köşeye gittiklerinde Özgür kendini yere bırakıp Anıl'dan da aynısını yapmasını bekler gibi eliyle küçük bir hareket yaptı. Yan yana oturduklarında Özgür, "Söylesene, neredeydin bunca zamandır? Yani, gerçekten neredeydin?" diye sordu.

Anıl için, hâlâ savaştığı şeyleri de kapsadığından bu konuşmayı yapmak pek kolay değildi. Ağzını açtığı an Özgür ondan önce davranıp, "Eminim gerçek aileni bulmuştundur," dedi. "Muhtemelen çok zengin bir ailenin çocuğusundur ve ailen seni görünce sevinçten deliye dönmüştür." Anıl, Özgür'ün ne yapmaya çalıştığını anlamadan, ürkek gözlerle onu izliyordu. "Kocaman bir malikânede yaşıyorsunuzdur kesin. Değil mi?"

Anıl, Özgür'ü ciddiye aldı ve gözleri doldu. "Hayır..." dedi. Şi an, Özgür onun ağzını eliyle kapadı. "Seni iyi hissettirecekse yalan söylemen sorun değil," dedi.

Anıl, Özgür'ün küçük elleri hâlâ ağzının üstüneyken, anladığını belli etmek için kafasını usulca salladı. Özgür ellerini çektiğindeyse, "Hayır. Onları bulamadım," dedi Anıl gülümseyerek. Özgür'e yaklaşıp büyük bir sır veriyormuş gibi, "Çünkü ailem birer uzaylıymış. Ben de oraya gitmenin yollarını arıyorum," dedi.

Özgür, hızlı öğrenen arkadaşlarını hep daha çok sevmişti. Önce dudaklarını sıkarak gülmemeye çalıştı. Ardından ikisi de aynı anda kahkaha attı.

Özgür, sırtını duvara yaslayıp, "Bundan önce nerede olduğun önemli değil," dedi. "İyi olmana çok sevindim."

Anıl da Özgür'ü taklit ederek sırtını duvara yasladı. Ayaklarını tıpkı onunkiler gibi uzatıp Özgür'e baktı. Özgür, karşıdaki duvarı izliyordu. Anıl'ın ona baktığını anladığı an, "Buraya ilk geldiğimde senin de burada olmanı bekledim," dedi. "Seni göremeyince başına bir şey geldi diye çok korktum."

Anıl kendini gülümsemeye zorlayarak, "Bir süre ben de çok korktum. Ama sonra geçti," diye bir yalan uydurdu. Ancak geçmemişti. Hâlâ ilk günkü kadar korkuyordu ancak artık korkusunu belli etmemekte eskiye göre daha iyiydi.

Özgür bunu anlamış gibi, "Artık korkmana gerek yok. O öldü. Diğerlerini de ben halledeceğim," dedi.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Anıl, "Diğerleri kim?" diye sordu merakla.

Özgür cevap vermeden hızlıca ayaklandı. Oturduğu yerin hemen yanındaki çekmecesiz komodini ittirip yerin zeminindeki tahtaları sökmeye başladı. Anıl, Özgür'ün ne yaptığını anlamak için ayaklanıp yanına gitti.

Söktüğü tahtaların altında, küçük bir çukur göründü. İçinde birkaç cilt kitap, bir düzine not defteri vardı. Anıl, bu manzarayı görür görmez onların kime ait olduğunu hatırladı. "Babamın şeyleri!" diye bağırdı heyecanla.

Özgür, parmağını dudağına bastırıp dişlerini sıkarak, “Şşş!” dedi. “Biri duyacak.”

Anıl, Özgür’ün uyarısını dikkate alarak sesini iyice kısıp, “Neden buradalar?” diye sordu.

Özgür, Anıl’a yere çökmesini işaret etti. Anıl yanına çökerken, o da çukurdaki bir defteri çekip çıkardı. “Babam öldüğünde bunları da eşyalarımın arasına koyup buraya getirdim. Okuma yazmayı öğrendiğimden beri okumaya çalışırdım, hatırlarsın.”

“Evet. Ama neden öyle yaptığını hiç anlamazdım.”

“Çünkü evde bizi sürekli kaydeden kameralar vardı ya... Geceleri gelip onları izlerken, bunlara notlar alırdı. Benimle ilgili ne yazdığını meraktan okumaya çalışıyordum.” Özgür’ün yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Ama durum sandığımdan biraz daha korkunç çıktı.”

“Nasıl yani?”

“O adam öldüğü için mutluyum. Gerçekten öyleyim.”

“Anlatacak mısın artık?”

“Evlatlık olduğumuzu sen evden kaçmadan önce öğrenmiş-tin zaten. Ama aslında evlatlık değildik.”

“Öz babamız mıydı yoksa?”

“Hayır. Biz onun denekleriydik.”

“Anlamadım.”

“Benim de anlamam uzun zaman aldı. Yeni yeni her şeyi oturtuyorum kafamda. O yüzden beni iyi dinlemen lazım. Tamam mı?”

Defterin arasından eski bir fotoğraf çıkardı. Bir grup orta yaşlı insanın olduğu fotoğrafın köşesinde “09.09.1996” yazıyordu. “Şu fotoğrafı görüyor musun? Buradaki pisliklerin hepsi babamın ekibinden arkadaşları. Bir grup araştırmacı. Sanırım çocuk psikolojisi üstüne bir şeyler araştırıyorlar. Tam anlamadım. Öğretmenlerime çaktırmadan sormaya çalıştım, onlar da geçiştirdi beni. Kimisinin kendi çocuğu var, kimisi bizim gibi kimsesiz çocukları evlat edinip, onların her anını kameralarla izleyip notlar falan alıyorlarmış. Mesela bak...”

Başka bir defter çıkarıp içini gösterdi. Karmaşık bir el yazısıyla yazılmıştı. "Bunlar seninle ilgili notlar..." dedi.

Anıl, okuma yazmayı zar zor hatırlıyordu. Okur gibi yaptı ancak karmakarışık notlar onun anlamasına engel oluyordu. Özgür, başka bir defteri açıp Anıl'ın önüne bıraktı. "Bunlar da benimkiler... İkimize farklı davranıp, ikimizi farklı odalarda uyutup, farklı yiyecekler verip... Hatta farklı okullara göndermesinin sebebi de buymuş. Değişkenleri not edip tepkilerimizi ve—" derken, Anıl'ın anlamadığını fark etti. "Değişken derken, öğretmenim söyledi. Deneylerde iki grup olurmuş—"

Anıl hâlâ anlamıyordu.

"Boş ver sen bunları. İşin özü şu... Bir grup iğrenç herif, kendi araştırmaları için bizim gibi bir sürü çocuğa deney faresi gibi davranmışlar." Özgür sinirle defterleri kapattı. "Hepsi ölse keşke."

Anıl, parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Kendi kendine, "O yüzden mi senin odanı her zaman kilitlerken, benim kapımı hep açık bırakıyordu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de..." dedi Özgür geçiştirerek. Aslında biliyordu. Notlarda vardı. Hatta Anıl'ın kaçışını da önceden tahmin edip o defterlere yazmıştı. Kapısını kilitlememesi de düşüncesi doğru çıkacak mı diye yaptığı bir şeydi. Bunu anlatmak istemediği için, "Ama iyi ki öyle olmuş da kaçıp kendini kurtarmışsın," diyebilirdi. "Çünkü defterde okuduğuma göre psikolojik olarak epeyce kötüye gidiyormuşsun o zamanlar."

"Çok anlamadım bu meseleyi Özgür. Ama babamın bizi izlediğini fark ettikten sonra..." derken kendini daha iyi açıklamak ister gibi başka bir yerden girdi konuya. "Yani zaten bana senden farklı davranıyordu. Bana hep öfkeliydi. Beni sürekli cezalandırıyordu. Biliyorsun." Derin bir nefes aldı. Bu onun için hatırlanmaması gereken şeylerdi. "Sen fark edince o kameraları... Beni daha fazla cezalandıracağından korktum. Ondan o kadar korkuyordum ki, o evde yokken bile bazen nefes almaktan dahi korkuyordum."

"Biliyorum," dedi Özgür içten bir tavırla. Eliyle Anıl'ın koluna dokundu. "Biliyorum..."

“O yüzden seni ne kadar sevsem de... Beni ne kadar ondan korumaya çalışsan da... O evden kaçmam gerekti.”

“Şu an iyisin. Bana bir açıklama yapmana gerek yok.”

“Keşke senin gibi biraz daha dayansaydım... Burası sokaklardan daha güvenlidir.”

Özgür, Anıl'ın elini sıkıca tuttu. “Artık ben varım. Korkma. Her şey düzelecek. Hatta...” dedi yüzüne en sıcak gülümsemesini yerleştirip. “Biraz daha büyüyelim... Bu fotoğraftaki adamların hepsinden tek tek intikam alacağız. Tamam mı?”

27 Kasım 2017

♪ Roo Panes- Lullaby Love ♪

t.me/kitabchi

“Sonra cebindeki tüm parasını çıkarıp bana verdi Yosun. Yetimhanedeki müdürüyle konuştu. Onlarinkinde boş yatak yoktu ama başka bir yerde bir yer ayarladılar. Sonra bana bildiği şeyleri öğretti. Okula geri döndüm sayesinde. Lise arkadaşım diyor ya bana... Doğru. Ben onun her şeyi gibi, okuldan da arkadaşayım.” Kötü kısımlar bitmiş gibi, rahatça yere çöküp, “Birlikte her şeyi yaptık,” dedi. Kendini tekrarlayıp güzel şeylerden bahsetmek ister gibi, “Birlikte eğlenceli şeyler yaptık,” dedi. Hafifçe güldüğünü bile gördüm. “Aptal ve kötü insanların parasını aldık,” dedi gururla. “Bazen kumar, bazen hile... Ama hiç pişmanlık duymadım. Çünkü biz, bizden çalınan şeylerin üstüne bir hayat kurduk.” Başını soğuk olduğunu bildiğim duvara yaslayıp gözlerini kapadı. “Pınar’la birlikte yetimhaneden kaçtıklarında benim yanıma geldiler. Bir süre üçümüz kaldık. Sonra onlar başka bir ev tuttu ama yine de hep beraber sayılırdık. İtiraf edeyim, Pınar’ı çok kıskanırdım. Çünkü onu benden daha çok severdi.” Gözlerini açıp bana baktı. “Hatta itiraf edeyim, seni de çok kıskandım. Çünkü seni de Pınar gibi çok seviyordu.” Bu, beni gülümsetti. “Seni öpmeye kalktığım günü hatırlıyor musun?” diye sordu.

Usulca başımı salladım. “Hiç anlam verememiştim aslında,” diye itiraf ettim.

“Aslında sinirlendiğim şey, Özgür’ün sende ne bulduğunu,” dedi gözlerini benden çekip. “Özür dilerim...”

“Önemli değil Anıl. Anlayabiliyorum...”

“Anlamanın imkânı yok. Özgür’ün benim için ne anlama geldiğini...” dedi. Tekrar etmekten usanmayacakmış gibi, “Anlamanın imkânı yok,” diye yineledi.

“Anladığım kadarı bile yetti inan,” dedim. Sonra merakıma yenik düştüm. “Peki o adamlara ne oldu? Araştırmacılar?”

“Yetimhaneden kaçır kaçmaz onlardan intikamımızı aldık,” dedi detay vermeden. “Hak ettiklerini buldular. Bir kısmı hapse girdi. Çocukları da ellerinden aldılar.”

“Bence siz iyi insanlar değilsiniz,” dedim gülümseyerek. “Ama şu anlattıklarından sonra sizi suçlayabilecek pek kimse yok.”

Anıl'ın tam önüne geçip dizlerimin üstüne çöktüm. Gözleri mi onun gözlerine kenetleyip, "Şimdi daha çok emin oldum," dedim. "Seni böylesine koruyup kollayan biri... Seni aramadan kendini ölümün kucağına bırakmazdı." Anıl'ın ölü gözleri, bir an parladı. "O yaşıyor Anıl. Eminim. Ve söz, ne yapıp edip onu bulacağım."

Anıl'ın yanından ayrılıp kendimi dışarı atar atmaz, çantamdan telefonumu çıkarıp tekrar Özgür'ün ev telefonunu arayarak telesekreterine yeni bir mesaj bıraktım.

"Özgür... Eğer ölmediysen, seni bulduğum yerde ben öldüreceğim! Ya da hayır, ben değil... Ellerini bağlayıp seni Anıl'a getireceğim. Seni ona öldürteceğim! O ne halde biliyor musun? O senden de, benden de daha ölü!"

Telefonu sinirle kapattığım anı, bir öksürük sesi duydum. Arkamı döndüğümde Anıl elinde benim ayakkabılarımı tutuyordu. "Çıplak ayak yürümek kişisel tercihin değilse..." dedi gülümseyerek.

İçimi çektim ona bakarak. İşin özü, bana ne yalanlar söylese de... Neleri saklasa da... Doğru olan tek şey, onun kalbiydi. O tanıdığımdan daha azı değil, sadece daha fazlasıydı.

Naylon çoraplarımı yerde sürüyerek Anıl'ın yanına gidip ayakkabılarımı elinden aldım. Eğilip ayakkabıyı ayağıma geçirecekken, Anıl tek dizinin üstünde eğildi ve ayakkabıları kendi elleriyle ayağıma geçirdi. Her ne kadar birkaç dakika önce telefonda söylediklerimi duymamasını dilesem de, duymuştu sanırım. Elimle onun kirli saçlarına dokundum. Ne o konuştu, ne ben... Birkaç dakika birbirimizin gözlerine baktık. Ve ilk defa, beni tutup sıkıca sarıldı bana. "Kendine dikkat et aptal," dedi. "Ayakkabılarını unutacak kadar üzülme bana. Tamam mı?"

14 Aralık 2017

♪ Madrugada - Running Out Of Time ♪

t.me/kitabchi

Arabanın ön koltuğunda otururken emniyet kemerimi bağlamadığım için deli gibi bir ses çıkıyordu. Ama o ses, kafamın içindekileri bastırıyor diye bilerek ısrarla bağlamıyordum. Açık pencereye dirseğimi dayamış, gözlerimi ayaklarıma dikmişim. Giydiğim kırmızı kısa topuklu ayakkabıları, ayakkabımın ucuyla bir çıkarıyor bir geri giyiyordum.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda Bay K dayanamayıp kemerimi kendi elleriyle bağladı. Arabaya bindiğimizden beri ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Kırmızı ışık bile bizden sıkılmış gibi, bizi tutmaktan hızlıca vazgeçip yerini yeşile bırakırken, dayanamayıp gözlerimi kapadım. Bu defa, bizim suskunluğumuza sıkılan arabadan tekrar sesler çıkmaya başladı. Bu defa döneceğimizi belli eden o küçük ses... Tam anlamıyla baş ağrısı sebebiydi. "Bu ses beni kemer sinyalinden daha çok rahatsız ediyor, neden acaba..." dedim kendi kendime.

"Çünkü sen belirsizlikleri seviyorsun," dedi Bay K.

Gözlerimi açıp ona baktım.

Soracağım soruyu tahmin edip, "Bu sesi duyduğunda arabanın döneceğini anlıyorsun ve huysuzlanıyorsun," diye açıklama getirdi.

Gülerek, "Saçma," dedim. "Alakasız yok bence."

"Küçük şeylerden büyük metaforlar çıkarmayı seviyorsun sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla. Haklıydı da aslında. Ama o an kendimi ve beynimin nasıl çalıştığını masaya koyup inceleme havamda değildim. Konuyu geçiştirmek için belli belirsiz bir ses çıkarıp gözlerimi tekrar yola çevirdim.

Nereye gittiğimizi bile bilmeden, ağaçlı ve ıssız bir yolda ilerlerken, aklıma durduk yere Anıl geldi. Birden, "Geçenlerde Anıl'a gittim," dedim.

"Bu defa açtı mı kapıyı bari?"

"Açtı." Yutkunup Anıl'a verdiğim sözü hatırladım. Başımı tekrar Bay K'ye doğru çevirip, "Özgür'den bir haber aldın mı?" diye sordum umutsuzca.

"Henüz değil."

"Elini çabuk tutsan iyi edersin. Bak, ben sözümü tutuyorum," dedim nereye gittiğimizi bile bilmediğimi ima ederek. "Bu arada yeni seansımız nerede?"

"Seans değil bu. Seni annemin evine götürüyorum."

Neden paniklediğimi bile anlamadan, "Ne?!" diye bağırdım.

"Korkma," dedi şaşkınlığıma gülerek. "Sahte sevgililik olamıyordun, şimdi ciddiyeye geçtim. Sadece gitmemiz gerekiyor."

Başımı, *kimbilir yine ne iş peşindesin* der gibi iki yana salladım. "Seans değil desen de bu da anlamamızın bir parçasıymış gibi geldi."

Gülümsedi. "Kimbilir."

Geldiğimiz ev, kocaman bir villaydı. O kadar ki, daha önce hiç böylesine büyük bir evin var olabileceğini hayal bile etmemiştim. Siyah metal işlemeli kapısı âdeta bir kale geçidine benziyordu. Taş duvarlara sahip evin önünde durduğumda aklımdan geçen tek şey, buranın büyük bir kafese benzediği ve Bay K'nin orada geçirdiği çocukluğunun kesinlikle bir kâbus olduğuydu.

Ancak kapı açıldığı an, karşımda gördüğüm kızıl saçlı yaşlı kadın bu fikirlerimi alıp, buruşturup çöpe attı sanki. Oldukça kısa, oldukça tombuldu. Yüzündeki gülümseme öyle şirindi, öyle sıcaktı ki böyle birinin yaşadığı evin, az önce düşündüğüm gibi bir yer olmayacağına saniyesinde ikna oldum. Bay K'ye bakıp o kişinin dadısı ya da evin emektar yardımcılarının biri olduğunu duymayı bekledim ama ikinci defa yanıldım. Kulağıma eğilip, "Annemle tanış," dedi. Ben ikinci şokumu atlatmadan, güçlükle hareket eden sevimli kadın elimi tutup beni kendisine çekti ve sanki evladı Bay K değil de benmişim gibi sınısacak bir kucağa hapsetti beni.

Kadının kucağında kaç dakika hapis kaldım, anlamadım. Bir yandan, "Hoş geldiniz," diye şen şakrak bir tonda bağırtıyor, diğer yandan sırtımı sıvazlıyordu.

Kendimi güçlükle geri çekip kadının gri gözlerine bakarak, "Hoş bulduk," dedim.

Bu defa, hapis aldığı şey yanaklarımdı. Buruşuk ve sıcak ellerini yanağıma dokundurdu. "Ne güzel bir yüzün var senin öyle!" dedi. "Bayıldım!"

Utanç ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken, Bay K gelip beni annesinin elinden kurtardı. Kolumdan tutup beni annesinden çekerken, "Öyledir anneciğim," dedi. "Ama istersen daha az korkut misafirimizi."

Kadın, kapının kenarına bıraktığı, tıpkı kapıdaki gibi siyah ve gümüş süslemelerin olduğu bastonunu alıp yürümeye başlarken, "Neden korksun ki?" dedi gülererek. "Sevgiden kim korkmuş?"

Ben korkarmı, diye geçirdim içimden. Alışık olmadığım sıcak kucaklar, yabancıardan geldiğinde hele...

Uzunca bir koridorda yürümeye başladık. Bay K, yürümekte güçlük çeken annesinin koluna girdi. Ben koridoru inceleyerek bir adım arkalarından onları takip etmeye başladım. Havalı ve modern tablolar, cesur heykeller, siyah ve kırmızı duvarlar... Kadının renkli havasının aksine, şatoyu andıran bu karanlık evin Bay K'nin babasının renkleri olduğunu düşündüm yürürken. Ve en çok onu merak ettim. Oturma odası olduğunu düşündüğüm bir odaya geçerken, içeride huysuz ve yaşlı bir adam görmeyi umuyordum. Ancak, beklediğim aksine oldukça boş bir odayla karşılaştım. Koridorun aksine açık renklerle döşenmiş, mütevazı bir odaydı. Ben soru sormadan, yaşlı kadın konuştu. "Burası benim," dedi gülererek. Büyük ve rahat görünen tekli koltuğuna otururken, "Rahmetli eşimle zevklerimiz hep farklıydı," dedi.

"Çok üzüldüm. Başınız sağ olsun."

Kadın kafasını iki yana salladı. "Üzülme," dedi. "Ölüm hepimiz için."

Ben, kanepelerden birine otururken, kadın kocasından bahsetmekten hoşlandığını belli ederek heyecanla konuşmaya devam etti. "O daha koyu renkleri severdi. Siyahın en gösterişli renk olduğunu düşünürdü. O yüzden evin dışı... koridorlar... ve onun oturma odası hep öyledir. Ama beni de sevdiğim şey"

lerden mahrum etmek hiç istemedi. Evin bana ait kısımlarını böyle döşedik. Onun karanlık odalarında ruhum daralmasın diye..." Güldü. "Gerçi migreni vardı rahmetlinin. Işık sevmezdi. Biraz da ondan..."

Bay K, kanepede yanıma otururken, "Annem babamdan bahsetmeyi çok sever," dedi kulağıma. Ben de gülümseyerek hiç sorun olmadığını belli etmeye çalıştım. Yaşlı kadına bakarken bile mutlu oluyordum sanki. Öyle sevgi dolu ve neşeli bir kadındı ki, Bay K nasıl o kadının çocuğu olabiliyordu, hiç anlam veremiyordum.

Kadın bir anda, "Çınar," dedi. "Sen böyle geçsene, ben oraya oturmak istiyorum."

Bay K bana bakıp *kaçışın yok* der gibi bir gülümseme attı. Ardından annesinin yanına gidip benim yanıma oturması için ona yardım etti.

Kadın yanıma oturur oturmaz, elini elimin üstüne koydu. Sanki aramızda bir bağ kurmak istiyor, o dokunuş o bağ kurmasına yardım ediyormuş gibiydi...

Hiçbir şey söylemeden benim yüzüme bakarken içeri yardımcılarından biri girdi. "Nezaket Hanım, bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Nezaket... Ona ne kadar uyan bir isimdi. Nezaket Hanım gözlerini benden çekmeden, "Her şeyden getirin işte," dedi. "Bu kızımızın bir şeyler yemesi lazım. Baksana... İncecik kalmış."

Yardımcısı kadını onaylayıp hızla odadan çıkarken, "Gerek yoktu," diyebildim. "Aç sayılmam."

Nezaket Hanım, hızla elimin üstündeki elini çekip kolunun üstünü kavradı. "Olur mu öyle... Baksana, kemiklerin belli oluyor. Hasta olursun güzelim," dedi içten bir tavırla. Kilomdan bahsedilmesinden hoşlanmasam da, o yaşlı kadının bu kadar yüzeysel bir tavırla bana tek öğün yemek yedirip beni sağlığıma kavuşturacağına inanması hoşuma gitmişti. Başımı *tamam* der gibi salladım.

Yemekler geldi, içecekler sırayla önümüze dizildi... Nezaket Hanımı hiç susmadan bir şeyler anlatıp durdu. Bay K, annesinin

gözdesinin o an için ben olduğuma şükreder gibi sık sık bahaneler uydurarak yanımdan ayrılıp durdu.

Yemek, içecek, kahve, meyve derken sıra anladığım kadarıyla Nezaket Hanım'ın en sevdiği kısım olan eski fotoğraflara bakmaya gelmişti. Yardımcısından rica edip kocaman kara kaplı aile albümlerini önümüze yığdırdı. İlk önce, Bay K'nin albümünden başladı fotoğraf göstermeye. İlk açtığı sayfada oğluna yazdığı bir mektup vardı. Ona hamileyken yazdığından bahsetti. Uzun süre çocukları olmamış, kırk yaşındayken hamile kalmış... Mektubunda, inanılmaz güzel bir el yazısıyla şunlar yazıyordu:

Sevgili çocuğum...

Beni annen olarak seçip bedenime küçük bir nur olarak düştüğün için sana minnettarım. Beni dünyanın en mutlu kadını yaptın. Ne kadar çok bekledim seni, bir bilsen... Her gece yatmadan önce Allah'a dua ettim seni bana nasip etsin diye. Ama sanki beklersem daha çok sevecekmişim seni gibi, yıllar geçip durdu... Her duamdan sonra içimdeki sevgin durmaksızın büyüdü. Sanki iki aylık değilsin de şu an, on yıllıksın. Öyle bir hasretle bekliyorum doğmanı. Öyle bir mutlulukla sarılıyorum oluşmamış bedenine... Eminim sen de doğduğunda, on yıllık bir sevgiyle doğacaksın.

Hemen doğ. Hemen sev. Hemen mutlu ol, mutlu et güzel çocuğum... Baban ve ben senin sevgi dolu minik gözlerine bakmak için sabırsızlanıyoruz.

Annen, Nezaket.

Nezaket Hanım'ın mektubunu okurken öyle duygulandım ki... Hem ona hem de Bay K'ye üzüldüm. Sevgiyle sarmalanmış ama hiç sevgi hissedemeyen ve bunun altında ezilen bir evlat... Hem onun için hem ailesi için ne zor olmuştur kimbilir. Onlara acıdığımı belli etmemek için gülümseyerek, "Ne güzel yazmışsınız," dedim. "Çınar büyüyüp bunu okuduğunda kendini çok şanslı hissetmiştir eminim."

Kadın, cılız bir gülümsemeyle, "İnşallah öyledir," dedi. Ardından hızla sayfayı çevirdi. Bay K'nin ilk fotoğrafları çıktı karşımıza. Hiç beklediğim gibi değildi. Ben asık suratlı bir bebek beklerken, tam aksiydi. Minicik bir bebekken, etrafına gülücükler saçıyordu fotoğraflarda. Bu halleri, Nezaket Hanım'ı öyle mutlu etmişti ki, parmağını minik oğlunun yüzüne değdirip, "Baksana şuna... Ne tatlıydı," dedi sevecen bir tonda. "O kadar akıllı bir bebektir ki bir görsen!"

Bak, Çınar burada üç yaşında.

Burada babasıyla tenis oynamaya çalışırken... Minicik elleriyle nasıl da sıkılmış topu, baksana...

Bu, anaokuluna başladığı gün... Bu ilkokula...

Her fotoğrafı tek tek anlatarak geçiyordu. Hepsinde o kadar tatlı ve güler yüzlüydü ki Bay K, şaşırmışım. Ta ki, fotoğraflardaki minik Çınar dokuz yaşına gelene kadar.

Nezaket Hanım'ın gözleri, çevirdiği sayfaya tutturulmuş tek başına duran fotoğrafı görünce dolu dolu oldu. Fotoğraftaki Bay K, diğer fotoğrafların aksine şimdiki haline daha çok benziyordu. Mimiksiz ve buz gibi bir yüz, dokuz yaşındaki bir çocuğa ait olması neredeyse imkânsız bir keskin bakışla tekli koltukta oturuyordu. Yanında, bir değnek vardı. "Bu da kaza sonrası," dedi titreyen sesiyle. "Zavallı yavrum... Daha küçücüktü."

"Komada kaldığı..." dedim şaşırarak.

Başıyla onayladı. "Maalesef o kaza yavrum. Bildiğine göre Çınar seni gerçekten seviyor demek ki." Sayfayı daha fazla dayanamıyormuş gibi çevirdi. "Gerçi kapıdan girer girmez anladım seni sevdiğini. Kolay kolay kimseyi getirmez yanıma çünkü."

Üçüncü yalan.

Bay K bana, on sekiz yaşlarındayken kaza geçirip komada kaldığını söylemişti. Hayata bambaşka biri gibi uyandığı, o kaza...

Konunun dağılmasına izin vermeden, "Başka bir kaza geçirdi mi peki? Üniversitedeyken?" diye sordum. *Bana öyle söylemişti* diyemedim.

Kadıncağız şaşırarak, “Yoo,” diyebildi. “Çok tuhaftır ancak o kazadan sonra parmağını bile incitmedi.” Birden, elindeki albümü kapatıp göğsüne bastırdı. “Gerçi babası bunun sebebini farklı olduğunu düşünürdü. Rahmetlinin kafası başka çalışırdı.” Yüzüne geçmişi hatırlamanın verdiği bir huzur çökmüş gibi, kocaman gülümsedi. Kocasını taklit ederek, “Çınar için endişelenme Nezaket,” derdi. ‘Oğlumuz kaza sonrası biraz paranoyaklaştı. O yüzden çorabının bile onu incitebileceğini düşündüğünden yavaş giyiyor. Artık hiç yaramazlık yapmayacak sanırım.’” Derin bir nefes alıp yüzünü bana çevirdi. Kenarlarında binlerce yaşanmışlık gizli gözleri parıl parıldı. “Böyle derdi,” dedi rahmetli eşinin cümlelerini söyledikten sonra. “Ama bunları söylerken hep ağlardı merhum. Çok iyi adamdı.”

Tekrar başka bir albümü karıştırmaya başladı. Bir yandan da, hâlâ buruk bir ifadeyle kazadan bahsetmeye devam ediyordu. “Kazayı Çınar yüzünden geçirmiştik. Yaramazlık yapıp ön koltuğa atlamıştı da... O anlamda artık yaramazlık yapmayacak der-”

Hızlıca onun lafını kestim. “Anladım anladım. Anlattı bana bunları,” dedim histerik bir tavırla. Söylediğim yalanın sebebi, bana söylenen yalanların beynime saldırdığı korkuydu. Bay K’nin bana böyle bir konuda yalan söylemesinin sebebi neydi... Ya da daha doğrusu, şu an gerçekleri bir bir öğrenmemi istemesinin...

Yaşlı kadın, paniklediğimi hissetmiş olacak ki üzerinde çillerin olduğu bembeyaz kırışmış elleriyle elimi tuttu. “İyi misin yavrucuğum?” diye sordu anaç bir tavırla.

Bu sıcak sorusu, beynimin içinde uçuşan buz gibi soruları eritti o an. Yüzüme gerçek bir gülümseme yerleştirdim. Çünkü karşımdaki kadın, sahtesini gerçeğinden ayırırdı. “İyiym Nezaket Hanım. Siz devam edin...”

Nezaket Hanım heyecanla aile albümünü bana göstermeye devam etti. Kocasının fotoğraflarıyla dolu bir sayfaya gelince, hâlâ alyansının takılı olduğu eliyle kocasının fotoğraftaki yüzünü sevdi. O an Bay K’nin bu kadar sevgi dolu bir ailede nasıl olur da hissiz kalabildiğini düşündüm. Ama sonra aklı-

ma kendi annem geldi... Hissiz bir annenin fazla hisli çocuğuydum ben de. *Bazen böyle terslikler olabiliyor demek ki,* diye geçirdim içimden.

Nezaket Hanım tam sayfayı değiştirmeye yeltenmişti ki sol alt köşede bir fotoğraf dikkatimi çekti. "Bir saniye durun lütfen," dedim heyecanla. Bir hastanenin önünde, doktor ve hemşire kıyafeti içinde olan Nezaket Hanım ve kocasının fotoğrafıydı. "Bu hastane?" diye sordum. "Bu..."

Ben sorumun gerisini getiremeden, "Burada çalışıyorduk kocamla. O doktordu, ben hemşire," dedi gülümseyerek. "Kocamla ne kadar gurur duyuyorum bir bilsen... Bu hastane onun ailesinindi. Oldukça varlıklı ve güzel insanlardı... Oğullarını da öyle yetiştirmişlerdi. Onca paranın içinde, yine de okuyup doktor çıkıp sahip olduğu hastanede çalışıyordu. Canım benim... Canım güzelim..." derken, beni hatırlayıp merhumla arasına tekrar saygı çizgisi çekti. "Güzel adamdı Erman Bey."

O, sayfalar arasında küçük bir zaman yolculuğu yaparken, benimse kafamda bir sürü parça yerini buluyordu. Ama aynı zamanda birçoğu tekrar parçalanıyordu. Nezaket Hanım'ı ürkütmeden ondan istediğim bilgileri alabilmek için, kafamda senaryo kurmaya başladım. Bay K'nin üniversite zamanlarından fotoğrafları gösterdiğinde onun hangi okula gittiğini elbette söyleyecekti, ben de onun sonrasında hangi hastanelerde çalıştığını soracaktım. Böylece bana başka konularda da yalan söyleyip söylemediğini öğrenecektim.

Ama öyle olmadı. Albüm, Bay K'nin lise dönemleriyle bitti. Ben aklımdaki soruyu onu ürkütmeden sormak için yeni bir albümün açılmasını beklerken, içeri giren yardımcı kadın bu senaryomu baltaladı ve Nezaket Hanım'a ilaç ve uyku vaktinin geldiğini söyledi. Ben gitmemesi için içimden dua ederken, o benimle daha çok vakit geçirmek istediğini ancak gitmesi gerektiğini söyleyip beni iki yanağımdan öperek yanımdan ayrıldı.

Küçük adımlarla yardımcısının kolunda odadan çıkarken, oturduğum kanepede öylece durup onu izledim. Kapıdan çıkar çıkmaz önümdeki albümleri karıştırıp Bay K'nin üniversite

zamanlarını aramaya başladım. Ancak daha birkaç sayfa çevirdiğimde, beyaz önlük içindeki Bay K'nin üniversitenin bahçesinde poz verdiği bir kareyi gördüm. Yine aynı donuk ifade, yine aynı gümüş gözlükler... Derin bir nefes alıp, "En azından bir konuda doğru söylüyorsun," dedim kendi kendime.

"Hangi konu o?" dedi Bay K.

Panikle albümü kapatıp kapının önünde duran Bay K'ye baktım. Hiç bozuntuya vermeden, "Doktormuşsun," dedim sertçe. "Geri kalan her şey o kadar yalan ki... Bu kadarcık bir doğru inan mutlu etti beni."

"Tüh. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim," dedi gülerek. İçeri girdi ve birkaç dakika önce annesinin oturduğu yere oturup bacak bacak üstüne attı. "Keşke mühendisim deseydim."

"Hiç komik değil," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. "Hem bir insan neden kaza geçirdiği yaşını... annesiyle babasının mesleğini saklar ki?"

"Bir gün anlayacaksın," dedi gülerek.

"Bana bir açıklama borçlusun. Beni buralara kadar bunları öğrenmem için getirmediğin değil mi?"

"Gerçek beni tanımaya her yaklaşımda böyle tepki vereceksen..." dedi rahat bir tavırla. "Bu kadarıyla yetinebilirsin Yosun. Hiç sorun değil." Ben, buna ne cevap vereceğimi bilemeden öylece onun suratına bakarken, beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Hadi gel. Sana çocukluğumun geçtiği odayı göstereyim."

İsteksizce onun eski odasına doğru ilerlerken içimde biriken bir dünya soru vardı. Öğrendiğim bu küçük bilgiler, Bay K'nin büyük bulmacasının parçalarıydı ancak ben onu tam olarak birleştiremiyordum sanki. İki kat çıkıp koridorun en sonundaki odanın kapısının önündeyken, ikinci bir şok yaşamamak adına, "Beni burada da bir sürpriz beklemiyor, değil mi?" diye sordum.

Bay K cevap vermeden kapıyı açtı ve içeri girdi. Bu sorunun cevabını görerek alacağımı anladığım için, derin bir nefes alıp ben de peşinden içeri girdim.

Tahminimin aksine, hiç de olağandışı bir şey olmayan, sade döşenmiş çocuk odasına girdiğimde gözüm beni şaşırtacak bir şeyler aradı. Ancak o an odadaki tek garip görüntü, küçücük yatağın ortasına oturmuş kocaman bir adamdı. Bay K'nin tam önüne bir iskemle çektim ve ters çevirip oturdum. Yüzüme kendimden emin bir ifade yerleştirip, "Eee... Anlat," dedim.

Başını usulca yana eğip, "Neyi anlatayım?" diye sordu.

"Bilmem. Başla bir yerden... Mesela," dedim düşünür gibi yapıp. "Mesela neden dokuz yaşında değil de, on sekiz yaşında kaza geçirdiğini söyledin."

"Bilmem. Hislerimle daha fazla vakit geçirdiğimi düşünesin diyedir belki?"

"Soruları sen cevaplayacaksın. Ben değil!" dedim sinirle.

"Yaşların oyununla alakası ne?" Elimi havaya kaldırıp sinirle,

"Ya da dur!" diye bağırđım. "Kaç yaşındasın sen?"

"Ne alakası var şimdi bunun?"

"Çünkü bu yalanın tamamen rakamsal... Bir şeyleri gizlemek için yalan söylediğini düşünürsek bu yaşınla ilgili olmalı."

Çarpık bir gülümsemeyle, "Bence anlamsız," dedi.

Birden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Babam mısın yoksa?"

"Ne?" Pek nadir şaşıran Bay K, bu sorumla birlikte birkaç saniye afalladı. "Ne alakası var şimdi?"

"Bilmem. Yaşını belki de o yüzden gizliyorsundur. Babam olacak yaşta olduğunu anlamayayım diye."

Bu defa sağlam bir kahkaha attı. "Gerçekten o kadar yaşlı görünüyor muyum ya?" diye sordu alaycı bir tavırla. Görünmüyordu elbette, ama artık hiçbir şeye güvenim kalmadığımdan her açık kapıyı zorluyordum. Yüzümdeki inatçı ifadeyi görünce, pes edip kimliğini çıkardı. Bana uzatırken, "Kendin bak o zaman," dedi.

Bay K'nin elindeki kimliği sertçe çekip aldım. Kimlikteki doğum tarihine göre, benden yalnızca dokuz yaş büyüktü. Kaşlarımı çatıp "Nasıl ya..." dedim kimliği incelerken. "Sahte değil bu, değil mi?"

Kimliğini elimden alıp cüzdanına geri yerleştirirken, "Elbette değil," dedi. "Seni annemin evine getirip gerçek beni sana gösterirken sahte kimlik hazırlayacağımı nasıl dşünebiliyorsun anlamıyorum," diye söylenmeye başladı.

Yerimden kalkıp onu oturduğu yerde iterek yatağa yatırdım. Bileklerini sımsıkı tutarak, gücümün yetmeyeceğini bilmeme rağmen onu kollarımda tutmaya çalıştım. Gözlerimi gözlerine kenetleyip, "nk hayatıma giren tüm erkekler patolojik bir yalancı da ondan!" diye bağırdım. "Söyle, kimsin sen?!" Bileklerini daha kuvvetli sıktım. "Ve hayatıma girme sebebin ne?!"

"Aramızda dokuz yaş var Yosun."

"Bunun benimle ne alakası var?!"

"Benim gibi düşün..."

"Oyun oynama artık," deyip Bay K'nin bileklerini bıraktım. Kendimi yatağa atıp sırtüstü uzandım. "Ne olur oyun oynamayın artık..."

Bay K, yattığı yerde usulca doğrulup bana yukarıdan bakmaya başladı. "Sen doğduğunda ben komadaydım," dedi. "Senin ruhun oluşurken... benim ruhum bu dünyada başıboş dolaşıyordu."

Yattığım yerden hızla kalkıp Bay K'ye baktım. "Ne demek bu?" diye sordum büyük bir korkuyla. Konuyu nereye getireceğini hiç anlamamıştım.

Gözlerime hiç olmadığı kadar içtenlikle bakıp, "Bilmiyorum," dedi. "Sadece... Son bir şey denemek istedim."

"Anlamıyorum ınar," dedim ona ismiyle hitap edip. "Neyi denemek istedin?"

"Ben komadayken bana ne oldu... Ruhum neredeydi... Neden komadan sonra eskisi gibi olamadım... Benim hislerim nereye kayboldu..." Derin bir nefes alıp büyük elleriyle yüzümü avuçladı. "Senin doktor raporlarını okuduğumda... Senin doğum tarihini gördüğümde... Senin küçük bir ihtimal benimle alakalı olduğunu düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü sen eski psikiyatristine bizzat 'İki kişilik hissediyor gibiyim,' demişsin. Kendi cümlen, tam olarak buydu. O an düşündüm ki... Belki senin yeni dünyaya gelen ruhun ile, benim dünyayla cennet arasına sıkışmış ruhum bizim henüz bilmediğimiz bir yerde tanıştılar. Belki ben hislerimi sana emanet ettim. Belki..." deyip derin bir nefes aldı. "Belki senin iki kişilik hissetmen, benim hiçbir şey hissedememem bundandır."

Kendimi onun ellerinden kurtarıp ayağa kalktım. Nefes alıp verişim öyle hızlanmıştı ki yürürken yere düşeceğim diye korkup sırtımı odanın penceresine yasladım. "Çok saçma," dedim duyduklarımı reddetmek ister gibi. "O kadar saçma ki, nasıl olur da böyle bir şey yüzünden..." Ne diyeceğimi, hikâyeye hangi açıdan kızacağımı kestiremiyordum. "Ayrıca benim raporlarımı ne ara okudun? Yasak değil mi?"

"Sadece bir arkadaşım," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bizim hastanede çalışan bir arkadaşımın yüzlerce hastasının raporları arasından dikkatimi çektin."

"Çok saçma!" Pencereyi açıp tüm gücümle dışarıya doğru bağırdım. "Çok saçma Bay K!"

Hemen yanıma gelip beni içeri çekmeye çalıştı. "Biliyorum. Ama komadan sonra neden bu hale geldiğimi öğrenmek için yaptığım onca şeyden sonra..." dedi benim bedenimi güç bela içeri sokup. "Bunun peşinden gitmem gerekirdi."

Ben delirmiş gibi, tek bir kelime daha duymamak için koşarak odadan çıkarken o da peşimden koşuyordu.

"Sakın peşimden gelme!" diye bağırdım merdivenlerden inerken. "Sakın!"

"Beni dinlemen lazım!"

Merdivenleri ikişer üçer atlamaya çalışırken takılıp yere düştüm. Yerde debelenirken bir yandan da Bay K'ye bağır-maya devam ediyordum. "Dinlemek istemiyorum artık! Yeter saçmalıklarına katlandığımı!"

Bileğimin acısından kalkamadığım için Bay K çoktan beni yakalamıştı. Bana yardım etmeye çalışıyordu ama ben ona en-

gel olmak için kollarına vuruyordum. "Seni şikâyet edeceğim! O arkadaşını da! Hastanenizi de!"

"Tamam et, sorun değil," diyerek beni kucağına aldı.

"İndir beni aşağı! Senin gibi birinin kimseye doktorluk etmemesi lazım!"

"Etmiyorum zaten."

"Ne?"

"Ben her şeyi bırakalı çok oldu. Senin dışında kimseye doktorluk yapmıyorum son üç yıldır," dedi. "Özür dilerim ama o kadar kötüydün ki Özgür öldüğü için sana kendimle ilgili şeyleri anlatamadan önce senin iyi olduğunu görmek istedim sadece. Ondan-"

"Özgür ölmedi!" diye bağırdım tüm gücümle. Kucağında tepinmeye başladım ondan kurtulmak için.

Beni sımsıkı tutarak, "Tamam ölmedi. Tamam..." dedi usulca. Birden daha çok sinirlendim. Ve ağlamaya başlayıp Bay K'nin göğsünü yumrukladım. "Sen öldürdün Özgür'ü değil mi? Senin bir sahtekâr olduğunu anladım, sen de onu öldürdün!"

"Yosun, saçmalama..." dedi, dayanamayıp beni koridorun ortasındaki soğuk zemine bıraktı ve sırtını duvara yasladı. "Ne olur..." dedi yalvarırcasına.

Bense, onu umursamadan kendimle bir savaşa girmiş gibi, "Ölmedi o..." diye sayıklıyordum. "Ölmedi işte. Senin gibi biri onu öldüremez ki! Sen kimsin de onu öldürebileceksin?!"

"Yosun, ne olur..." dedi. "Sakinleş, öyle konuşalım."

"Seninle bundan sonra hiçbir şey konuşmayacağım," dedim. Acıyan bileğimi unutup ayağa kalkmaya çalıştım. Ancak beceremeyip tekrar yere düştüm. Sırtım yere değdiği an koridordaki avizeyle göz göze geldim. Her şeyin başladığı yerdi orası. Bir avize... Dudaklarımı ısırdım titremesini durdurabilmek umuduyla. "Bundan sonra hiçbirinizle konuşmayacağım." Bu defa daha güçlü bir şekilde ayağa kalktım. Acıyan ayağımı hızlıca sürümeye çalışarak dış kapıya yöneldim. Bay K'nin adımlarını hissettiğim an arkamı bile dönmeden, "Sakin peşimden

gelme!" diye bağırdım. Ardından kendimden emin bir şekilde ekledim: "Yoksa seni polise ihbar ederim!"

Bay K'yle büyük kavgamızın ardından o gece, uzun bir aradan sonra ilk kez kendi evime geldim. Katları karıştırdım. Anahartarı uyduramadım. Evin hangi odası neredeydi, anımsayamadım. Öylesine uzak geliyordu ki o ev bana artık... Sanki bir yabancının evine hırsız gibi girmiştim. Evimdeki beşinci daikikanın sonunda dayanamayıp çıktım. Ne yapacağımı, kime kaçacağımı bilmiyordum.

Boş sokaklarda kendi kendime dolaşırken Bay K'ye hak-sızlık edip etmediğimi düşündüm. *Yine her zamanki gibi fazla mı tepki veriyorum*, diye geçirdim içinden sık sık. İki kişilik hislerim miydi yine suçlu... Yoksa, bana o yaşıma kadar çok fazla kötü şey yaşatan insanlar yüzünden tahammülüm mü azalmıştı... Bilmiyordum.

Bırakmaya karar verdiğim sigara, beni bırakmıyordu. İlk gördüğüm büfeden üç paket sigara aldım. Bulduğum ilk küçük duvarın üstüne oturdum. Sigaramı yakarken aklıma Bay K'yle ilk tanıştığım an geldi. İkinci kez ölümden dönerken girmişti hayatıma. Tıpkı Özgür gibi... O an, sanki aslında her intiharı denediğimde ölmüşüm de, Tanrı bana yeni bir hayat hediye etmiş gibi hissettim. İlk seferinde annem hayatımdan çıkıp bana biraz özgürlük vermişti. İkincisinden sonra bana ilk aş-kım merhaba demişti. Üçüncüsü... Ya da belki dördüncüsü... Anımsayamıyorum bile... Özgür'ü getirmişti. Sonuncusu Bay K'yi... Tesadüf olamayacak kadar garipti. Ve bir o kadar da, tesadüf olabilecek kadar özel...

Belki de doğrudu. Hepsi, hayat tümüyle tesadüftü. Bay K'ye kızmam gereken bir şey yoktu. Tesadüfler onu bana getirmiş, o ise kendi derdine düşmüştü. Ne ruhaftı dedikleri... Onun ruhu bedeninde değilken, bilmediğimiz bir yerdeyken, benim ruhum yeni giriyordu bedenime. Doğduğumda ilk çığlıklarım, tanıştı-

ğım acı çeken bir ruh yüzündendi belki. Belki de yine... "Deli saçması," dedim sigaramı yere atarken. "Bunlara inanmam için delirmiş olmam gerek." Derin bir nefes aldım ve bir sigara daha yaktım. Neye inanmam, neye kızmam gerektiğini kestiremiyordum. Düşündükçe her şey daha karmaşık bir hal alıyordu.

Sokağın ortasında, bir başımaydım. Kafamın içindeyse, fazla kalabalık... O an gözlerimi kapatıp beynimin içini izlemeye çalıştım. İçinde bir sürü yaşayan ve ölü insanın olduğu beynimin ortasında küçücük bir nokta kadardım. Hepsini aşarak en derine inmeye çalışıyordum. İniyordum, iniyordum, iniyordum... Ama toz zerresi kadar bir boşluk bulamıyordum. Bir insan kafasının içinde nasıl ölür? Nasıl herkese, her hisse yer bulurken kendisine yer bulamaz? Nasıl olur da, başkasının düğümlediği ipler kimsenin değil, yalnızca onun ayaklarına dolanır...

Elimdeki sigara külü, uzun bir yol gibi tek bir nefesin gelip onu dağıtmasını beklerken gözlerimi açtım. O an, kül dağıldı. Usulca gülümsedim. Çünkü anlamıştım. Belki o gece anlamaya çalıştığım şeyi değil ama, kendimle ilgili pek çok şeyi...

Benim yaşamak istememe sebebim, bu dünyada değil, kafamın içinde yaşıyor oluşum... Dünya acımaz, kabul ediyorum... Ama siz bir de kafamın içini görün.

İçmeyi unuttuğum sigarayı yere atıp tekrar paketi açtım. Arsız bir tutumla, kendimi usul usul zehirliyordum. Yeni sigaramı yakarken sokaktan geçen insanların kaçamak bakışlarla bana baktıklarını fark ettim. Bakıyor ama kimse iyi olup olmadığımı sormuyordu. Bense onların bakışlarından rahatsız oluyor gibi yaparken içten içe üzüliyordum. Ve sokağın içinden Bay K'nin çıkmasını ve beni ittiği bu çukurdan kurtarmasını diliyordum. Ona birkaç saat önce onu bir daha görmek istemediğimi söylemememe rağmen...

Kendimden nefret ediyordum.

Bir duygu fahişesiydim. Yüzüme takındığım en hüznü ifadeyle yolda durmuş duygu satıyordum ama kimse almıyordu. Ben bundan ibarettim işte. Çocukken yaptığım gibi. Beş dakika

ilgi için bir yerlerimi incitirdim. Beş dakika sonra tekrar yalnız kalacağımı bile bile... Büyüyünce sanki bedenimi değil, duygularımı incitmeye başlamıştım. İğrenç bir alışkanlıktı.

İşte yine ben... İnsanların duygularını kullanan bir duygu taciri.

Bay K'nin bana üzülmelerini diliyordum. Özgür'ün bana üzülmüş dönmesini diliyordum. Anıl'ın bana üzülmüş kapıyı açmasını diliyordum. Annemin bana üzülmüş beni aramasını diliyordum. Dünyanın bana üzülmüş ardından yas tutmasını diliyor ve bunun için belki de defalarca ölmeyi diliyordum.

Kendimden gerçekten nefret ediyordum.

O an, Bay K'ye inanabilmeyi diledim. Çünkü ona inanırsam, tüm bunlar için bir bahanem olurdu. Sorun bende değil ki derdim. Sorun, doğarken karşıma çıkan dokuz yaşındaki o ruhta... İçimde onun hisleri de var, o yüzden her şeyi büyütüyorum.

Keşke inanabilseydim. Delirmemek için Bay K'yle konuşmaya ihtiyacım vardı ancak ona inanmadığımdan konuşamayacaktım. Hâlbuki inansam, bu akşam yaptıklarım için kolayca özür dileyebilirdim. Ben kızmadım sana derdim. Dokuz yaşındaki sen kızdın kendine...

Kafamı iki yana salladım. Aklımdan geçenler, kendime acıma alışkanlığımı bana en sert haliyle geri kazandırıyordu. Düşünmemeliydim. Düşündükçe delireceksem, düşündükçe kendime acıyacaksam ve düşündükçe daha da dibe batacaksam düşünmemeliydim.

Kafamı kaldırıp tekrar sokağın ucuna baktım.

O an sokağın köşesinde Özgür'ü gördüm.

Yürüyordu.

Usulca...

Her zaman yaptığım gibi onun yanına gidebilirdim. Koşup boynuna atlayabilirdim. Ama yine son iki senedir olduğu gibi, boynuna atladığım şey boşluk olabilir ve aklımlı kaybetmeye biraz daha yaklaşabilirdim.

Ya hayal mi gerçek mi bilmediğim Özgür'ün peşine takılıp aklımlı kaybedecektim... Ya da olduğum yerde kalıp Özgür'ü...

Aklımı seçtim.

Oturduğum duvarın üstünde, gözlerimin önünden kaybolan ne olduğu belirsiz Özgür görüntüsüne doğru, "Aptal benimsim..." dedim kendime kızarak. "Özgür yavaş yürümez ki..."

O duvarın üstünde kaç saat geçirdim, bilmiyorum. Hava iyice soğumaya başlayınca, yanımdan geçen insanların sayısı giderek seyrekleşince oturduğum yerden kalkıp yürümeye başladım. Evime gitmek istemiyordum. Bay K'ye gidemezdim. Anıl... Onu kendi problemlerimle bunaltmak istemiyordum. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ve aylardır hiç gitmediğim, ma-bedimize gitmeye karar verdim.

Kendi evimin anahtarını hep karıştırdım. Anahtarlığında bir sürü anahtar vardı çünkü. Ama o evin anahtarını... Özgür'ün evinin anahtarını, boynumdaki zincire takmıştım. Ne olursa olsun kaybetmemek için. Kapının önünde durup boynumdaki kolyeyi çıkarırken içeri girdiğimde ne hissedeceğimi düşündüm. Bir boşluk ya da bir acı... Belki de daha önce hiç hissetmediğim başka bir his bekliyordu beni.

İçeri adım attığım an, tüm vücudum titremeye başladı. O gün defalarca yaptığım gibi ağlamamak için dudağımı ısırdım. Artık giderek yara olan dudağımdaki acı bana Özgür'ün hayatini öpüyormuşum gibi hissettirdi.

Işığı açtım. Koridor aydınlandığında, loş ışık saklanan tozları sahneye davet etti sanki. Birden etrafımda uçuşmaya başladılar.

Aslında elektriğin, suyun, o evde sağ kalan her şeyin ke-silmesi gerekliydi. Ancak bu olmasın diye faturalarını her ay ödüyordum. Telesekreterine mesaj bırakabilmek için... Özgür dönerse, evini aynı bulması için... O evin hâlâ canlı kalması için... En azından o ev yaşamalı diye düşünüyordum.

Defalarca adımladığım koridorda yürürken sanki o evden hiç çıkmamış gibiydim. Sanki Özgür beni banyoda bekliyordu.

İlk, oraya baktım. Paslı küvet benimle alay eder gibi su doluydu. Musluktan sızan ince su mu doldurmuştu yoksa ben mi doldurup unutmuştum, anlayamadım. Küvetin giderini açtım ve suyun usul usul küveti terk etmesini izledim. Özgür yoksa, o küvet boş kalmalıydı.

Oturma odasına girdim. Ne kadar dağınıktı yine... Hiçbir zaman toplu olmamıştı zaten. Özgür'le oturup sohbet ettiği-miz yer odanın aksine bomboştu. Parmağımı havaya kaldırıp o boşluğa ikimizi çizdim. O an, her ne kadar o eve girince ağ-lamamam gerektiğini bilsem de dayanamadım. Yanaklarımdan bir damla yaş düştü.

Özgür'ün her zaman oturduğu köşeye oturdum. Giderek silikleşen anılarımızı, onun bana söylediği her sözü aklıma ge-tirmeye çalıştım. Artık eskisi kadar iyi değildim bunda. *Keşke hepsini kaydedebilmiş olsaydım*, diye geçirdim içimden. O an aklıma telesekretere bıraktığım mesajlar geldi. Gülümsedim. Aylardır yolladığım tüm mesajlar oradaydı. Derin bir nefes alıp telesekreterin tuşuna bastım. Muhtemelen, yüzlerce mesajınız var diyecekti. Ve ben, ona yolladığım ilk mesajı duyup kabul-lendiğim acımı o evde tekrar ilk günkü gibi kucaklayacaktım. Gözlerimi kapatıp mesaj sesini duymayı bekledim.

Mekanik ses evde yankılandı.

"Hiç yeni mesajınız bulunmamaktadır."

15 Aralık 2017

♪ Josh Groban - You Rise Me Up ♪

t.me/kitabchi

Gece, diğer yarısına koşar gibi bir sonraki güne geçerken koştuğum sokakta tüm dünyaya Özgür yaşıyor diye haykırmak istiyordum. Ama gerçekliğini kaybetmesinden korkar gibi, her geçen saniye ağlama isteğim artarak bunu içimde tutuyordum. Anıl'ın evi çok uzak değildi. Issız caddede taksi aramak yerine, koşmayı seçmiştim. Özgür'den kalma bu alışkanlık, onun hayaletini kovalatıyordu bana.

Anıl'ın evinin önüne geldiğimde, deli gibi kapıyı yumruklar-ken sonunda içimde tuttuğum çığlıklar dudaklarımdan dökül-
dü. "Özgür yaşıyor!" diye bağırdım. Ayağımla tekme atıyor, yumruk yaptığım elimle kapıyı dövmeye devam ediyordum. "Anıl aç kapıyı Özgür yaşıyor!"

Kapı kilidinin açılma sesi, çığlıklarına karıştı. Karşımda, uyku sersemi Anıl'ı bulana dek kapıyı yumruklamaya devam ettim. Anıl, şaşkın suratıyla ne yaptığımı algılamaya çalışırken, "Özgür yaşıyor!" diye tekrarladım. "Yaşıyor!"

Zorla açık tuttuğu gözleri büyüdü. "Ne..." diyebildi sadece.

"Özgür eve gelmiş," dedim heyecanla. Koştuğum için patlamak üzere olan ciğerim, ben her konuştuğumda müsaade istiyor gibi kelimelerimin arasına birkaç saniye giriyordu. "Mesajlar... ona bıraktığım mesajlar... hepsi... dinlenmiş. Sana geldiğimde attığım bile!"

Ellerimi nereye koyacağımı, durduğum yerde nasıl duracağımı bilmeden deli gibi hareket etmeye başladım. "Günler önce attığım mesaj..." Aklıma, onun hayalini gördüğümü sandığım an geldi. O akşamki. Birden durup kendi zihnimle konuşarak, "Belki de az önceki..." dedim.

Anıl anlamadı. Öylece kriz geçirir gibi ona panikle bir şeyler anlatmaya çalışan bana bakıyordu. Kendimden şüpheye düşüp usulca, "Delirdim mi yoksa..." dedim. Ardından hızla, tekrar zihnimde aynı cümle yankılandı. Özgür yaşıyor... "Delirme-dim Anıl. O kesinlikle yaşıyor!"

"Önce bir sakinleş, tamam mı?"

"Astl sen biraz heyecanlan!"

Kolumu tutup, "İyi görünmüyorsun şu an," dedi. Beni içeri doğru çekti. "Gel istersen içeride biraz uyu. Kendine gelirsın."

Kolumu hızla çekip sinirle, "Uykusuzluktan halüsinasyon gördüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum. "Evet, defalarca gördüm. Evet, aklım pek yerinde sayılmaz. Ama şu an aklım yerinde. Ve onun telesekreterine bıraktığım mesajların dinlenmiş olmasının başka açıklaması olamaz!"

Bir adım geri çekilip yüzünü yere eğdi. "Ben dinledim," dedi yavaşça. Söylediği şeyi algılamam, sindirmem birkaç saniyemi aldı. Büyük bir hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Anladığımdan emin olmak için, "Ben dinledim," diye tekrar etti. "Özür dilerim. O gün evden çıkarken telesekretere mesaj bıraktığını duyunca... merak ettim."

"Hayır..." Yere çöküp söylediklerini kafamdan silmek istercesine ellerimle kulaklarımı kapatıp başımı iki yana salladım. "Hayır..."

Anıl, benim gibi yere çöküp kulaklarımdaki ellerimi avuçlarının arasına aldı. Yüzüne üzgün olduğunu belli eden bir ifade yerleştirdi. Gözlerime bakıp, "Sadece neler söylediğini duymak istedim," dedi. "İyi değildim Yosun. Sadece kötü bir anımdı ve..."

Söylediklerine öyle çok sinirlendim ki onu omuzlarından itip ayağa kalktım. "Bana gelebilirdin," diye bağırdım. "Bana sorabilirdin. Benimle konuşabilirdin!" Ayağa kalkıp söylediklerinin acımasızlığını Anıl'a konduramadığımı belli etmek için, "Hangi hakla ona bıraktığım tek anıyı yok edebildin?" diye sordum.

Onu ittiğim yerde, öylece bana baktı. "Ona bıraktığın tek anının o olduğunu düşünmüyorum. Sen onda çok fazla iz bıraktın," dedi.

Ama o kadar inandırıcı gelmedi ki o an... Kafamı iki yana sallayıp, "Beni bunlarla kandıramazsın," dedim. "Artık beni avutmayın."

Arkamı dönüp geldiğim yönün aksine doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Kandırılmaktan, hayal kırıklığına uğramaktan, aklımla oynanmasından yorgun düştüğüm o sa-

baha karşı, ayaklarım gücümün çekildiğini belli eder gibi zar zor hareket ediyordu. Gün ışığı gözlerime dolmaya başlarken, tek istediğim hikâyenin başına dönmekti. Ben de öyle yaptım. Taksiye atladım. Kendi evime gittim. Perdeleri sonuna kadar kapatıp yorganın içine girdim. Yorganı yüzüme kadar çektim. Ve gözlerimi sımsıkı kapadım.

İşte şimdi... Yeniden... Karanlık...

20 Aralık 2017

♪ Madrugada - Honey Bee ♪

t.me/kitabchi

Yataktan çok nadir çıkıp günde sadece bir defa yemek yiyerek ve yirmi dört yılını yoksalmaya çalışarak geçirdiğim bir haftanın ardından, oturma odasında bayatlamış mısır gevreklerini yerken zil çaldı. Tek bir kez zile basılmıştı ve bu, gelenin Bay K'den başkası olamayacağını belli ediyordu. Açıp açmamakta kararsız kaldım. Parmağımın arasına sıkıştırdığım mısır gevreğini evirip çevirirken kendi kendime, "Açmak istemiyorum," dedim. Ama bir yandan da, göğüs kafesim açmak istediğimi belli eder gibi hızla inip kalkıyordu.

Bir süre sonra dayanamayıp kapı deliğinden bakmaya gittim. Bay K'ydi ve hâlâ orada bekliyordu. Elimi kapı kolunun üstüne koyup zilin tekrar çalmasını bekledim. Ama ısrarla öylece bekliyor, zile basmıyordu. İnatlaştım. *Orada daha ne kadar öyle bekleyebilir ki*, diye düşünerek kapı kolunu sımsıkı tuttum ve tek gözümle kapı deliğinden bakarak beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra, "Yosun, kapı deliğinden baktığının farkındayım," dedi. Panikle kendimi geri çektim. "Açar mısın kapıyı?"

Sırtını kapıya yaslayıp, "Neden açayım?" diye sordum iğneleyici bir tavırla. "Beni yeniden kandırman için mi?"

"Seni kandırmadığımı biliyorsun. Sen istediğin ilk an sana gerçekleri söylediyimi de."

Arada kapı yokmuş da, birbirimizin gözlerinin içine bakarak konuşuyor gibiydik. Gözlerimi devirip, "Aynen!" diye bağırdım. "İki yıl boyunca sırf soru sormuyorum diye beni ayakta uyuttun!"

"Konuşmamız lazım," dedi benim söylediklerimi yoksayıp. "Çok önemli."

Bay K, "önemli" kelimesini nadiren kullanırdı. Onun için önemli olan çok az şey vardı. Ve genelde, cümlesindeki "önemli" sözcüğü benimle ilgili meseleler olurdu. Bunu bildiğimden pes edip kapıyı açtım. Hiçbir şey olmamış gibi, darmadağın halimle karşısında durup, "İçerisi bok gibi," dedim. "Dışarıda konuşsak olur mu?"

Evime yakın, oldukça renkli bir kafeye oturduk. Altımdaki pijamayı çıkarmak istemediğim için, üstüme uzun bir ceket geçirmiştim ve içerideki sıcak havaya rağmen ceketimi çıkarmadığım için bir hayli bunalmışım. Bir yandan elimle kendime rüzgâr yapıyor, diğer yandan sıcak kahvemini soğuması için fincanın üstüne doğru usul usul üflüyordum. Bay K, konuşmak için normal koşulların oluşmasını bekler gibi, önündeki tavuklu salatasını didikliyordu. Çatalındaki tavuk parçasını ağzına götürürken, “Sadece kahve içmek istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Evet. Aç değilim,” diye geçiştirdim. Aslında açtım ama hiçbir şey yemek istemiyordum.

Annesinden ödünç aldığı bir tavırla, büyük salata tabağından birkaç parçayı çatalına geçirip bana uzattı. “Şunlardan ye biraz,” dedi çatalı burnuma kadar yaklaştırdı. “Yanımda tekrar düşüp bayılmanı istemiyorum.”

Hiçbir tepki vermeden, ağzımı açıp verdiği lokmayı yuttum. Kocaman parçayı çiğnemediğimi görünce, içimdeki hangi vahşi hayvanın beni yönettiğini tartmış olacak ki, “Bana hâlâ kızgın mısın?” diye sordu.

“Kızgınlığım evrim geçirdi,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Daha çok kırgınım. Biraz da meraklıyım.”

Merak kelimesini bastırduğumdan, kırgınlığı geçip direkt konuyu oraya çekti. İki elini birbirine çarpıp, “Pekâlâ,” dedi. Kollarını masaya yaslayıp gözlerini gözlerime kenetledi. “Bana istediğini sorabilirsin,” derken, bunun beni heyecanlandırmasını umar gibiydi.

Gözlerimi devirip, “Önemli olan şey bu muydu?” diye sordum. “Önemli olan,” dedi bastırarak. Kendini bana biraz daha yaklaştırmak için vücudunu iyice masaya yasladı. “Senin beni doğru anlayan,”

“Anlamazsam ne olacak ki? Beni kaybettiğin için üzülecek misin?”

Sorduğum soru, onda tam olarak karşılığı olan bir şey değilmiş gibiydi. Dudağının bir kenarını, ne diyeceğini bilmiyormuş

gibi yukarı kıvırdı. "Nasıl desem bilmiyorum ama..." dedi. Dudağını ısırp gözlerini başka yere çevirdi. "Seninle son konuşmamızda sen yerde bana bağırıp çağırırken..." Yutkunup bakışlarını tekrar bana döndürdü. "Uzun zaman sonra ilk kez panikledim."

"Fark ettim."

"Bu da öyle ya da böyle senin bana iyi geldiğini gösteriyor."

"Ben sadece senin saçma sapan bir düşüncenin parçası olduğum için sana öyle geliyor. Benim kimseye iyi geldiğim falan yok."

"Tamam. Hadi tartışalım," dedi.

Ellerimi iyi yana açıp *sen başla* der gibi bir hareket yaptım.

"Bence yanılıyorsun. Bunun senin Özgür'e hissettiğin şeyden bir farkı yok."

Özgür'ün ismini duyar duymaz, oynadığım sakın ve soğuk kişi tavrını hızla bozup, "Özgür'ün adını ağzına alma," diye uyardım.

"Zorundayım," dedi tek bir saniye beklemeden. "Tek gerçeğin o ve sana tam olarak aramızda ne olduğunu açıklamam için bu örneği vermek zorundayım."

Birkaç saniye çenemi dik tutup bu konuda ona direnmeye çalıştım. Ancak ağzımı açıp tek kelime edemedim. Çünkü haklıydı. Benim sessizliğimden güç alıp konuşmaya devam etti. "Biriyle tanıştığımızda onun sadece dış çizgilerini görürüz. İçini kendi beynimizdeki renklerle doldururuz. Ve karşımızdaki kişi artık bizim bir düşüncemizin parçası olur. Ve aslında âşık olduğumuzu sandığımız şey de tam olarak budur. Bir düşüncenin parçası..."

Alaycı bir tavırla ona yaklaşıp, "Bana âşık olduğunu mu iddia edeceksin?" diye sordum.

"Hayır Yosun. Söylemek istediğim şey, ister benim bir düşüncemin parçası ol, ister başka bir şey... Bu, bana iyi gelmenin yanlış olduğunu veya bir planın parçası ya da affedilmez bir durum olduğunu göstermez. Senin durumunla aynı. Beni anlamaman gereken nokta bu."

Anlattığı şeylerin büyük bir kısmını anlasam da, kafamda hâlâ bir dünya soru işareti vardı. Kafamı iki yana sallayıp, "Hiçbir şey hissedemiyorsun ve senin sorunun bu ya hani..." dedim. Gözlerinin içine bakıp merakla, "Sende hangi hissi tekrar canlandırdım da şu an bu haldesin?" diye sordum.

"Tekrar canlanan bir şey yok. Sadece..." Elini göğüs kafesinin üstüne yerleştirdi. "Şurada bir şeyler karıncalandı. Heyecan, panik ya da dokuz yaşında kaybolan tüm hislerimin gölgesi..." Rahatsız olmuş gibi kaşları çatıldı. "O gölgenin, gerçekten senin ışığını kestiğim için mi buraya düştüğünü öğrenmem lazım."

"Bu senin benim yanımda kalmak için bahanen... Ya da sebebim. Anlıyorum. Peki öğrendiğim bunca şeyden sonra, benim senin yanında kalma sebebim ne olacak?"

Dudakları usulca kıvrıldı. Cevabını bildiği bir soruyu sorarmış gibi usulca, "Hiç yok mu cidden?" diye sordu.

İki yıldır hiçbir çıkar gözetmeksizin yanımdaydı. Her kötü anımda, birkaç adım uzağımda... Kendisiyle ilgili tuhaf, hatta tüylerimi ürperten düşünceleri benim alanıma girince panik olsam da aslında gerçek şuydu ki, o artık kolayca hayatımdan koparıp atabileceğim biri değildi. O anki tüm inkârım, onu daha fazla konuşturma çabamdan başka bir şey değildi.

Ben, haklı olduğu bu konuyla ilgili bir cevap vermeye güç bulamamışken, "İki yıldır sürekli yanımdaydın," dedi zihnimi okur gibi. "Bir kez olsun, konu senden saptı mı?"

Haklıydı. Konu hep bendim.

"Peki iki yıldır, benden istemediğin bir şey yaptım mı?" Ona cevap vermememi umursamadan, her sorusunun peşine başka bir soru taktı. "Peki sana hiç, sahte bir tavırla iyi doktoru oynadım mı?" Güldü. "Baştan beri benim kendince garip fikirleri olan, etik davranmayan, aykırı biri olduğumu biliyordun Yosun."

Suçu üstümden atmaya çalıştım. "Ama çok fazla yalan söylemedin mi bana?" diye sordum hatalarını yüzüne vurmak ister gibi. "Sanki bana söylemediğin daha korkunç şeyler varmış gibi geliyor."

“Demek problem yalan söylediğim şeyler...” Şaşırmış gibi başını iki yana salladı. Ardından kendini savunan bir suçlu gibi, “Adımı yanlış söylemem sana ne kaybettirdi?” diye sordu. “Gerçek adımı aratıp lisansımın artık olmadığını gördüğünde benimle görüşmeyi kesme diyeydi o.” Tek tek bütün yalanlarını dizer gibi, “Ailemin mesleği hakkında yalan söyleme sebebim ise,” dedi. “Bana ilk gelmeye başladığında o hastanenin aileme ait olduğundan şüphelenmeyesin diye...” Son yalanına geldiğinde yüzü biraz düştü. “Kazayı dokuz yaşında geçirmeme rağmen, sana on sekiz yaşında geçirdiğimi söyleme sebebim ise, yaşıam konusunda kafanı karıştırmak içindi.”

“Gereksizmiş,” dedim net bir tavırla.

Eğer hisleri yerinde olsaydı, eminim buna bozulurdu. Bunun yerine, klasik net ifadesiyle, “Neden?” diye sordu.

“Hiçbiri umurumda olmazdı,” dedim yumuşayıp. “En baştan karşıma çıkıp doğruları söyleseydin seni anlardım.”

“Aklıma kaçırdığımı düşünürdün.”

“Aklı yerinde olan kimse benim yanımda durmak istemiyor. O yüzden bu seninle arkadaş olmak için bir sebep olurdu.”

Başını ellerinin arasına alıp, “Özür dilerim,” dedi. “Gerçekten üzgün olmadığım için de özür dilerim.” Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “*Normal insan ilişkileri nasıl olur* dersini iyi çalışmıştım. Ama şu an...” Güldü. “İlk kez büyük sıçtım.”

Yanımda ilk kez küfrediyordu. Bu beni güldürdü. Kendince gerçekten çaresizdi aslında. Ayağa kalkıp uzun ceketimi çıkardım. Ceketin altındaki yeşil pijamalarımı umursamadan Bay K'nin yanına yürüdüm. Boş sandalyeyi çekip tam yanına oturdum. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine bakarak, “Seni affediyorum,” dedim. “Ve asıl ben özür dilerim.”

Yüzü hâlâ ellerimin arasındayken, “Neden?” diye sordu.

“Bana yaptığın onca iyilikten sonra...”

“İyilik kelimesinden nefret ederim,” diyerek beni düzeltti. Her zamanki havalı cümlelerinden birini söylerken bu defa yüzü komik görünmüştü.

“Bana yaptığım onca yararlı şeyden sonra?” diye düzelttim sorumu gülerек.

Yüzünü ellerimden kurtarıırken, “O olur,” diye onayladı.

“Onca şeyden sonra, bana kendini açtığın için seni suçladığım için Doktor.” Elimi, elinin üstüne yerleştirdim. “Onun için özür dilerim.”

“Hayır. İyi ki yaptın,” dedi elimi sıkarken. “Kendimi ilk kez birine açtığım için, ilk kez eskiye dönebilme umudum oldu.”

“Gerçekten eskiye dönmek istiyor musun?” Başımı usulca omzuna yasladım. “Hisler dünyası çok acımasız Doktor.”

“Dünya acımasız... Ve dünya kendine ait hisleri yokken, içinde yaşayan insanların hisleriyle dolu...” dedi usulca. “Dünya böyle bir şeyse... Aslına bakarsan, hisler dünyası tam olarak şu anki benim.” Başını, omzundaki başıma yasladı. “Ben sadece insan olmak istiyorum.”

“Onları geri kazandığında,” dedim hislerini kastederek. “İlk kimin için ağlamak istiyorsun?”

“Bunu bildiğim gün zaten her şey düzelmiş olacak,” dedi gülerек. “Şu an neyin ağlatacağını, neyin mutlu edeceğini bilmiyorum.”

“Hislerim yüzünden o kadar acı çektim ki, ilk sorduğum soruya bak,” dedim kendi kendime. “Doğru, mutlu da hissedeceksin...”

“Seni mutlu edecek kişi olamam ama...” dedi tekrar Özgür konusunu açarak. “Mutlu edecek kişiyi bulacağım.”

O an, kendimi en son ne zaman mutlu hissettiğimi düşündüm. O kadar uzun süredir mutlu değildim ki mutsuz olmamayı mutluluk sanıyordum. “Beni mutlu ettin aslında,” dedim, mutsuzluğumu sildiği günleri anımsayarak. “Kendine haksızlık etme.”

Güldü.

“Niye güldün?” diye sordum çok da merak etmeden.

“Kimin için ağlayacağımı bilmiyorum ama...” dedi fısıltıyla karışık. “Sanırım ağlamayı becerebildiğim ilk anda senin için ağlayacağım.”

Yeşil pijamalarımın içinde, o rengârenk kafede, hisleri ruhu başıboş gezerken çalınan ya da kendi isteğiyle onu birine satan o garip doktora sımsıkı sarıldım. Onunla ilgili duyacağım ne vardiysa... Bana kaç yalan daha söylediyse... Ya da söyleyecekse... Kendime, onu her koşulda affedeceğime dair söz verdim. Dokuz yaşından beri ağlamayan ve ağlayabildiği ilk anda benim için ağlamaya söz veren adam için... Her koşulda yanında durmaya söz verdim. Hiçbir romantik hissi barındırmayan ve yalnızca çetrefilli olaylardan oluşan ilişkimizde, birbirimizi olduğumuz gibi kabul ettim. O benim, çocukken yarattığım hayali arkadaşlarım gibiydi çünkü. Gerçek olup olmadığını umursamadan bağırma bastığım ve kendimi ne zaman kötü hissetsem konuştuğum hayali arkadaşlarım gibi... Hangi psikolojik durumun, hangi şartın bizi öyle hissettirdiğini umursamadan, birbirimizin yanında kendimizi iyi ve güvende hissettiğimiz gerçeğini kabullendim.

Bay K benim güvenilir bölgemdi.

7 Ocak 2018

♪ Snowmine - Let Me In ♪

t.me/kitabchi

Bay K'yle bir hayli inişli çıkışlı ilişkimizde, durgun sular da yüz-
meye başlasak da, artık onun yanında kalmayı pek tercih et-
miyordum. Kendi soğuk evimde, kendi problemlerimle birlikte
uyumak her ne kadar kendimi kötü ve yalnız hissettirse de, gü-
nün sonunda doğru olanın bu olduğuna karar vermiştim. Gün-
düzleri yanına gitsem de, geceleri kendi şahsi korku kapanımında,
yatak odamda uyuyordum. Ve uyumaktan daha da zoru, kendi
yatak odamda uyanıyordum. O sabah olduğu gibi...

Çok sık gördüğüm o meşhur kâbusun beni ziyaret ettiği
bir gecenin sabahı kan ter içinde uyandım. Kâbusumdaki gibi,
Özgür uçurumun kenarında değildi. Ölü bedeni koluma değ-
miyordu. Etrafta cesetler yoktu.

Kendi odamda, hikâyenin başladığı güne geri dönmüşüm
gibi hissettim o an. Karanlıktan korkup aydınlıktan nefret ede-
rek uyandığım ve Özgür'ün zili çalıp içeri girdiği güne... Gece
gördüğüm kâbusun sadece benimle alakalı olduğu güne...

O gittikten sonra defalarca o odada uyanmışım, o kâbusu
defalarca görmüşüm ama ilk kez kâbustan korkarak uyanmak
yerine garip bir şekilde sadece mazinin özlemini hissediyordum.
Belki de telesekreterdeki mesajları Anıl'ın dinlediğini bilmeden
önce Özgür'ün yaşadığını ve beni görmek istediğini umduğum
bir saatin bende bıraktığı etkisiydi. Bilmiyordum.

Yatakta doğrulup ayaklarımı yataktan aşağı sallandırımdı.
Yere düşen telefonumu eğilip alırken Bay K'den bir mesaj gel-
mesini umdum. Her sabah umduğum gibi... Tabii "Özgür'ü
buldum!" gibi bir mesaj yoktu. Sadece indirim mesajlarıyla
dolmuştu telefon. "Numaramı nereden alıyorsunuz ki?" diye
söylenerek tüm mesajları sildim. Sosyal hayatım son birkaç
haftadır yalnızca apartman görevlisiyle ve sipariş muhab-
betinden ibaretti. Varlığım bu kadar kısıtlıyken, yaşadığımı
bilen ve umursayan bir tek o markalardı sanki. Tıpkı Özgür'e
bıraktığım sesli mesajlar gibiydi hepsi aslında. Boşaydı. Asla o
restorana gitmeyecek, o markadan alışveriş yapmayacaktım.
Tıpkı Özgür'ün de telesekreterine bıraktığım mesajları asla
dinleyemeyeceği gibi...

Telefonuma gelen promosyon mesajlarında bile Özgür'ü hatırladıktan sonra, ikinci hatırlatıcıma gözüm kaydı. Özgür'le tanıştığımız gün kırılan avize... Onu, yatak odamdaki boş köşeye taşıyıp koymuştum. Bir sanat müzesinde, sanatçının hüznü ve umudu aynı anda yansıtmaya çalıştığı eseri gibiydi. Sadece duruyordu. Kırık dökük, anlamsızdı. Ama hisleri vardı. Avizeye bakıp kendi kendime gülümserken kapı çaldı.

Evet, kesinlikle o gün gibiydi. Ben avizeyle bakışırken kapı çalıyordu. Ama Özgür olmadığı, zilin bir defa ve sakince çalındığından belliydi. Heyecanlanmadan, hatta oldukça yavaş hareketlerle yatak odamdan çıkıp kapıyı açmaya gittim. Apartman görevlisi olduğunu tahmin ettiğimden, kapı deliğinden bakmadım bile. Ama kapının önünde gördüğüm manzara, pek de beklediğim gibi değildi. Ki zaten beklediğim hiçbir şey de gelmezdi zaten.

Anıl, elinde torbalarla kapının önünde öylece bana bakıyordu. "İçeri almayacak mısın beni?" diye sordu. Bense, Anıl'ın elinde torbalarla benim evimde ne işi olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Eğer seni evime almadığım günlerin karmasıysa bu, söyle." Kafasıyla kapının önündeki paspası işaret etti. "Ona göre şuraya çöküp aldıklarımı içmeye başlayacağım."

Birkaç hafta önce kavga ettiğim ve baştan ayağa berbat görünen Anıl gitmiş, yerine eski Anıl gelmişti sanki. Saçlarını kısaltmıştı. Yüzü canlanmış, enerjisi tazelenmiş gibiydi. Bir an, gerçekten geçmişe gittiğimi düşüneceğim kadar, eskisi gibiydi. Bu beni dehşete düşürdüğü için, ona ne kadar kızgın olduğumu unutup geçebilmesi için yana çekildim. Sonunda der gibi bir hareket yapıp ayakkağılarıyla içeri daldı. Benim hâlâ şaşkınlıktan kaşlarım çatıktı. Ne olup bittiğini anlamak için, mutfığa giren Anıl'ın peşinden gittim.

Bana bir açıklama yapmasını bekler gibi, kapının girişinde durup sırtımı duvara yasladım. Ama o, her şey normalmiş gibi davranıyordu. Poşetteki içki şişelerini çıkarıp mutfak masasına koydu. Ardından boş buzdolabını açıp baktı. Kendi kendine,

“Sadece içecek bir şeyler aldım yanıma ama...” diye söylendi.
“Sanırım yiyecek pek bir şey yok.”

Buzdolabına içkilerini yerleştiren bir tanesini masada bıraktı. Dolabı kapatıp masaya bıraktığı içkisini açtı ve tek dikişte yarılardı. Bana bakıp şişesini sallayarak, “Susamışım,” dedi. “Bulunduğu kabın şeklini alan ve kafa yapan her şey susuzluğunu giderir.”

Pervasız tavırları karşısında şaşkınlığım giderek artarken, bunu fark etmiş olacak ki sanki asıl şaşırın oymuş gibi, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ne mi oldu?” Kendimi yaslandığım yerden çektim. “Ne mi oldu cidden?”

Ben adım adım, delirmiş vaziyette ona doğru ilerlerken, o yanımdan geçip öylece odadan çıktı. Sinirle peşinden gittim. Kendi kendine söyleniyordu. “Sana da kapıyı açmam delirirsin. Kapıyı açarım delirirsin. Evine gelirim delirirsin. Delirmek için bahane arıyorsun resmen.”

Oturma odasının kapısında onu durdurup, “Delirmedim!” diye bağırdım. “Sadece...” Konuyu daha kolay bir yere getirip, “Evimi nereden biliyorsun?” diye sordum.

Yüzüne eskiden tanıdığım o meşhur alaycı gülümsemeyi yerleştirip kulağıma, “Bir şeyleri bilmeme konusunda tek uzman sensin Yosun,” diye fısıldadı. “Biz her şeyi biliriz.”

“Çok komik Anıl. Cidden bayağı komik.”

Benim hiçbir tepkimi umursamadığı gibi, o an yüzümde oluşan ifadeyi de görmeden odaya girdi. Gözüne ilk olarak odadaki sade ve küçük avizeyi kestirdi. “Oha, şu meşhur hikâyedeki avize bu mu?” diye sordu. “Nasıl astın kendini buraya?”

Konuyu değiştirmede üstüne yoktu. Bir an kafam dağıldı ve tek sorumuz avizeymiş gibi, “Yok, o kırıldı,” diye cevapladım sorusunu. “Onu yatak odama süs olarak koydum.”

“Yatak odana süs...” Güldü. “Neyse. Sorgulamayacağım.”

“Ama ben sorgulayacağım,” deyip Anıl’ın kolundan tutup bana bakmaya zorladım. “Ne bu halin?”

“Ne var halimde?”

“Çok iyi görünüyorsun?!” Söylediğim şey kafamdayken daha farklıydı sanki, kelimelere dökünce saçma bir cümle gik- olmuştı ama aslında o an için en mantıklı soru buydu. Anı tertemizdi. Güzel giyinmişti. Tıraş olmuştı. İyi kokuyordu. Saçlarını bile taramıştı. Ve bu, içinde bulunduğumuz durum için şaşırtıcıydı. Ki, birkaç hafta gibi kısa bir sürede bu hale gelmesi de ayrı bir muammaydı. Ben, sesli olarak saçma gibi görünen aşırı önemli soruma cevap beklerken, onun yüzü tekrar alaycı bir hal aldı.

Dalga geçer gibi, “Evet. Maalesef,” dedi. “Nasıl bu hale geldim ben de anlamadım... Söz, bir an önce kendimi salıp tekrar eski halime döneceğim.”

Tekrar bana arkasını dönüp salona geçti ve kendini kane- pelerden birine atmaya yeltendi. Ama son anda onu durdurup tekrar kolunu tuttum. “Dalga geçme benimle,” dedim dişle- rimi sıkarak. “Bir şey olmuş sana. Bir haber falan mı aldın sen yoksa?”

Yüzüne sahte bir ciddiyet yerleştirdi. “Evet, bir şey oldu,” dedi. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dünyanın en büyük sırrını veriyormuş gibi alçak sesle konuşarak, “Sıcak su... Şampuan... Sabun...” dedi. “Sana da tavsiye ederim.”

Anıl kendini pencerenin önündeki kanepeye atıp rahatça yerleşirken çaktırmadan kendimi kokladım. Birkaç gündür duş almıyordum ve Anıl en azından bu konuda haklıydı. Bu küçük onayımı anlamasın diye hemen yanımdaki tekli koltu- ğa oturdum. Kollarımı göğsümde birleştirip, “Ayrıca ben sana küsum,” dedim. “Yeni...” Hangi Anıl’ın gerçek Anıl olduğuy- la ilgili birkaç saniyelik kafa karışıklığının ardından kendimi düzeltip, “Daha doğrusu eski Anıl kafamı karıştırdı birkaç saniyeliliğine ama...” diyerek, ona olan kırgınlığımı unutmadı- ğımı, sadece onun beni şaşırttığını anlatmaya çalıştım. Ancak bu Anıl’ı sinirlendirdi.

“Siktir etsene her şeyi,” dedi bir anda. “Yeterince sikildik za- ten. Kim kimi niye sikmiş, kim kime niye sinirlenmiş iki dakika unutup eskisi gibi salak saçma muhabbet etsek? Ölür müsün?”

"Anladım," dedim gülerek. Aydınlanma yaşamış gibi, işaret-parmağımı havaya kaldırıp, "Tamam, şimdi anladım!" diye bağırdım. "Bana attığın telesekreter kazığından sonra vicdan azabı çektiğin için, kendini zorla toparladın. Çünkü ikimiz de dağılmış haldeyken bir boka yaramadığımızı biliyorsun." Koltuğa iyice arkamı yaslayıp bacak bacak üstüne attım. "Ama affetmiyorum."

Anıl, iğneleyici bir tonda, "Aynen küçük prenses, her şey seninle alakalı," diye geri çevirdi isyanımı.

Beklediğim ilgiyi alamayınca sinirlenip, "Bari yaptığın şeyin arkasında dur da, kendini affettir bana," diye bağırdım.

Elindeki içki şişesindeki son yudumu alıp, "Beni affettin zaten," dedi kendinden emin bir şekilde.

Alaycı tavrımın yüzümden okunduğunu umarak, "Hadi ya..." dedim.

Anıl şişeyi yere bırakıp yanıma geldi. Koltuğun kenarına oturup bana sokuldu. Hipnotik bir sesle, "Her on saniyede her şeyi unutan aptal balık... Bana niye kızdığını da unuttun," dedi.

Yüzümün dibindeki yüzünü avuçlayıp geri ittim. "O kozu oynama Anıl!" Ayağa kalkıp parmağımı sallayarak, "Sakin!" diye bağırdım.

Anıl, koltuğun kenarından kayarak iyice koltuğa yerleşti. Çocuk ikna eder gibi tekrar, "Affettin affettin," dedi.

Olduğum yerde sinirden tepindim. "Affetmedim ya, delirtme insanı!"

"Bak, dedim sana. Delirmek için bahane arıyorsun."

"Ben zaten deliyim!"

Anıl, sanki beni delirtmekten keyif alır gibi gülerek beni izliyordu. Mesele aslında buydu. Ben sinirlendikçe kafam dağılıyordu. Ve bu, aslında mutsuzluğum için epey güçlü bir ilaçtı. Eskiden beri. Birkaç saniyelik öfke krizim hızlıca söndü. Geldiğinde dolabı karıştırdığı aklıma geldi ve birden, "Aç mısın?" diye sordum. "Saat üç olmuş, kahvaltımı makarnayla yapabilirim senin için."

Kısıtlı yemek yapma becerilerimle hazırladığım soslu makarnayı balkonumda yiyorduk. Çok nadiren çıktığım, epey tozlu ve epey yüksek balkonumda... Hem balkonumu yadırgadığım hem de Anıl onu tamamen affettiğimi sanmasın diye takındığım tavır yüzünden hafif huysuz, hafif yelkenleri suya indirmiş vaziyeteydim.

Ağzındaki büyük lokmayı yutan Anıl, "Eskiden de yemeklerini kendin mi hazırlıyordun?" diye sordu birden.

İsteksizce, bu anlamsız sorusuna, "Ne kadar eskiden?" diye karşılık verdim.

"Bizimle tanışmadan önce mesela?"

"Genelde kendim yapardım."

"O zamanlar neden ölmek istediğini şimdi anlıyorum." Tabanın içindeki makarnaya çatalını saplayıp yere koydu. "Ben de sürekli böyle şeyler yesem ölmek isterdim."

Kendi kendime, "Ofansif şakalar da başladı..." deyip makarnamı onun inadına daha da iştahla yemeye başladım. "Sen cidden kendine gelmişsin," dedim yalancı bir gülümsemeyle. "Ya da eski oyunculuk yeteneğini geri kazanmışsın."

"Ofansif şakalar konusunda sen de güzel bir ivme kazanmışsın."

"Ne? Yan yana oturup makarna yiyoruz diye birden iki yıl öncesine mi döndük sanıyorsun?" Kendimden emin bir şekilde, "Eski Yosun yok artık," dedim. Ama bu özgüvenli cümle, Anıl'ın alayıyla anında söndü.

"Doğru," diyerek beni onaylar gibi göründü önce. "Eski Yosun olsaydı şu an yemek muhabbeti değil, ahiret muhabbeti ediyor olurduk." Beni taklit ederek, "Öleceğim Anıl. Bir ay sonra..." dedi. Ardından kendi sesine dönüp, "Ajandanda var mı yeni bir tarih?" diye sordu alay ederek. "Belki ben de katılırim bu defa heyecanlı etkinliğine."

Beni eskiye götüren bu muhabbete her ne kadar kırılmam gerekse de, aslında kırılmamış, içten içe gülmüştüm. Bunu anlamlasın diye, "Tamam, sus sus..." diye daha fazla alay etmesini engelledim. Makarnamı yemeye devam ederek, "Ayrıca ma-

karna gayet güzektim muhabbeti.

Anıl, makarnatirdiği dolu içkişi içine boşalttı. "F

Birkaç dakikayedi. Ardından, tu. "Özür dilerisenedir seni araykarnana bok artı

"Dileme. Har en azından kafa o geldiğinden besıktım. "Benim z

"Sen de iyi ol

"Nasıl olacal

"Artık ben va lay değil miydi?"

"Öyleydi." B dayken, onun ha

"Yine açtı ahi

Anıl'ın "Senin r seninle alay edec

Güldüm. "O dimi açıklama gi

hayalet..." Pes e

ki geldin," dedin

"Bundan son teşekkürüme. Ar

yor. Burası en az özür dileme şekli

karna gayet güzel,” diye haksızlığa uğradığım diğer meseleye çektim muhabbet rotasını.

Anıl, makarna muhabbeti tekrar açılır açılmaz, yanında getirdiği dolu içki şişesinin kapağını açıp yarısı dolu makarnanın içine boşalttı. “Bir de böyle deneyim o zaman...”

Birkaç dakika, ıslak ve berbat görünen alkollü makarnasını yedi. Ardından, tekrar ciddileşti. Boşta kalan eliyle elimi tuttu. “Özür dilerim,” dedi. “Teleskreter olayı için de... Son iki senedir seni arayıp sormadığım için de...” Gülümsedi. “Makarnana bok attığım için de...”

“Dileme. Hangisi gerçek sen bilmiyorum ama, diğer modun en azından kafamı dağıtıyor. Ona geç. Orada kal.” Ben de, o geldiğinden beri ilk kez gülümsedim. “İyi ol.” Elini usulca sıktım. “Benim aksime...”

“Sen de iyi olacaksın.”

“Nasıl olacak o?”

“Artık ben varım. Ben varken, Özgür’ün yokluğu daha kolay değil miydi?”

“Öyleydi.” Başımı tekrar gökyüzüne çevirdim. “Sen yanımdayken, onun hayaleti de yanımızda gibi hissediyorum çünkü.”

“Yine açtı ahiret muhabbetlerini...” dedi kendi kendine. Bu, Anıl’ın “Senin melankolik muhabbetini çekemem, o yüzden seninle alay edeceğim!” deme şekliydi.

Güldüm. “O anlamda demedim,” diye boşu boşuna kendimi açıklama girişiminde bulundum. “Onun anısı anlamında hayalet...” Pes ettim. “Neyse ne.” Gözlerinin içine bakıp, “İyi ki geldin,” dedim.

“Bundan sonra hep geleceğim,” diye karşılık verdi samimi teşekkürüme. Ardından, “Çünkü benim evi hâlâ bok görüyor. Burası en azından temiz,” diyerek Anıl’lık yaptı. Bu onun özür dileme şekliydi.

16 Ocak 2018

♪ Labrinth - Mount Everest ♪

t.me/kitabchi

Güzel bir akşamdı. Sık söylemeyeceğim bir cümledeki gibi, güzel ve yalnız bir akşam... Yalnız kalmanın beni giderek daha az incittiği, penceremden dışarıyı izlerken beynimin beni köşeye sıkıştırmadığı ve görece iyi hissettiğim... Neden giderek daha iyi hissettiğimi sorgulayan aptal beynim, "Her çıkmaz sokağın bir girişi, her gecenin bir sabahı olduğu gibi benim hayatımda da bir şeyler yoluna girecek mi acaba?" diye bir soru sordu gibi oldu.

Bu soruya yalnızca güldüm. Çünkü artık beynimin içindeki sorulara cevap vermek zorundaymışım gibi hissetmiyordum, ki bu bir hayli güzel bir gelişmeydi benim açımdan.

Son zamanlarda içimdeki yük biraz olsun azalmış, boğazımdaki geçmeyen yumru silikleşmişti. Penceremin altında insanlar yürüyor, arabalar ıslak zeminde kaymamak için yavaş ilerliyordu. Gecenin karanlığı, olması gerektiği gibiydi. Ne üstüne melankolik şiirler dizeceğim kadar hüznü ne de beni kendi karanlığıma kaçmaya itecek kadar korkunçtu. Yağan ince yağmur bana eskisi kadar olağanüstü gelmiyordu. Belki sadece alışmıştım, belki de Bay K ve Anıl'ın hayatımdaki eski yerlerine oturmalarıyla yalnız hissetmediğim için korkmuyordum. Kiminleydi hatırlamıyordum ama aklıma o an, "Korku filmlerinde ana karakter evde yalnızdır, asıl korkunç olan da bu," cümlesi geldi. Özgür'ün müydü bu cümle, Bay K'nin mi anımsayamadım ama o cümle ilk kez bu kadar anlamlı geliyordu bana. İçinde bulunduğum durum korkunçtu ama yalnız olmadığımı hissetmek hayatımı biraz olsun yaşanır kılıyordu.

Odamda sözleri acıklı, melodisi canlı bir şarkının sesi dolarken, tam olarak o şarkı gibiydim. Hâlâ içimde acının bin bir çeşidi vardı. Ama biraz olsun canlıydım. Belki de gerçekten iyileşecektim. Belki de her şeyi kabullenecektim. Belki de Anıl'ın arkadaşlığı, Bay K'nin yanında oluşu bir süre hissettiğim acıyı bastıracaktı. Kimbilir...

İçimde giderek büyüyen ve eskiden bana acı veren boşluk, bu defa bana kendimi iyi hissettiriyordu. *Tamamen bomboş ol-* sam, diye geçirdim içimden. Hislerim kaybolursa, hissizleşsem...

O an aklıma hisleri olmayan garip doktorum geldi. Gülümseyip ona bir mesaj bırakmak için cep telefonumu elime aldım. Ama zaten, o ben fark etmeden benimle konuşmaya başlamıştı. Telefonuma birkaç mesaj bırakmış ve acilen onu görmem gerektiğini yazmıştı. İçimdeki boşluk, o mesajın bende oluşturduğu kafa karışıklığıyla vücudumu o an terk etti. Ve yerini yine korku ve endişeye bıraktı.

Kendi kendime gülüp, "Çok aptalsın Yosun," dedim.

Bir an olsun her şeyin normalleşeceğini düşündüğüm için gerçekten çok aptaldım.

Üzerime mont geçirip evden çıktım. Acil yazıyordu mesajda, ama bu acil duruma kendimi hazırlamam için biraz zamana ihtiyacım varmış gibi hissettiğimden bir taksiye atlamak yerine, Bay K'ye yürüyerek gitmeye karar verdim. Evi, benim evime yürüyerek bir saat uzaklıktaydı.

Daha da uzun sürmesini istedim.

Yol boyu, kafamda binlerce şey döndü durdu. Acil durumun Özgür'le ilgili olmamasını umarak beynimi oyalamak için saçma sapan şeyler düşünüp durdum. Ama Bay K'nin evinin kapısının önüne geldiğimde bacaklarım titriyordu ve bunun nedeni bir saattir yürümem değildi. Biraz sonra, en korktuğum şeyi duyacağımdan emindim.

Derin bir nefes alıp içeri girdim. Onun nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Yağmur yağıyordu ve o yağmurda havuzunun başında oturmayı çok severdi. Başka bir yere bakmadan, doğrudan oraya gittim. Tam da tahmin ettiğim gibi, oradaydı. Arkası bana dönüktü ve yanında yine bir kadeh şarap vardı. Sessizce ilerleyip tam onun arkasına oturdum. Yüzünü görmekten çekiniyordum. Oturduğum yerde, elimi ıslak zemine yerleştirip derin bir nefes aldım. Kalp atışlarımı yoksaymaya çalışıp olabildiğince rahat bir ses tonu tutturmaya çalışarak, "Nedir bu kadar acil olan?" diye sordum. "Normalde acil durum hep benimdir."

Elindeki kadehi havaya kaldırdı. Yağmur suyuyla karışmış şarabı tek yudumda içti. "Yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor

musun?" diye sordu. Nefessiz kaldım. Son zamanlarda sıkça yaptığım şeyi yaptım. Tırnaklarımı avucuma geçirip sıktım.

"Korkuyorum şu an," dedim.

Hafifçe güldü. "Becerememiş olmamdan mı?" diye sordu aklımı okuyup. Tersinin olduğunu biliyordu. Her zamanki gibi beni tamamlayarak, "Başarılı olmuş olmamdan..." dedi. Beni çok iyi tanıdığı için, "Şimdiden anlaşılm. Bu seni umutlandırmasın," diye uyardı.

Sesimin çıkmayacağından emin olduğum için, cevap vermek yerine anlamsız bir ses çıkardım. Elinde tuttuğu kâğıdı arkasını dönüp bana uzattı.

Sıktığım parmaklarımı gevşetip kâğıda uzandım. Ben kâğıdı korkarak açarken, Bay K'nin sesi zihnimdeki soru işaretlerinin üstüne düştü. "Kemal Karaca..." diyerek kâğıtta yazan ismi seslendirince, gözümün önündeki garip harfler anlam kazandı. Korkarak, sessiz bir iniltille, "Kemal..." diye tekrar ettim. Kim olduğunu o kadar iyi biliyordum ki...

"Ve Yavuz Demir."

Kafamı kaldırdığım an, ikinci ismin benim için bir şey çağrıştırmadığını anladım. "Babası..." dedi usulca. "Pınar'ın."

Canım acıdı. Gözlerinin içine bakıp, "Ne olmuş onlara?" diye sordum. Umutlanmamam için, yüzüne sakın bir ifade konmadı. "Söyle!" diye bağırdım.

"İkisi de ortadan kaybolmuş."

Yutkundum. Vereceği cevap, daha seslere dönüşmemişken tüm vücudum karıncalanmaya başlamıştı. "Ne zaman?" diye sordum.

"Lunaparkta olan şeyden..." dedi çekinerek. "Birkaç ay sonra."

"Bunun ne demek olduğunu farkındasın değil mi?" diye sordum kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atarken. Dizlerimin üstünde sürünerek Bay K'nin yanına gittim. Omuzlarından tutup onu hafifçe salladım. "Bir şey söyle!"

"Seni uyardım Yosun. Bu seni umutlandırmamasın. Tesadüf de olabilir."

“Saçmalama!” diye bağırdım. “Özgür’ü aramaya düşmanlarını aramaktan başlayacak kadar zeki olan sen...” dedim omzuna vurarak. “Bu iki kişi peş peşe ortadan kaybolduktan sonra bundan umutlanmamamı nasıl söylersin!”

“Yosun... Bu pek çok şeyi kanıtlar. Ama Özgür’ün şu an yaşadığını ya da yaşasa da nerede olduğunu çözmemize yetmez. Onun için...”

Cümlesini tamamlamaması için onu hafifçe itip sırtüstü yere uzandım. “Sözümü tutmuyorum!” diye bağırdım. “Özgür yaşıyor işte. Çok açık bu...” Hâlâ sıktığım ellerimi yere vurdum. “Şu an mutlu muyum kızgın mıyım bilmiyorum ama... Bildiğim tek şey onun kesinlikle yaşadığı...” Yutkundum. Boğazımdaki hayali yumru, eskisinden daha sertti. Nefes almakta bile güçlük çekiyordum o an. “O zaten hayatını adadığı bu intikam planını öylece bırakıp ölecek biri değildi. Bilmeliydim...” diye kendime kızmaya başladım. “Kendimi o kadar çok düşünüyorum ki, hiç Pınar’ı düşünmedim. Özgür’ün, Pınar’ın çektiği acıları umursamadan ölmeyeceğini aklıma getiremedim.”

Avuç içlerim acıyordu. Ellerimi havaya kaldırıp turnakların derin izler bıraktığı avucuma baktım. Duvara çentik atıp özgürlüğünü bekleyen bir mahkûm gibi, ben de bilmeden o ayların çentiğini atmıştım sanki. “Geri gelecek Doktor,” dedim delirmiş gibi. “Sen onu geri getireceksin.”

Bay K, yanıma sokulup bana yukarıdan bakmaya başladı. Kimbilir nasıl görünüyordum da, tepkileri silik olan Bay K bile bana korkarak bakıyordu. Elleriyle saçlarıma dokunup, “Aklımda bir şeyler var,” dedi. “Sen tüm bunları sindirip bana son üç yılı tüm detaylarıyla anlattığında, eğer yaşıyorsa onu sana getirecek bir şeyler yapacağım. Söz.”

Kıpırmızı avuç içlerimi Bay K’nin yanaklarına dokundurdum. “Sana inanıyorum Çınar,” dedim. Pek nadir söyledim ismini. “Şu an gerçekten inandığım tek kişi sensin,” dedim. Bu cümle onun için neden o kadar ağırdı bilmiyorum ama, yüzü bir beton kadar kaskatı kesildi. İki kolunu, yerdeki ıslak bedenimin altına usulca geçirip ellerini sırtımda birleştirdi ve beni

kaldırdı. Sonra bana sımsıkı sarılıp, "Bana inanma Yosun," dedi. "Özgür'ü bir şekilde sana getireceğim, buna inan. Ama bana inanma."

Tıpkı onun bana yaptığı gibi, iki kolumu onun sırtının arkasında birleştirip ona karşılık verdim. Başımı göğsüne yaslayıp, "Çok geç," dedim. "Bir şeylere inanmakta üstüme yoktur."

19 Ocak 2018

♪ Moderat - The Fool ♪

t.me/kitabchi

Bay K, bana söz verdiği gibi Özgür'ü bulmak için elinden geleni yapmaya çalışıyor ve beni bir saniye bile yalnız bırakmıyordu. Birlikte geçirdiğimiz birkaç günün ardından, beynimin sağlıklı çalışacağına kanaat getirip beni de küçük dedektiflik oyununun içine çekmişti. Evinin bahçesindeki rahat koltuklara oturmuş, benim bildiklerimi ve Özgür'e giden yolları konuşuyorduk.

Bay K, her zamanki öğleden sonra rutinini es geçip ayık kalmak için kahve içiyordu. Ben ise, sıcak süt...

Kahvesinden bir yudum alıp elindeki not defterine bir şeyler karalayarak, "Lunapark..." dedi birden. "Baştan beri garip bir sahneydi. Baştan anlatsana." Kafasını bana çevirip, "Her detayını," diyerek istediğinin altını çizdi.

Belki yüzlerce kez ona anlattığım, Özgür'ü son gördüğüm günü anlatmasını istemesi üzerine, yüzüme umutsuz bir ifade kondurup, "Defalarca dinledin..." dedim.

"O sahneyi hep sana odaklanarak dinledim. Çünkü Özgür umurumda değildi. O yüzden..." Elindeki kalemle koluma küçük bir çizik attı. "Bu defa Özgür gibi düşünebilmem için, tekrar anlatman lazım."

"Pekâlâ..." Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. Yüzüme ciddi bir ifade kondurdum. "Özgür vuruldu. Ya da bıçaklandı. Ya da..." Kafamın içindeki o trajik sahneyi canlandırmak için kendimi zorladım ancak bu biraz acı verdiği için bazı şeyler silikti zihnimde. Gözlerimi kapatıp, "Bilmiyorum," dedim. Zihnimdeki görüntüyü ona aynen aktarmak için, kaşlarımı çatıp görüntünün netleşmesini bekledim. Ama hatırladığım tek şey kandı. "Gördüğüm tek şey, kandı..." dedim usulca.

"Numara olabilir mi? Yarayı gördün mü?"

Bay K'nin bu acımasız sorusu üzerine hızla gözlerimi açtım. "Numara olmasının imkânı yok," dedim ciddi bir ses tonuyla. "Giderek soluklaşan yüzünü gördüm. Deli gibi akan kanı gördüm." Bay K'nin gözlerinin içine bakıp bana inanmasını umarak, "Onun yüzünde daha önce çok kez acıyı gördüm," dedim. Tırnaklarımı, Bay K'nin koluna geçirip ne demek iste-

diğimi anlasın diye kolunu sıktım. "Ama fiziksel acı..." dedim kelimeleri bastıra bastıra. "O konuda pek uzman sayılmaz. Ve rol yapsa kesinlikle anlardım."

"Anlayacağından eminiz değil mi?"

"Eminim!" Bay K'nin kolundaki tırnaklarımı çekip sakın-
leşmek için sıcak sütü tek dikişte içtim. Kendimi koltukta geriye
atıp bakışlarımı gri gökyüzüne çevirdim. "Tamam, hayatım-
daki herkes beni üçer beşer kez kandırmış olabilir. Duygular
ve anılar konusunda yalan uzmanı değilim." Cılız kollarımı
havaya kaldırıp gökyüzünün soluk ışığının altında görünen
damarlarıma bakarak, "Ama vücut..." dedim. "Kaslar... Ya-
lan söylemezler Doktor." Havadaki elimi sıkıp yumruk yaptım.
"Emin olduğum tek şey, kesinlikle yaralandığı. O kan gerçek-
ten onun kanıydı. Giderek bembeyaz kesilen yüz, kesinlikle
onundu. Dönme dolabın tepesindeyken, kollarımdaki bedeni-
nin kesinlikle... Ama kesinlikle gücü tükendi." O anı hatırla-
manın verdiği acıyla dolan gözlerimi görebilsin diye yüzümü
ona çevirdim. Yumruk yaptığım elimi, göğüs kafesimin üstüne
yerleştirdim. "Buradaydı," dedim titreyen sesimle. Özgür'ün
göğüs kafesimin üstünde cansız olarak yattığı o anları sadece
ben değil, bedenim de hatırlıyordu. Küçük yumruğum, bin ki-
loydu sanki o an. "Öyle ağırdı ki..." dedim göğsüme vurarak.
"Dili beni kandırırdı. Ama bedeni..." Başımı gülerek iki yana
salladım. "Bedeninin beni kandırmasının imkânı yok."

Benim dramatik anlatımım ve duygu geçişlerimden etki-
lenmeyen Bay K, not defterine hızla küçük bir not aldı. Rahat
bir tavırla, "Tamam. O zaman kesin olarak yaralandığını ve
bilincini kaybettiğini düşünüyoruz," dedi.

İnanmış mıydı yoksa hâlâ şüphe mi duyuyordu bilmiyor-
dum. Ama kendimden emin gözükme adına, "Öyle düşünme-
me ihtimalimiz olsa keşke..." dedim kendi kendime.

Bay K, benim içsel çatışmalarımı umursamadı. "Devam et.
Bir şekilde yaralandı. Ve?"

"Eve gittik. Ben doktora gidelim diye onu ikna etmeye ça-
lışsam da o ikna olmadı. Bunun onun için bir bedel olduğunu

söyleyip durdu.” Bay K’nin anlaması için küçük bir parantez açıp, “Onu vuran çocuk...” dedim. “Onun hapse tıktığı bir adamın yeğeniydi. Mafya Yosun yani.”

Anlamadığı için kaşları ilk kez çatıldı. Burnunun ucundaki gözlüğünü geriye doğru itip, “Mafya Yosun?” diye sordu.

Kötü adamın adını bilmediğim yeğenc neden Mafya Yosun dediğimi anlatmak zor geldi. “Uzun hikâye...” diye geçiştirdim. “Ama kısaca, Özgür her kötü adamı cezalandırırken masum insanları işin dışında tutmaya çalışıyordu. Ama o olayda o çocuğu hiç düşünmediği için o çocuğun ona zarar vermeye hakkı olduğunu düşündü.”

“İlginç.”

Bay K’nin soruları, kendi kafamda başka cevapları açıyordu. “Belki de, sonunda onu cezalandıracak ve cezalandırmaya hakkı olan birinin onu durdurduğuna sevindiği içindi,” dedim kendi kendime. Bay K’ye dönüp Özgür’ü aklamaya çalışır gibi “Kötü biri değildi,” dedim. “Kafasındaki sesler susmuyordu işte. Tıpkı benimki gibi.” Hem Özgür’e hem de kendime üzülürken uzun uzun cümleler kurardım hep. Olaydan uzaklaşıp kendi kendime konuşmaya devam ettim. “Benimkiler sürekli kötü şeyler söylüyorsa... Onunkiler hep intikam intikam diye bağırıyordu.”

Konudan iyice uzaklaşıp duygusal konulara gireceğimi anlayan Bay K, “O geceye dönelim,” diye uyardı beni.

İki elimi usulca dizlerime vurup, “Tamam...” dedim. Konuya nereden tekrar bağlanacağımı düşünüp, “İşte Özgür cezasını çekip ölmek istedi,” diye tekrar o geceyi anlatmaya başladım. “Ama bana verdiği sözünü de tutabilmek için beni lunaparka götürdü.” Yüzüme aptal bir gülümseme kondurup Bay K’ye baktım. “Ölmeden önce bir daha gideceğiz demiştik de...”

“Lunaparkta kimse yok muydu?” diye sordu not defterine bir şeyler karalarken.

“Lunapark kapalıydı o gün. Orada çalışan bir adam gizlice alıyordu bizi içeri.”

“Kim o adam?”

“Bilmem. Orta yaşlı bir adamdı işte... Adını hatırlamıyorum. Para için içeri alıyordu bizi.” Bay K, soru sormadan devam etmem için küçük bir hareket yapınca durmadan devam ettim. “Sonra dönme dolaba bindik. Adama bizi tam tepedeyken durdurmasını söylemişti.” Yine duygularımın sesini kısmayıp, “Sanırım en yukarıdayken, Pınar’a da yakın olacağını düşünmüştü,” deyiverdim.

Bay K, en acımasız tavrıyla, “Fazla anlam yüklüyorsun,” dedi. “Neyse... Sen devam et.”

Biraz bozulmuştum, biraz da hikâyenin sonuna geldiğimiz için gerilmiştim. Gereksiz bir sertlikle, “Devam edecek bir şey yok. Sonrası puf!” diye bağırdım. “Ben kendimi aşağı attım, itfaiye gergisine düştüm.”

“Ambulansı falan kim çağırmış?”

“O lunapark görevlisine sordum bunu daha sonra. Siz yukanda fazla kalınca endişelendim, birinin düşmesinden korktum dedi.”

“E neden ambulans çağırmak yerine, dönme dolabı çalıştırıp aşağı indirmemiş sizi?”

Kafamı sağa yatırıp, “Bu soruyu sormak aklıma gelmedi,” dedim mahcup bir tavrıyla. “Özgür’e fazla odaklanmıştım adamla konuşurken sanırım.” Adamın dilinden konuşup sormayı akıl edemediğim sorunun cevabını kendim uydurdum. “Belki de paniklemiştir. Ne bileyim...”

“Tamam, önemli değil,” deyip not defterini kenara bıraktı. Daha önemli bir yere değindiğimi anladığı için, doğrudan bana odaklandı. “Peki sen adama Özgür’ü sorduğunda ne dedi?”

“Söylediğine göre, ben götürüldükten sonra başka bir ambulans da onu almış.” Başımı yere eğip, “Yaşayıp yaşamadığını bilemem dedi,” dedim.

Bıraktığı not defterini tekrar kucığına alıp, “Onu hangi hastaneye götürmüş olabileceklerini araştıralım,” dedi.

“Ben denedim ama...” derken, Bay K’nin kim olduğu aklıma gelince güldüm. “Tabii, hastane konusunda eli kolu uzun olan sensin. Sen araştırsın.”

Elindeki defterle kalemi bana uzattı. "Bu arada bana bütün önemli adresleri yaz." Neleri yazacağımı detaylı bir şekilde hatırlattı. "O lunaparkın açık adresi, arkadaşlarının evleri... Sürekli takıldığı mekânlar... Hatta alışveriş yaptığı marketler de dâhil."

Söylediğini yapıp tüm özel anılarımızı deşifre eder gibi adreslerini o küçük deftere not ederken, onu gördüğümü hayal ettim. Bay K'nin koluma bıraktığı izin kenarına bir çizik daha atarken, "Onu gördüğümde onun hayal olup olmadığını nasıl anlayacağım Doktor..." dedim umutsuzca.

Ayağa kalkıp usulca kısacık saçlarımı okşadı. "Ben sana söylerim Yosun," dedi. "Sen onu merak etme."

21 Ocak 2018

♪ Goapele - Back To You ♪

t.me/kitabchi

Birkaç aydır tekrar yerini alan eski sırdaşım Anıl'ın da Bay K'yle uğraştığımız şeylerden haberi olsun istediğim ve biraz da onu özlediğim için ilk fırsatta onu ziyarete gittim. Evine girineyi umarken, evin dağınıklığını öne sürüp beni içeri davet etmek yerine, kapının önüne attığı sandalyelere oturttu beni. Eski Anıl'a uyacak bu hareketi beni hiç rahatsız hissettirmede. Aksine, küçük çocukların top peşinde koştuğu, eski binaların önümüze dizildiği o küçük mahalleyi izleyerek muhabbet etmek kendimi bana daha da iyi hissettirdi. Başta havadan sudan konuştuk.

Daha sonra dayanamayıp Bay K'nin bulduğu şeyleri, bana sorduğu soruları ve teorilerini anlattım Anıl'a. Aslında beklediğim ve umduğum tepki benim gibi heyecanlanması ve Özgür'ü kesinlikle bulacağımıza dair bana inanmasıydı. Tıpkı birkaç ay önce beni evine aldığı ilk günkü gibi... Ama öyle olmadı. Anlatıklarımı dikkatle dinleyip ciddiyetle, "Bilmiyorum Yosun," dedi sadece. "İnanmak isterim ama..."

O "ama" bana kendimi sorgulattı. Ben hâlâ ama'sız cümleler kuruyorken, hâlâ küçücük ve zayıf bir bedenim altında tek bir hayalle yaşıyorken Anıl'ın hem dışı hem içi çok değişmişti. Verdiği hissi tepkisiyle omuzlarım düştü. "Çok farklısın," dedim. "Birkaç ay önce Özgür dönecek deyince gözlerinin içi parlayan Anıl'dan farklısın."

"Bazı şeyleri kabul ettim diyelim." Kendini gülümsemeye zorlayıp, "Eğer yaşıyorsa bile..." dedi. Ama'dan sonra bir de bile'li cümlelere geçmişti ki bu da inançsızlığın ikinci işaretiydi. "O istemeden, biz onu göremeyiz," diye ekledi.

Umutlarımı elimden almasına izin vermemek için, Bay K kozumu kullandım. "İyi çocuk olursak göremeyiz..." deyip onun pek sevdiği ama'lı bir cümle de ben kurdum. "Ama Bay K iyi çocuklardan değil. Ve o *bulurum* diyorsa, bulur."

Anıl, kafasını iki yana sallayıp, "İmkânsız," dedi.

Onu ikna etmek için sandalyemi ona doğru yaklaştırdım. "Ama bu buldukları..." diyecekken, sözümü hızla kesti. "Bu buldukları iki yıldır aklımıza gelen şeylerden öte değil," dedi. "Biz de bundan şüphelenmedik mi? İntikam almak için git-

miştir, belki dönecektir..." Elimi tuttu usulca. "Ölüm sadece bedenini yaşamayı bırakması değil ki..." Öyle bir konuşuyordu ki, sözleri naif ve içten olsa da sanki dünyanın en acımasız sözlerini vuruyordu yüzüme. "Özgür öyle ya da böyle öldü. Bedenen..." Yutkundü. "Ya da ruhen." Elimi tüm gücüyle sık-tı. "Emin olduğum tek şey bu."

Elimi Anıl'ın elinden hızla çekip, "Keşke benim kadar inansan..." dedim. Neden bu kadar kızmıştım bilmiyorum ama o an içim kızgınlık doluydu. Benimle aynı anda yere düşen oyun arkadaşımın, hızla ayağa kalkması ama benim tüm kemiklerimin kırılması gibiydi hissettiklerim. Öfkem kendi güçsüz kemiklerime miydi yoksa takılıp düştüğümüz taşa mıydı bilmiyordum.

"Şu an karşına çıksa ne olacak?" diye sordu bana. Cevap veremedim. "Eskisi gibi olabileceğinizi mi düşünüyorsun?" Usulca güldü. Ama o gülüş, soruların cevabını bildiğini gösteren, hüzünlü bir gülüştü. "Kollarını açıp seni hâlâ sevdiğini söylemesini mi bekliyorsun? Beklediğin böyle bir şeyse, onun ikinci kez ölüşüne kendini hazırla. Kafadaki hayali ve muhteşem buluşmanızı baltalamak istemem ama..." İşte yine, beni öldürecek bir "ama", diye geçirdim içimden. "Hiçbir şekilde eski Özgür'ü yaşarken göremeyeceğiz. Bir şeyler öldü Yosun. Özgür'de de öldü... Bizde de öldü."

Onu kendi silahıyla vurmak umudu ile onun takındığı tavrı takınmaya çalıştım. "Senin karşına çıksaydı, sen ne tepki verdirdin?" diye sordum.

Birkaç saniye yüzüme baktı. Sonra, "Muhtemelen önce hayal görüyorum sanırdım," diye cevapladı. Sanki o anı yaşıyor gibi, usulca titreyen ellerinin aksine, "Hareket edemezdim," dedi. "Sonra sayıp söverdim. Hatta döverdim. Ama muhtemelen..." Gülümsedi. "Yüksek ihtimalle, ona sarılır ve onu affettiğimi söylerdim."

"Gördün mü..." Oturduğum yerden ayağa fırladım. "Hiç de bana söylediğin gibi kötü bir buluşma sahnesi değil."

“Kendini benimle kıyaslama,” dedi sert bir tavırla. “Sen onun bir senesini yaşadın. Ben onun tüm hayatını...”

Kendimi savunabilmek için parmağımı ona doğrultup, “Zaman göreceli...” diye nutuk çekecektim ki sözümü hızla kesti.

“Acılar göreceli değil anı!” Nefes alıp veriş hızlandı. “Onun yaşadığı her acıyı ben de yaşadım,” dedi dişlerini sıkarak. “Her attığı adımda, arkasındaydım. Her planında, bir parçaydım. Onun neyi neden yaptığını ben anlarım. Onu affederim. Hem de beş dakikada.” Kendinden emin bir şekilde, kollarını göğsünde birleştirdi. “Ama senin kolay kolay affedeceğini sanmam.”

“Öyle bir şey olursa, onu kolay affetmeyeceğim tabii. Önce hesap soracağım. Çünkü ona kızgıyım. Kızgınlığım onun yaşadığını düşündüğüm her gün daha da artıyor.” Kendi eksenim etrafında dönüp dururken, Anıl’dan ziyade kendimle konuşur gibiydim. “İtiraf edeyim, onu gördüğümde ne tepki vereceğimi de tam olarak kestiremiyorum. Şu an ona sarılacağımı söylesem yalan olur. Yüzüne bir yumruk sallayacağım desem, o da...” Anıl, ayağa kalkıp, omuzlarımdan tutup beni durdurdu.

Gözlerime baktığı an, “Bilmiyorum,” dedim kendimle savasımı bitirip. “Bildğim tek şey, öyle ya da böyle onu görmek zorunda olduğum.”

Beni bırakıp, “Bencilce,” dedi. Sırtını, bahçe duvarına yasladı.

“O giderek en büyük bencilliği yaptıysa...” Ben de sırtımı onun yaslandığı yere dayadım. “Bir kez de ben bencil olsam ne olur ki Anıl?”

“Onun giderek...” Kendi inançsızlığı onu düzeltti. “Ya da ölersek... Bencilik yaptığına emin olman da bencilik.” Büyük mavi gözlerini benimkilere çevirdi. “Bilemeyiz. O ağzını açıp anlatana kadar... Asla bilemeyiz Yosun.”

Gözlerindeki bana olan gereksiz öfkesinin sebebini anlamıştım. “Sen onu affetmişsin...” dedim, sorudan ziyade onun vermesi gereken cevabı vererek.

“Dedim ya... Kabullendim.”

Her kabulleniş, bir affedişmiş... O an anladığım tek şey, oydu. Ve ben, Özgür'ün öldüğünü kabullenmediğim sürece onu affetmeyecektim sanırım. Ve büyük bir dilemma olarak, bunun acısıyla yaşayacaktım. Affedersem ölecek, affetmezsem aşkı benden uçup gidecekti bir süre sonra. Hangisi daha çok acıttı ki? Bilemezdim.

Anıl'ın yanından ayrıldığımda kafamda dönüp duran tek şey Özgür'ü gördüğümde ne yapacağımıydı. Gerçekten boynuna mı atlayacaktım? Yoksa ona öfkemi mi kusacaktım? Kafamın içinde bu sahneyi yaratmak zordu. Çünkü defalarca... Hem uyanırken hem de uyurken bu sahneyi yaşamıştım. Öyle ki, gerçekliğini kaybetmişti benim için. Gerçek tepkimi kurcalayacağım kadar bile bir gerçekliği kalmamıştı.

Keşke ben de onu affedebilsem... Keşke ben de kabullenebilsem... Belki her şey daha güzel olurdu.

Bir hayalin peşinden koşarken yorulmuş, nefesim kesilmişti. Onun yokluğu binlerce engel döşemişti yoluma ama yine de varlığı yolun sonundaymışçasına hepsinden atlamıştım. Ve sanki son bir engel kala, durup geri dönmeyi düşünür olmuştum.

Acaba bu kovalamacayı kesip her şeyi bitirseydim? Okyanusun dalgaları geri dönecek diye beklerken yitirdiğim zamandan ötürü dileyip, bütün dalgaların birbirine benzediği gerçeğini sindirmeye mi başlasaydım? Deliliğimi ortaya koyup, içine onu saklayıp gömse miydim ve aklımı kurtarmak için güzel anılarımızı da gömdüğüm yerin başına mezar taşı olarak mı dikseydim?

Saçmaydı. Aslında iki yıldır körebe oyunu oynamamız ve onun hiçbir zaman gözümdeki kumaş parçasını çıkarmama izin vermemesi saçmaydı. Ölmediğini düşündürmek için bana neden mektup yazmış ve dönme dolaba bırakmıştı ki?

Ben ölmeyeyim diye.

Peki umudun beni öldüreceğini hesaba katmayacak kadar aptal mıydı Özgür?

Kesinlikle değildi.

Peki... Gelmeyecekse, beni umutlandırması onu da katil yapmaz mıydı?

Bilmiyordum.

Ama Anıl'la ettiğimiz küçük sohbet, içimdeki bütün hevesi alıp parçalamış, rüzgârın aksi yönüne savurmuştu. Bütün hevesim, tekrar yüzüme çarpmış, beni tokatlayarak rüzgârın peşine takılıp terk etmişti. Kötü hissetmekten de kötüydü. Belki de asıl kötü his, buydu. Umutsuz, hevesiz ve bomboş hissetmek...

O an karşıma çıksa, yanından yürüyüp gidecek kadar hevessizdim. Daha doğrusu, öyle olduğumu düşünüyordum.

Yürümek istediğim yeri bilmeden, böylece yürürken nereye yaklaştığımı fark ettim. Özgür'le gittiğimiz o küçük uçuruma doğru yürüyordum. Onun ismini ilk kez öğrendiğim, sonrasında onu hiç bırakmamak üzere peşine takıldığım yere doğru... Kâbuslarımda sık sık gördüğüm o yere... daha önce hiç gitmeye cesaret edememiştim. Daha önce hiç, uçurumun aşısında kâbuslarımdaki gibi ölü bedenler var mı diye bakmamıştım. Özgür orada durup ben yanına gidince yok olacak mı diye kontrol etmemiştim. Ama sanırım, kâbuslarımla yüzleşip Anıl'ın da yaptığı gibi ona veda etmek için oraya gitmem gerekiyordu ve ayaklarım aklımın pek de istemediği o veda için bana yardımcı oluyordu.

Küçük adımlarla, başım önümde ilerlerken, kâbuslarımda ilk durduğum yere geldiğimi hissettim. Kafamı kaldırmadan, ayaklarıma bakarak olduğum yerde durdum.

Kâbusumun başladığı an...

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım.

Gördüğüm görüntü yüzünden ağlamamak için kendimi sıkmam gerekti. Tıpkı, kâbuslarımda olduğu gibi Özgür'e benzeren biri, sırtı dönük bir halde orada durmuş sigara içiyordu.

Onun kim olduğunu bilmeden, titreyen bacaklarımı birkaç adım atmaya zorladım. Ama o kâbusun sonunu bildiğimden beceremiyordum.

Olduğum yerde durup, “Özgür!” diye bağırdım.

Uçurumun kenarındaki adam, birkaç saniye tereddüt etti. Sonra yüzünü bana çevirdi.

Ve o an, kâbusumdaki gibi yok olup olmayacağını asla bilmediğim yüzü gördüm.

Özgür’ü gördüm.

İkinci Kısım'ı okumak için
kitabın sonuna gidiniz.

t.me/kitabchi

İKİNCİ
KISIM

KIBRİT ÇÖPÜ
t.me/kitabchi

“En korkunç canavarlar ruhumuzda gizlenenlerdir.”

– Edgar Allan Poe

8 Şubat 2016

♪ Damien Rice - 9 Crimes ♪

t.me/kitabchi

Buz gibi hava, her nefes alıp verişte oradaki herkesin ciğerini donduruyordu. Polis memuru konuşmakta bile zorlanırken eski dostunun yanına gidip, "Seni burada mı görecektim Selim?" dedi gülerek. "İyi gördüm ama seni."

Selim, kendine birkaç beden büyük gelen montuna sımsıkı sarındı. Montu onu hem soğuktan koruyor hem de eski arkadaşının onun aslında pek de iyi olmadığını ele verecek cılız bedenini örtüyordu. Buna memnundu. Çünkü o an odaklanması gereken kişi kendisi değildi. Eski bir arkadaşı olan polis memurunun omzuna elini atarak, "İyi ki sen geldin Tekin. Yoksa işimden olurdu," dedi.

"Polislikten sonra..." dedi Tekin etrafına şaşkınlıkla bakarak. "Lunaparkta mı çalışmaya başladın?"

Selim elini montunun cebine atıp, "Bizim işe en yakın şey," dedi gülerek. "Bilirsin... Eğlenceli ama oldukça tehlikeli."

İşinden ayrıldıktan ve karısı öldükten sonra epey zor zamanlar geçirdiğini bildiği Selim'i çok da rahatsız etmemek adına, Tekin seçebildiği en kolay soruları seçti. "Nasıl oldu olay? Kız neden dönme dolabın tepesinde kaldı? Bir gelinlikle hem de?"

"Aslına bakarsan... Bunların aramızda kalması lazım Tekin." Arkadaşı ona şüpheyi baktığı an Selim hızlıca, "Yanlış anlama," diye düzeltti durumu. "Sadece lunaparkı kapalı olduğu gün açtığım öğrenilirse işimden olurum."

Tekin gülümsedi. "Tamam. Meraklanma. Sadece biliyorsun... Bana soracaklar. Benim de onlara bir şeyler söylemem gerekecek."

Selim cebinden bir kâğıt çıkarıp Tekin'e uzattı. "Bu numara kızın psikiyatristinin. Bana da kızın sevgilisi vermişti. Onu arasanız iyi olur."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Elime bu notu tutuşturup ters bir durum olursa doktorunu ara dedi adam. Sanırım kızın ciddi psikolojik problemleri vardı."

"Peki. Bu seni korumam için iyi bir sebep. Ayrıca hepimiz kızın kendi kendine aşağı atladığını gördük. Kimse seni başka bir şeyle suçlayamaz."

"Sanırım," dedi Selim arkadaşını ikna etmek için oldukça iyi rol yaparak. "Gelinlik provasında terk edilmiş. Sonra sevgilisiyle he zaman geldikleri yere..." dedi etrafı gösterip. "Buraya geldi. Ve benden küçük bir iyilik istedi. Ben de kıramadım."

"Anladım," dedi Tekin not defterine arkadaşının söylediklerini yazarken. "Erkek arkadaşı sana bunu vermiş," derken lindeki kâğıdı gösterdi. "Demek ki o da buradaydı."

"Kız dönme dolaba binerken buradaydı, evet. Gelip durumu anlattı. Onu idare etmem için bana biraz para verdi. Sonra da ters bir durumda aramam için numara..."

"Anladım," dedi Tekin gülerek. "Çocuktan para aldığın için korktun o kadar?"

Selim, "Yani..." deyip başını yere eğdi. Arkadaşının onu gücendirmek istemeyeceğini bildiği için bu durum için rahatlatmıştı.

Tekin, "Tamamdır, bu kadarı yeter," derken not defterini cebine koydu. "Sevgilisi tarafından terk edilen kız, intihara kalkıştı. Ama bir çizik dahi almadan kurtuldu. Ayrıca kızın psikolojik problemleri vardı..." Elini arkadaşının omzuna attı. "Yani saçma sapan şeyler uydurursa... Muhtemelen hayal görmüştür."

Selim, büyük bir minnetle arkadaşına sarıldı. "Teşekkür ederim dostum," dedi içtenlikle. "Onca şeyden sonra bir de para için insanların hayatını tehlikeye atan lunapark görevlisi olsaydım... İnsan içine çıkamazdım."

Eski dostuna veda ettikten sonra, onu aracına kadar yolcu etti. Tekin arabaya bindiğinde Selim açık cama eğilip, "Ha bu arada," diye ekledi. "Kız sürekli sevgilisi hakkında, 'O benim için artık öldü!' diye bağırıyordu. Belki işine yarar," dedi.

Tekin, "Sen hiç merak etme dostum. Bir ara ara, bir şeyler içelim," deyip camı kapattı ve hızlıca oradan ayrıldı.

Selim, polis memurları dağıldıktan sonra dönme dolabın önünde beklemeye başladı. Bir yandan endişeleniyor, bir yandan bir aksilik çıkmaması için beklemesi gerektiğini bildiğinden sigara üstüne sigara yakıyordu. Kırk dakika bekleddikten sonra, her ne kadar aksini yapması için uyarılmış olsa da bir saatin dolmasını bekleyemedi ve dönme dolabı çalıştırdı. Bir saat önce Yosun'la Özgür'ün bindiği peron önünde durduğu an panikle içinde öylece yatan Özgür'ü oradan çıkardı. Usulca yüzüne bir tokat atıp, "Özgür!" dedi korkuyla. "Özgür, beni duyabiliyor musun?"

Özgür yanıt vermeden, kapalı gözlerle öylece kollarının arasında yatıyordu. "Özgür!" diye bağırdı tekrar. "Kendine gel!"

Özgür'ün solmuş yüzü onu iyiden iyiye korkutmaya başlamıştı. Onu kucaklayıp sürüklemeye başladı. Lunaparkın arkasında duran kamyonetine düzgünce yerleştirip üstüne montunu örterken yeniden yaşayıp yaşamadığını yokladı. "Özgür, eğer beni duyuyorsan bir şey yap..."

Özgür'ün hareketsiz bedeni, bir saniyeliğine kıpırdadı. Montun altından usulca çıkardığı eliyle Selim'in eline dokundu. Selim, büyük bir rahatlamayla, "Çok şükür!" dedi gülererek. "Seni hemen eve götürüyorum. Merak etme, her şey yoluna girecek!"

Özgür'ün acısını bastırmak istercesine sımsıkı kapalı tuttuğu gözleri, bilincinin tekrar yerine geldiğinin kanıtıydı. Selim, saatlerdir onu izlediğinden bunu saniyesinde fark edip, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Hani vurulmamıştın? Hani sadece kızı kandırmak için yalan söylüyordun?"

Özgür gözleri hâlâ kapalıyken yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi. Güçlkle, "Yalan söyledim," dedi. "Ama ona değil, sana."

Selim sinirle parmağını Özgür'ün karnındaki yaraya dokundurdu. Bu küçük dokunuş bile Özgür'ün canını acıtmaya yetmişti. Özgür küçük bir çığlık atıp gözlerini açtı. Karşısın-

daki yüz beklediğinden daha kızgındı. Ona bir açıklama yapmak ister gibi, gücünü toplayıp, "Eğer gerçekten vurulduğunu söyleseydim beni saatlerce orada öylece bırakır mıydın?" diye sordu.

Selim sinirini bastırmak için her zaman yaptığı gibi yanak içlerini yemeye başlamıştı. "Doğru," dedi pasif agresif bir tavırla. "Seni direkt bir hastaneye götürür ve akıl hastanesine yatırmaları için yalvarırdım."

Özgür canını acıtacağını bildiği halde güldü. "Ben o hastaneler için bile oldukça tehlikeli biriyim, biliyorsun," dedi. "O yüzden bunu yapmazdın."

Selim pes edip, "Su ister misin?" diye sordu. Özgür kafasını iki yana sallayıp yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Selim müdahale etmek için, "Yat şuraya," diye onu omuzlarından tutup yere bastırdı. "Dinlenmen lazım. Çok kan kaybetmişsin, ondan baygınsın saatlerdir."

Özgür, "Bu kadar kanımın olması hayret verici açıkçası," dedi gülerek. Ardından yüzündeki gülümsemesi soldu. Selim'e bakıp endişeli bir ifadeyle, "O iyi, değil mi?" diye sordu.

Selim, "Dediklerini harfiyen yaptım. Ölmüş olması mümkün mü?"

Özgür derin bir nefes alıp gözlerini tekrar kapadı. "Ona bir şey olmaması lazım Selim," dedi usulca. "Ben buralarda yokken onu koruyacağına söz ver."

"Neden sen korumuyorsun peki? Bunca şova gerek var mıydı cidden?"

"O benim yanımda hiç güvende değil. Hem de hiç."

Selim onu anlıyordu. Aklına kendi işi yüzünden ölen karısı gelmişti. Henüz yirmi üç yaşında ölen ve yaşadığı sürenin en az üç katı daha yaşaması gerekirken kollarında ölen karısı... Bu yüzden, Özgür'e bir şey söylemeden ayaklanıp kendi için bir bardak su aldı. Tek göz evindeki mutfak yalnızca birkaç adım ötedeydi. Suyunu içerken Özgür'e, "Korkuyorum sor-maya ama..." dedi. Ardından, elinde bardakla, odanın or-

tasındaki iskenleye oturup Özgür'e döndü. "Sırf bu yüzden kendini vurdurmadın değil mi?"

"Yok artık!" dedi Özgür şaşırarak. "Sadece hatalı olduğum ve hiç aklıma gelmeyen bir şey yüzünden vuruldum. Sonrasındaysa..."

"Sonrasındaysa hastaneye gitmek yerine sırf kız senin öldüğünü düşünsün diye bu planı yaptın?"

"Bir taşla birkaç kuş vurdum diyelim. Yosun benim gibi bir beladan kurtuldu. Ve peşimdeki adamların ona bir zarar vermesin diye yapamadığım her acımasızca şey için tekrar önüm açıldı. Ve..." Güldü. "Beni vurduğu için gurur duyan küçük çocuğun hakkımda anlattıkları onların kulağına hızlı gideceğinden çoktan öldüğümü düşünmeye başlamışlardır bile, eminim."

Selim elindeki bardağı yere düşürdü. "Seni onlardan biri mi vurdu?" diye sordu. Nefesi hızlanmış, boynundaki damarlar belirmeye başlamıştı. "Onun adamlarından biri mi?!"

"Sakin ol dostum. Hem evet... hem hayır."

"Özgür, bana cevap ver!"

"Onlardan birinin yeğeni. Aslında o adamlarla doğrudan ilişkisi yok. Ama..."

"Kahretsin! Söz vermiştin bana! Onlardan haber alır almaz bana gelecektin!"

"Senin derdin Kemal'le. Diğerleri benim problemimdi. O yüzden..."

"Yalancı. Onu da kendin halledecektin, değil mi?" Özgür'ün yanına gidip bu defa onu yattığı yerde kendisi doğrulttu. "Özgür, benim de haberim olmalıydı! Karımın kanı hâlâ o açamın ellerindeyken..."

Özgür öfkeyle Selim'in lafını kesti. "Pınar öldü!" diye bağırdı tüm gücüyle. Ağzından çıkan güçlü ses, karnındaki yaradan önce kalbini acıtmıştı. "Pınar öldü Selim!"

"Bilmiyordum..." dedi Selim. Şimdiden Özgür'e bağırdığı için pişman olmuştu. "Çok üzıldüm."

“Hepimiz üzülüyoruz. O orospu çocukları insanların hayatını sikerken, ipin ucu onlara dokunmadıkça kimse siklemiyor ama... Bize değdikleri an, hepimiz üzülüyoruz!”

“Tamam, sakinleş... Yaran açılacak!”

“Sikerim yarayı. Bende kanayan çok şey var,” dedi karnına vurarak. “İnan bu içlerinde en hafifi.”

“Tamam. Bunları tekrar konuşacağız. Sen şu an sadece sakin ol ve iyileşmene bak. Tamam mı?” Ne yapacağını bilemez haldeydi. Özgür’ün kendisinden daha kötü durumda olduğunu aklında tutmaya çalışarak kendi öfkesini ve sinirini bastırmaya çalışıyordu. “Şimdi sen usluca yat, ben köşedeki marketten yiyecek bir şeyler alıp geleceğim. Beş dakika sürmez.” Montunu giyerken kendi kendine konuşmaya devam etti. “Saatlerdir bir şey yemedik.”

Özgür, iç kanama riskine karşı hiçbir şey yememesi gerektiğini biliyordu ancak birkaç dakikalığına da olsa evde tek kalmak için sesini çıkarmadı. Selim evden çıkarken Özgür yattığı çekyatta tekrar sırtüstü uzandı. Gözlerini tavana kilitleyip sakinleşmeye çalıştı. Bedeni yaşama mücadelesi verirken bir süreliğine susan tilkileri yeniden onunla konuşmaya başlasınlar istiyordu. Bir şey yaparken her şeyi en ince detayına kadar düşünüp yedek planlar yapardı. Ancak yaralandıktan sonra düzgün düşünemediği için atladığı şeyler olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Kafasından hızlıca o gece yaşananları geçirdi.

Yosun güvende... Beni bir daha göremeyecek... Planım için artık bir ayak bağı yok...

Özgür sinirle iki elini yumruk yapıp kafasına vurdu. “Yosun bir ayak bağı değil!” diye bağırdı kendi kendine. Bu kafasındaki tilkilerle kavgasıydı yine. Sonra kendine bunu neden yaptığını hatırlattı. Yosun’a olan aşkının panzehriyi koz olarak kullanıp usulca, “Pınar” dedi. “Pınar için...”

Sonra, kalbindeki ince sızıyı dindirmesini umarak, “Ve Yosun için,” dedi. Ardından, tekrar odaklanmaya çalıştı. Polisleri Selim halledecekti ve eski bağlarını kullanacağı için sorun

çıkacağını sanmıyordu. Bir cinayet yoktu ve basit bir intihar girişimi olarak kalacaktı. Yosun'un geçmişi düşünülürse kimse bundan şüphelenmeyecekti. Kendisinin öldüğünü polislere söylediğinde, polisler Selim'in söylediği şeyi akıllarına getireceklerdi. "O benin için artık ölü!" Deliren bir eski sevgilinin sözleri gibi olacaktı. Bay K denen doktoru onun yanına göndermişti, Yosun'un tekrar bir hata yapmasını o nasıl olsa engellerdi. Her ne kadar o adamın varlığı Özgür'ü rahatsız etse de Yosun'un ona içten içe güvendiğini fark etmişti. Yosun... Elbette onun cesedini ya da yaşayan bedenini arayacaktı. Asla vazgeçmezdi. Onun için de bir planı vardı. Ancak biraz beklemesi gerekiyordu.

Kafasının içindeki bütün sesler, ona planın kusursuz olduğunu söylerken yine de yaptığı şeyin Yosun'u üzdüğünü biliyordu. Ve bu, herkes için iyi olacağını düşündüğü bir hayat için ödemesi gereken kefaretti. Sevdığı kadının her günü onu özleyerek ve üzülmekle geçirdiğini bilmek... Ve ondan daha çok üzülmek...

Elini o gece kazıdığı saçlarına değdirdi. Yosun'a, onun hoşuna gidecek bir yalan söylemişti bunun için. *Tilkilerimi al, bağlanalım...* Böyle demişti. Ama yine yalan söylemişti. Tek amacı, ikisinin de tanınmamasıydı. Bu yüzden yaptırmıştı Yosun'a.

Kendisinden nefret ediyordu. Sinirle, başının altındaki yastığı kaldırıp yüzüne bastırdı. O an, kapının açıldığını fark etti. Selim değildi. O olsaydı montunun çıkardığı seslerden ve büyük ayaklarının yerde bıraktığı gürültüden bunu anlardı. Gelen kişi, sessizdi. Hafifti. Ve muhtemelen içeri gizlice giriyordu. Ses çıkarmadan, yüzünü yastığın altında tutmaya devam etti.

Küçük adım sesleri, ona doğru yaklaştıkça burnuna dolan kadın parfümünü fark etti. Gelen davetsiz misafirin küçük elleri onun yüzündeki yastığa doğru uzandığı an, hızlıca kadının bileklerinden tuttu ve yattığı yerde doğruldu. Kadın küçük bir çığlık atarken Selim içeri girdi.

"Fulya?!"

“Merak etme, benden başka kimse seni burada göremez Özgür.” Özgür, Selim’in cümlesini alaycı bir ifadeyle taklit ederek ona hatırlatırken Selim’e bakıyordu. “Sıradaki misafirin kim, az önceki polis mi?”

Selim market poşetlerini karıştırırken Özgür’ü sakinleştirmek için, “Fulya’dan zarar gelmez sana,” dedi. “Kendisi hemşire. Sadece sana iyi gelecek ilaç isimlerini öğrenmek için aramıştım ama...”

“Ama ben kendisi için istiyor sanıp endişelendim. Ve kontrole geldim,” dedi genç kadın.

Özgür loş ışığın altında yüzü pek seçilmeyen kadına ilk kez baktı. Hemen hemen onun yaşlarında görünüyordu. Sarı saçları omuzlarına kadardı. Ne çok uzun ne çok kısaydı. Hatta biraz fazla normal bir tipti. Öyle ki oda aydınlık olsa dahi yüz hatları pek anlaşılacak gibi görünmüyordu.

“Kimsin?” diye sordu Özgür kadına.

Selim ondan önce davranıp elindeki soğuk sandviçi Özgür’e uzatırken, “Kardeşim,” diye yanıtladı. “O yüzden diyorum sana, endişelenecek bir şey yok.”

Çekyatın yanındaki iskemlede oturan endişeli kadın, abisine bakıp sessizce, “Başına bir iş açmadın değil mi?” diye sordu.

“Merak etme. Arkadaşımın başına küçük bir kaza geldi. Ama şimdi iyi...”

Fulya oturduğu yerden kalkıp Özgür’ün başucuna geldi. “Yaraya bakabilir miyim?” diye sordu anaç bir tavırla. Abisi evine ondan başkasını davet etmezdi ve o kişinin onun için önemli biri olduğunu hissetmişti. “Lütfen, bir bakayım,” derken, Özgür ikinci defa onun yüzüne baktı. Yüzündeki ifade, oldukça ikna ediciydi. Başka bir niyet gütmediği ve sadece yardımcı olmak istediği açıktı.

Özgür pes edip üstündeki pikeyi sert bir hamleyle açtı. “Neye bakıyorsan bak,” dedi. “Hemşirelerin hep doktorculuk oynamak istediklerini bilirim.”

“Özgür!” Selim kızmıştı. Kardeşine düşkün olduğundan, kelimeleriyle adam dahi öldürebildiğini bildiği arkadaşını kendince uyarmak istedi. “Sakın.”

Özgür, neyse ne der gibi omuzlarını düşürdü. Fulya ise, Özgür’ü rahatsız etmeden yarasını incelemeye başladı. Yüzünde beliren endişeli ifade, Selim’in dikkatini çekince o da hemen yanlarında belirdi. Fulya, Özgür’ün elinde tuttuğu sandviçi çekip alırken, “Yemek ve su yok,” dedi. “İç kanama riski varsa bir şey yiyip içmesi tehlikeli.”

Özgür zaten bunu bildiğinden hiç zorluk çıkarmadan sandviçi elinden bıraktı.

Selim, “Hay Allah!” dedi. “İyi ki geldin o zaman. Yoksa...”

Fulya elindeki sandviçi sehpanın üstüne bırakıp abisini kollundan tutarak Özgür’den uzaklaştırdı. Selim, “Kötü mü?” diye sordu merakla.

Fulya, “Aslında fena durumda değil. Yanında sen olduğun için şanslı,” dedi. Abisini, Özgür’ün onları duyamayacağı bir köşeye çekip sessizce, “Sadece iyi bakılması gerekiyor,” dedi. “Bir de bolca ağrı kesici... Yarayı sen diktüğün için muhtemelen canı çok acıyordur.”

“Sorun yok. Alışıkıtır o.”

“Acıya alışık olması, acımadığı anlamına gelmez. Sadece acısını belli etmemeyi iyi bildiği anlamına gelir.”

Kulakları epeyce keskin olan Özgür, bu fısıltılı konuşmaları duyduğunu belli etmek için, “Benim yüzümden endişelenmeyin,” dedi. “Acıya alışık olup olmamam da önemli değil. Belli edip etmemem de. Çünkü acı çekmeyi umursamıyorum.”

“Çünkü sen kendini cezalandırmayı seven bir mazoşistisin,” dedi Selim kızarak. Ardından Fulya’ya döndü. “Sen bana almam gereken ağrı kesicilerin ismini yaz, ben gidip alayım. Belli ki evimde uzun bir süre kendine işkence çektirecek bir misafirim var.”

12 Mart 2016

♪ Clint Mansell & Coco Summer - Creep ♪

t.me/kitabchi

Fulya elinde kurabiyelerle abisinin küçük evine girerken hem ürkek hem de heyecanlıydı. İçeriye hem abisini hem de Özgür'ü göreceğini düşünerek yüzüne yerleştirdiği kocaman gülümsemeyle girdi. Ancak tahmininin aksine, içeride kimse yoktu.

Onların nerede olabileceğini düşünürken evin arkasından gelen sesleri duydu. Evden çıkıp koşar adım evin arkasına gitti. Abisi Selim odun kırıyordu. Elindeki minik paketle kardeşinin ona baktığını fark ettiği an, baltayı kütüğe saplayıp, "Ne zaman geldin sen?" diye sordu.

Fulya, "Az önce," dedi. Etrafına bakınır gibi yapıp, "Özgür?" diye sordu.

"Artık iyice iyileşmeye başladığı için evde tutamıyorum onu. Kaçıp kaçıp gidiyor. Kimbilir neyin peşinde?"

"Bence neyin peşinde olduğunu biliyorsun ama bana söylemiyorsun abi," dedi genç kadın. "Bana ismi dışında hiçbir şeyini anlatmadığın senden on beş yaş küçük, bir ay önce vurulmuş birinden bahsediyorsun. Ve sanki..."

"Başlama yine. Bunların hepsi Özgür'ün meselesi. Senin değil. Ben sadece ona evini açıp yardım etmeye çalışan bir arkadaşayım."

"Öyle olsun."

Paketi işaret ederek, "Ne o?" diye sordu.

Fulya gülümseyerek, "Size kurabiye yaptım. Tarçınlı," dedi.

Selim yüzüne soğuk bir ifade yerleştirdi. "Benim tarçına alerjim var. Biliyorsun."

"Aaa..." Fulya şaşırılmış gibi yapıyordu ama çok kötü bir yalançı olduğu için inandırıcı olmadığını da farkındaydı. "Unutmuşum."

"Yalan söyleyemiyorsun Fulya. Özgür'e yaptın, değil mi?"

"Kurabiye sevmem!" diye bağırdı Özgür birkaç adım arkalarından. "İçerideyim ben."

Fulya o an utançtan yerin dibine girmek istedi. Abisi, kardeşinin Özgür'den etkilendiğini fark etmiş, hatta onu defalarca uyarmıştı ama sözünü dinletememişti. Özgür içeri girer

girmez, Fulya'nın kulağına eğilip, "Sakin," dedi Selim. "Senin prensin olabilecek biri değil o. Ayrıca birkaç haftaya yanımdan ayrılacak ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim. Kendini kaptırma. Tamam mı?"

"Bir şey kendimi kaptırdığım falan yok!" Elindeki paketi sertçe abisinin göğsüne bastırdı. "Kurabiye seven ve tarçına alerjisi olmayan birini bulursan verirsin."

Fulya koşar adım yanlarından ayrılırken, Selim elindeki paketle eve girdi. Özgür masanın başında ona asla okutmadığı defterine bir şeyler yazıyordu yine. Yanına yaklaşıp kurabiye paketini sertçe masaya bıraktı. "Kız kardeşimi üzme ve ye şunları."

Özgür ona bakmadan defterine notlar almaya devam etti. "Kurabiye sevmiyorum," dedi sertçe.

"Kim kurabiye sevmez ki?"

Selim'in bu iğneleyici cümlesi Özgür'ü sinirlendirdi. Elindeki defteri kapatıp ayağa kalktı. "Elinde kurabiyelerle geldiği bir yerde canı yakılan bir kızın sevgilisi," dedi sinirle. "O sevmez."

Selim bunu biliyordu ama o an için aklına bile gelmemişti. "Özgür..." dedi pişman olduğunu belli ederek. "Özür dilerim. Ben..."

"Kardeşin değer verdiğin tek kişi, biliyorum. Ama ben hiçbir şey yapmadım. Onunla konuşmuyorum bile. Bana bir şeyler hissetmesinin faturasını bana kesme." Masanın üstündeki kâğıtları toplarlarken, "Zaten az kaldı. Gideceğim," dedi.

"Otursana şöyle iki dakika," dedi Selim çekyatı işaret edip.

Özgür sakinleşmek için birkaç saniye bekleyip Selim'in söylediğini yaptı. Ne istediğini öğrenmek istercesine ona baktıkça Selim, Özgür'ün elini sıkıca tuttu. "Canı çok yanmış, çok kez hata yapmış bir abin olarak sana verebileceğim tek tavsiye var Özgür. Sevdiğin birini düşün. Yaşayanların için den... Ve ona tutun."

"Sen kime tutunuyorsun?"

“Kardeşime. Fulya’ya. İkimizin de hayatta sahip olduğu tek şey, biziz. Eğer yaşadığım onca şeyden sonra kendimi ya da gidip tek başıma o herifleri öldürmediysem tek sebebi o.”

“O yüzden bana yardım ediyorsun değil mi? Kendin yapamayacağından değil, sadece elini kirletmek istemediğinden.”

“Fulya’nın yanında olmam lazım. Ama o adamların da ben yaşarken cezalarını çekmesi lazım. Doğru. Hangisi ağır basıyor de? Sen beni bulmadan önce, ikincisi ağır basıyordu. Ama senin içindeki intikam ateşi, senin zekân, senin... her şeyin benden daha büyüktü. Ve senin bunu kesinlikle yapacağına en başında ikna olmuştum. O yüzden benim intikamımı da sana emanet ettim ve ilk seçeneği seçtim. Fulya’nın yanında olmak... O yüzden...”

“Bunu Yosun’a ulaştır,” dedi Özgür elindeki mektubu uzatıp. “Her gün gelip dönme dolaba mektup bırakıyor. Muhtemelen uzun süre buna devam eder. Birkaç ay sonra... Ya da en kötü olduğu anda, bu mektubu onun bindiği perona bırak.”

“Ne alaka şimdi?” dedi Selim gülererek.

Özgür alakasını anlaması için, “İkimizin farkı,” dedi. “Ben tek seçeneği seçmek zorunda değilim. Senin için Fulya neyse, benim için de Yosun o. Onun iyi olduğundan emin olmam gerek. Onun yaşamaya devam edeceğinden emin olmam gerek. Ona bir şey olursa, yapacağım şeyleri yapamam.”

“Senin gücün o mu?”

“Hayır. O benim zayıflığım. Zayıf tarafım yok olursa, tamamen canavarlaşıyorum. Ve bu olursa, insan aklımla tasarladığım planımı yerine getiremem. Ve o orospu çocuklarını bir hayvan gibi gidip dişlerimle parçalarım.”

“Anladım,” dedi Selim mektubu cebine koyarken. “Merak etme. İkinci defa insan oluşunu bu kadar kolay kaybetmene izin vermem. O iş bende.”

“Bu arada kardeşin muhtemelen eve gitmedi. İlerideki çeviz ağacının altında ağlıyor olabilir.”

“Ne? Nasıl—”

“Buraya ne zaman gözleri kızarmış halde gelse, üstünde ağacın yaprakları falan oluyor. Anlamamak mümkün değil.”

“Çok tuhaf birisin Özgür. Tanıdığım en tuhaf adam...”
Montunu giyip kardeşine bakmak için evden çıkmadan tekrar Özgür’e baktı. Özgür yeniden masanın başına oturmuş, tilkileriyle kurduğu intikam planının üstünde çalışırken onun aslında ne kadar genç olduğunu fark etti. Onunla konuşurken yaşatılmış gibi gelirdi oysa ki. İçten içe ona ne kadar üzül-
düğünü de o an fark etti. “Özgür,” dedi dayanamayıp. “Sen aynı zamanda çok da iyi bir adamsın. Eğer başına gelenleri bilmeseydim ve hayatını kimler için feda ettiğini görmeseydim... Fulya’nın sana bir şeyler hissetmesi beni mutlu ederdi.”

Özgür kafasını defterinden kaldırmadan umursamaz bir tavırla, “Meraklanma,” dedi. “Onu benden uzak tutmaya çalışman gururumu incitmiyor.”

“Biliyorum Özgür. Sadece söylemek istedim.”

22 Mart 2016

♪ Oslo Swan - Dreamin ♪

t.me/kitabchi

Yavaş yavaş ısınan hava, baharın gönderdiği açık bir mektup gibiydi. Sıcak havaları her zaman daha çok seven Selim, küçük evinde oturmak yerine kapının önüne attığı iskemlesinde oturmuş gazetesini okuyordu. Bir süredir içeride ses çıkarmadan oturan Özgür yanına geldiğinde gazetesini aşağı indirip ona baktı. Sanki saatlerdir konuşuyorlarmış gibi, yere çöken Özgür, "Bir evc ihtiyacım var," dedi. "Kimsenin beni bulamayacağı, yanında yöresinde insanın olmadığı... kimsenin uğramak bile istemeyeceği bir yerde."

Selim clindeki gazeteyi düzgünce katlayıp, "Nasıl bulacaksın öyle bir yer?" diye sordu.

Özgür dalga geçer gibi, "Emlakçılara sorayım diyorum. Eminim ellerinde böyle bir yer vardır," diye cevap verdi.

Selim gazeteyi yere atıp, "Tamam tamam..." dedi. "Buluruz."

"Hayır, sen bulma. Sadece böyle bir yer nerelerde olabilir diye fikir ver. Eski polissin, eminim böyle yerleri herkesten iyi bilirsin."

"Neden benim bulmamı istemiyorsun?" Başını hayai kınıklığıyla usulca iki yana salladı. "Bana güvenmiyorsun değil mi?"

"Güven meselesi değil. Sadece orada senin yok etmek istediğin birini tutacağım ve anlık bir krizle aylardır planladığım şeyi mahvetme ihtimalini ortadan kaldırmam lazım."

Selim sinirlenmek yerine gülümsemeyi tercih etti. "Her şeyi düşünüyorsun," dedi usulca. Bu durumun onu kendisinden farklı kıldığını bilir, takdir ederdi.

"Böyle yapmam gerek," dedi Özgür fısıldar gibi.

Selim rahatsız edici ve özel bir konuşma olacağını bildiği halde kendini tutamayıp, "Ne yapacaksın o evde ona?" diye sordu. Bu, biraz da kendisiyle ilgiliydi çünkü.

Özgür, Selim'i, "Onlara..." diyerek düzeltti.

Selim'in kaşları çatıldı. "Başkaları da mı var?"

Özgür içindeki soğuk savaşa yardımcı olmak ister gibi içi ne sıcak havadan derin bir nefes çekti. "Senin aksine intikam almam gereken birden çok kişi var."

“Ne yapacaksın...” Kendini, duyacaklarına hazırlar gibi bir nefeslik ara verip, “Onlara” diye devam etti.

Özgür cevap vermeden evvel cebinden sigara paketini çıkardı. Paketin arkasına vurup sıkışmış dallardan bir tanesinin kendini öne atmasını sağladı. “Onlara ne mi yapacağım...” diye arkadaşını tekrar etti. Sigarasını tutuşturmak için çakmağını çıkarıp ateşi yüzüne yaklaştıırken, “Cehennemi yaşatacağım onlara,” dedi.

Selim, kendi yapmak istediği ancak yapamadığı şeyi öne atıp, “Öldürmek daha kolay olmaz mıydı?” diye sordu.

Sigarasından üst üste büyük dumanlar alan Özgür sertçe, “Hayır,” dedi. “Dişe diş. Onlar, Pınar’ı öldürmediler. Onun kendini öldürmesine sebep olacak kötü şeyler yaptılar. O yüzden ben de onları delirtip kendilerini öldürmelerini sağlayacağım.”

“Kulağa hiç de kolay gelmiyor.”

Özgür başıyla onayladı. “Ne kadar süreceksin bilmiyorum. Ama bunu yapacağımdan emin olabilirsin.”

Selim aslında onun bunu yapabileceğine adı kadar emindi ancak konuşmanın vicdanını rahatsız eden kısmını örttebilmek adına, “Silahın ne? İşkence aletlerini hazır ettin mi?” dedi alaycı bir tavırla.

“İşkence?” Özgür sağlam bir kahkaha attı. “Daha önce işlerimde hiç fiziksel şiddet kullanmadım.”

“Ne kadar sorgularsam sorgulayayım, anlamayacağım sanırım. Aklın çok... farklı çalışıyor.”

“Bunları aklım kendi kendine uydurmuyor Selim. İlhamımı düşmanlarımdan alıyorum diyelim.” Elindeki sönmüş sigarasını uzağa fırlatıp yeni bir tane yakmak için paketine uzandı. “Onlar bilmeden Pınar’ın en büyük travmasını ona tekrar yaşattılar.” Ne zaman Pınar’dan bahsetse, elleri titrerdi. Bu yüzden, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını yakmakta güçlük çekiyordu. “Ve onun ölmesine sebep oldular.” Sigarayı yakamayıp yanlışlıkla parmağını yaktı. Sinirle çakmakla sigarayı yere atıp, “Ben de onların en büyük korkularıyla dolu

bir ev yapmaya karar verdim,” dedi. “Daha önce Numan’a yaptığım gibi.”

Selim, Özgür’ü anlamaya çalışmaya devam ediyordu. Olayı basite indirgemeye çalıştı. “Korku evi gibi mi?” diye sordu.

“En çok neyden korkuyorlarsa... onları o şekilde delirteceğim. Hak ettikleri bu.”

“Viedanın hiç rahatsız olmayacak mı? Yani onlar gibi olarak.” Selim yanlış anlaşılmamak için hızla, “Yargılamıyorum,” diye ekledi. “Senin kadar ben de o alçak heriflerin cezalandırılmasını istiyorum. Ama... Ben sanırım yapamazdım.”

“Bana da bazen yapamayacakmışım gibi geliyor. Ama burada oturduğum her saniyenin Pınar’ın hayatından çalınmış olduğu aklıma geliyor. O yüzden, yapmalıyım. Sadece... Yapmalıyım.”

“Peki hepsi tek tek ölünce ne olacak? Rahatlayacak mısın?”

“Muhtemelen hayır. Kendimden onlar gibi bir orospu çocuğu yaratmış olacağım. Ki kısmen öyleyim şu an. Şu ana kadar yapmış olduklarım bile buna yeterli.” Yere oturduğundan mı, sinirlendiğinden mi bacağı karıncalanmıştı. Anlamak ister gibi hızla ayağa kalktı. “Ama beni buna onlar itti,” dedi usulca yürümeye çalışarak. “Ben onları cezalandırmazsam...” dedi küçük voltasına devam ederken. “Ve onları durdurmazsam, eminim bir sürü Pınar’ın hayatı bitecek.” Derin bir nefes aldı. Bacağının sinirden karıncalandığından emin oldu. Yürümeyi kesip Selim’in tam önünde durdu. “Bilirsin, bir kez kötü... her zaman kötüdür.”

Selim oturduğu yerde, Özgür’e üzüldüğünü belli ederek, “O zaman sen bunca şeyden sonra hiçbir zaman tekrar iyi olamayacaksın,” dedi.

Özgür güldü. “Belki de hiç olmadım.”

“Kendine haksızlık ediyorsun Özgür.”

“Aksine. Kendimce sağlam bir adalet anlayışım var.”

Selim gülümsedi. Oturduğu yerde doğrulup, “Umarım her şey yolunda gider,” dedi. “Uzun süredir onu cezalandırmayı bekliyorum ama... Seninle geçirdiğimiz bir buçuk aydan

sonra ilk kez belalarını senden önce bulup geberip gitmelerini diliyorum.”

“Dileme. Sakın dileme...” Arkasını dönüp başka hiçbir şey demeden yürümeye başladı.

Aralarındaki mesafe açılırken Selim sormaması gerektiğini bile bile, “Nereye?” diye sordu.

Özgür kendi kendine fısıldayarak, “Cehennemi aramaya,” dedi. “Cehennemi aramaya...”

3 Mayıs 2016

♪ Devics - A Secret Message To You ♪

t.me/kitabchi

Neredeyse kimsenin olmadığı kütüphanede, saatlerdir ders çalışan genç kadın, ders notlarında gördüğü bir romanı incelemek için rafların arasında dolaşmaya başladı. Labirente benzeyen büyük kütüphanede, epeyce uğraştıktan sonra aradığını bulup kitaba uzandı. Kitabı çekip çıkarırken büyük rafların arasında yerde oturmuş kitap okuyan birini gördü. Sırtını rafa yaslamış, ayaklarından birini ileri doğru uzatmıştı genç adam. Pek alışık olduğu bir görüntü olmadığından genç kadın onun gizlice fotoğrafını çekmek istedi. Cebinden telefonunu çıkarıp sesini kapattı ve elindeki kitabı telefonuna siper ederek genç adamın fotoğrafını çekti. Yakalanmamak için hızlıca oradan ayrılıp en köşedeki masasına geri döndü.

Sınav haftasıydı genç kadının ve tüm odağının önündeki kâğıtlarda olması gerekiyordu. Ancak, hemen ilerisindeki o büyük rafların arasındaki genç adamın yüzünü merak ettiğinden sık sık kafasını kaldırıp etrafa göz atıyordu. Önündeki ders notlarına bakmaya çalıştığı on dakikanın ardından, dayanamayıp kitap değiştirme bahanesiyle tekrar rafların arasında gezinmeye başladı. En sonunda cesaretini toplayıp genç adamı gördüğü yere gelince, adamın elindeki sigarayı fark etti. Elindeki kitabı düzgünce rafa yerleştirirken oldukça kısık bir sesle, "Burada sigara içemezsin," dedi. Ardından niyetinin sinir bozmak olmadığını belli etmek için, "Yakalanırsın," diye de ekledi.

Özgür, kafasını okuduğu kitaptan kaldırmadan konuştu. "Sence şu cümledeki katil..." dedi başını kaldırıp kitabı kıza uzatırken. "Kim olabilir?"

Bir an afallayan genç kadın, kütüphanede sigara içen bu gizemli adamın elinden kitabı alırken gözleri onun yüzüne takıldı. Oldukça yakışıklıydı. Panikleyip uzandığı kitabı elinden düşürdü. Eğilip kitabı alırken tıpkı Özgür gibi yere oturdu. Adamın işaret ettiği cümleyi sesli okudu. "Seni kendi adıma değil, dünya üzerindeki tüm aşağılanmış ve saygısızlık yapılmış kadınlar adına öldürüyorum." Bu tuhaf cümle, kitabın son sayfasındaydı. Şaşıracak, "Kitabın son bölümü bu. Sen kim olduğunu bilmiyorsun?" diye sordu. "Ayrıca sigara konusunda ciddiym."

Özgür sigarasını yerde söndürüp ayağa kalktı. Verdiği kitabı geri alırken, “Sigara içip kitap okuyabileceğim bir yer bulurum,” dedi ve arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı. Genç kadın, birkaç saniye içinde ne yapacağına karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ya çok nadiren karşılaşılabileceği bu tuhaf adamın peşinden gidip onunla muhabbet etmeye devam edecekti ya da bu olayı unutup çalışma kâğıtlarına dönecekti. İlkini seçti.

Onu gözden kaçırmamak için hızla peşinden gitti. Koridorun soluna döndüğünü gördüğünde, onun tuvalete gittiğini anladı. Peşinden gidip içeride başka kimse olmamasını umarak içeri girdi. Kapının tam önünde durup ilerlemeden, “Sevgilisi,” dedi soruya cevap vererek.

Özgür, yeni yaktığı sigarasıyla lavabonun üstüne oturmuş, genç kadına bakıyordu. Genç kadın, kendini daha iyi ifade etmek için küçük bir açıklama yaptı. “Cümle çok tutkulu geldi. Tutku cinayeti olmalı.”

“Bence annesi,” dedi Özgür.

Bir kitabın son sayfasıyla ilgili tartışmak için erkekler tuvaletine girmesi karşısında adamın hiç şaşırması, genç kadının hoşuna gitti. Bundan cesaret alıp içeri girdi ve tıpkı onun gibi lavabo taşına oturdu. Yüzüne yerleştirdiği ukala bir tavırla, “Okuduğun için biliyorsun...” dedi.

Özgür sigarasından bir duman çekip, “Sadece son sayfasını okudum,” dedi.

“Neden?”

“Bir kitabı okumaya önce son sayfasından başlarım. Sonra geri kalanını kendim keşfetmeye çalışırım. En son başından başlarım okumaya.”

Genç kadın sorusunu düzeltti. “Onu sormuyorum. Neden annesi dedin?”

Umursamaz bir tavırla, “Bilmem” dedi Özgür. “Saygısızlık ve aşağılanma aynı cümlede geçince bende anne çağrışımı yaptı.” Kitabı tekrar açıp o cümleden sonraki paragrafı işaret etti. “Ayrıca cinayetin ardından ayakkabılarını bile giymeden

evden kaçıyor." Güldü. "Çocuğu sokakta düşünce evden terliklerini giymeden fırlayan anne modeli..."

"Delilik." Genç kadın bu teoriye hayret etmişti. "Böyle olmadığına eminim."

Kitabı genç kadının kucığına bırakıp, "Oku o zaman," dedi. "Bana da söylersin doğrusunu." Sigarasını lavabo taşında söndürüp aşağı atladı. Kapıya doğru ilerlerken, kadın arkasından bağırdı.

"Nasıl söyleyeceğim?"

Özgür arkasını bile dönmeden konuştu. "Rafların arasından duman yükseliyorsa, bil ki oradayımdır."

10 Mayıs 2016

♪ Ours Samplus - Over ♪

t.me/kitabchi

Bir haftadır, tanıştığı gizemli gencin gelmesi umuduyla aynı masada ders çalışıyordu Ayşegül. Kitabı daha aldığı ilk gün okumuş ama genç adam asla kütüphaneye uğramamıştı. Sınavları bitmesine rağmen, hâlâ kütüphaneye gidip ders çalışıyormuş gibi yapıyordu. Kâğıtların üstüne kafasını yaslamış, pencereden dışarıyı izlerken beklediği bir ses tam yanında çınladı. “Katil kimmiş?”

Ayşegül panikle kafasını masadan kaldırıp gence baktı. Oydu. Heyecanlandığını çaktırmamak için kendini kontrol ederek, “Annesi,” dedi. Kitabı ona doğru itip, “Daha önce okumuştun, değil mi?” diye sordu kendinden emin bir halde.

“Hayır. Sadece son sayfasını okudum.”

“İnanmıyorum.”

Özgür, “Sana verdiğim akşam okuyup bitirmişsin,” dedi yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirip. “Geç kaldım gelmekte sanırım.”

“Yoo. Sınavlarım vardı bu hafta. Dün gece yeni okudum,” diye yalan uydurdu Ayşegül.

Özgür bunun ardından kitabın kapağını açıp ilk sayfadaki turuncu kalem izini gösterdi. “Geçen haftaki kaleminin izi.” Masadaki kalemleri karıştırdı. “Şu an göremiyorum o kalemi. Muhtemelen o gün okudun.”

Ayşegül, ondan etkilendiğini belli etmemek için alaycı bir tavırla, “Nesin sen, Sherlock Holmes mü?” diye sordu.

“Sadece iyi bir gözlemciyim diyelim.”

“Bu beni izlediğin anlamına mı geliyor yani?”

“Ben her şeyi izlerim. Bunun için bazen bakmam bile gerekmez.”

“Ukala...” Kendi kendine gülümsedi. Ardından masadaki bir diğer kitabı genç adamın önüne itti. “Bu kitabı senin için aldım. Okuman lazım. Bence çok seveceksin.” Ardından defterini çantasına atıp, “Görüşürüz helki,” dedi ve hızla onun yanından ayrıldı.

Ayşegül gider gitmez, Özgür’ün yüzündeki sahte ifade bozuldu. Ciddileşip genç kadın uzaktan onu izlerse yüzünden bir

şey okuyamasın diye sırtını kapıya doğru çevirdi. Onun için seçtiği kitabı eline alıp son sayfasını açtı. Son sayfa yırtılmıştı. Ve üzerinde, "Bu defa baştan okuman gerekecek!" yazılıydı. "Babanın kanını taşımadığın belli," dedi Özgür kendi kendine. "Fazla akıllısın." Kitabın kapağını hızla kapattı. "Ama ben bu kitabı çoktan okudum."

11 Mayıs 2016

♪ Emilie Simon - Desert ♪

t.me/kitabchi

Ertesi gün Özgür, kütüphanenin girişinde beklemeye başladı. Ayşegül'ün kütüphaneye giriş çıkış saatlerini artık neredeyse ezberlemişti. Tam tahmin ettiği gibi, birkaç dakika içinde onu gördü. Gözleri birbirine değdiği an, genç kadının yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Koşarak merdivenlerden inip cebinden çıkardığı kitap sayfasını Özgür'e uzattı. "Bunun için geldin sanırım."

Özgür, elindeki kitabı Ayşegül'e uzatıp oldukça rahat bir tavırla, "Yarısında okumayı bıraktım. Çok tahmin edilir bir kitap," dedi.

Ayşegül, Özgür'ün elinden kitabı alırken usulca kaşlarını çatı. "Hep böyle ukala mısın, yoksa tavlamaya çalıştığın kızlarla konuşurkenki taktiğin mi?"

"Seni tavlamaya çalıştığımı düşünüyorsan, asıl 'ukala' ben değilim sanırım." Gülümsedi. Arkasını dönüp gidecekken son anda vazgeçmiş gibi kafasını tekrar ona doğru çevirip, "Bir dahaki sefere birinin gizlice fotoğrafını çekmeden önce iki defa düşün. Benim gibi bir manyağa denk gelebilir, üstüne fazla anlam yükleyip üzülebilirsin."

Bunun Ayşegül'de ters etki yapacağını farkındaydı Özgür. Öyle de oldu. Ayşegül, tıpkı erkekler tuvaletine girerkenki gibi, hisleriyle hareket etti ve bir anda, "Bir kahve içelim mi?" diye sordu.

Birlikte kütüphaneye oldukça yakın sevimli bir kafeye gittiler. Ayşegül bir bardak *latte*, Özgür ise sert bir kahve sipariş etti. Birkaç dakika ikisi de bir şey söylemeden kahvelerini içtiler. Konuşmaya ilk başlayan Ayşegül oldu. "Fotoğraf için özür dilerim. Sadece çok tatlı geldi bana, ondan çektim." Özgür, yalnızca filmlerde rastlanan o sahneyi aslında bilinçli olarak yaratmıştı. Gizemli bir adamın raflara sırtını yaslayıp kitap okuması genel ilgi çekerd. Gülümsemesi ondandı, ancak genç kadın bunu yanlış anladı. "Rahatsız etmişe benzemiyor gerçi."

"Herkesin sadece sınav haftasında uğradığı bir yerde, biriyle kitap muhabbeti yapmamı sağladı. Neden rahatsız olayım..."

“İyi bir gözlemciyim dedin... Bu iki haftalık süreçte, benimle ilgili ne çıkarımlarda bulundun merak ettim.”

Klişe bir narsist, diye geçirdi içinden Özgür. İnsanlar, olayları dönüp dolaşıp kendilerine getirmeyi severdi. Konu kendileriye, hiç olmadığı kadar iyi bir dinleyiciye dönerlerdi. Klasik, Pamuk Prenses davasıydı Özgür’e göre. Kötü kraliçe aynaya bakar ve aynanın onunla ilgili iyi şeyler söylemesi için yalvarırdı. O anki durumun bundan hiçbir farkı yoktu Özgür’e göre. Onu tatmin etmek için, ona iyi şeyler söylemesi gerekiyordu.

“Sıkılmış bir üniversite öğrencisisin,” diye başladı anlatmaya. “Etrafındakiler seni o kadar anlamıyor ki kütüphanede sigara içen bir adamın peşinden gidip onunla koknuş bir tuvalette kitap muhabbeti yapıyorsun.”

“Bu kadar mı?”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir.”

“Yani seni iki haftadır tanıdığuma göre... Kitabın son sayfasını okudum sadece. Bu kadarı yetmez mi?”

“Kitabın başını tahmin edebilme yeteneğin varken...” dedi Ayşegül cızlı bir gülümsemeyle. “Hayır.”

Özgür aslında onunla ilgili çok şey biliyordu. Ama bunları, onun yanındayken gözlemledikleriyle birleştirmesi asıl marifetti. Direkt başladı anlatmaya. “Muhtemelen gizli kapaklı bir hayat yaşıyorsun,” dedi. Bunu, babasının onu saklamaya çalışmasından biliyordu zaten. Ama kılıfını uydurmak, zor olmadı. Kızla yürüdüğü birkaç dakika yetmişti. “Yürürken sık sık tedirgin bir şekilde etrafı kontrol ederken yakaladım seni. Baban bir politikacı... Ya da mafya.” Bunu kızı tedirgin etmek için söylemişti. Ancak bir şeylerden şüphelenmesin diye yüzüne en gerçek gülümsemesini kondukmaya çalışarak, “Şaka yapıyorum,” dedi. “Belki de sadece fazla muhafazakârdır.”

Afallayan ve bir hayli etkilenen Ayşegül, “Çok ilginç,” dedi. Ancak, dillendirmediği aile yapısı ve günlük hayatıyla

ilgili bu denli doğru çıkarımları duymak istiyordu. "Devam et lütfen."

"Ölümünden korkuyorsun. Karşıdan karşıya geçerken sağa ve sola defalarca bakıyorsun. Bunun sebebi bir kaza atlattmış olman olabilir. Ailenden birinin ölümü olabilir. Ya da... Ailenden birinin ölümle ilgili bir mesleğe çok yakın olmasından... Belki bir cerrah... Belki bir polis... Belki..."

"Her şey neden aileye bağlanıyor?" diye sordu Ayşegül rahatsız olmuş gibi.

"Hayatı öğrenmeye ailemizle başlıyoruz. O yüzden alakasız sandığımız her şey aslında aileye bağlanıyor." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Mesela," dedi yeni bir yalan uydurup. "Şu yaşıma kadar bütün ilişkilerimde... Arkadaşlık ilişkileri de dâhil... Hep kıskançlık problemi yaşadım. Yakın bir erkek arkadaşım, başka bir erkek arkadaşıyla görüştüğünde onu kıskandım. Durduk yere o diğer arkadaşına cephe aldım. Kız arkadaşım başka bir erkek arkadaşıyla görüştüğünde ona güvenmeme rağmen çok bozuldum. Bilirsin... Eğer öyle biri değilsen..." Kendini daha iyi açıklamak için kendince muhabbete bir turnak açtı. "Yani durduk yere kıskançlık yapacak kadar özgüvensiz ve yetersiz biri olarak tanımlamıyorsan kendini... Bu durum seni delirtir. Neden... Neden kıskanıyorum?" Ortaya attığı soruların cevabını bildiğini belli eden rahat bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Usulca geriye yaslandı. "Sonra bir gün bir şeyi hatırladım," dedi ses tonunu yumuşatıp. "Ben küçükken... Yani ilkokuldayken... Annem babamı aldatıyordu. Ben de bunu biliyordum. Babamın dünyadan haberi yoktu. Annemin aile yemeklerinde gizlice mesaj attığı kişinin başka bir adam olduğunu biliyordum. Beni dışarı çıkarmaya bahanesiyle o adamla buluşup beni parkta tek bıraktığını biliyordum. Annemin benimle geçireceği tüm özel anlardan kaçıp o adama verdiğini biliyordum." İki elini usulca birbirine çırpıp sandalyesinde biraz öne doğru geldi. Gözlerini, Ayşegül'ün gözlerine kenetledi. "Dolayısıyla, o dönemden kalma bir 'başka bir adam' varmış kafamın içinde. Yani normal bir

arkadaşım bile başka bir 'adam' ile görüştüğünde orası sızlı-yormuş. Bunun sebebinin, annem olduğunu fark edene kadar kendimi yedim bitirdim. Sonra ise, her şeyin aslında çocukluk travmalarımızdan kaynaklandığına emin oldum. O yüzden, birini analiz etmeye ilk önce ailesinden başlarım."

Ayşegül, yüzüne hem etkilendiğini, hem şaşırdığını hem de özel aile meselelerini kendisiyle paylaştığı için mutlu olduğunu belli eden bir gülümseme kondurdu. "Benimle bunları paylaş-tığın için teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

"Teşekkür ettiğine göre..." Sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırdı. Karşısındaki genç kadınla ilgili bir şey daha fark etmiş gibi gülümsedi. "Sen ailenle ya da sırlarınla ilgili kimseyle konuşmazsın demektir. Ketum birisin. Ve bunları an-lattığın için sana göre büyük bir şey yapmış oldum."

"Sırf seni yanıltmak için," dedi Ayşegül gülererek. "Aslında haklısın. Babam biraz gizemli biri. Ne iş yaptığından emin de-ğilim. Ama ne yapıyorsa..." Sesini iyice kıstı. "Benden sakla-mak için elinden geleni yapıyor," dedi.

"İşte şimdi güzel bir muhabbet oluyor. En başından bili-yordum ilginç biri olduğunu." İnsanlar ilginç bulunmayı da severdi. O yüzden bunun, genç kadını daha fazlasını anlatma-ya iteceğini biliyordu. Tam da tahmin ettiği gibi Ayşegül he-men oltaya düştü ve etkilendiği bu genç adamın onu daha da ilginç bulması için, "Mesela babamla ayda sadece bir kere gö-rüşüyoruz," dedi. "Tarih şaşmadan. Her ayın ikinci pazarı."

Özgür istediği bilgilere erişmenin hazzıyla gevşedi. Kıza bi-raz daha istediğini verebilmek adına, yüzüne hayrete düşmüş bir ifade kondurdu. "Kulağa film gibi geliyor. Umarım yeral-tında bir şehirde görüşüyorsunuzdur. İş daha ilginç kılar."

"Yok. Babanın bir evi var. Kafa dinlemek için gidiyor. Orada..."

"Çok da ilginç değilmiş."

"Ama o evi, dışarıdan bir fabrikaymış gibi görünüyor desem?"

"İşte bu ilginç."

Ayşegül'ün aklında arkadaşlarına anlatabileceği gizemli bir kütüphane hikâyesi olarak kalacak bu anı, Özgür için düşmanına bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu. Düşmanın zayıf tarafı olan kızıyla görüştüğü ve dışarıdan fabrika gibi görünen o korunaklı bölgesi, Özgür'ün avlanacağı arazisi olacaktı. Çünkü Özgür, kendisinden biliyordu ki, bir tek böyle yerlerde insan olmayı becerirdi böyle adamlar. Bir tek de, insanken yakalanırlardı.

Kahveler bittikten sonra, Özgür kalkmaya niyetlendiğini belli etti. Ayşegül, uzun zamandır kimseyle konuşurken heyecanlanmamıştı bile ancak şimdiden kısa süredir tanıdığı bu adamlar bir daha ne zaman konuşma fırsatı elde edebileceğini düşünüyordu. "Başka bir zaman... Tekrar görüşür müyüz?" diye sordu çekinerek.

Özgür, "İlginç iki insan olarak, isimlerimizi bile bilmeden en büyük sırlarımızı paylaştığımız ilk randevumuzdan sonra," dedi yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirip. "Bu pazar buluşsak mı?"

Ayşegül, *yapma* der gibi bir ifadeyle birkaç saniye Özgür'e baktı. "Pazar günü babamla görüşmem lazım. Bunu biliyorsun." Tahmin ettiği gibi, biliyordu. Özgür'ün yüzündeki ifade bunu açıkça belli ediyordu. Ayşegül küçük bir oyunun içine çekildiğinin farkındaydı, ancak ona göre romantik olan bu ilginç oyun aslında sıradan hayatı için oldukça heyecanlıydı. Çocuksu bir ifadeyle, "Bilerek yapıyorsun şu an," dedi.

"İşleri daha da heyecanlı kılıyorum."

"Babama gelemeyeceğim diyemem. Asla."

"Söyleme o zaman. O akşam oturur babana söyleyeceğimiz yalanla ilgili senaryo yazarız." Yüzünü, genç kadının yüzüne yaklaştırıp kışkırtıcı bir ses tonuyla fısıldadı. "Tıpkı benim kitapların son sayfalarıyla yaptığım gibi."

"Resmen sınırlarımı zorlamaya çalışıyorsun. Amacın bu değil mi?"

Özgür gülümsedi. "Yakalandım."

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden bekledi Ayşegül. Kendince zor bir karar vermesi gerekiyordu. Ancak, karşısında karşı koymasının güç olduğu bir adam vardı. Ve işin aslı, karşı koymayı da hiç istemiyordu. Pes eder gibi yapıp ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Kabul."

Özgür istediğini almış gibi gülümserken genç kadının havada asılı duran ellerini yakalayıp tuttu. "Saat sekizde, kütüphanenin önünde." Ardından tekrar o meşhur gülümsemesini atıp oradan ayrıldı.

15 Mayıs 2016

♪ Konoba - Smoke & Mirror ♪

t.me/kitabchi

Buluşma günü gelip çatığında Özgür, Ayşegül'ün sözünü tutmayacağından emindi. Sadece, kendisinden özür dilemek için söz verdiği saatte kütüphanenin önünde olacağını tahmin edecek kadar onu tanıyabildiğini umuyordu. Ayşegül'ün onu görmeyeceğinden emin olduğu bir yerde kiralık aracında saklanıp saatin sekiz olmasını bekledi.

Sekize beş kala, Ayşegül elinde bir kitapla kütüphanenin tam önünde belirdi. Özgür, o fark etmesin diye sigara bile yakmadan onu izlemeye başladı. Ayşegül bir yandan telefonunu kontrol ediyor, diğer yandan onun gelip gelmeyeceğini kontrol etmek için sürekli etrafına bakınıyordu. Yirmi dakika kadar bekledikten sonra, elindeki kitabın içine küçük bir özür notu yazıp kitabı kütüphanenin merdivenlerine bıraktı. Ardından bir taksi çevirdi.

Özgür, kafasındaki şapka ile yüzünü iyice örtüp Ayşegül'ün bindiği taksiyi takip etmeye başladı. Bütün planı, sadece o evi öğrenmek üstüne kuruluydu. Ne zaman, nerede olduğu asla belli olmayan düşmanının gizli sığınağını dikkat çekmeden öğrenmenin tek yolu buydu. Ayşegül'ü evinden de takip edebilirdi ancak saklayacağı bir şey olmadığında onu babasının adamlarından birinin alacağını tahmin ettiği için ona bu sahte randevuyu ayarlamıştı. Çünkü eğer Özgür gelseydi, Ayşegül onu babasının adamlarının görmesini asla istemeyecek ve oraya taksiyle gidecekti.

Uzun bir taksi yolculuğunun ardından, Ayşegül tam da anlattığı gibi bir yerin önünde indi. İnin cinin top oynadığı, etrafında hiçbir şeyin olmadığı, terk edilmiş gibi görünen bir fabrikaydı. İçerisinde, düşmanının olduğunu biliyordu. Ve bu, Özgür'ün rüyelerini diken diken ediyordu.

Ayşegül içeriye girer girmez, Özgür uzak mesafeden tüm gece o fabrikanın önünü izledi. Etrafında dolaşp neler olduğunu keşfetmeye çalıştı. Tahmin ettiği gibi, adamlarının araba başı dışarıda değildi. Kızıyla üç saat vakit geçirdikten sonra, binaya yaklaşan bir araç kızını alıp götürdü. Sonrasındaysa başka bir araç gelip adamı aldı.

Rutinlerini öğrenmişti. Hangi dakikalarda yalnızdı, hangi dakikalarda açık var, hepsini not etmişti. Binanın girişleri, çıkışları, kör noktaları... Hepsini öğrenmeye çalıştı. Normalde bu tür durumlarda daha titiz çalışırdı ancak giderek öyle sabırsız bir hal almıştı ki, bir sonraki ayın ilk pazarını kafasında büyük gün olarak belirledi.

Avlanacaktı. Düşmanını, hiç beklemediği bir anda avlayıp kendi elleriyle yarattığı cehenneme atacaktı.

12 Haziran 2016

♪ Highly Suspect - My Name Is Human ♪

t.me/kitabchi

Kemal Karaca... Son birkaç yıldır, kendi çevresinde değişen adıyla Kesikkol, ensesinde bir ağrıyla gözlerini açtığında neredeyse çıplak bir halde boş bir odada olduğunu fark etti. Kızını beklerken içmeye başladığı rakının kokusu hâlâ üstünde, tadı hâlâ damağındaydı. Başına neyin geldiğini, o an nerede olduğunu bilmiyordu. Yalnızca birkaç dakika önce tüm güç ondaymış gibi hissederken bir hayalet tarafından bir fare gibi kısıtılmış, kafese konmuştu sanki. İşin kötü yanı, ne olduğunu bile anlamadığı için kendini iki kat kötü hissediyordu. Onu kim kaçırdıysa ödek bir fare gibi bağırıp çağırmasını istiyordu, bunun farkındaydı. O yüzden içine düştüğü çukur her neyse, bağırmayacaktı. Düşmanı karşısına çıkıp neler olduğunu anlamasını sağlayana kadar sadece bulunduğu odayı inceleyecek, nerede olduğunu kendi çözmeye çalışacaktı. Birkaç dakika yerde öylece yattıktan sonra, ayağa kalkmaya çalıştı. Onu kaçıran her kimse, onu uyuşturup oraya getirmişti ve ayağa kalkarken kanında hâlâ bunu taşıdığını fark etti. Çünkü bedeni, ağır bir yaprak gibi sallanıyor ama neyse ki yere düşmüyordu.

Odanın ortasında durup etrafına baktı. Gözleri yaşlandığını yüzüne vurdu. Çünkü yattığı yerden duvardaki yazıları fark etmemişti bile. Daha net görebilmek için gözlerini hafifçe kısıp duvarda yazılanları okumaya çalıştı. Rasgele yazılmış isimlerle dolu gibiydi. Biraz daha yaklaşıp isimleri okumaya çalıştı.

Ahmet Hakkı Kaleli, Erdem Akduman, Zafer Kınalı, Yeşim Yücesoy, Fahriye Özdemir, Burakhan Keskin, Burhan Kılıç, Haluk Taşkın, Serpil Aydoğdu, Serkan Topal, Kenan Seliçoğlu, Osman Erman, Ceren Baykal...

Yüzlerce isim vardı. Birkaçı tanıdık geliyor ama tam kestiremiyordu kim olduklarını. Başındaki ağrının da etkisi vardı bunda. Kafasını kaldırıp tavanda bir şey olup olmadığına baktı ve bir su bardağının altı genişliğinde birkaç delik olduğunu gördü. Ve köşeye yerleştirilmiş bir kamera... O kameraya bakıp sövmemek için kendini zor tuttu. Kameradan onu izleyen kişiye o zevki tattırmayacaktı.

Odanın kapısına baktı. Kapının açılmayacağından emindi. O yüzden gidip açmayı denemedi bile. Bunun yerine odanın en köşesine gidip sırtını duvara yasladı. Bir ses çıkmasını, bir hareket olmasını bekledi ama olmadı.

23 Temmuz 2016

♪ Son Lux - Easy ♪

t.me/kitabchi

Özgür, Kesikkol'u kaçıralı ve onu hapis tutmaya başlayalı bir ayı geçmişti. Onu, kendini dahi göstermeden boş bir odada hapis tutuyordu. Onunla kurduğu tek iletişim ölmemesi ve cezasını çekmesi için tavandaki deliklerden üç günde bir yolladığı ilaçlı sandviçler ve her gün yalnızca bir defa yolladığı bir küçük şişe suydı. Duvarlarında adamın o yaşına kadar işlediği bütün suçları temsilen canını yaktığı insanların isimleri yazılıydı. Kanunsuz bir kanun odası gibi, duvarlar ona sürekli cezasını çekeceği suçlarını fısıldarken, ona aslında en büyük korkusu olan hapis hayatını yaşıtıyordu. Hem de her konuda yargılayarak... Giderek hastalanıyor, bedeni rutubetten güçsüz düşüyordu. Yiyeceklere karıştırılan ilaçlar yüzünden halüsinasyonlar görüyor, sağlam olduğuna emin olduğu ruh sağlığı giderek kötü hal alıyordu. İşin onun için kötü yanı, gönderilen yiyecek ve suyun ona kötü geldiğini bilmesine rağmen yiyip içmekten başka çaresi olmadığıydı. Ve bunu bile bile her gün kendini zehirlemesiydi. Derisinde yaralar çıkmaya başlamıştı.

Her ne kadar bu oldukça acımasız bir cezaymış gibi görünse de, Özgür'ün Kesikkol için hazırladığı tek ceza, onu orada tutmak değildi. Birkaç ay hiçbir şey bilmeden tutulacağı bu sahte hücreden alınıp ikinci korkusuyla yüzleşeceği bir odaya geçirecekti. Ama Özgür onun o zamana kadar her anlamda güçten düşmesini ve bu sayede işlediği günahları tek tek kabul etmesini arzu ediyordu.

Kesikkol'u tuttuğu odanın üst katında oturan Özgür, karşındaki monitörden onu izlerken o adamdan ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu. Bir aydır oradaydı ama hâlâ ne bir taşkınlık göstermiş ne de delirmeye yaklaştı. Onca kötü şey yapıp onca kişinin hayatını mahveden bir adamın, o isimlerle dolu bir odada bir ay geçirip hiçbir pişmanlık göstermemesi, yalvarmaması, hatta yeterince sinirlenmemesi Özgür'ün midelerini bulandırıyor.

Kesikkol, gözlerini kameraya dikmiş kendisini izlediğinden emin olduğu düşmanına bakarken onu sinirlendirmek için gülümsedi. Giderek zayıflayan bedeni, neredeyse on beş

kilo kaybetmişti. Yüzündeki kemikler, öylesine belirgindi ki artık, gülerken Özgür'e gerçek bir ucubeymiş gibi görünüyordu. Daha fazla dayanamayacağına emindi Özgür. Bir ay boyunca gardını hiç indirmeyen bu adamla konuşma vaktinin geldiğinin farkına vardı. Oturduğu rahatsız sandalyeden kalkıp köşedeki masayı monitörün önüne çekti ve mikrofon düzenliğini masanın üstüne yerleştirdi. Önceden ayarladığı gibi, konuştuğu an Kesikkol'un odası Özgür'ün değiştirilmiş mekanik sesiyle dolacaktı. İlk olarak ona ne söylemesi gerektiğini düşündü. Gözleri Kesikkol'un hâlâ gülen yüzüne kayınca içinden geçirdiği tek şey küfür oluyordu. O yüzden ona bakmamayı tercih ederek, sımsıkı tuttuğu mikrofonu kendisine doğru çekip başını yere eğdi. Derin bir nefes alıp konuştu.

"Günah çıkarmaya hazır mısın?"

Kesikkol, ona bir yıl gibi gelen esaret günleri boyunca beklediği tek şeye kavuştu. Bir ses... Gülümseyen dudaklarını, sese istediğini vermemek adına usulca ısırdı. Bağırarak istemiyordu. Söylediği her şeyi olabildiğince normal bir sesle dile getirmek istiyordu. İlcisinin tam ortasında bir tonla, tıslayarak, "Ulan orospu çocuğu..." diye cevap verebildi ilk olarak. "Bana niye Kesikkol diyorlar biliyor musun?" Sağlam iki kolunu yukarı uzatıp, "Benim kolum kesik olduğundan değil. Bana yamuk yapan üç adamı, kollarını kesip birbirleriyle dövüşmeye zorladığım için." Sağlam bir kahkaha attı. "O üç böcek karşımda kolları yokken debelenirken, kan kaybından öldüler. Ve tek bir saniye bile acımadım hiçbirine! Kestiğim o üç kol, benim kim olduğumu gösterdi herkese!" Gururla, "Kesikkol! Kemal değil," dedi. Tüm gücüyle yineledi. "Kesikkol!" Kameraya parmağını doğrultup dişlerini sıkarak, "Her kimsen, sana da öyle şeyler yapacağım ki buradan çıktığında aklın duracak," dedi. "Muhtemelen, yeni bir lakabım olacak ve o lakabı ömrümün sonuna kadar gururla taşıyacağım!"

"Buradan çıkabilirsen..." diye düzeltti Özgür o korkunç mekanik sesle. "Ki öyle bir şey olmayacağına kefilim." Güldü. "Ayrıca benim aklımı durdurabilmen için senin aklının yerin-

de kalması gerek..." Birkaç saniye bekleyip alaycı bir tavırla, "Ki senin gibi yarım akıllı bir herif için öyle bir şeyin mümkün olmayacağına eminim," diye ekledi.

"Bana bir bok olmaz. Sen kendi arkana kolla." Kesikkol bunu derken bile zorlandı. Çünkü daha ilk gün adamlarının onu bulacağını düşünmüştü. Ancak bir aydır oradaydı ve nasıl kurtulacağına dair tek bir fikri yoktu. Tek çaresi düşmanın onunla konuşmasıydı, ki o an bunun gerçekleşmesi onun için büyük bir olaydı. Ne kadar uzun konuşurlarsa, o kadar iyi olacağını düşünüp karşısındaki kişiyi tahrik etmeye çalıştı. "Duvardaki isimler..." dedi çirkin dişlerini göstererek. "Hangisi senin orospundu? Eminim karı meselesidir. Çünkü sadece büyük amcılar böyle korkakça savaşırlar."

Tam da Kesikkol'un yapmaya çalıştığı şey olmuş, bu soru Özgür'ü delirtmişti. Ama Özgür, Kesikkol'dan daha akıllıydı ve onun ne yapmaya çalıştığını bildiğinden bu soruya kendini zorlayıp kakhaha atarak cevap verdi. Bunun üstüne Kesikkol bozalsa da, oyununa devam etti. "Yoksa erkek miydi?" Tıslayarak güldü. "Kesin öyledir."

"Benim kadınları mı erkekleri mi siktigimi konuşmak yerine daha heyecanlı şeylerden bahsetsek... Mesela güzel kızın Ayşegül..." Kesikkol, yıllardır herkesten sakladığı kızının adını duyar duymaz ayağa fırladı. Özgür, ona konuşma fırsatı bile vermeden, işe yarayan kozunu biraz daha kullandı. "Geçen gün görüştük. Bana bir kitap bile önerdi, biliyor musun? Babasının ortaokulu bile bitirememiş cahil bir orospu çocuğu olmasına karşın, kızının gerçekten akıllı olması çok ilginç Kemal."

Sinirden göğsü sıkışan, nefes alıp veriş hızlanan Kesikkol dişlerini sıkarak, "Hele ona bir şey yap, yemin ederim—" Cümlesini bitiremeden, öyle büyük bir öfke hissetti ki yere çöküp, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. Yumruğunu yere geçirip tekrar ayağa kalktı. Kendisini ilk kez güçsüz ve çaresiz hissediyordu. Hayatta değer verdiği tek kişi kızıydı. Onu korumak için her şeyi yapmışken, birinin onun varlığını öğrenmesi bile onu delirtmeye yeterken, bir de kapana kısıldığı bir

odada hiçbir şey yapamadan beklerken, düşmanının ona zarar verme düşüncesi bile onu delirtmeye yetmişti. Tekrar ayağa kalkıp kameraya çevirdi başını. Dişlerini sıkarak, “Eğer azıcık cesaretin varsa karşıma çıkarsın!” diye bağırdı.

“Senin azıcık cesaretin olsaydı, benim karşıma çıkardın,” dedi Özgür, Pınar’ı kastederek. Kesikkol’un canını acıttığı ve duvarda ismi yer almayan tek kişiyi...

Kesikkol sinirden titremeye başladı. “Kimsin sen?!” diye bağıırıyor, duvarları yumrukluyordu.

Özgür ise en rahat ses tonuyla, Kesikkol’un ilk kez gerçek bir tepki vermesinin memnuniyeti içindeydi. “Ben senin ölüm meleğinin Kesikkol,” dedi. “Ben senin, günahlarından oluşan bir yıkım makinesiyim.”

“Allah mı sanıyorsun lan sen kendini? Benim Allah’tan başka kimseye günah sevap borcum yok!”

“Yanılıyorsun. Senin en çok acı çektirdiğın insanlara günah ve sevap borcun var.” Özgür, Kesikkol güldüğünü görmese de, hissetsin diye mikrofonu dudaklarına yapıştırdı. “Ve ben,” dedi ardından. “Hepsini senden tek tek alacağım.”

22 Eylül 2016

♪ Loïc Nottet - Million Eyes ♪

t.me/kitabchi

Özgür'ün göğüs kafesinin sıkıntıyla dolu olduğu birkaç ay daha geçmişti. Huzur, iç rahatlığı ya da intikam ateşi öyle zayıftı ki o gece yaktığı sigarasının ucundaki ateş bile daha harlıydı sanki. Ara sıra böyle olurdu.

Sigarasından bir duman çekti. Yeryüzündeki cehennem olarak adlandırdığı, herkesten uzak iki katlı evi izlerken her ne kadar istemese de tekrar kendini sorgularken buldu. Kesik kol'un dediği gibi tanrıcılık oyunu muydu bu... Yoksa kendi çaresizliğini ve vicdanının rahatsız tarafını yerin altına gömmeye çabası mıydı... Kendini tanımaya ve tanımlamaya başladığı ilk yıllardan beri doğru ya da yanlış kavramlarının, insanların uydurduğu en büyük yalan olduğunu düşünürdü. Ama o an, yaptığı şeyin doğruluğunu tartıyordu kafasında. Ve bu onu kızdırıyordu.

Yeni bir sigara yaktı. Kafasının içindeki hayali mahkeme iyice hareketlenmişti. Bir kişi için hazırlanmış el yapımı cehennemine, son dakika kararlarıyla ikinci bir kişiyi eklemişti. Pınar'ın babasını... Pınar'ın annesi öldükten sonra, yeniden evlenmişti adam. Ve üvey kızını da taciz etmeye başlamıştı. Özgür bunu öğrendiğinde, yakından takip ettiği bu adamın da büyük bir cezayı hak ettiğine karar vermişti. Kendini diindiren olarak tanımlayan, mahalle eşrafına kendini her daim iyi bir adam olarak satan bu adamı kimsenin durduramayacağına emindi. Kafasındaki mahkemedeki soru birden şuna döndü: Kendi öz kızını taciz eden aşağılık bir adamın dünyada nefes almaya hakkı var mıydı? Asla durdurulamayacak bir adamın başka çocukları ve başka kadınları kendi kirli nefesiyle zehirlemesine göz yummalı mıydı? Pınar'ın başına gelenler en başında bu adamın hatası değil miydi?

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasıyla başını önüne eğdi ve parmaklarıyla olmayan saçlarını karıştırdı. Saçlarının olmamasına alışık değildi. Kendine yabancılaşmıştı, sanki başka bir bedende yaşıyor gibiydi. İşin körü yanı, sadece bedenden değil, zihnen ve kalben de başka birine dönüştüğünü hissediyordu. Acımasız bir cellat mıydı, modern zamanların Robin

Hood'u muydu, emin değildi. Kötü insanlara kötü şeyler yapan, iyileri koruyan biri miydi yoksa kendisinin kötü olduğunu gizlemeye çalışan bir sahtekâr mıydı?

Derin bir nefes çekti içine. Bunu yaparken ağzındaki sigara yere düştü. Öyle şiddetli bir migren ağrısı çekiyordu ki, kafasının içinin ne halde olduğunu anlamasına yetiyordu bu.

Peki sen... dedi kafasındaki ses. Pınar'ın başına gelenler senin de suçun değil mi?

Özgür ellerini yumruk yapıp dizlerinin üstüne koydu. San-ki kafasındaki hâkimin elindeki tokmaktı o ses. Ve bu sorunun cevabından sonra bir karar verip o yumruğu tam göğsüne indirecek gibi hissediyordu. "Peki Pınar'ın başına gelenler..." dedi kendi kendine. "Benim suçum mu?"

Oturduğu banktan atlayıp bir önceki gece yağın yağmurun çamurlaştırdığı yere uzandı. Tıpkı içine düştüğü durum gibiydi. Birileri toprağı çamur yapıyor ama bir tek o dibe batıyordu. Böyle hissediyordu. Kafasındaki sorunun cevabı da buydu. Belki yağmuru o yağdırmamıştı. Belki çamur onun suçu değildi. Ama Pınar'ını o çamura çeken, oydu. O olmasaydı, belki de uzun ve mutlu bir ömrü olacaktı deliler gibi aşık olduğu güzel sevgilisinin.

Tek bir yıldızın dahi olmadığı gökyüzüne bakarken, "Özür dilerim Pınar," dedi kendi kendine. "Belki de tüm suç benim. O içeride tuttuğum insanlar yalnızca benim vicdanımın sesi..." Gözleri doldu. Kendini öyle kötü hissediyordu ki birkaç adım ötesindeki uçurumun kolları olmasını ve onu yattığı çamurdan çekip yere çakmasını diliyordu. Kendi yapamadığı, durduramadığı her şeyi bir başkasının durdurmasını istiyordu. Yalnızca kendi zihniyle konuştuğu birkaç ayda, ilk kez kendini suçlu hissediyordu. Herkesten daha suçlu... Herkes-ten daha kirli... Herkesten daha yalnız...

Pınar'ından bir kez daha özür dilemek için dudaklarını araladığında, koyu lacivert gökyüzünde bir tane yıldız gördü. Öyle çok parlıyordu ki, daha önce onu nasıl fark etmediğini düşündü. Yeni mi belirmişti, yoksa ondan mı saklanmıştı,

emin değildi. Ama sanki, yıldızları çok seven güzel Pınar'ının kendini gösterme şekli gibiydi bu. Özgür birden ağlamaya başladı. Cebinden telefonunu çıkarıp o günün tarihine baktı. Saat on ikiyi yeni geçmişti ve gün yirmi ikiye dönmüştü. Yanılmıyordu. Ağlamaya başladığı an, günün hangi tarihe döndüğü hissetmişti zaten.

Telefonu çamurun ortasına atıp elini yüzüne kapadı. "Özür dilerim sevgilim," dedi kendine hiçbir zaman yakıştıramadığı ağlamaklı sesiyle. "Seni koruyamadığım için özür dilerim. Az önce o heriflerin bunu hak edip hak etmediklerini düşündüğüm için özür dilerim." Ellerini yüzünden çekip gökteki tek yıldıza baktı. Tıpkı Pınar'ın saçları gibiydi rengi. Tıpkı onun gibi parlaktı. Tıpkı onun gibi, ondan uzakta tek başınaydı. Bu düşünce bile Özgür'ü mahvediyordu. "Eğer azıcık inansam Pınar..." dedi ağlarken. "Biraz inansam öldüğümde senin yanına geleceğime... Yemin ederim şu an kendimi öldürürüm." Sonra aklına içerideki adamlar geldi. Ondan daha kötü olan adamların da Pınar'la aynı yere gidemeyeceğine emindi. Ve bu, biraz da olsun ona kendini iyi hissettirmişti. En azından, o an olduğu yerde rahattı sevgilisi. "Seni kimse incitemiyor şu an, değil mi?" Titreyen dudaklarından dökülen cümleler, ilk defa ona aitti. "Seni kimse üzemiyor, değil mi?" Elinin altındaki ıslak toprağı avuçlarının arasına alıp sıktı. "Beni merak etme güzel sevgilim. Öldüğümde bile aklın bende kalmasın. Ben cehennemini bu dünyada inşa ettim. Bu dünyada gördüm. Ve bu dünyada yandım. Artık yanacak hiçbir yerim kalmadı. Hep derdin ya bana... 'Tanrı'ya her gün dua ediyorum seni affetsin diye...' Merak etme. Beni affedebilecek hiç kimse kalmadı artık. Ama inan sorun değil. Kendimi buna hazırladım."

Aklına hep ilk Pınar, sonra Yosun gelirdi. Affedecek kimse kalmadı, ona Yosun'u hatırlattı. Onun, yaptıklarını öğrense kendisini affedip affetmeyeceğini düşündü. Affetmemesi gerekiyordu. Affetmemesini diliyordu. Affetmemesi için her şeyini vermeye hazırды. Ama içten içe, bir yanı onu affedecek tek kişinin de o olduğunu düşünüyordu. Ona ne kadar yalan söy-

lediyse hepsine inanan, her doğrusunda yanında olan küçük balığı... Daha kurumamış gözleri, aklına Yosun'un gelmesiyle yüzüne yayılan gülümsemeden nasiplenmiş, hafiften kısılmıştı. Yosun'un onun üzerindeki etkisi buydu. Onun yanındayken, bir şekilde kısılırdı gözleri.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Biraz daha orada, kendine ait tek şey olan hisleriyle baş başa kalsa, ilkel yanını kaybedip içerideki iki kötü ve durdurulması şart adamı salacağını biliyordu. O yüzden, hızlıca kendine gelip ayaklandı. Büyük adımlarla, botları çamura batarken cehennem evine doğru yol aldı.

İçeri girer girmez üst kata çıktı. İzleme odasına girip tuttuğu iki adımın neler yaptığını kontrol etti. Kesikkol uyuyordu. Daha bir haftadır orada tuttuğu Pınar'ın babası ise dua ediyordu. Bu, Özgür'ü öyle kızdırdı ki aşağı inip adamın yüzünü paramparça edene kadar dövmek istedi. Ama bunu yapmak yerine o adamın ruhunu ve beyninin içindeki tüm çarpık fikirleri ezip parçalayacaktı. Bir haftadır, ona tam olarak nasıl bir ceza vereceğini düşünürken tam da o an aklına bir fikir geldi. Heyecanla masanın üzerindeki defterini çıkarıp aklına gelenleri sadece kendisinin anlayacağı notlar ve çizimlerle kaydedip defteri hızla kapattı. "İkiyüzlü herif..." dedi dişlerini sıkarak. "İki yüzünü de ellerimle paramparça edeceğim."

19 Ekim 2016

♪ Chase Holfelder - Animal ♪

t.me/kitabchi

Özgür, Pınar'ın babasını bir aydır tuttuğu odanın tam üst katına denk gelen odada yavaş adımlarla yürüyor ve planının son kontrollerini yapıyordu. Elindeki ilaçlı suyu usulca çalkaladı. Hepsini tek dikişte bitirebilsin diye adama iki gündür su vermiyordu. Her defasında olduğu gibi, vicdanı ve tilkileri savaşıyordu. Kafasındaki baskın ses, "Onun inancına göre zaten yaptığı iğrençlikler için bunları çekecek, sen sadece garantiye alıyorsun," diyordu. Diğer taraftan vicdanı, "Seni kim cezalandıracak Özgür?" diye haykırıyordu. Nefret ettiği bu çatışma bir an evvel sussun diye elindeki suyu kafasına vurdu. Hızlanan nefes alıp verişlerini sakinleştirmek ve cezalandırmak istediği adamların yerine kendisinin delirmesini engellemek için daha fazla düşünmemeye çalıştı. Ve elindeki şişeyi hızla yerdeki küçük boşluktan aşağı attı ve monitörden izlemeye başladı.

Odanın bir köşesinde bitkin bir halde yatan adam, şişeyi görür görmez hemen ayağa fırlayıp suyu Özgür'ün istediği gibi tek dikişte bitirdi. Özgür, iri cüssesiyle çocuk gibi üstüne döke döke su içen, yüzünden kötülük akan adamın ne büyük bir ironi olduğunu düşündü. Onun ölmesi aslında tüm dünya için en iyisiydi. Ve öldükten sonra acı çekeceğinden emin olsa, onu daha fazla görmemek için o dakika öldüreceğinden emindi. Ama gözüyle görmediği, kesinliği kendisi için şüpheli olan bir cehenneme tek bilet kesmek yerine, kendi gözüyle göreceği bir cehennem yaratma derdindeydi. Ve mecburen tahammül edemediği o suratı uzun bir süre daha görmesi gerekliydi. Bunun verdiği iç bunalımcı his, birkaç dakika boyunca Özgür'ün göğüs kafesini terk etmedi.

Adamın kendisinden geçmesi birkaç dakika sürdü. İğrenç bedeni, büyük bir ses çıkararak yere düştüğü an Özgür emin olmak için bir süre daha adamı izledi. Hiçbir kıpırdanma bile olmadı. Vaktin geldiğini anlayıp ters bir durumda adamı kontrol etmek için yanına içi dolu bir şırınga aldı ve beline yerleştirdi.

Adamı tuttuğu odanın büyük demir kapısını, dört farklı kilitte kilitlemişti. Hepsini dikkatlice açarken risk almamak

adına belindeki şırıngayı çıkarıp dikkatlice içeri girdi. Yere çömelip cılız bir nefesle hayatla bağını koparmamaya çalışan et yığınınca baktı. Verdiği ilaç dozu, bir insanı iki saat rahatça uyuturdu. Ama karşısındakinin bir insan olmadığını düşündüğü için, elindeki şırıngayı da adamın boynuna sapladı. Yüzüne tükürmemek için adamın bedenini ters çevirip koltuk altlarına elini geçirerek sürüklemeye başladı. Adam, işlediği günahlar kadar ağırdı. Ama Özgür'ün içindeki öfke o adamdan iki tane daha olsa taşımaya yetecek büyüklükteydi.

Adamın nefes bile zor alan bedenini, asansöre kadar sürükledi. Adama değen ellerinde eldiven olmasına rağmen o dokunuş o kadar ağır geliyordu ki, midesi bulandı. Adamı asansöre doğru savurup kapıyı kapattı ve bir üst kata çıkmak için tuşa bastı.

Küçük asansörde, onun baygın bedeniyle birkaç saniye geçirmek bile Özgür'e işkence gibi geldi. O kadar kötü kokuyordu ki adam, bu kokunun sebebi yalnızca bir aydır duş almaması değildi sanki. Tenine işleyen bütün kötülüklerinin kokusuydu bu. Dünyadaki hiç kimsenin bu pis kokuyu içine çekmemesi gerektiğinin farkındaydı. Asansör kapısı açıldığı an, adamın ağır bedenini bir pislik parçasıymış gibi asansörün dışına fırlattı. Derin bir nefes alıp ayaklarını bileklerden kavrayıp koridorda sürüklemeye başladı.

Asansöre çok yakın olan kapılardan birini ayağıyla açtı. Adamı odanın içine doğru çekip kapıyı arkadan kilitledi. İlk olarak, adamın üzerindikileri çıkardı. Yere çarptığında beyin sarsıntısı geçirmesini engellemek için adamın başına bir kask taktı. Kırılması muhtemel eklem yerlerine de koruyucular geçirdi. Ardından kefeni andıran beyaz bir kumaşla adamın bedenini sınıksız sardı.

Boş odada, yerler camdı. Cam zeminin tam ortasında, pencereyi anımsatan bir bölme vardı. Ve cam sayesinde aşağıdaki oda görünüyordu. Toprakta yapılmış gibi duran bir duvar, yerlerde toprak... Özgür bir adama baktı, bir aşağıdaki oda-ya... En büyük korkusu ölüm ve Tanrı tarafından cezalandır-

nlmak olan bu ikiyüzlü ve kötü adama yapacağı en büyük darbenin bu olduğunu biliyordu. Onu, zihni açıldığı ilk an aşağıdaki odaya atacaktı. Tıpkı öldüğünde ona yapacakları gibi... Mezarı andıran küçük bir odada, kefene sarılmış gibi uyanacaktı. Hem ilacın etkisiyle hem beyaz örtünün altında onu koruyan kask ve dizlikler sayesinde çok acı çekmeyecekti. Hafif dumanlı odada, gördüğü tek şey cam bir tavan olacaktı. Ve cam tavanda, onu izleyen Özgür'ü görecekti. Hareketsiz ve soğuk bir yüzle onu izleyen bir nevi ölüm meleğini... Ve cam tavandan, aşağıyı izleyeceği uzun bir yıl olacaktı. Her gün, hiçbir şey söylemeden... Ta ki adam, Özgür'ü yukarıdan kendisini izleyip tüm günahları için yargılayacak acımasız bir ila-hi varlık sanana kadar. Böyle sanana kadar, delirene kadar...

Özgür, bilinci kapalı adamın bedeninin tepesinden ona bakarken, "Ölümlü gibi yaşayıp ölümsüz gibi günah işledin," dedi. "Dünyadaki en kötü günahları işleyip ardından Tanrı seni affetsin diye ibadet ederek bir nevi rüşvet vermeye kalktın." Ayağıyla adamın bedenine ufak bir tekme savurdu. "Beş para etmezsin," dedi dişlerini sıkarak. "Ne bu dünyada..." Kendi yarattığı küçük cehennem evini kast ederek, "Ne buradaki dünyada..." dedi. Yüzüne şeytani bir gülümseme yerleş-tirdi. "Ne de ölümden sonra hayat varsa, o dünyada..." Yere çöküp adamın hâlâ kapalı olan gözlerini iki parmağıyla zorla açtı. "Sana huzur yok." Parmaklarını adamın gözlerinden çek-tiği an, açılan gözkapakları tekrar kapandı. "Şu anın tadını çıkar. Çünkü bunlar acı çekmeden geçirdiğin son dakikaların."

Birkaç saat sonra, inleyerek uyandı adam. Bedenini saran kumaş parçası ve çenesindeki bağ yüzünden ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Bayılmadan önce bulunduğu odada olmadığını anladığında iliklerine kadar korktu. Neredeydi, ona bunları kim yapıyordu, bilmiyordu. Azıcık hareket ettirebildiği gözlerini, odanın köşesine çevirdi. Bir ayak görüyordu ve bu onu tek başına bir odada aç susuz kalmaktan daha da korkutuyordu o an. Vücudu titremeye başladı ama öyle sıkı sarılmıştı ki, bu titreme yalnızca his olarak kalıyordu.

Tıpkı karabasan basmış gibi... Daha önce de yaşamıştı bunu. Konuşmadan, hareket edemeden kâbuslar görmüştü. Ama sonu olduğunu bildiği o kâbuslardan farklıydı bu. Biliyordu. Ölüp ölmediğini düşündü. Bunu anlamak için olduğu yerde çırpınmaya başladı. O sırada, odadaki iki ayak ona doğru yaklaştı. Simsiyah giyinmiş bir adamdı. Yüzünü göremiyordu ama hiç de tanıdık gelmiyordu. Genç adam ayağını usulca geriye ittiği an, diğer tarafa çevirdi kafasını. Bir boşluk vardı. Onu oradan iteceğini fark ettiği an, ağlamaya ve haykırmaya başladı. Çenesinde bağlı kumaş parçası yüzünden yalnızca bir uğultu olarak duyuluyordu bu. Öyle çok korkuyordu ki, o an ölü değilse bile öleceğini düşündü. Gözlerini kapatıp içinden dua etmeye başladı. Duasının ortasında, adamın ayağı sert bir şekilde vücuduna dokundu. Ve kendini birden aşağıda buldu.

Hem sert bir düştü hem de canı düşündüğü kadar yanmamıştı. Toprağa düştüğü için, dışarıda olduğunu sandı ama değildi. Sırtüstü düştüğü odada, cam tavandan o karanlık adam hâlâ ona bakıyordu. Korkusu ve paniği histerik bir hal aldığı an, adamın mekanik sesi odaya doldu. “Cehenneme hoş geldin,” dedi korkunç sesiyle. “Burası senin mezarın. Ve düşündüğünden daha kötü bir faniydin.”

Adam, kafasını iki yana sallayarak anlam veremediği o anı reddetmeye ve bunun bir kâbus olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Kafasını çevirip etrafta neler olduğuna bakarken nemli topraktaki solucanları fark etti. Yerde çırpınırken tıpkı onlar gibi görünüyordu. En büyük korkusu olan ölüm, gerçekten böyle bir şey miydi bilmiyordu. Ama ölüm kadar korkunç olduğunu, birazdan duracakmış gibi atan kalbinden anlayabiliyordu.

Kafasını tekrar tavana çevirdiğinde, adamın bir sandalyeye oturmuş olduğunu gördü. Elindeki bir kitabı okuyordu. “Korkma,” dedi adam mekanik sesiyle. “Senin günah defterin değil bu.” Tanımadığı yüz, parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Senin günah defterin, burada.”

1 Aralık 2016

♪ Nym - Et Moi ♪

t.me/kitabchi

Selim, Yosun lunaparka her geldiğinde Özgür'e haber verirdi. O gün haber geldiğinde her ne kadar ayakları geri geri gitse de, Özgür lunaparka gitmeye karar verdi. Korktuğu şey, Yosun'a yakalanma fikri miydi yoksa onu gördüğünde her şeyden vazgeçip koşarak ona gitme ihtimali miydi, emin değildi. Bildiği tek şey, hızlı adımların adamı olsa da o an ayaklarında bin ton yük varmış gibi ağır ağır ilerliyor oluşuydu. Yosun'u uzaktan görmek istiyordu sadəcə. Birkaç saniye yüzünü görüp sonrasında ondan olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu.

Lunaparkın girişinde, çöp konteynırının yanında durup Yosun'un içeriden çıkmasını beklemeye başladı. Gözü lunaparkın kapısında, aklı içeride olan Yosun'da... Kendisini çok güçsüz hissediyordu. Yaptığı planın bir parçası değildi bu ziyaret. Hatta, yapmaması gereken şeylerin başında geliyordu. Ama kendisine hâkim olamamıştı. Vücuduna girmesi gereken bir zehir gibi, zararını bile bile oraya gelmişti.

Bir süre bekledikten sonra, yüzüne damlayan yağmurla birlikte kaderlerinde suyun olduğuna emin oldu. Birlikte hep ıslanırlardı zaten. Yosun o an birlikte olduklarını bilmesede, yine birlikte ıslanacaklardı. Gökyüzündeki bulutlar, içindeki tüm yükü dünyaya dökerken, Özgür avuçlarını açıp yağmur damlalarının avucuna doluşunu izledi. Avuç içlerindeki kader çizgilerinden yağmur suları incecik bir nehirmiş gibi akarken, avucunu sımsıkı kapattı. Artık suyun yarattığı küçük nehirler ve büyük mucizeler o ikisini bulmayacaktı. Bunu biliyordu. O yüzden, verdiği karara daha o dakika pişman olup Yosun'u görmeden oradan ayrılmaya yeltendi.

Ancak daha bir adım bile atamadan, onu gördü. Yosun'u... Üzerindeki incecik pardösünün içinde, kıpkısa saçlarıyla küçük adımlarla yürüyordu. Özgür, Yosun'un onu görmemesi için kendisini çöp konteynırının arkasına attı ve saklandı. Küçük bir açıdan görünen Yosun'daydı gözleri hâlâ. "Çok zayıflamışsın yine..." dedi kendi kendine. "Ama hâlâ çok güzelsin."

Yosun'un incecik bedeni rüzgâra ve yağmura inat dimdikti, yüzü ise yerdeydi. Düşünceli görünüyordu. Özgür, onun aklını

okumak istedi. O an, yağmur yağarken yüzünü göğe çevirmeyi çok seven balığının neden yere baktığını anlamak istedi. Azıcık da olsa mutlu mu bilmek istedi. Hatta yanına gidip sormak, sarnmak, hatra öpmek istedi. Ama bunları yapamayacak olmanın verdiği acıyla, kaskatı bir şekilde yalnızca onu izleyebildi.

Yosun, onun tersi istikametinde epeyce ilerlemişken, Özgür yapması gereken tek şeyin arkasını dönüp koşar adım ondan uzaklaşmak olduğunu biliyordu. Ama yapamadı. İkinci kez, kendi koyduğu kuralları ve zihnindeki sesleri umursamadı. Tek isteği, Yosun'un yere eğdiği yüzünü görebilmektir. Ve kendine o gün ikinci defa küfrederek Yosun'un peşinden gitti.

Onu görmemesini umarak uzun bir mesafeden takip ediyor du Yosun'u. Yağmurun sokaklardan azalttığı insanlar yüzünden yakalanma riskinin büyük olduğunu bile bile peşinden gidiyordu. Bir yandan yakalanmak istemiyor, bir yandan Yosun aniden yüzünü dönsün ve onu görsün istiyordu. Çünkü kendi kontrolüyle asla bitiremeyeceği bu oyun ancak öyle bitirdi.

Bir saat boyunca Yosun önde, Özgür arkada yürüdüler. Yosun tek bir saniye bile arkasını dönmedi. Kafasını yerden bile doğru dürüst kaldırmadı. Sadece, nereye gitmeye çalışıyorsa oraya doğru usul usul ilerledi. Bu, Özgür'ün içindeki arzuyu öyle büyüttü ki, birkaç defa her şeyi yakıp ona seslenmek istedi. Ama kendine son anda hâkim olmayı becerdi.

Yol boyunca bir defa durdu Yosun. Yol kenarında çiçek satan bir kadından papatyalar aldı. Kime, neden aldığını anlamadı Özgür. Eskiden Yosun'un aklını okumayı çok kolay becerirdi. Her attığı adımın onu kaç kilometre sonra nereye götüreceğini bilirdi. Ama o an, olmuyordu. Ne adımlarını biliyordu ne de aklından geçenleri... Zamanın onlardan neyi çalışdığını fark etti. Aralarındaki bağ, yağın yağmur gibiydi. Hâlâ çoktu. Ama kayıp gitmişti. Bu Özgür'e kendisini öyle kötü hissettirdi ki, yaptıklarına neredeyse pişman olacaktı. Ta ki, Yosun'un döndüğü sokağın nereye gittiğini anlayana kadar...

Yosun, Pınar'ın mezarına gidiyordu. Özgür'ün mezarı saydığı lunaparktan çıkıp Özgür'ün çok sevdiği Pınar'ının mezarına...

Mezarlığın içine girmedir Özgür. Çok uzakta da olsa, Pınar'ın mezarı kapının oradaki küçük duvardan görünüyordu. Yosun'un onu görebileceğini umursamadan, sevdiği iki kadının yan yana bir resmini zihnine kazımayı umarak onları izledi. Yosun, otları temizledi önce. Sonra papatyaları dizdi mezara. Ardından konuşmaya başladı. Yosun'un o ana kadar ilk kez net görünen yüzünde, Pınar'la konuşmaya başladığı an gülümseme oluştu. Bu, Özgür için dünyalara bedel bir görüntüydü. Yaptıklarından her ne kadar pişman olur gibi olsa da, yine emin oldu. Ölüken bile gülmesi en zor insanı gülümseten Pınar'ının gülüşünü çalanlardan intikam alması bir tercih değil, mecburiyetti. Yosun'un gülümsemesini de kimse sonsuza dek çalamasın diye, ondan uzak durması da...

Yosun birkaç yıl üzüldü sonra gülmeye devam edebilsin diye Özgür görünmeden oradan hızla ayrıldı. Yosun'u görmek isterken, tüm dünyasını tek karede görmüştü. Bunun acısı, hiçbir şeyle yarışamazdı.

7 Aralık 2017

♪ The Cinematic Orchestra - To Build a Home ♪

t.me/kitabchi

Ozgür, Yosun'u mezarlıkta gördükten sonra kendine verdiği sözü bir yıl boyunca tutmuştu ama uzaklık giderek kendisini de vurmuştu. Günbegün, yelkovan ve akrep her hareket ettiğinde kendinden biraz daha uzaklaşıyordu sanki. Kendisini içeriden değil, bir kamerayla dışarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Uzaktan kumandayla hareket eden bir ölüm oyuncağından farklı değildi artık. İnsanlıktan çıkmak, canavarlaşmak... hepsini düşündüğü olmuştu. Ama bu fikir, onu daha da korkutuyordu. Çünkü canavar da olsa, haksız yere kimseye zarar vermeyecek kadar kontrollü olduğunu biliyordu. Ama kontrolün kendisinden çıkmış olduğu fikri, kendisinin artık yalnızca bir ruh olarak bedenini izlediği düşüncesi onu mahvediyordu. O kadar artırmıştı ki sigarayı, günde üç paket içiyordu. Nefes alamadığını hissetmekten nefret ettiği için, ciğerlerinin acımasını istiyordu çünkü. Acıdığına, hâlâ nefes aldığını fark ediyordu.

Kendisini öldürmeyi bile düşünür olmuştu. Ve bu fikir, o kadar korkunç geliyordu ki ona... Yaptıklarını boşa yapmış olma ihtimali, Pınar'ı, Yosun'u ve Anıl'ı hayal kırıklığına uğratma ihtimali... Yazık ettiği bir ömrü, boş yere tüketmiş olmanın ağırlığı... Ölmemesi gerekiyordu. Ölümü düşünmemesi gerekiyordu. Bir yıldır ıssız bir evde âdeta cehennemi yaşıttığı o insanlar hâlâ tam olarak pes etmemişken, kendisinin de pes etmemesi gerekiyordu. Kendine itiraf etmekte güçlük çekiyordu ama ruhu o evde tuttuğu adamlardan daha hassastı. Bundan nefret ediyordu.

Ne yapacağını bilmeden, insan arasına karıştığı nadir günlerden birinde, kafasının içindeki sesleri susturmak için ne yapması gerektiğini düşündü. Bu düşüncelerin sonu Yosun'un evinin önünde bitmesin diye ondan uzak ama bir o kadar da ona yakın bir yeri seçti. Kendi evini... Evlerini.

Sadece birkaç saat orada durup hatıralarının onu kendisine getirmesini dileyerek yolunu hayal meyal hatırladığı evine doğru yürümeye başladı.

Birkaç defa yanlış yola girdi. Birden fazla kez arabaların altında kalmaktan son bir hamleyle kurtuldu. Kalabalık so-

kakta defalarca delirmiş gibi çılgılık atmak istedi. Ama sonunda, evinin önüne geldi. Daha içeri girmeden, içeri girmiş kadar oldu. Tüm pişmanlıkları, tüm arzuları ve tüm hisleri kapının kilidini açmadan, kendi kilitlerini açıp dışarı taşmaya başlamıştı. Sanki bedenini dışarıdan izlediğini düşündüğü benliği, o evde hapisti de o an bedenine geri dönmüştü. Soğuk bir iç titremesi de bunun kanıtı gibiydi.

İçeri attığı ilk adımda, "Hoş buldum," dedi kendisine. Kapının girişindeki boy aynasında kendi görüntüsünü gördüğü an ise, "Bayağı olmuştu kendimi görmeyeli..." dedi. "Özlemişim."

İlk olarak banyoya gitti. Şiddetli bir arzuyla, o küvette tüm hatıralarıyla yıkanmak ve arınmak istedi. Küveti doldururken yere oturdu. Üstündeki her şeyi çıkardı. Küveti cılız soğuk su doldururken, o kendini buz gibi küvete attı. Soluk duvarlar, rutubetten mahvolmuş banyo, kırık fayanslar, küflü küvet... Hepsi kendini ona o kadar iyi hissettirdi ki, şaşırdı. Binlerce farklı duygu sıkışıp kalmıştı sanki o banyoda. Ve bunların çoğu Yosun'a aitti, biliyordu. Banyodaki kötü kokuyu güçlü bir nefesle içine çekti. Hiçbir kötü koku, ona daha önce cennetten çıkmış gibi hissettirmemişti. Yosun'u ne kadar çok özlediğini o an fark etti. Öyle çok özlemişti ki, vücudunun her bir milimi onu deli gibi hissetmek istiyordu. Yosun'un küçük ellerinin saçlarına dokunduğunu hayal ettiği an, eli istemsizce saçlarına gitti. Ama ne saçı vardı ne de Yosun... Yutkunup, başını geriye doğru atıp duvara yasladı. O küçük dokunuş, kafasının içindeki tüm anıları geri getirirken tüm pişmanlığını da geri getirmişti sanki. Kafasını çekip bu defa daha hızlı vurdu duvara. "Aptal..." dedi dişlerini sıkarak. Bir kere daha vurdu. "Kendi ellerinle yarattığın cehennem seni de yaktı işte." Ağlamak için dudaklarını ısırırdı. Tek bir bedende, tüm dünyanın acımasızlığını ve vicdanını taşıyor gibi hissediyordu. Aynı zamanda dünyanın bütün aşkları ve özlemini de... Aynı anda iki farklı kişiyi yaşıyor gibiydi. Ve aynı anda iki defa ölüyordu her saniye... Küvet suyla dolduğunda, bedenini usulca kaydırıp kendini suya gömdü. Oracıkta ölmeyi diledi. Ama suya ait

değildi ve su onu kusarmış gibi küvetten taşıyordu sularını. Elleriyle küvetin kenarlarından tuttu ve hızla kalktı. Ölmeyi hak etmediğini değil, böyle acısız ve yaptıklarının bedelini tamamen ödemededen ölmeyi hak etmediğini düşündüğü için...

Çıplak ve ıslak bedeniyle ayaklarını sürüyerek oturma odasına gitti. O odaya katlanamayacağını bildiğinden, gözlerini kapatıp kendini öylece kanepeye attı. Elinin hemen yanındaki telefonda, Yosun'un mesajları olduğunu tahmin edebiliyordu. Lunaparka mektup bırakmayı kestiğini Selim'den duyduğundan beri, ilk aklına gelen buydu. Doğru olup olmadığını bilmeden, ama doğru olduğunu umarak gözünü dahi açmadan telesekreterin tuşuna bastı. Tahmin ettiği gibi, Yosun'un naif sesi kulaklarına doldu...

"Sesini duymayı özlemişim," dedi Yosun'un geçmişten gelen sesi. Özgür gülümseyip, "Ben de özlemişim balık..." dedi kendi kendine. Yosun'un özlediği sesi, konuşmaya devam etti. "Nasıl akıl edemedim bilmiyorum ama Özgür... Telesekreterini yeni hatırladım. Unutmuşum... Bu sıralar çoğu şeyi unutuyorum. İlaçlarımdan olduğunu düşünüyorum. Bırakmak istiyorum ama bırakamıyorum." Yosun'un ahizeden çıkan sesi, küçük bir gülümseme hediye etti Özgür'e. Ardından, "Senin gibi," dedi. "Seni de bazen bırakmak istiyorum... Lunaparkta, tepede asılı olduğun günkü gibi orada kal istiyorum. Ama bunu dileyerek uyuduğum her gece, düşünüyorsun Özgür. Yere çakılıyorsun. Ve düştüğün yerde canlanıp bana gülümsüyorsun. Ben şimdi nasıl inanayım öldüğüne?" Özgür, elini yumruk yapıp acıyan göğüs-kafesine yerleştirdi. Bastırabildiği kadar bastırdı ki duyduğu şeyler yüzünden kalbi yerinden çıkmasın...

"Özgür... Beni bir gün duyarsan... Eğer bir gün, bunları dinlersen..." Özgür, "Dinliyorum balık," diye yanıtladı geçmişten gelen sesi. Yosun, onu duyuyormuş gibi o konuşurken bir boşluk bırakmıştı sanki. Duraksayarak ve güçlükle konuşuyordu. "Eğer dinlersen, sakın kendine kızma," dedi. Bu cümle, Özgür'ü öldüren darbeydi. Yıllardır tuttuğu gözyaşları birden yanaklarından süzölmeye başladı. "Aptal..." dedi ağlarken.

“Neden hâlâ beni düşünüyorsun?” Eliyle yanaklarını kurular-
ken, Yosun’u konuşmaya devam etti.

“Sadece şunu bil... Sana kızıyorum. Seni özlüyorum. Ya-
şadığımı pek nadir hissediyorum. Ve bunların senin suçun
olduğunu düşünüyorum. Ama seni hâlâ çok seviyorum. Deli
gibi seviyorum. Seni ne kurtarırdı bilmiyorum. Ama sevginin
kurtarmadığını yaşayıp gördüm. Ama elimden gelen tek şey
hâlâ seni sevmek... O yüzden Özgür, bir gün geri dönersen eğer,
bunu bilip gel yanıma. Kaç yıl geçerse geçsin, seni seveceğim.
Kendine iyi bak dağınık saç... Kendine iyi bak sevgilim.”

Yosun’un bıraktığı ilk mesaj, belki de içlerinde en hafifiydi.
Ama Özgür, sanki dünyanın en ağır tokatını yemiş gibi, ağla-
yarak kanepede oturuyor ve sıradaki mesajı dinlemeye gücü
yeter mi bilmiyordu. Uzun süre bekledi. Yutkunabildiği ilk an,
bir sonraki mesaja geçti. Ve o gün akşama kadar bu mesajları
dinledi. Ağladı. Kendine sövdü. Bir kez daha ölmek istedi. Yer
yer ona söven, yer yer öldüğünü düşünen, ama çoğu zaman onu
sevdiğini ve yaşadığını hissettiğini düşünen Yosun’un cümle-
leri bir nevi cezaydı onun için. Çünkü koşarak Yosun’a gidip
sarılmak istese de o mesajlardan sonra, onun iyiliği için bunu
yapmayacaktı. Ve bu ceza yüzünden, o ev ikinci bir cehennem
evi olacaktı onun için.

Yosun’un son mesajı ise Anıl’la ilgiliydi. İki yıldır görmedi-
ği ve çok sevdiği Anıl’ın çok kötü olduğunu söylüyor ve Öz-
gür’e küfrediyordu Yosun. Özgür’ün ardında bıraktığı ikinci
trajedydi Anıl. O kadar kötü olmasını beklemediği ama duyar
duymaz onu paramparça eden... Her zaman yanında olan ve
bir an bile düşünmeden yıllardır peşinden gelen... “Sikrir!”
dedi o gün üçüncü kez ağlamaya başlayıp. “En azından sen
iyi olmalıydın Anıl...” dedi kendi kendine. “En azından bir
kişiyi kurtarabilmiş olmalıydım...” Ayağa kalkıp banyoya gitti
giyinmek için. Yosun’un da, Anıl’ın da daha iyi olabilmesi için
bir şeyler yapmak istiyor ama ne yapacağını bilmiyordu. Yarı
ıslak kıyafetlerini üstüne geçirirken kafasındaki tükilerin onun-

la konuşmasını ve ona yol gösterebilmesini diliyordu. Ama iş, duygular olunca her zamanki gibi susuyorlardı.

Üstünü giyip banyodaki aynaya baktı. Tilkileri susuyor, kalbi konuşuyordu. "Anıl'ı kurtaracağım Yosun," dedi aynadaki bitik görüntüsüne. "Onu kurtaracağım... O da seni kurtaracak. Söz. Yok olmadan evvel, ne yapıp edip ikinizi de kurtaracağım."

14 Aralık 2017

♪ Moderator - Words Remain ♪

t.me/kitabchi

Yosun'un mesajlarını dinledikten sonra her gün Anıl'a gitmeyi düşünüp becerememişti Özgür. Erteleyle erteleye bir haftayı devirmişti. Günde yalnızca birkaç saat uyuyordu ve o gün o birkaç saat uykuyu bile reddetmişti bünyesi. Kaçmaması gereken bir durum varsa, hep öyle olurdu. Ve o gün daha fazla erteleyip kaçmamayla karar vererek yola koyuldu.

Kapının önüne geldiği an, pek nadir hissettiği panik, sağlam bir yumruk olarak göğüs kafesine indi. Anıl'ı görmeye korkuyor, ona söyleyecek bir şey bulamamaktan endişe ediyordu.

Cebinden çıkardığı eski anahtarın kapıya uymasını dileyerek deliğe soktu. Kusursuz bir şekilde deliğe uyan anahtar, Özgür'e kendisini kötü hissettirdi. Her şey bu kadar aynıyken... Herkes belki gelir diye her şeyi aynı tutmaya çaba harcarken... Özgür hiçbir şeyi aynı tutamamış ve neredeyse hiçbir zaman gelmemek için çaba harcamıştı. Kendini aynı anda hem suçlu hem de çaresiz hissetti.

Anıl'ın içeride olduğuna neredeyse emindi. Bu yüzden sessiz olmaya çalışarak içeri doğru yürümeye başladı.

Oldukça dağınık ve pis olan evin tam ortasında Anıl yere uzanmış uyuyordu. *Dağınık olan bendim*, diye içinden geçirdi Özgür. *Senin dağılmaman lazımdı...* Çok sevdiği arkadaşını, belki de arkadaştan öte olan Anıl'ı, kendi dağınıklığına çok yakın bir yerin tam ortasında görmek Özgür'ü öylesine üzdü ki kendinden biraz daha nefret etti. O oda, Özgür'ün onu sürüklediği hayatı temsil ediyordu. Tüm o pislik, tüm o kir, tüm o karmaşa Özgür'ün eseri idi. Ve onu tüm bunların ortasında bırakan da yine kendisiydi. Bunu biliyor ve bunun ağırlığıyla giderek hızlanan kalp atışlarını kontrol edebilmeyi diliyordu.

Anıl'ı uyandırmamak için adım attığı yere dikkat ederek odanın tam ortasına geldi. Dizlerinin üstüne çöküp arkadaşının suratını yakından incelemeye başladı. O da zayıflamıştı. Tıpkı Yosun gibi... Hayatına değdiği her şeyi yok ettiğine inanan Özgür, o an sevdiği her şeyi bir şekilde yok etmeye yaklaştığını hissetti. Ona kim dokunsa, azalıyordu sanki.

Anıl'ın yüzüne bakmaya dayanamayıp kendini yere bırakarak uzandı. Onu uyandıracağını bile bile, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal alıp yaktı. Çakmağın sesi ve sigaranın dumanıyla uykusunda huzursuzca hareket eden Anıl, çattığı gözlerini usulca açtı. Kafasını çevirip soluna baktığı an yanındaki yaran kişiyi fark etti. Birkaç saniye hâlâ uykuda olduğunu düşündüğü için tepki vermedi. Ancak Özgür, "Nasılsın koca kafa?" dediği an, onun hayal olmadığını anladı. Tüm vücudu aynı anda titremeye başladı. Güçlkle hareket ettirdiği elleriyle Özgür'ün yüzüne dokundu. "Gerçeksin," dedi dehşete düşerek.

Özgür, mahcup bir ifadeyle, gerçek oluşundan özür diler gibi başını salladı. "Maalesef gerçeğim Anıl," dedi usulca. "Keşke hiç gerçek olmasaydım ama... gerçeğim."

Anıl, aynı anda birçok duygunun vurduğu bedenini yerden kaldırıp ayağa dikilmek istedi. Ancak vücudu o kadar güçlü değildi o an. Ne hissedeceğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Mutluluk, öfke, nefret, sevgi, heyecan, panik... Hepsini aynı anda hissediyordu. Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki, yüzündeki en küçük çizgiler bile belli oluyordu. Şoka girmiş gibiydi ama aynı zamanda hiç bu kadar açık hissetmemişti algılarını. Dudakları aralıktı ancak ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu.

Özgür, ona aklını yitirmiş gibi bakan ve hiçbir şey söylemeyen arkadaşının saçlarına parmaklarını geçirip yüzüne düşen saçları geriye ittirdi. Anıl'ın çökmüş yüzü onun eseriymiş gibi, dolu gözlerle yüzüne uzun uzun baktı. "Özür dilerim. Hiç gelmemeliydim," dedi.

"Hayır. Doğru cümle, *hiç gitmemeliydim* olacaktı orospu çocuğu."

Özgür gülümsedi. Ona kızgın olduğu ses tonundan ve seçtiği kelimelerden belli olsa da, titreyen dudakları ve dolan gözleri diğer baskın olan hissin özlem olduğunu ima ediyordu. Özgür, başka bir şey söylemeden elindeki sigarayı etrafındaki boş içki şişelerinden birinin içine attı. Özgür'ün gözlerini birkaç saniye üzerinden çekmesi sanki efsunu bozdu ve Anıl kendini kontrol etmeyi sonunda becerebildi. Hızla ayaklandı. "Ger-

çekten birden karşıma çıkıp tek bir özürle seni affedeceğimi mi düşündün?!" Ayağının altındaki şişelere bir tekme savurdu ve şişeleri Özgür'e doğru yuvarladı. Bu ilk fiziksel hamlesi, içindeki kızgınlığını daha da körükledi. Hâlâ yerde yatan Özgür, ona bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. "Cevap versene orospu çocuğu! Bir özürle kendini affettirebileceğini mi düşünüyorsun?!" Tüm gücüyle bağırırken, ayağıyla Özgür'ün bacağına bir tekme daha savurdu. "Konuşsana!" Eline ne geçerse Özgür'e fırlatıyordu, kendini kaybetmiş gibiydi. "İki yıldır ne haldeyim biliyor musun?! İki yıldır senden haber almadan, ne yaptığını bilmeden, yaşayıp yaşamadığından habersiz nasılım hiç düşündün mü?!"

Özgür yattığı yerde gözlerini kapadı. Bu hareketinin Anıl'ı sinirlendireceğini bile bile... Yalnızca duymak istiyordu. Gözleri, Anıl'ı gördüğü sürece, beyni mantıklı düşünemeyecekti çünkü.

Anıl kendini kontrol altına almaya başarinca Özgür'ün hemen yanındaki kanepeye oturdu. Ayakları, Özgür'ün yerde yatan bedeniyle küçük bir temas halindeydi. Bu, Özgür'ün gerçekten orada olduğunu hissedip konuşmasını rahatça yapmak içindi. Çünkü rüyalarında, Özgür'e sesini hiç yükseltmezdi. "Ne yaparsan yap arkanda durdum Özgür," dedi usulca. "Ne dersen de, sana inandım. Hangi deliğe girersen gir, peşinden gelmek için tek bir saniye tereddüt etmedim. Doğduğumuzdan beri... Karşılığında bulduğum şey bu mu?" Kendi sorusunu, kendi cevaplar gibi, hızla, "Karşılık beklediğimi söylemiyorum Özgür," diye açıklama yaptı. "Ama en azından peşinden yürümeme engel olmamalıydın." Özgür dayanamayıp gözlerini açtığında, Anıl kendini kontrol etme işini daha fazla beceremeyerek sesini tekrar yükseltti. "Yaptığın her planda, canını acıtmak istediğin her insanda benim de hakkım var. Senin yanında olmaya hakkım var!"

Özgür yattığı yerde usulca doğrulup sırtını kanepeye dayadı. Tek kelime etmeden sigara paketinden iki sigara çıkardı. Anıl bunun ne anlama geldiğini bildiğinden, oturduğu kane-

peden aşığı inip Özgür'ün yanına, yere oturdu. Özgür iki sigaray da dudaklarının arasına sıkıştırıp yakarken, Anıl gözlerini karşı duvara sabitledi. Isırdığı dudaklarını aralayıp, "Benim gözlerimi dünyaya karşı böyle açmışken..." dedi. Parmaklarını şakaklarına vurarak, "İnsanların tüm pisliğini şuraya ilmek ilmek işlemişken..." deyip gözlerini Özgür'e çevirdi. "Beni tek başıma bırakamazsın."

Özgür, dudaklarının arasında sakladığı sigaralardan birini Anıl'a uzattı. Anıl, kasılmış parmaklarını açmakta güçlük çekiyordu. Hâlâ tek kelime etmeyen Özgür'e küfretmek için dudaklarını araladığı an, Özgür sigarayı Anıl'ın dudaklarının arasına yerleştirdi.

Anıl öyle çok öfkelenmişti ki, ağzındaki sigarayı sinirle çekip yere fırlattı. "Konuşsana orospu çocuğu! Neden böyle yaptın?!"

Özgür, Anıl'ın attığı sigara bir yerleri tutuşturmasın diye uzattığı ayağının arka kısmıyla yanan sigarayı söndürdü. Kendi sigarasından, iki kişilik bir dumanı içine çekip, "Pişmanım," dedi ilk kez konuşarak. "Ama seni bıraktığım için değil. Daha en başından bunca pislığe sürüklediğim için. Keşke elleri kirlenen yalnızca ben olsaydım. Keşke..." Elindeki sigaranın arkasını, parmaklarıyla ezmeye başladı. "Keşke hiç kimse benim çektiğim belalar yüzünden incinmeseydi."

"Sen değil... O adamlar daha biz üç yaşındayken sürükledi bizi bu oyuna. Sonra başkası olma şansımız olmadı. Bunu biliyorsun!"

"Hayır. Her şeyin suçlusu benim. Bize yapılan kötülükleri unutmaya çalışıp sıradan bir hayat yaşayabilirdik." Geldiğinden beri kontrol etmeye çalıştığı duyguları, son günlerde en çok sorguladığı konu açılınca birden içinden taşıtı. Tıpkı Anıl'ın yap-tığı gibi, parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Şurayı susturamadım." Parmakları hâlâ şakaklarındayken kafasındaki meşhur entilkilerini kastederek, "Şuradakilerin seninle konuşmalarına engel olamadım," dedi. "Seni saçma sapan işlere sürükledim. Hep kendimi haklı çıkararak seni de kendimi de ikna ettim." Anıl'ın gözlerine baktı. Çünkü gözlerindeki pişmanlığı görsün istedi.

"Tüm suç benim," dedi dişlerini sıkarak. "Zararın neresinden dönsen kâr diye düşündüm. Bu son..." Derin bir nefes aldı. "Bu son yaptığım şeylere... seni artık bulaştırmak istemedim."

"Neden..." Anıl büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Dolan gözleri, kısık sesi, çattığı kaşlarıyla sorusunu yineledi: "Bunca yıl sonra neden?"

"Bu hikâyeye bir canavar yeter de ondan."

"Sen canavar değilsin Özgür."

"Öyleyim. İnan, yaptıklarımı duysan... Kendimi artık durduramadığımı bilsen... Artık kontrolün benden çıktığını anlasan... Neden benden uzakta kalman gerektiğine ikna olurdun."

"Hiçbir şey beni buna ikna edemez. Bunu sen de biliyorsun."

"Belki de bu yüzden kaçtım."

"Sana ihtiyacım vardı." Tutmak için uğraştığı gözyaşları, birden yanaklarından aşağı süzüldü. Koluyla gözlerini kurularken, "Hâlâ var," dedi. "Canavar olsan bile... sensiz yaşayamam."

Özgür öyle büyük bir acı hissediyordu ki göğüs kafesinde... Anıl'a bakamadı. Kafasını yere eğdi. "Yapma..." dedi usulca. "Birlikte neleri atlattık. Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Eminim bensiz harika bir hayat süreceksin."

Anıl, Özgür'ün neyi kastettiğini anladığı an panikledi. Onun kolunu tutup tüm gücüyle sıkarak, "Yine mi gideceksin?" diye sordu.

Özgür, Anıl'ı ikna edebilmek için az önceki kırılgan tavrını hızla silip kendinden emin bir ses tonuyla, "Gitmem lazım," diye cevap verdi. Gözlerinin onu ele vermemesini umarak Anıl'ın gözlerinin içine baktı. "Ve bu da benim ikna edilmezim. Beni bu konuda ikna edemezsin Anıl."

Anıl, hâlâ Özgür'ün kolunu tuttuğu parmaklarını sıktı. "Orada yanılıyorsun işte. Gerekirse seni zincirlerim ama yine de bir daha gitmene izin vermem."

Bu, Özgür'ü güldürdü. "Beni zincirlerle dahi yanında tutamayacağını biliyorsun Anıl," dedi. "Beni tanıyorsun. Eğer gitmem gerektiğine inanıyorsam giderim. Bana kimse engel olamaz."

“O zaman niye geldin?”

“Sana seni geri vermeye.”

“Sende kalsın. Artık kendime ihtiyacım yok.”

“Yapma ne olur... Ben hayatında bu kadar büyük yer kaplamamalıyım. Senin hayatını işgal ediyorum gibi hissettiriyorsun.”

“Ediyorsun zaten. Kendime ait ne bir hissim, ne bir fikrim ne de bir amacım var. Bu hep, seninkiler tarafından işgal edildi.”

“Esaretten kurtarayım seni işte...” Özgür, Anıl'ın hâlâ kendi üzerinde olan parmaklarını tutup usulca sıktı. “Bana izin ver. Kendine izin ver Anıl.”

Anıl elini hızla Özgür'ün kolundan çekti. “Bu artık o kadar kolay değil,” dedi yüzünü tekrar boşluğa çevirip. “Kendime ait dilim yok. Kendime ait bayrağım yok. Kendime ait toprağım yok. İşgali kabul ettim.” Yüzüne her zamankinin aksine biraz buruk biraz da kendinden emin bir ifade yerleştirdi. “Ve işgalcimden memnunum.”

Özgür duyduğu şeylere inanamıyordu. Kafasını iki yana sallayıp hafifçe gülerek, “İnanılmaz şeyler söylüyorsun,” dedi. “Şu an sadece duygu yoğunluğuyla konuşuyorsun. Mantıklı düşündüğünde—”

Anıl, Özgür'ün daha fazla konuşmasını ve ona acıyarak bakmasını istemiyordu. Hızlıca onu durdurdu. “Sikerim mantığı!” diye bağırarak ayağa fırlayarak. Ellerini iki yana açıp, “Sikerim düşmanlarını!” Kelimelere tek tek bastırarak, “Sikerim canavar zırvasını...” dedi. “Bana, her şey için bir açıklaman olmalı ama hisler için açıklamaya ihtiyacın yok diyen sendin!”

Özgür hiçbir şey söyleyemedi. Anıl onu gafil avladığını biliyordu. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirip, “Ne oldu, kendi silahınla mı vurdum seni?” diye sordu. “Biliyor musun, bana karşı kazanamazsın şu an. Çünkü ben senin cümlelerinle konuşuyorum Özgür. Senin en büyük düşmanın, zihnin. Dolarıyla ben, senin en büyük düşmanımın. Yenemeyeceğin azılı düşmanın...” Eliyle göğsüne vurdu. “Benim!”

“Seni yenmek istemiyorum anla şunu... Benim tek derdim senin iyi olman.”

“Tek derdin buysa çözümü kolay... Benden gitme.”

Özgür, üst üste derin nefesler alma ihtiyacı pek az hissederdi. Ama o gün, neredeyse her cümlesinden önce bunu yapması gerekiyordu. Birkaç derin nefesten sonra, orada olduğu her saniye, arkadaşını daha da kötü bir duruma soktuğunu fark etti. Oturduğu yerden usulca ayağa kalkıp Anıl'ın tam önünde durdu. Elini onun omzuna yerleştirip gözlerinin içine baktı. “Aynı dilden konuşmuyoruz bence,” dedi usulca. “Anlaşmamız imkânsız. Bana göre çözüm gitmem. Sana göre çözüm kalmam...” Bir adım geri çekildi. “Sanırım gerçekten gelmem hataydı.” Ardından, gitmek için kapıya doğru yöneldi. Anıl, kapıdan çıktığı an bir daha asla göremeyeceğini bildiği Özgür'ü tutup kendisine çekti ve sımsıkı sarıldı. “İyi ki geldin,” dedi. “Gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum.”

Birkaç saniye ne yapacağını bilemedi Özgür. Aklını dinlemesi gerekiyordu ama dinlemedi. Kollarını arkadaşına dolayıp sımsıkı sarıldı. “Beni affetme Anıl. Sakın...” dedi.

“Geç kaldın. Yalan söyleyen tek kişi sen değilsin.” Gülümseyip daha da sıkı sarıldı Özgür'e. “Daha ilk övründe affetmiştim bile.”

Birlikte geçirdikleri birkaç saatin ardından ikisi de kendisini rahatlamış hissediyordu. Dağınık oturma odasının ortasında, Anıl'ın yerdeki içki şişelerinde kalan son birkaç damlayı içiyorlardı. Tıpkı eskiden yaptıkları gibi... Özgür kendini uzun zaman sonra ilk kez biraz olsun iyi hissediyordu. Anıl'ı özlediğinin farkındaydı ama o denli özlediğini hiç tahmin etmezdi. Onu bir daha ne zaman göreceğini bilmediğinden, Anıl ona ne zaman bakmasa gizli gizli arkadaşının yüzüne bakıyordu. Zihnindeki karanlık giderek büyürken, onun yüzünü bir daha ullaşmış görmek istemiyor, her detayı zihnine kazımak istiyordu.

Özgür'ün küçük kaçamak bakışlarından birini yakalayan Anıl, hiçbir şey söylemeden gülümsedi. En az kendisi kadar,

Özgür'ün de onu özlediğini hissetmek içindeki bütün öfkeyi siliyordu. Uzun bir kâbustan uyanmış gibiydi. Aklına birden Yosun geldi. Özgür'ü rahatsız etmeyeceğini umarak, "Yosun'u görmeye gittin mi hiç?" diye sordu.

Özgür, Yosun'un ismini duyduğu an kendini tekrar kötü hissetti. "Gitmedim," dedi. Konunun kapanmasını ister gibi, yerdeki şişeleri sallayarak içi dolu bir şişe bulmaya çalıştı. Ama yoktu. Bulmayı umduğu her şey gibi, hiçbir şey yoktu. Pes edip boş bir şişeyle oynamaya başladı.

Anıl devam etmemesi gerektiğini biliyordu ama dayanamadı. "O da çok kötü," dedi. "Geçen gün bana geldi..."

Özgür başını usulca geriye atıp ensesini kanepenin ucuna dayadı. "Biliyorum," dedi gözlerini kapatarak. "Yolladığı sesli mesajları dinledim."

"Onun da bilmesi gerek. Senin öldüğünü düşünüp delirmesini istemiyorum."

"Bundan sonra ona iyi bakman gerek o zaman. Yaşadığımı bilmemeli."

"Bu çok büyük haksızlık..."

Özgür gözlerini açıp yeni bir sigara yakarken, "Pınar'ın başına gelenlerin, onun da başına gelmesini istemiyorum," dedi. "Tüm riskler, sadece benim olmalı."

"Gitmenin asıl sebebi bu, değil mi? Kötü birine dönüşmemiz değil, kötü birileri tarafından canımızın yakılma ihtimali..."

"O da var tabii."

"Anladım."

"Ben buraya hiç gelmedim."

"Nasıl yoksayacaksam artık..."

"Beni hiç görmedin."

"Görmedim."

"Sakın bir daha Yosun'u üzme. Ona iyi davran. Sık sık ara, sor... İyi olduğundan emin ol."

"Söz. Daha önce yaptığım gibi," dedi eskiyi anımsayıp. Özgür ne zaman gidecek gibi olsa, Anıl'a söyler ve ondan Yosun'a göz kulak olmasını isterdi. "Keşke yine en başından böyle

yapsaydın,” dedi, Özgür’e dönüp eskiyi andığı her an olduğu gibi belli belirsiz gülümsedi. “Yine giderken onu bana emanet etseydin. Ben senin geri döneceğini bilseydim...” Ancak Özgür, gülümsedi. Bu, düşünmek istemediği gerçeği, aklından diline düşürdü. “Geri dönemeyeceğinden korkuyorsun, değil mi?” diye sordu korkarak.

“Bu defa çok büyük işlere kalkıştım. Ne olacağını bilmiyorum. Sağ kalsam bile, onca şeyden sonra kendime dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum. Aynı kalıp kalamayacağımı bilmiyorum. Hiçbir şeyi bilmiyorum. Böylesi daha doğrudu başta. Ama...”

“Ama özledin mi?”

Özgür güldü. “O da var tabii.”

Anıl her şeye rağmen Özgür’e karşı tek bir kelime dahi etmek istemiyordu. Onları üzen, korkutan, acı veren tüm konuşmaları sonlandırmak için, “Biliyor musun Özgür?” dedi gülerek. “Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen sana âşık mıyım diye düşünüyorum.”

Bu, Özgür’ü de güldürdü. Yarı umursamaz yarı alaycı bir tavırla, “Senin tipin değilim bence,” dedi. Bu iki cümlelik, eski günlerdeki gibi onları gülümseten muhabbet Anıl’a yetmemiş, bugünkü korkularına geri dönmüştü. Özgür’ün gözlerine bakıp, “Gelmeye gücün yettiği ilk an, yine gel. Söz ver bana,” dedi.

“Söz verirsem yapacağımı biliyorsun. O yüzden bana söz verdirme.”

“Asıl o yüzden söz vermeni istiyorum.”

“Eğer gücüm yeterse... Eğer bana bir şey olmazsa...” derken, Anıl onu durdurdu. Kafasını usulca eğip, “Öyle söyleme,” dedi.

“Söz vereceksem söylemem lazım.” Elini, Anıl’ın elinin üstüne yerleştirdi. “Eğer aklım, bedenim, ruhum tek parça kalmayı başırırsa... Söz, tekrar geleceğim.”

“Ne olursa olsun, şu hayatta inandığım tek şey olarak kalacaksın Özgür. Bunu unutma. Tüm dünya karşında dursa, ben yanında duracağım.”

O an Özgür'ün gözleri ilk kez doldu. Onu bir tek Yosun'un affedeceğini düşünürdü. Ama atladığı şey, dünyaya geldiği ilk yıl tanıştığı ve onu hiçbir zaman yalnız bırakmayan Anıl'dı. Kendisine kızdı. "Teşekkür ederim. Bir daha dünyaya gelsem, yine seninle büyümek isterdim."

"Yeniden dünyaya gelelim o zaman." Anıl bu dileğini buruk bir gülümsemeyle bir umuda çevirdi. "Belki bu defa normal hayatlarımız olur..."

Basit, sıradan kelimelerden ve masum bir dilekten ibaret olan bu cümle, Özgür'ün canını öyle çok acıttı ki gözleri daha cümlenin ortasında doldu. Özgür, Anıl ağladığını görmesin diye alnını onun omzuna bastırdı. Yaslandığı omuz canını acıtıyor ama bu acı göğsündekiyle asla yarışmıyordu. Kaç dakika öyle kaldı, sayamadı. İçinden geçirdiği tek cümle şuydu: *Tekrar dünyaya gelelim. Lütfen... Bir şansımız daha olsun ve bu defa mutlu olalım.* Ama içindeki inançsızlık, ona acımasızca bunun asla gerçek olamayacağını söylüyordu. Başka bir hayatları olamayacaktı. Ve yitip giden bir ömür, bir daha onlara gelmeyecekti. Diğer insanların günlük kaygılarını asla tadamayacaklardı. Küçük kavgalar edemeyeceklerdi. Daha önce hiç konsere gitmemişlerdi birlikte, muhtemelen gidemeyeceklerdi. Hiçbir zaman, yedikleri yemeklerden diğerlerinin aldığı tadı alamayacak, görmek istedikleri yerler akıllarında yer etmeyecekti. Özgür, en çok arkadaşı için ağladı. Onun hayatını kurtarmak için çok uğraşmıştı hâlbuki. Anıl, Özgür'ün kurtaramadığı üçüncü dünyaydı. Ve Özgür yine, yok olmayı diledi. İçinden olamadıkları geçerken, istediği tek şey omzunda ağladığı arkadaşıyla birlikte buharlaşıp havaya karışmak ve hiç yaşamamış olmaktı.

Özgür, gece vakti Anıl'ın evinden ayrıldı. Tahmininden daha ağır gelen bu ziyaretin onda açtığı boşluğu sindirmeye çalışmak için evden çıktıktan sonra, sokağın başında yarım saate yakın öylece bekledi. Duygusal boşluğundan yararlanmaya çalışan ona ait eski hislerini peşine düşmek ve sonradan pişman olacağı bir hata yapmak istemiyordu. Düşünmemeye çalışarak

beynini tüm hislerinden, vicdanından ve geçmişinden temizlemeye çalışıyordu.

Bunu kolay beceremeyeceğini, Yosun'un evine doğru yürümeye başladığı an anladı. Onu görmemeye, yanına yaklaşmama yemin etmişti ama yine de onu uzaktan da olsa görme ihtimali içini kemiriyordu.

Hâlâ o evde oturup oturmadığını bile bilmeden, onunla tanıştığı o apartmanın önüne gitti. Işığı kapalıydı. Perdeleri sonuna kadar örtülmüştü. İçeride olma ihtimali, hal böyle olunca daha yüksekti, bunu biliyordu. Yine birden kapısını çalıp sanki onu hiç tanımayan bir yabancıymış gibi içeri dalmamak için kendiyi savaştırması gerekiyordu.

Ama çok iyi biliyordu ki, ilk seferinde bile onu tanımadığı doğru değildi. O eve girmeden evvel, o evde kimin yaşadığını biliyordu. Bile bile girdiği bir hayatı yıkıp onarması için uzak durduktan sonra tekrar aynı hataya düşmemeliydi.

Işıkları kapalı olan eve son bir kez bakıp Yosun'a yakalanmamak için hızla oradan ayrıldı.

İssiz sokaklarda, yavaş adımlarla yürümeye başladı. Yosun'un evine yakın bir yerlerde olduğundan, hızlı yürümek istemiyordu. *Yavaş yürüyen birini görürse, ben olduğumu düşünmez*, diye geçirdi içinden. *Yakalanmamak için yavaş yürü...*

Yosun'la el ele tutuşup koştuğu sokaklardı bunlar. İlk kez ellerinin birbirine değdiği, onu ölmekten son anda kurtardığı ve başlarda pek de umursamadığı Yosun'u ile koştuğu dar sokaklar... Attığı her adımda binlerce kelime duyuyordu. Geçmişten gelen binlerce ayak sesi yankılanıyordu sokakta.

Adımladığı sokaklardan biri bitmişti ki köşede Yosun'u gördü. Bir duvarın üstüne oturmuş, gözlerini kapamış, öylece duruyordu. Özgür olduğu yerde donup kaldı. Kendisini görmesi için, duvarın köşesine sırtını yapııştırıp derin bir nefes aldı. Ona kendini göstermek istemiyordu. Arkasına bile bakmadan kaçmak istiyordu. Ama diğer taraftan, Yosun'un onu görmesini ve Özgür hiçbir şey yapmadan onun tekrar peşine takılmasını

istiyordu. Kendini suçlayacağı hiçbir şey olmadan, kendine kı-zamadan Yosun'un onu bulmasını... ve bırakmamasını.

Ne yapacağını, neyden pişman olacağını bilemeden kendini yaslandığı duvardan çekti. "Yavaş yürü..." dedi kendi ken-dine. "Yürü ve arkana bakma..." Adımını Yosun'un olduğu sokağa doğru attı. Aralarında epeyce bir uzaklık vardı. Sakince yürümeye başladı. Bacakları titriyordu yürürken. Adımları hız-lanmak ve Yosun'a gitmek istiyordu ama o Yosun'dan uzakta fakat onun kendisini görebileceği şekilde öylece yürüyordu.

Göz ucuyla kontrol ettiği Yosun'la göz göze geldiği an pes edecek gibi oldu. Ama yerinden kıpırdamayan, tepki bile ver-meyen Yosun'un neden öyle yaptığını anlamadığı için sadece yavaşça yürüyebildi. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... Ama Yosun peşinden gelmedi. Diğer sokağın başına geldiğinde usulca yere çöktü. Dizleri tutmuyordu.

"İyi ki gelmedin," dedi Özgür kendi kendine. "İyi ki peşim-den gelmedin..." Elini dibine çöktüğü duvara vurup, "Bencil orospu çocuğu!" dedi kendisine söverek. "Az kalsın her şeyi mahvedecektin."

Yosun'un peşinden gelmeyişinin bıraktığı hafif buruk hisse rağmen, onu yapmak üzere olduğu bir hatadan döndürdüğü için rahatlamıştı.

Ama farkında olduğu diğer şeyse, bir yıl sonra gördüğü o yüzün onda bıraktığı etkiydi. Bir zehir gibi vücuduna girmişti ve bir süre de bedenini, zihnini ve kalbini esir edecekti.

Aklında Yosun, bedeninde Yosun'un bıraktığı karıncalı hayali hisle kendi el yapımı cehennem evine doğru giderken, kafasının içinde tilkilerinin sesleri kendi kişisel aşk acısıyla bir-leşiyordu usulca. Pınar'ın intikamını almak isterken, Yosun'un açılarını hiçe sayıp saymadığını düşünüyordu. Onun hayatına girmiş ve onu üzmüş herkesin de cezalandırılması gerekiyor muydu, bunu tartıyordu. Artık bütün durdurulamaz kana su-samışlığıyla aklındaki tartı sadece bu yönde çalışıyordu. Karı-sını aldatıp eve çiçekle gelen bir adam gibi... Çocuğunu ihmal edip eline para tutuşturan bir ebeveyn gibi... Kendini suçlu

hissettiği için, ilk düşündüğü şey buydu: Yosun'un kimden intikam almak isteyeceği... Sanki onu üzen ve cezalandırılması gerekenleri de o eve toplasa vicdanı rahat edecekmiş gibiydi. Bunun bir illüzyondan ibaret olduğunu bilse de, içindeki acıyla baş etme yöntemi yalnızca bu düşüncelerdi.

Eve gidip çalışma odasına oturduğu an her zaman ilk olarak yaptığı şeyi yapmadı. Monitörlere bakmadı bile. O an odaklandığı tek şey Yosun'du. Masada duran kara kaplı defterlerden boş olanı önüne çekti. Kontrolden çıkmışçasına, eline aldığı kalemle titreyen elini kontrol etmeye çalışarak deftere bir sürü isim yazdı. Yosun'u bilerek üzen, o evde tuttuğu adamlar gibi korkunç olan ve durdurulması gerektiğine kendisini inandıracığı bir isim aradı. O an beyni, bir krizin eşiğindeydi. Yazdığı uzun isim listesinde, Levent ve Hale'nin isimlerinin üstünde durdu. Her ne kadar Levent'ten nefret etse de onun suçu yalnızca bencillik ve aptallıktı. Yosun'u sevse de kendisini düşünüp onun yanından ayrılması ve onu Hale gibi bir canavara emanet etmesiydi... Bu, Özgür'ün adalet sisteminde kabul görecektik kadar güçlü bir suç değildi. O yüzden, Levent'in üstünü çizdi.

Ardından Hale'nin ismine odaklandı. Yosun'un karnındaki bebeğini acımasızca ondan alan bir kadının ne kadar canavar olduğunu tartmaya başladı... Doğru bir yere odaklanmış gibi, elindeki kalem tüm gücüyle Hale'nin isminin üstüne batırma-ya başladı. Kadının sosyopat olduğuna emindi. Sosyopat ve katildi. Aşkını bahane edip minik bir canı öldürmeyi ve genç bir kadına hayatının en büyük travmasını yaşatmayı umursamayacak kadar kötüydü. Aklına Yosun'un anlattıkları geldi. Bedeninin uyuşturulduğunu ama bilincinin açık olduğunu anlattığı aklına geldi. Gözleri ve bilinci açıkken birine böyle bir şey yapabilmek... Başka birine âşık olduğunda, tekrar böyle vahşileşmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Pişmanlıktan eser olmayan yüzünü, Levent'le düğünlerinde görmüştü Özgür. O kötü yüz aklına geldiği an, kendinden emin bir şekilde Hale'nin ismini çerçeve içine aldı.

"İlk sen öldürdün," dedi kâğıttaki isme. "İlk sen..."

Ardından tüm gücüyle defteri hızla kapattı. Kafasını kaldırıp üç parçaya ayrılmış ekrana baktı. Üç kişi vardı ekranda. Pınar'ın hayatını karartan ve acılar içinde ölmesi gereken üç kişi... Elinin altındaki defteri sıktı. O ekranda, Yosun'dan da bir iz olmalıydı. Ve bu kişi, Hale olacaktı.

12 Ocak 2018

♪ Son Lux - Alternate World ♪

t.me/kitabchi

Yurtdışı tatili sonrası, aldığı bir mesaj üzerine acilen ülkeye dönen Hale elindeki pahalı valizini sürüyerek otoparkta aracını arıyordu. Nereye park ettiğini hep unutturdu ama birkaç dakikalık arayışın ardından büyük cipini sonunda görebildi.

Elindeki valizi bagaja atarken yol boyu şişen ayaklarının dinlenmesi umuduyla sinirle yüksek topuklu ayakkabılarını da ayağından çıkarıp bagaja fırlattı ve bagajda duran terlikleri ayağına geçirdi.

Şoför koltuğuna oturduğunda, uçak modundaki telefonunu açmaya yeltendi. Ancak eli daha telefonuna gidmeden boyunda bir acı hissetti. Acıdan büyüyen gözbebekleriyle aracın dikiz aynasına baktığında arka koltuktaki gözleri gördü. Ağzını açıp tüm gücüyle bağırmak istedi ama sesini çıkaramadı. Vücudu kaskatı kesilmişti, hareket dahi edemiyordu. Arka koltuktaki Özgür, kafasındaki şapkayı hafifçe aşağı indirip etrafı birilerinin olup olmadığına baktı. Etrafın sakin olduğuna emin olup arka koltuktan bedeninin yarısını ön koltuğa uzattı. Hale'nin kıpırdıyamayan bedenini, boş bir çuvalmış gibi yarım yamalak yolcu koltuğuna attı. Kadının bacakları hâlâ şoför koltuğundaydı. Hale'yi çektiği yolcu koltuğunu yatar pozisyona ayarlayıp kadının bedenini iyice geriye çekti.

Hale yalvaran gözlerle kendisine bir şey yapmaması için Özgür'e bakarken, bunun yalnızca bir soygun olduğunu düşünüyordu. Ta ki Özgür, şoför koltuğuna oturana dek...

Özgür şoför koltuğuna yerleşirken önce kadının pozisyonunu düzeltmek için koltuğu tekrar oturma pozisyonuna getirdi. Ardından kadının emniyet kemerini bağladı. Gözleri kıpkırmızı olan hareketsiz kadına bakıp kendi emniyet kemerini bağlarken rahat bir tavırla, "Ne o, konuşamamak hoşuna gitmedi mi?" diye sordu. Kadın'ın ona yalvararak bakan gözlerine yaklaşıp, "Ne?" diye sordu. Sanki kadının çıkmayan sesini duyuyormuş gibi alaycı bir tavırla onu seslendirdi. "Sen kimsin mi?" Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi. Ve kadının hayali sorusunu cevapladı. "Ben senin olmayan vicdanınım Hale."

Araba harekete geçip otoparktan çıkarken Hale'nin aklıyla alay eder gibi ona bir şeyler anlatmaya devam etti. "Şu an öldün ve cehenneme geldin. Yedi kat derine indiriyorum seni şu an. O yüzden hareket edemiyor ve konuşamıyorsun." Kadının yüzü hareket edebilse, ukala bir tavırla büzüşürdü, buna emindi Özgür. Kendi kendine gülüp oyunu bıraktı. "Bunları yemeyecek kadar akıllısın, değil mi?" diye sordu. Normalde avlarıyla konuşmaz, hangi suçları yüzünden onları alıkoyduğunu açıklamazdı. Ama son günlerde kontrolden çıkan zihni, yine Özgür'e oyun oynar gibi gerçekleri haykırmak ve yanında bir saat boyunca öylece duracak olan kadına yol boyu hesap sormak istiyordu.

"Hatırlıyor musun?" dedi kırmızı ışıktaki durduklarında. "Senin zavallı aşkına karşılık vermek yerine, senden daha genç, daha güzel ve daha iyi bir kadını seçen bir adam vardı. Sonra bu adam, senin manipölasyonların yüzünden bir süreliğine o harika kadını yalnız bırakıp uzaklara gitmişti. Sen de bunu fırsata çevirip, o kadını şu an sana verdiğim ilaçla etkisiz hale getirip doğmamış bebeğini onun gözleri hâlâ açıkken ondan çalmıştın." Işık kırmızıdan yeşile döndüğünde kadına bakmadan gaza bastı. Direksiyondaki parmaklarını tüm gücüyle sıkıp kendi kendine, "Ben de sana aynısını yapacağım," dedi. "Bebeğin yok, biliyorum. Ama ben senden, aklını çalacağım..."

Bu konuşmanın Hale'yi korkutacağını biliyordu. Korksun da istiyordu ama korkması gerektiği gibi... O yüzden, kafasını usulca ona çevirip, "Korkma..." dedi. "Fiziksel olarak asla acımayacak canın." Gözlerini tekrar önündeki yola çevirip, "Ama ruhun..." dedi usulca. "O tam oluşmamış ilkel ruhun... deli gibi acı çekecek."

Cehennem evine geldiklerinde, son dakika olarak plana dâhil ettiği Hale'ye oda hazırlamakta zorlandığı için küçük bir odaya götürdü onu. Diğerleri gibi çok fazla suçun değil, Yosun'a çektiirdiği acının bedelini ödesin istiyordu Özgür. O yüzden çok fazla oyun oynamamak üzere kurduğu basit odaya, yalnızca bir sedye koymuştu. Kadını oraya bağlayacak ve sürekli odada yankılanan bebek ağlama seslerini dinletecekti.

Hale'yi sedyeye bıraktığında odada bebek ağlama sesleri yükseldi. Kulak tırmalayan bu ses, birkaç dakikada bile insanı yıpratıcak türdendi. Kadının dehşete düşmüş ve hâlâ kıpırdamayan yüzüne baktı Özgür. "Burası senin cehennemim," dedi. "Bu ağlayan bebek sesleri, Yosun'un cennette annesini özleyen bebeğinin sesi. Bu sedye, Yosun'u yatırıp ona işkence ettiğin sedye. Bu beden... Bu konuşamayan ve hareket edemeyen beden, Yosun'un bedeni." Kapiya doğru ilerleyip yarım yamalak bir açıyla Hale'ye baktı. "Sen sadece izleyicisin Hale, iyi seyirler."

Kapiyı kilitleyip kendini doğrudan dışarı attı. Hayatının en büyük hatasıyla en büyük rahatlaması birbirine karışıp büyük bir çıkmaz doğurmuştu Özgür'e. Bir yandan Hale'nin bunu hak ettiğine emindi ama diğer yandan o evde diğer insanlar kadar kötü olup olmadığını üç haftadır her gün olduğu gibi tartmaya da devam ediyordu. Hale, ona doğrudan bir şey yapmamıştı. Ama tıpkı Pınar'a olduğu gibi, çok sevdiği Yosun'a gözleri açıkken cehennem azabı gibi bir şey yaşatmıştı. Verdiği birkaç saatlik acı, ömür boyu sürecek bir eksiklik olarak geri döndürülemez bir anı olarak Yosun'un zihnine bir sancı olarak yapışmıştı. Ama...

Zihnindeki "ama" şuydu: Yosun'a sorduğunda kimsenin ceza çekmesini istemediğini söylemişti. Özgür'ün eline, kendi problemleri yüzünden yeni bir kir daha bulansın istemiyordu. Ve her ne kadar uyum sağlamaya çalışsa da Özgür'ün bu yönünden korkuyordu.

Özgür temiz hava almaya çalışırken kirli hava soluyordu. Tıpkı Yosun'u gördükten sonra içinde yeni bir savaşın başlaması ve bu savaşı bitirmek için kendi savunma yöntemini devreye sokmayı gibiydi bu durum. İsteddiği tek şey kendine ve Yosun'a yardım etmekken ikisini de beceremiyordu. Kendini durdurmayı beceremediği gibi...

Sırtüstü toprağa uzandı. Sanki uzun bir transtan çıkmış ve kendi zihnine yeni ulaşmış gibi, "Benim durdurulmam la-

zım...” dedi. “Birinin beni durdurması lazım.” Başını ellerinin arasına aldı. Sanki kafasındaki tilkileri boğmaya çalışır gibiydi. “Susmanız lazım!” dedi dişlerini sıkarak. “Birinin sizi susturması lazım!”

Kendi kontrolünü eline alması bir nevi kontrolünü kaybetmesiydi de... Elleri titriyordu. Arkasında bıraktığı cehennem evine, başka birini daha getirmekten korkuyordu. Elinde olmadan, başkalarının da sonu olmaktan korkuyordu. Kafasının içindeki seslerin onu hep haklı çıkarıp kendisini ikna etmesinden korkuyordu. Sanki içerideki herkes, kendi vicdanıydı. Pınar yüzünden çektiği vicdan azabı... Yosun için çektiği vicdan azabı... *Sıradaki ne? diye sordu kendine. Sırada, hangi vicdani sorunun var?*

Doğru cevabı biliyordu. Cevap, kendine çektiği idi. Ve bunun için o eve kapatması gereken kişiye kendisinden başkası değildi.

20 Ocak 2018

♪ Low - Lullaby ♪

t.me/kitabchi

Selim'den gelen ve acil olduğu belli olan arama, Özgür için birkaç günlük kişisel işkencesine küçük bir virgül koymak gibiydi. Onun yanına giderken, her geçen gün bitkin düşün ve yorulan beyniyle bedenini bir kenara koymuş, kendine güzel bir yeni kılıf hazırlamıştı. Bu konuda öyle iyiydi ki Selim onu görünce, "İyi gördüm seni," bile demişti. Ama iyi değildi. Hiç değildi. Tek isteği, Selim'in cebinden bir silah çıkarıp ona doğrultması ve tilkilerin cirit attığı hasta beynini patlatmasıydı.

Selim'in kapısının önündeki birkaç dakikalık sahte muhabbetin ardından, Özgür evin içine girip dolapta ne kadar içki şişesi varsa kucaklayıp dışarı götürdü. Halihazırda kaybettiği kontrolü, sarhoş olursa daha da kaybolmayacaktı. Birkaç küçük muhabbet ve birkaç yudum içkiden sonra Özgür dayanamayıp, "Mesele ne?" diye sordu.

Selim içkisinden bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını sildi. Lafı ağzında geveler gibi, "Yosun'un doktoru geldi," dedi.

Özgür kaşlarını çatıp panikle, "Yosun'a bir şey mi olmuş?" diye sordu.

Kafasını iki yana salladı Selim. "Yok yok, korkma," dedi. "Adam senin ölmediğini ve bir şeyler çevirdiğini düşündüğü için beni kibarca sorguya çekti aslında." Yosun'a bir şey olmasının rahatlığı ve Bay K'nin kendi şahsi alanlarına girip oyun oynamaya kalkması Özgür'ü güldürdü. Hiçbir şey söylemeden, yalnızca güldü. Selim olayın ciddiyetini kavraması açısından, "Beni araştırmış," diye ekledi. "Eskiden polis olduğumu ve karımın ölümünden Kemal'i suçladığımı biliyor. Dolayısıyla 'para için lunaparka sizi alan görevli' yalanımızı yemiyor."

Özgür'ün en son önemsedici ve korktuğu kişi Bay K'ydı. Umursamaz bir tavırla, "Beni bulamaz, merak etme," diye geçiştirmek istedi.

Ancak Selim buna izin vermeyerek, "Kaçırdığın kişileri de biliyor," dedi. "Kemal'in, Pınar'ın babasının birkaç ay arayla ortadan kaybolmasından şüphelenmiş."

Özgür, Bay K'yi hafife aldığının farkındaydı ama problemlerine bir de onu eklemek istemediğinden zihninde bu konuya yer

açmıyor, ısrarla yoksayıyordu. Selim, Özgür'ün bu tavrından yorulup en ikna edici ses tonuyla, "Adam basit bir doktor değil gibi Özgür," dedi. "O adamda bir şeyler var. Eli kolu her yere uzanıyor." Özgür yine cevap vermeden yalnızca elindeki şişeden içki içmeye devam etti. Selim sandalyesini hafifçe Özgür'e yaklaştırıp, "Ölmediğini anlaması değil de yaptıklarını tahmin etmesi seni endişelendiriyor mu?" diye sordu.

Özgür derin bir nefes alıp pes etti. "Beni endişelendiren tek şey, Yosun," dedi. "Bunları o adamdan değil, benden duymasını isterdim."

"Ne demek şimdi bu?"

"Uzun zamandır düşündüğüm bir şeydi aslında. Yosun'un karşısına çıkıp her şeyi anlatmak istiyorum."

Birkaç ay önceki Özgür'den o kadar farklı konuşuyordu ki Selim endişelendi. Merakla, "Neden?" diye sordu. Sorusu daha çok, *nasıl olabilir bu değişim* gibiydi.

Gözlerini uzaklara dikti Özgür. "Birkaç hafta önce onu gördüm," diye başladı anlatmaya. "O günden beri aklımda bir tek bu var. Engel olamıyorum böyle düşünmeye." Dizlerini titretiyor, elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. "Onu gördüğümden beri daha da saldırganlaştım. Sanki beynimdeki-ler..." Parmaklarını alnına dokundurdu. "Onu görünce, onun sonumuz olacağını düşündüğü için daha da vahşileşti." Normal taklidinden sıkılan gözlerinde panik vardı artık. Yüzünü Selim'e çevirdi ve anlattıklarını anladığını umarak, "Ölmeden önce son çırpınışlar..." dedi. "Bilirsin."

Selim birkaç dakika önce *iyi gördüm seni* dediği için kendini aptal gibi hissetti. Çünkü tam da ilk başlarda şüphelendiği gibi, Özgür'ün yutmaya çalıştığı pislik midesini bulandırmıştı ve kusmak üzereydi. Kendinden yaşça küçük arkadaşına o kadar üzüldü ki o an, ne söyleyeceğini bilemedi. Kendi öfkesini, kendi nefretini dahi yuttu. Elini Özgür'ün dizlerine yerleştirdi. "Senin adına istediğim tek şey, daha fazla kendini mahvetmeden bu işe bir son vermek," dedi. "Yeterince acı çektiirdin heriflere. Bırak, gerisini Allah'larından bulsunlar."

Özgür sinirle ayağa kalktı. "Benden bulmalılar!" dedi. Elindeki şeyi yere fırlatıp, "Bulmalıydılar!" diye bağırды. Birkaç saniye içinde tekrar sakinleşti. Selim'in gözlerinin içine bakıp, "Bilmiyorum Selim..." dedi usulca. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Selim yerinden kalkıp Özgür'ü kucakladı. Onun yere düşmesinden korktuğu için, kolundan hafifçe çekerek tekrar sandalyesine oturttu. Kendi sandalyesini Özgür'ün tam karşısına sürükledi. Onun aynası olup ona en iyi gelecek şeyleri söyleyebilmeyi umdu bunu yaparken. Birkaç dakika öylece bekledi. Özgür'ün yüz kaslarından, gerçekten sakin olduğu anı kollayıp konuşmak istiyordu ama sanki o dehşete düşmüş ifade yapmıştı Özgür'ün yüzüne.

Daha fazla dayanamayıp, "Kız zaten bir şekilde öğrenmiş yaptıklarını," diye girdi konuya. "Doktoru ona da anlatmış adamların kaybolduğunu... Artık saklaman için hiçbir sebep yok. Çık karşısına, her şeyi anlat. Belki de gerçekten seni kurtaracak kadar güçlüdür."

Özgür gülümseyip, "Beni öldürecek kadar güçlü olsa yeter," dedi.

"Söyleme öyle işte!"

"Ölmeyi hayatım boyunca hiç istememiştim. Şu son birkaç aya kadar..." Başını ellerinin arasına aldı. Sık sık yaptığı gibi... Dudaklarını ısırды usulca. Söylediği şey, ne kadar kötüye gittiğinin kanıtıydı ama dudaklarından dökülen cümleleri tutamıyordu. "Ama şu an tek istediğim ölmek..." dedi tekrar tekrar.

Özgür'ün söyledikleri karşısında hem şaşırmış hem üzül-müştü Selim. Büyük bir endişeyle, "Kendini öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Özgür bu soru üstüne hızla kafasını kaldırdı. "Hayır," dedi net bir şekilde. "Sana söylemişim. Kendimce sağlam bir adalet anlayışım vardır." Dudakları acıyla yukarı kıvrıldı. Acıdığı kişi, kendisiydi. "Ben kendimi öldürmeyi hak etmiyorum," dedi gülümseyerek. "Beni bir tek acı çektirdiğim birinin öldürmesine ses çıkarmam. Tıpkı Numan'ın yeğeninin beni vurmasına engel olmadığım gibi..."

“Yosun mu o kişi?”

“Bilmiyorum. Ama beni öldürse, mutlu öldürdüm.”

Selim'in yanından ayrıldığında oldukça sarhoştur Özgür. Yosun'un yanına gidip karar verdiği gibi ona her şeyi anlatmak istiyordu. Ama diğer yandan, zihnindeki kontrol mekanizması bunu aklı yerindeyken yapması gerektiği için ona engel olur gibi Yosun'un adresini dahi hatırlamıyordu. O da hatırlayabildiği yere, Anıl'ın evine gitti.

Ayakta durmakta güçlük çektiğinden, anahtarla uğraşmadan direkt kapıyı yumruklamaya başladı. Anıl kapıyı açtığı an, karşısında Özgür'ü gördüğü için hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Gülümseyerek, “Özgür...” diyebilirdi sadece. Ardından Özgür'ün kırmızı gözlerini ve solmuş yüzünü fark etti. Endişeyle, “İyi misin sen?” diye sordu. Özgür cevap vermese de cevap belliydi. Panikle kapının kenarına yaslanan ve ayakta duramayan Özgür'ün koluna girip onu içeri çekti. Odaya götüremeden kapının önüne yığılıp kaldı ikisi de.

“Özgür, ne oldu sana?” Özgür'ün yüzünü tutup kendisine çevirdi. “Kötü bir şey olmadı, değil mi?”

Sanki kötü olan buymuş gibi, “Yosun'la görüşmeye karar verdim,” dedi Özgür. “Yosun'un evi neredeydi?” diye sordu.

Neye şaşıracağını bilemeyen Anıl, birkaç saniye Özgür'ün yüzüne baktı. Ciddi gibiydi ama burnuna dolan alkol kokusu onu ciddiye almaması gerektiğinin de göstergesiydi. “Nereden çıktı bu?” diye sordu.

Özgür hiç düşünmeden, “Ona ihtiyacım var,” diye yanıtladı. Kafasını usulca arkasındaki kapıya yaslayıp, “Ona ihtiyacım var Anıl,” diye sayıklamaya başladı.

“Ne ihtiyacı?” diye sorarken bunun normal olmadığının farkında olan Anıl'ın endişesi iyice arttı. Kendinden geçmiş gibi görünen Özgür'ü usulca tuttu. “Korkutma beni...”

Özgür kendini kaybetmediğini gösterebilmek için güçlkle olduğu yerde doğruldu. "Bir karar verdim," dedi. "Ona her şeyi anlatacağım. Benim neye dönüştüğümü ona göstereceğim."

"Özgür... İyi değilsin."

"Hayır Anıl. İyiyim." Kapiya yasladığı başını usulca kaldırıp tekrar kapiya vurdu. "Çok iyiyim," dedi dişlerini sıkarak. "Sadece... İyi olmayı hak etmediğimi biliyorum. O yüzden, birinin artık beni durdurması gerekiyor."

Giderek sinirlenmeye başlayan Anıl, "Nasıl durduracakmış Yosun seni?" diye sordu. "Benim yapamadığımı nasıl yapacak?"

"Senin yapamadığın şey..." Kafasını tekrar kapiya vurdu. "Beni durdurmanın tek yolu..." dedi kendini sıkarak. "Beni, cezalandırdığım o adamlar gibi cezalandırmak!" Anıl, Özgür kafasını kapiya vuramasın diye elini Özgür'ün kafasının arkasına yerleştirdi. Bu, Özgür'ün söylediği şeyin kanıtıymış gibi, "Sen bana acı çektiremezsin," dedi Özgür. "Sen beni öldüremezsin. Sen beni incitemezsin bile!"

"Gel..." Özgür'ü kendine çekip kucağına yatırdı. Özgür'ün eski haline dönen karmaşık saçlarına parmaklarını geçirip onu yatıştırmak için, "Geçecek," dedi. "Söz, hepsi geçecek..."

"Geçmeyecek." Özgür başını Anıl'ın kucağına gömdü. "Geçmemeli..."

"Bana bak..." Özgür'ün yüzünü avuçlayıp kendisine bakmaya zorladı. "Yaptığın plan uğruna iki yıl hayatımızı sıktın. Yine de seni affettim. Sana hak verdim. Seni anladım. Bizi korumaya çalışma bahaneni bile kabul ettim. Ama bu söylediğin..." Parmaklarını istemsizce sıktı. "İki yıldır yapmaya çalıştığın her şeyle ters düşüyor. Farkındasın değil mi?"

Özgür'ün Anıl'ın elleri arasındaki yüzü çaresizliğini kabul eder gibi düştü. "Anıl, gücüm tükenmek üzere," dedi. Küçük bir çocuk gibiydi. "Korkuyorum..."

Anıl parmaklarını gevşetti. Öfkesi tekrar merhamete dönüştü. Özgür'ün saçlarıyla oynamaya devam edip şefkatle, "Neyden korkuyorsun, konuş benimle hadi," dedi.

"Her şeyden." Gözlerini usulca yumdu. "Dönüştüğüm kişiden. Aklımdan. Sınırlarımın kalmayışından. Daha ileri gitmekten. Yalnızlıktan. Kalabalıktan. İnsanlardan." Yumduğu gözlerini açılmasına engel olmak için sıkarak, "Kendimden..." diye ekledi.

"Şu an sadece biraz sarhoşsun, o kadar. Ayıldığında..."

Gözlerini hızla açıp, "Ayıldığımda tekrar kana susamış biri olacağımı!" diye bağırdı Özgür. "Ayılmak istemiyorum. Sadece biri beni yok etsin istiyorum." Anıl'ın elini tutup, "Yosun'u istiyorum," dedi. Sesi iyice kısılmış, söylediklerini âdeta fısıldayarak söylemeye başlamıştı. "Ona dokunmak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum." Derin bir nefes alıp, "Onun benden nefret etmesini istiyorum," dedi.

Kucağında çaresizlik içinde kıvranan ve çektiği acıyı saklamayan Özgür, Anıl'ı öyle derinden etkilemişti ki, "Seni hiç böyle görmemiştim," dedi Anıl kendi kendine konuşur gibi.

"Ben de kendimi hiç böyle görmemiştim," dedi Özgür. "Boğuluyorum. Kendi zihnimin altında eziliyorum. Hep diyorsun ya senin silahın zihnin diye... Benim zihnim hem en güçlü yanımda hem de en büyük güçsüzlüğümümüş Anıl. Hem düşmanlarımı yok ediyorum zihnimle hem de kendimi... Ben onları kendi cehennemlerinde yakmaya çalışırken, kendimi de yaktım." Kafasını, hayal kırıklığına uğramış gibi iki yana salladı usulca. "Meğer kötü birine dönüşmekten ne çok korkuyordum..."

Anıl ne söyleyeceğini bilemedi. Anıl sustukça Özgür kafasındaki çelişkileri kusmaya devam etti. "Anıl, çok saçma... İyi ve kötü diye bir şey yok dedim hep. Hepsi kafamızın içinde dedim. Ama şu an kendi kafamın içinde körünün de kötüsüyüm!"

Anıl, Özgür'ün kafasının içindekiler kendine gelebilsin diye usulca onun şakaklarından öptü. "Sen kötü değilsin," dedi. "En azından benim kafamın içinde..." Kucağında sızmak üzere olan Özgür'ü iyice sarıp, "Sana kendi kafanın içindeki Özgür'ü anlatayım mı?" diye sordu. Gözleri kapanan Özgür sessizdi. "O, çok cesur Özgür," dedi gülümseyerek. "Şu hayatta tanıdığım en cesur adam... Küçük yaşında, kocaman

kötü adamlara meydan okuyacak kadar cesur. O adamların ona yaşattığı berbat şeylerin ardına sığınmak yerine, bunları ders gibi okuyup kendini geliştirecek kadar zeki. Her adımını önceden planlayacak kadar kurnaz ama o adımların başka birinin adımlarına değmemesi için uğraşacak kadar da düşünceli. Aynı bataklığa düştüğü ve ona yük olacak kişileri de yanında yukarı taşıyacak kadar merhametli. O... Ne olursa olsun, kendi doğrularını yaratan ve tüm dünyanın ikiyezliçlüğüne inat kendi yanlışlarının da arkasında duran biri." Kollarını sıkıp Özgür'ün hareketsiz bedenini göğsünün üstünde sınıksız sarmaladı. Onu duyduğunu biliyordu. Bu yüzden, "Şimdi bana masal anlatma Özgür," dedi sertçe. "Kafadaki gibi değilsin asla ve hiçbir zaman olmayacaksın. Yaptığın şeyler... Canını yaktığın insanlar... Hepsi, bizi o bataklığa atan, üstümüze katran boşaltan orospu çocukları... Onlar ne sana, ne bana ne de Pınar'a acıdı. Ne de diğerlerine acıyacak..." Özgür'ün saçlarından öptü. "Sen, bizim gibilerin kahramanısın. Sen, kendi insanlığını diğer insanlar için harcamayı göze alacak kadar insansın. Canavar olan, onlar... Senin onlardan intikam almak için onların oyun arkadaşına dönüşmen gerekti sadece. O kadar..."

Anıl sessizce kucağında yatan Özgür'e baktı. Çoktan sızmıştı bile. "İyi geceler Özgür," dedi kollarının arasındaki Özgür'e. "Lütfen kâbus görme," dedi usulca gülümseyip. "Uyanırken gördüklerinden sonra... Bari şimdi rahat uyu. Olur mu?"

O gece Anıl, Özgür'ü bir saniye bile bırakmadı. Kolları uyuşana, bedeni ağrıdan kıvranana dek Özgür'ü tutmaya devam etti. Uyurken bari rahat olsun diye, uyanmasın diye sabaha kadar kapının önünde öylece bekledi.

Sabah, uykusuzluktan ve yorgunluktan beyninin algıları iyice kapanmıştı ki gelen bir mesaj onu kendine getirdi. Yosun'dandı ve birkaç dakika içinde onda olacağını ve ona haberleri olduğunu yazmıştı. Özgür'ün onu görmesini ve saçma bir şey yapması

nı engelleyebilmek için panikle Özgür'ü yatak odasına götürüp üstüne kapıyı kilitledi. Uyanmamasını dileyip kapıyı Yosun zile basmadan açabilmek için kapının önünde beklemeye başladı. Onu içeri almayacak ve Özgür'ü ikna edene kadar Yosun onu aramayı kessin diye Yosun'u ikna etmeye çalışacaktı. Özgür'ü korumanın tek yolunun, bu olduğunu düşünüyordu.

21 Ocak 2018

♪ Michl - Kill Our Way To Heaven ♪

t.me/kitabchi

Özgür gözlerini açtığında Anıl'ın yatak odasında olduğunu fark etti. Kafasını ince yastıktan kaldırıırken zorlandı. Bir önceki gece çok içtiği için baş ağrısı her zamankinden daha kötüydü. Bir taş vardı sanki kafasının içinde. Üstüne dünyanın tüm yükü binmişti o taşın. Gözlerini zar zor açık tutuyordu.

Parmaklarını şakaklarına bastırıp odada ağrı kesici olup olmadığını kontrol etmek için etrafı karıştırmaya başladı. Ama ne ilaç ne de bir bardak su vardı. Odadan çıkmaya yelteneceken, içgüdüsel bir şekilde odanın penceresinden dışarı baktı. Küçük bir açıdan gördüğü Anıl biriyle konuşuyordu. Özgür, kaşlarını usulca çatıp kiminle konuştuğunu görebilmek için pencerenin parmaklıklarına doğru kendini ileri attı. O an, açısına Yosun girdi. Anıl'a sarılmış ve üzgün görünen Yosun... Ne yapacağını bilemedi. Dün gece oraya Yosun için gelmişti ve Anıl'ın Yosun'u ona getirdiğini düşündü. Birkaç dakika hareket edemedi. Kendini kontrol edebildiği ilk an kapıya koştu. Kapıdan çıkıp Yosun'a gidecek, ona sarılacaktı. İçinden gelen tek şey buydu ancak kilitli kapı buna engel oluyordu.

Özgür sinirle elini kapıya vurup, "Anıl!" diye bağırdı. "Aç şu kapıyı!" Tekrar pencereye koşup bağırarak istedi. Ancak Anıl ya da Yosun kapının önünde görünmüyordu. İkisinin eve girdiğini düşünerek tekrar kapıya koştu ve son gücüyle kapıyı yumruklamaya başladı. "Anıl, çıkar beni dışarı!" Yosun'un da orada olacağı ihtimaline karşı, "Yosun!" diye bağırarak başladı. "Sana her şeyi anlatacağım!"

Kapıya diğer taraftan bir tekme atıldı. Özgür refleks olarak kendini geri çekti. "Bok çıkarırım seni!" diye bağırdı Anıl dışarıdan. "Yosun uzaklaşana kadar buradan çıkmak yok!"

Özgür, Yosun'un gittiğini duyduğu an öfkeyle kapıya vurmaya başladı. "Kapıyı kırdırma bana Anıl, aç şu kapıyı!"

"Yosun'u öldüğüne ikna etmem zor oldu zaten, her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim!"

Özgür duyduğunu idrak etmekte zorlanır gibi, "Neden yaptın?" diye sordu panikle. Elini hızla kapıya geçirdi. "Neden onu benim öldüğüme ikna ettin?!"

"Kendini ona yok ettirmene izin vermeyeceğim Özgür," dedi Anıl. Aralarında kapı yokmuşçasına kavga ediyorlardı.

Özgür kapıyı bağırarak açtıramayacağını anladığı an pes edip sakın bir tavırla, "Kendinle çelişiyorsun," dedi. "Sen değil miydin yaşadığını bilmeye ihtiyacı var diyen?"

"O sen delirmeden önceydi!"

"Delirmedim. Aklım başıma geldi!"

Anıl sinirle kapıyı açtı. Anahtarı yere fırlatıp, "Eline ne geçecek?" diye sordu öfkeyle. Özgür'e doğru bir adım atıp onu omuzlarından itti. "Yosun'a her şeyi anlatıp onun seni cezalandırmasını isteyince ne değişecek?!"

Anıl'ın dokunuşuyla geriye düşen Özgür, "Ben bunu hak ettim!" diye bağırdı. "Birinin beni cezalandırması lazım. O evde tuttuğum herkes gibi durdurulmaya ihtiyacım var!"

Ayaklanan Özgür'ün gitmeye yelteneceğini bildiğinden, "Dış kapı kilitli," dedi Anıl. "Anahtarı sakladığım yeri de bulamazsın." Özgür, çaresizce Anıl'a baktı. Anıl, kendinden emin bir şekilde, "Seni bu evden asla çıkarmayacağım Özgür," dedi. "Asla!"

Özgür, Anıl'ın üstüne yürüdü. "Anıl, seninle kavga etmek istemiyorum," dedi sakın tavrını korumaya çalışarak. "Ne olur ver şu anahtarı, kaybolmadan yetişeyim ona."

"Senin kaybolmaman benim için daha önemli. Gözümü üstünden tek bir saniye bile ayırmayacağım senden. Ta ki sen kendine gelene kadar..."

Yalvarır gibi, "Anıl..." diyebildi Özgür. Olduğu yere çöküp, "Yalvarırım..." dedi. "Ya beni şu an öldür ve durdur..." Başını kaldırıp arkadaşının gözlerine baktı. "Ya da izin ver bana, bunu yapacak kişinin peşinden koşayım."

Anıl yere çöküp giderek kendisini kaybeden arkadaşının omuzlarından tutup sertçe, "Özgür!" dedi. Ona kim olduğunu hatırlatmak ister gibiydi. "Kendine gel yalvarırım! Hem Yosun senin kılına zarar vermez, bunu biliyorsun!"

Anıl'ın yanlış düşündüğü anlatmak ister gibi, "Ayşegül..." dedi. "Kemal'in kızı... Onu bulduğumda Yosun'a söylemiştim."

Masum birine zarar vereceğimi düşündüğü an beni öldürmeye kalkmıştı." Anıl'ın omuzlarını tutan ellerini tutup en ikna edici tavrıyla, "Biliyorum..." dedi. "Eminim. Benim nasıl birine dönüştüğümü gördüğü an beni yine öldürecek. Dönüştüğüm kişi, senden ya da Yosun'dan başkasının beni cezalandırmasına izin vermez. O yüzden..."

Anıl, Özgür'ün cümlesini tamamlatmadan, "Tamam o zaman," deyip ayağa kalktı. "Ben cezalandırıyorum seni." Parmağını sallayarak, "Senin cezan bul" diye bağırdı. "Acılar içinde Yosun'dan uzakta çürüyüp gideceksin! O eve tekrar gidemeyeceksin. İntikamını sonlandıramayacaksın. Bu evde, dizimin dibinde duracaksın!"

"Anıl... Bırak beni..."

"İstedığın ceza değil mi orospu çocuğu?! Ne istediğin konusunda kendinden emin ol!" Elini sinirle duvara geçirdi. "İstedığın ceza mı, merhamet mi?!" Yüz kasları geriliyor, damarları zonkluyordu sinirden. "İçten içe Yosun'un seni affetmesini istiyorsun değil mi?!"

Özgür ayağa fırlarken, "Hayır!" diye bağırdı. "Onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Onu özlediğimi söylemek istiyorum. Ondan af dilemek istiyorum." Anıl'ı usulca tutup, "Sonra ona her şeyi gösterip..." dedi. "Yaptığım her şeyi gösterip beni durdurmasını... ve beni yok etmesini istiyorum."

Anıl sıkıtiği elini yumruk yapıp Özgür'ün omzuna geçirdi. "Seni seviyorum aptal orospu çocuğu," dedi titreyen sesiyle. "Seni öyle çok seviyorum ki seni öldürmek istiyorum." Tekrar vurdu Özgür'e. "Bir başkası öldürmesin diye seni şu an öldürmek istiyorum!"

Özgür ağlamasa da ağlıyor gibiydi. Arkadaşını o duruma düşürmek, ona acı çektirmek istemiyordu. Ama kafasındaki tek gerçeklik... Adaleti sağlayacak tek şey de büyü. Bunun bedeli Anıl'ı çiğnemek dahi olsa yapması gerekiyordu. Ama Anıl'ın karşısında güçsüzdü. Arkadaşının gözlerine bakabildi sadece. Konuşmadan, onunla anlaşabilmek için uzun uzun baktı.

Anıl, "Seninle ne yapacağım ben..." diye söylenmeye başladı. "Seni nasıl durduracağım Özgür? Bana tek bir şey söyle!"

Özgür çaresizce, "Beni bırak, Yosun'u yakalayayım..." dedi.

Özgür'le daha fazla kavga etmek istemeyen Anıl, "Çoktan gitmiştir. Bulamazsın..." diye geçiştirmeye çalıştı. Ancak işe yaramadı.

Anıl'ın zayıf anını yakaladığını ve oradan çıkabileceğini anlayan Özgür heyecanla, "Nereye gideceğini biliyorum. Hızlı yürürüm, bilirsin," dedi onu ikna edebilmek için.

Anıl yapacağı bir şey kalmadığını anlamıştı. Odadan çıkıp dış kapıya doğru yürürken Özgür'ün duyabileceği şekilde, "Umarım ayakların birbirine dolanır," dedi. "Umarım, yanlış yere gidersin."

Kapının kenarındaki saksının dibindeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Özgür, büyük bir minnetle kapının önünde Anıl'a sımsıkı sarılıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Anıl hâlâ kapıyı tutuyor ve Özgür'ün kucağına karşılık vermiyordu. "Siktir git!" dedi Özgür'e. "Seni tekrar içeri tıkma-dan önce... Defol git."

Özgür, Anıl'a son kez gülümseyip hızla evden ayrıldı. O evden çıkar çıkmaz kendini yere bırakan Anıl öylece Özgür'ün gidişini izledi. Onu olduğu gibi kabul edecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Bunun ağırlığıyla onu Yosun'a yollarken ağlamaya başladı. Özgür'ü kendisinden başka kimsenin kabul etmeyeceğini düşünüyordu ve aksi bir fikir onu incitiyordu ama o an dilediği tek şey, Yosun'un da onu en az kendisinin sevdiği kadar çok sevmesiydi. Çok sevip her şeye rağmen onu kabul etmesi ve Özgür'ün istediği şeyi ona vermemesiydi. Tek isteği, bunun Özgür'ü son görüşü olmamasıydı. Başka bir şey dilemedi.

Özgür, Anıl fikrini değiştirmesin diye evin dışına yalnızca birkaç saniyede fırladı. Ancak gerisi için kendini toparlaması

gerektiğini bildiğinden, birkaç dakika yolun kenarında bekledi. Kötüydü. İçten içe ölüyordu. Ama Yosun'a bir ölü Özgür yeterdi ve ikincisine ihtiyacı yoktu. O yüzden, yaşayan yanını canlandırmalıydı giderken. Bunu yapmak eskisine göre epey zor olsa da bir şekilde başardı. Yaktığı ikinci sigarasını daha güçlü çekebildi içine. Yosun'un o ruh halindeyken iki yere gitme ihtimali vardı. Ya her zaman koştuğu Bay K ya da kâbuslarında gördüğü o uçurum kenarı... İşini şansa bırakmak istemedi. Sokakta oynayan çocuklardan birini ısıklı çalıp yanına çağırırdı. Üstü başı toz toprak olan bir metre boyundaki çocuk, "Efendim abi?" diye sordu yanına gelince.

Özgür, Anıl'ın evini işaret edip, "On dakika falan önce şu evden," dedi. "Saçları kısacık bir kadın çıktı. Ne tarafa gitti gördün mü?"

Çocuk birkaç saniye düşünüp, "Aaa! O kadın mıydı? Ben erkek sanmıştım. Saçları benim gibi ya," deyip güldü.

Sabırsızlanan Özgür, "Eee, nereye gitti o?" diye sordu.

Çocuk eliyle yolu işaret edip, "Bu taraftan gitti abi," dedi. Çocuğun küçük parmakları gösteriyordu ki seçenekler bire inmişti.

Yosun uçuşuma gidiyordu.

Özgür çocuğun eline biraz para tutuşturup koşturaya başladı. Tek isteği Yosun'dan önce oraya varabilmektir. Tıpkı kâbuslarındaki gibi...

Canlı ve kanlı olması dışında, tıpkı kâbuslarındaki gibi...

Birkaç yıl önce çok sık gittiği o yere koşarken koşturamaz kadar çok özlediğini fark etti. Ciğerlerine dolan hava, biriktirdiği sigara dumanıyla kavga eder gibiydi. Ciğerleri acıyordu ama bundan memnundu. Çünkü kalp atışlarını hissetmektense, göğsünde acı hissetmeyi tercih ediyordu. Dakikalarca koştu. Uçurumun kenarına kadar, bir an bile durmadı. Uçuşuma bir adım kala kendini durdurduğunda içinden durmamış olmayı diledi bir anlığına. Oradan aşağı yuvarlanıp Yosun'u ikinci defa kendi berbat dünyasına çekmeyi engelleyebilmek için... Çünkü içindeki iki duygu da, özlem ve kendine duyduğu nefret,

o kadar yoğundu ki nefes aldığı her an Yosun'u görmedikçe bu isteğine engel olamayacaktı.

Nefesi normale döndüğünde, Yosun'u bekleyebilmek için bir sigara yaktı. Geleceğinden emin değildi ama hissediyordu. Kafasında bir sürü şey kurdu. Ona ilk ne söyleyeceğini düşündü. Ama aklına tek bir kelime dahi gelmiyordu. Onu gördüğü an, kelimelere ihtiyacı olmayacakmış gibiydi zaten. Boş verip sigara üstüne sigara yaktı.

Sayamadığı kadar sigara içmiş aına arsızca yenisini yakmıştı. Yeni sigarası daha ateşe yeni gülümsemişken isminin haykırıldığını duydu. Kalbine inen küçük bir sancı ve birkaç nefes sonrasında ancak dönmeye gücü yetti. Ve döndüğünde onu gördü.

Yosun'u gördü.

t.me/kitabchi

“Kafamın içinde çok fazla vakit geçirdim. Ve sonunda aklımı kaybettim.”

– Edgar Allan Poe

21 Ocak 2018

♪ Madrugada - Electric ♪

t.me/kitabchi

Birkaç metre ötemdeydi. Tıpkı kâbuslarımdaki gibi... Nere-
deyse, aynı kıyafeti giymişti. Elindeki sigarası, rüzgârda uçuşan
saçları, her şeyi bire bir aynıydı. Tek bir fark görmek ve o gö-
rüntünün gerçekliğini idrak etmek için yalvarır gibi bakıyor-
dum karşımdaki illüzyona... Ama yoktu. Anlamanın tek yolu,
kâbuslarımdaki ayak izlerini takip etmektir. Ona sarılmak için
koşmak... Ve onun yok olduğu yerden aşağı yuvarlanmak...

*Eğer yine beynim bana oyun oynuyorsa o uçurumdan aşağı
düşeceğim. Ve kâbusumun aksine, gözlerimi cesetlerle bir ok-
yanus kıyısına açmadan öleceğim.*

Bunu bilerek derin bir nefes aldım. *Ne olursa olsun*, dedim
içimden. Ve tüm gücümle koşmaya başladım. Bana doğru bakan
Özgür ya da hayaleti kılını bile kıpırdatmadı o birkaç saniye.
Sanki hayal olduğunu anlayayım diye... Durayım diye, nefes
bile almadan durdu. Ona çarpmamla birkaç adım kala gözlerimi
kapadım. Ya ona çarpacaktım... Ya boşluğa düşecektim.

Ona çarptım.

Gözlerimi açmadan, gözlerimi açmaktan korkarak, beni
saran iki kolun arasından yere doğru süzüldü bedenim. Ba-
caklarımdaki tüm güç çekilmişti. Bedenim öyle titriyordu ki
nefes dahi alamıyordum. Düştüğüm yerde, onun bacaklarına
sarıldım. Gözlerim hâlâ kapalı, zihnim hâlâ bulanıktı. Kolları-
mı becerebildiğim kadar çok sıkıp, "Sen misin..." diye sordum
hıçkırıklarımın arasında. Ağladığımı, konuşana kadar fark et-
memiştim bile. "Sen misin... Doğru söyle!"

Tanıdığım o güçlü ama naif ses, "Benim Yosun," dedi. "Be-
nim... Özgür."

Dişlerimi, altdudağıma geçirdim. Kusmak üzereydim. Ne-
den bilmiyorum ama, midem öyle bulanıyordu ki o an içimdeki
tüm kin, nefret ve öfke kustuğum an içimden çıkacakmış gibiy-
di. O yüzden, yutkunup ayağa kalktım. Gözlerimi açtığımda
onun yüzü gerçekten karşımdaydı. Elimi yanağına değdirmek
için kaldırdığımda aniden bunu yapmaktan vazgeçerek arkamı
dönüp koşmaya başladım. Başlangıç noktasına döndüğümde
tekrar ona baktım. Yine oradaydı. Yine aynıydı. Yine hareket-

sizce duruyordu. İkna olmuyor, gerçekliğine inanamıyordum. Tekrar ona çarpıp gerçekliğini kanıtlamak istedim.

“Gerçek değilsin!” diye bağırıp koşmaya başladığımda, bacaklarımdaki gücün beni taşımaya yetmeyecek kadar azaldığını fark ettim. Birkaç adımda bir yere düşüyor, düştüğüm yerden kalkıp tekrar tekrar, “Gerçek değilsin!” diye bağırarak ona koşmaya devam ediyordum. O ise bana istediğimi verir gibi, gerçekdışı bir sakinlikle öylece duruyordu.

Ona ikinci kez çarparken gözlerim açıldı. Ayakta durmayı başarmıştım. Göğsündeki başımı, olduğu yere gömüp omuzlarına vurmaya başladım. “Gerçek değilsin Özgür. Gerçek değilsin...” Dudaklarımdan sızıp dilime konan gözyaşlarının tadı kâbus görmediğimin kanıtıydı. Ama dilim buna rağmen dönmüyor, başka bir şey söyleyemiyordu. “Gerçek değilsin,” diyordu sadece, defalarca. Bıkmadan, usanmadan... Özgür, elini saçlarıma dokundurduğunda histerik bir şekilde kendimi geri çektim. Birkaç adım geriye gidip, “Konuşsana!” diye bağırdım. “İnandır beni!”

Özgür, benim fark edeceğim şekilde derin bir nefes aldı. Sanki o nefesi, kendi ciğerlerine değil de benimkilere çekiyormuş gibi benim göğüs kafesimde büyüdü. Elini usulca bana uzattı. Tutmadım. Israrla, öylece, dakikalarca gözlerimin içine bakarak bekledi. Dayanamayıp, titreyen ellerimi ona doğru uzatıp parmaklarımdan ucuyla eline dokundum. Parmak uçlarımdan beni yakalayıp elimi elinin arasına hapsetti ve beni kendine doğru çekti. Sırtımı göğüs kafesine bastırıp sarıldı. Sanki yüzüm ona dönükken yapamazmış gibi... Sanki, varoluşundan utanıyormuş gibi...

Kolları beni sımsıkı sarıyor, kucağına hapsediyordu. Yüzünü omzuma gömmüş, nefesi tenime değiyordu. Benim gözlerimden akan yaşlar, onun kollarına düşüyordu. Kalbi, sırtımda atıyordu. En az benim kadar titriyordu vücudu. Bir bütün halinde, aynı anda yaşıyor ve aynı anda ölüyor gibiydik.

Yüzümü uçuruma doğru çevirmek için, bedenim hâlâ kolları arasındayken adımlarıma ayaklarımdan .asındaki ayakla-

nyla usulca yön verdi. Dudaklarını kulağıma bastırıp, "Bak..." diye fısıldadı. "Okyanus yok orada." Gözlerim istemsizce uçurumun aşağısına kaydı. Yalnızca taş ve toprak vardı. "Cesetler orada değil Yosun," dedi. "Kollarımın arasındasın. Ve aşağı düşmene asla izin vermeyeceğim."

Kâbus olmadığını reddetmek ister gibi, gözlerimi yumdum. O ise, bana tekrar tekrar, "Kâbus değil," dedi. "Korkma..." Korkunun bendeki karşılığının kâbustan daha derin olduğunu bildiğinden sanırım, "Ya da kâbus değil diye kork," diye düzeltti. Boğazımdaki acımasız yumru geçsin diye yutkundum ama olmadı. Her şey öylesine karmaşıktı ki zihnimde. Uyanık mıydım, uykuda mı... Gerçek miydi, değil mi... Her şey birbirine geçmişti. Sanki üçüncü bir boyutta karşılaşmıştık ve bildiğim bütün hisler ortadan kaybolmuştu. Tenime dokunduğunda içim titrerdi, titremiyordu. Tenim, âdeta cayır cayır yanıyordu. Heyecan, dünyaya aitti. Ve o an bulunduğumuz boyutta bunun karşılığı kalbimin olduğu yerin içten içe üşümesiydi. Aşk... Aşk, iki dünyada da bana hâkim olan tek dürtüyü. Ama o an, aşkın bana hissettirdiği yalnızca bir kafa karışıklığıydı.

O anın zaman ölçüleri, bildiğimden farklıydı. Olduğundan uzun muydu, kısa mıydı, onu bile anlayamıyordum. Ne kadar süre gözüm kapalı öylece durdum, bilmiyorum. Kulağıma, "Özür dilerim..." diye fısıldadığında gözlerimi ancak açabildim. Gözlerim tekrar taş ve topraktan öte olmayan uçurumla keşişti. Titredim. "Karşıma çıktığımda bile kâbusunu yaşıyorum sana," dedi beni daha sıkı sarıp. "Özür dilerim."

Yutkundum. Sözüklerim beni terk etmişti. Hâlbuki ne kolay olurdu aksi... Konuşsam, gerçek mi değil mi anlasam... Sadece sarılıp onu ne kadar özlediğimi söylesem... Ancak dudaklarımı ne zaman aralasam yalnızca nefes alabildim.

Bir adım atsak aşağı yuvarlanacağımız uçuruma doğru bir hamle yaptım usulca. Hâlâ oraya düşmememin verdiği şaşkınlık içindeydim ve bunun aksini kanıtlama çabasındaydım. Ancak Özgür beni öyle sıkı tutuyordu ki bir rüzgârın bile kolayca uçurabileceği bedenim bir milim dahi kıpırdamıyordu. Tıpkı,

kâbuslarımnda hareketsiz kaldığım ve konuşamadığım halim gibiydi. O an bulunduğumuz ve anlamlandıramadığım boyutta, karabasanım Özgür'dü sanki. Ben hâlâ uçuşuma bakarken alnını omzuma bastırdı. "Sen uçuşumdan düştüğünde yanında öylece yatan Özgür cesedi var ya..." dedi. Gözlerimi kapatıp o anı zihnimde canlandırdım. Kâbus içinde kâbus gibiydi. Bana kollarını sarmış Özgür ve zihnimde yanımda nefes almadan yatan ölü Özgür... Öyle büyük bir nefes aldı ki göğsü sırtıma değdiği an ben bile nefes aldım sanki. "Kâbusunu dinlediğim, de onu bir sebepten kışkırdım," dedi güçlkle konuşur gibi. "İki hayalimi tek bir anda yaşıyordu çünkü. Ölü olmak... Ve yanında uyumak..."

Ölü olmanın hayali olduğunu iddia eden adamın Özgür olamayacağını düşündüm. Kesinlikle, kâbus içinde kâbusu yaşadığım. Gerçeklikle uzaktan yakından bir ilgisi olamazdı. Bedenimi hapseden kollarından kurtulmak için çabalarken, beni daha sıkı tuttu. "Ölmediğim için özür dilerim Yosun," dedi ben kollarında debelenirken. "Yanında uyuyamadığım için özür dilerim. Benim gerçek olduğuma inanmak için seni iki defa uçuruma doğru koşturmak zorunda olduğum için özür dilerim."

Kendimi ondan kurtarıp geriye attım. "Sen gerçek değilsin..." dedim gözlerimden bir damla yaş akarken. "Özgür ölmek istemezdi." Aklıma onu gördüğümü düşündüğüm diğer bir an geldi. Beynimin hatalarını yakalarım gibi, "Tıpkı yavaş yürümeyeceği gibi..." dedim. Arkamı dönüp usulca kafama vurdum. "Aptal beynim."

Daha önce defalarca delirmiş gibi hissetmiştim. Defalarca Özgür'ü gördüğümü sanmış, defalarca gördüğüm şeyin sahteliğiyle daha da uzaklaşmışım gerçeklikten. Sanki gerçeklikte uzun süre hapsolmak, delirmek için bana yalvaran ve acı çeken beynime yapacağım en büyük iyilikmiş gibi... Bedenimi kontrol edememekten ve yapacağım şeylerden korkup olduğum yere çıktım. Titremesini durduramadığım ellerimle cebimden telefonumu çıkarıp Bay K'yi aradım. İlk çalışta açtı.

“Alo... Doktor, ben şu an bir uçurumun kenarındayım,” dedim güçlükle. “Sana bahsetmiştim ya... Evet evet, kâbusumdaki. Beni oradan alır mısın? Çok kötüyüm. Kendimi tutamayıp bir kez daha koşarsam uçuruma doğru, sanırım aşağı düşeceğim.” Elimi titreyen dudaklarıma bastırdım. Islaktı. Ağladığım için, o kadar ıslaktı ki... Dudaklarımı usulca silip, “Çok korkuyorum,” dedim. “Ne olur beni kurtar.”

Bay K'nin ne dediğini anlamadım. Duyduğum şeyler, beynimdeki uğultular kadar yüksek değildi çünkü. Oturduğum yerde, elimdeki telefonu sıkarak beklemeye başladım. Arkama bakmamaya çalışıyordum. Özgür orada olsa da olmasa da korkacak haldeydim. Neyi istediğimi, neyi istemediğimi kestiremiyordum.

Hayalimdi onu görmek... Ona dokunduğumda yok olmasını dileyerek defalarca gördüğümü sandığım Özgür'e sarılmışım hâlbuki. Ancak her sarıldığımda duman olan bedeni, ilk kez yok olmamıştı. Sanki bu defa, onun kâbusunda hapsolmuş gibi ben giderek yok oluyordum. Birkaç kilo kalan bedenimin ağırlığını hissedemez olmuşum. Sanki duman olan bendim. Telefonumun kamerasını açıp kendime baktım. Kıpırmızı gözlerim, sabit duramayıp titreyen dudaklarım ve gözlerimden boşalan gözyaşlarımla oldukça bendim.

Korkarak telefonu usulca sağa kaydırdım. Özgür, telefonun ekranında belirdi. Hâlâ oradaydı. Benim gibi yere çökmüştü. Bana bakarak sigara içiyordu. Telefonu hızlıca kapatıp yere bıraktım. Onu gördüğümü hayal ettiğime hâlâ emindim. Ancak bu durumu kabullenememem, onu görmek istediğim gibi göremememdi. Dağılmış bir Özgür... Ölmek istediğini söyleyen bir Özgür... Özür üstüne özür dileyen bir Özgür... Kesinlikle benim Özgür'üm değildi o.

Dizlerimi karnıma çekip başımı dizlerime yasladım. Esen şiddetli rüzgâr, tenime her değdiğinde Özgür'ün az önce dokunduğu yerleri acıtırıyor. Ona tekrar dokunmayı deli gibi istiyordum. Ama deli gibi, sonunda gerçekten delirmiş olmaktan korkuyordum.

Bay K'nin arabasını gördüğümde panikle ayağa kalktım. Yerdeki telefonumu alıp hemen onu aradım. Henüz uzakta olan arabasının içindeydi telefonunu açtığında. "Sakin arkaya bakma," diye uyardım onu. "Arabadan indiğinde gözlerime bakmaya devam et." Araba giderek bana yaklaşıyordu ve söyledğim gibi Bay K'nin gözü yalnızca benim üzerimdeydi. Araba yanıma geldiğinde Bay K yalnızca bana bakarak arabadan indi. Endişeli bir ifade yoktu yüzünde. Her zaman beni rahatlatan, o sakin yüzü giderek belirginleşirken, "Eğer arkaya bakarsan Özgür'ün gerçekten orada olduğunu anlarım," dedim. "Eğer bunu sana söylemeden hiç bakmamış olsaydın..." derken Bay K'ye sınıksı sarıldım. "O zaman orada olmadığını anlamış olurdum. Ben sadece gerçek ne bilmek istemiyorum. O yüzden ben arabaya binene kadar sadece benim gözlerime bak."

Bay K, hiçbir şey söylemeden ve benden başka hiçbir yere bakmadan beni arabaya bindirdi. Ön koltuğa oturur oturmaz, gözlerimi Özgür'e diktim. Gözümdeki yaşlardan giderek daha da bulanıklaşan görüntü, Bay K'nin gelmesiyle daha da gerçek görünüyordu gözüme. Araba geri geri giderken, giderek küçülen görüntü, küçüldükçe daha çok canlanıyordu. Yutkunup, "Orada mı?" diye sordum.

Bay K sakin tavrını bozmadan, "Sana bir şey söylememem gerekiyor sanıyordum," dedi.

Bay K arabayı döndürdüğünde, onu görebildiğim tek yer dikiz aynasıydı. Aynaya usulca dokunup, "O kadar gerçekti ki," dedim. "Gerçekliğine inanamadım."

Bay K, ani bir frenle arabayı durdurdu. Gözlerimin içine bakıp, "O zaman üçüncü kez koş," dedi. Uzanıp benim kapımı açtı. "İlk ikisinde aşağı düşmediysen, üçüncüde de düşmezsin."

Ne yapacağımı bilemez halde, usulca arabadan inerken ben. Bay K, "Koş!" diye bağırdı.

Arabadan kendimi atıp koşmaya başladım. Ayağa kalkmış ve çoktan uçuruma dönmüş olan Özgür'e doğru koşuyordum. Tekrar bağırarak istedim ama beceremedim. Ona yaklaştığım da elimi ileri uzattım. Bir saniye de olsa erken dokunmak için...

Ben ona koşarken bir saniyeliğine bile arkasını dönmeyen Özgür ona dokunmama bir saniye kala arkasını döndü. Ve tekrar, onun göğsüne çarpıp durdum. Bu defa kolları, ben daha ona çarpmadan beni sarmıştı. Ben de kollarımı ona sardım ve sımsıkı tuttum.

Gerçekti.

Hiç olmadığı kadar gerçek...

Kafamı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Ellerimle avuçladığım yüzünü kendime çekip, "Gerçeksın," dedim. Beynim, sonunda buzları çözölüyormuş gibi gerçeğı bana gösteriyor ve eriyen sular yanaklarımdan aşağı düşüyordu.

O da benim gibi, elleriyle yüzümü kavradı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Gözyaşların aktığında ölürüm dememiş miydin?" diye sordu. Ancak kendi gözlerinin de dolu olduğunun farkında değildi. Kısık gözleri, ona ismini verdiğim okyanuslar gibiydi. Oraya düşmek istedim. Parmağımlı, gözkapığına dokundurup bir damla gözyaşının onun yanaklarından süzölmesini sağladım. "Sen de ben ağlamadım deyip yalan söylemişsin," dedim. "Bak... İkimiz de sadakatsiz ve yalancıyız."

"Ağladın çünkü ölmediğimi biliyordun. Hissedi-yordun, değil mi?"

"Ağlamamam için yalan söyledin." Parmağımlı bu defa kendi gözkapığıma dokundurdum. "Seni burada saklamam gerektiğini söylediğinde beni kandırdığını anlamam gerekirdi."

"Ağlamadan çok duramayacağını biliyordum," dedi gülümseyerek. "Ağladığın ilk an, yaşadığıma tekrar inanmaya başlayacaktın."

Kafamı tekrar göğsüne gömdüm. "Çok anlamsız. Hem öldüğüne inandırmaya çalışman... Hem yaşadığını hissettirmen..."

"Bu benim anlamsızlığım değil, zayıflığım." Alnıma küçük bir buse kondurdu. "Bazen zihnimin yaptığı planları, duygularım sabote ediyor işte. Her ne kadar senden uzak kalmak ve seni öldüğümüne inandırmak için planlar yapsam da..." Elimi tutup kendi göğsüne bastırdı. Sanki kendi ellerinin, duygu kı-

rıntıları kalan kalbine dokunmaya hakkı yokmuş gibi... "Şurası bazen öyle bir atıyor ki, kurduğum bütün binalar yıkılıyor."

Atan kalbinin üstündeki elimi çekip çenesine yerleştirdim. Gözaltlarındaki morluklara, yüzündeki acı çektiğini ele veren ifadeye bakıp, "Umarım o binaların altında ezilen sen olmamışsındır," dedim.

Kolumu tutup kendisiyle birlikte yere çökmemi sağladı. "Keşke altında ezildiğim tek şey, hayali binalar olsaydı," derken, kendi çöküşü dudaklarının arasından öylece kaçırıveren Özgür'ün her hareketinin her cümlesine ne denli uyduğunu düşündüm. Sanki her nefes alış, göğsünün her hareketi, gözlerinin her seyirişi bile bir şey anlatıyordu. Uzun uzun yüzüne baktım. Söylemediklerinde aradım sormak istediklerimi. Ama bulamadım ve ağzımdan, "Neden..." sorusu döküldü.

Derin bir nefes alıp gülümsedi. Kolunu omzuma atıp beni göğsüne yatırdı. "Neden... Kaç soru eklenir yanına değil mi?" Yüzünü görmek için, göğsündeki başımı dizlerine kaydırdım ve gözümü yüzüne diktim. Usulca dudaklarını ısırıyordu. "Neden yaşıyorsun?" diye sordu benim soruma kendi sorularını katarak. "Neden ölmedin?" Bana bakmıyordu. "Neden gittin... Neden gelmedin..." Gözlerini, gözlerime çevirip asıl sorduğum soruyu yakaladığını umarak, "Neden acı çekiyorsun?" dedi.

Hiçbirinin önceliğim olmadığını göstermek için değil, onun bir kez olsun beni okuyamadığını gösterebilmek için farklı bir soru sordum. "Neden şimdi Özgür?"

"Anlatacağım her şeyi," dedi ve koltukaltılarımdan kavrayıp beni çocuk gibi ayağa kaldırdı. "Sadece birkaç saat hiçbir şey sorma bana." Kabul etmemi umarak gözlerimin içine baktı ve elini uzattı. "Sadece birkaç saat sadece sana sarılmak istiyorum."

Elimi elinin üstüne koydum ancak parmaklarımı sıkmadım. "Burayı ikna etmek zor. Bana bir şeyler söylemezsen tamamen gerçek gelmeyecek," dedim son bir ikna cümlesi duymak için.

Özgür elimi usulca sıktı ve beni kendine çekip bana sımsıkı sarıldı. "Gerçek geldiğinde bana sarılmak isternezsın diye... Birkaç saat, gerçek dışı kalsak?"

“Peki...” dedim dudaklarım göğsünü örten kumaş parçasına değerken. “Biraz... Gerçekdışı kalalım.”

Elimi tuttu. Gerçekdışına yürüyerek gidilmezmiş gibi, “O zaman koşalım mı?” diye sordu.

Normalde sormazdım ama istençdışı, “Nereye?” dedim.

“Senin kâbusundan...” dedi beni usulca çekip. “Benim kâbusuma...”

Rüzgârda savrulur gibi, bilmediğimiz bir yere koştuğumuzu sandım. Eski günlerdeki gibi... Küçük ve gösterişsiz bir otelin önünde durduğumuzda, Özgür’ün attığı her adımı planladığını hatırladım. Koşacağımız yer, belliydi. Oraya neden geldiğimizi sormak istedim ancak kendime hâkim oldum. Hiçbir açıklama yapmadan elimi tutup beni içeri soktu.

Kahverengi döşenmiş, oldukça karmaşık duran otel lobisi daha ilk saniyede içimi sıktı. Öyle boğucu bir yerdi ki Özgür’ün gözlerinin içine baktım bir şey söylesin diye. Ancak gözleri... Kahverengi gözleri, orası gibiydi. Gözlerinde durduğumda da, boğuluyor gibi hissettim.

Özgür, benim kırk anlam çıkardığım gözlerini benden hızla çekip resepsiyona gitti. “Bir gecelik oda istiyorum,” dedi. “Sigara içilebilen...”

“Hemen kontrol ediyorum efendim. Kimlik alabilir miyim?”

Özgür’ün kimliğini görebilmek için hızlıca yanına gittim. Tahmin ettiğim gibi, sahte kimlik kullanıyordu. Neye bulaştığını, ne işler karıştırdığı deli gibi merak etsem de, çenemi tutup oda kartını alana kadar bekledim.

Asansöre doğru ilerlerken usulca elimi tuttu. Elini sıkıca tutamadım. Sanki kavuşmamızın verdiği ilk sarhoşluk giderek yok oluyor ve gerçekler bir bir aklıma geliyor gibiydi. Benim yerime, o sıktı küçük parmaklarımı. Asansörün önüne geldiğimizde, tek bir tuşla üç kişinin zor sığacağı asansör kapısı sonuna kadar açıldı.

Asansörün içine girdiğimiz an, aynada ikimizi gördüm. Kirli ayna, benim gördüğümünden farklı gösteriyordu bizi. Büyük bir kazadan son anda kurtulmuş iki kişi gibiydik. Elim, Özgür’ün

elinden usulca çekip tozlu aynaya *Caner Kavlar* yazdım. "Bir insan sahte kimliği için neden böyle isim seçer ki..."

Asansörün tuşuna bastı. Yukarı doğru çıkarken aynaya yazdığım isimdeki e, r, k ve l harflerini parmağıyla sildi. Aynada onun yüzünün hemen altında o kelime belirdi.

Canavar...

Kalbimin üstüne öyle bir ağırlık çöktü ki o an, elimle hızlıca aynadaki yazıyı sildim. Kendine canavar demesi ayrı bir taş koydu göğsüme, bunu düşünüp sahte kimliğine isim olarak yazması ayrı... Yutması zor olsa da, soracağım her şeyi yuttum. Söz verdiğim gibi, o anlatana kadar beklemek istedim.

Odaya girdiğimizde, tıpkı dışı gibi kasvetli bir dört duvar karşıladı bizi. Gri duvarlar, koyu kahverengi mobilyalar, beyaz olduğu halde beyazdan çok her renge benzeyen yıpranmış çarşafklar... Özgür üstündeki ceketi çıkarıp koyu yeşil kolnuğa fırlatırken, odanın ortasına doğru ilerledim. Etrafıma bakarak, "Neden geldik buraya?" diye sordum.

Özgür, yanıma gelip beni usulca kucasına aldı. Etrafında dönerek, "Bana benziyor," dedi. "Yeni ben... böyle bir yer."

Başım hafiften dönmeye başlamıştı ki beni nazikçe yatağa bıraktı. Ardından yanıma uzandı. Başımı ona çevirip, "Seni uçsuz bucaksız okyanuslara benzettikten sonra..." dedim hayretle. "Birkaç metrekaşe, rutubetli bir otel odasına benzediğini mi iddia ediyorsun?"

"Bu kadarım artık Yosun. Zihnim böyle bir yer artık. Karanlık... Küflü... Küçücük..." Gözlerini benden çekip tavana dikti ve sımsıkı kapattı. "Ve ben zihnime hapsedim."

Zihnine hapsediğini hissetmenin ne kadar acı verdiğini bildirdim. Soru sorup onu daha da esir hissettirmek yerine, yatağın yanındaki küçük aydınlatmanın ışığını açtım. Bedenimi ona doğru çevirip, "Ben de artık buradayım. O küçücük karanlık zihnindeyim," dedim. Parmaklarımla, kapalı gözkapaklarına dokundum açılması için. Gözlerini açtığı an, "Korkma," dedim.

Gözlerine dolan ışıktan memnun olmamış gibi kasıldı yüzü. Gözlerime bakıp içini çekti. "Benim zihnim bu küçük berbat

odaysa... Sen burayı aydınlatacak ışık değilsin." Cebinden sigara paketini ve kibritini çıkardı. İki sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp ikisini birden yaktı. Ucunda minik bir alev olan zehri bana uzatırken, "Sen, burayı ateşe verecek bir kıvılcımsın," dedi. "Daha gerçek. Daha yıkıcı. Daha..." Sigarayı içmeden yanımdaki komodinin üstünde söndürüp Özgür'e sarıldım. Onu sarmamın etkisiyle, "Daha sıcak..." diye tamamladı cümlesini. "Sana sarılmayı o kadar çok özlemişim ki..." Elindeki sigarasından hızla kurtulup o da sınıksı sardı beni. "Nasıl oluyor da bedenim hep sıcak oluyor anlamıyorum."

"Benim bedenim sıcak değil..." dedim soğuk bedenini ısıtmaya çalışırken. "Seninki çok soğuk."

"Birbirimizi tamamlıyoruz işte."

"Birbirini kovalayan mevsimler gibi..."

"Hiçbir zaman tam anlamıyla birbirine yetişemeyecek mevsimler gibi..."

Kulağımı göğsünün soluna dayadım. Kalbi öyle bir atıyordu ki... Göğsünün üstünden öptüm. Tek isteğim, gerçekten konuşmaya başlamadan evvel, kollarımın arasında bile acı çekmeye devam eden Özgür'ün biraz olsun rahatlamasıydı. Boynundan öpmek için eğildiğimde oradaki dövmenin olmadığını gördüm. Üstünü yeni bir dövmeyle kaplatmıştı. "Bu ne Özgür?" diye sordum parmağımı boynunda gezdirirken.

"Tanınmamı sağlayan bütün izleri değiştirmem gerekti."

"Ne yazıyor burada?" Kaşlarımı çatıp okumaya çalıştım. Ancak birbirine girmiş, karışık harfler ve şekiller vardı sadece. "Okuyamıyorum..."

"Ya' Aburnee'yi sildirmeden üstüne yeni bir şey yazdırdım."

"Ne yazdırdın?"

"Beni kurtar."

"Beni göm..." dedim dövmeye dokunup. "Beni kurtar..." O an, kulağının altından, boynuna doğru inen yeni bir dövme daha gördüm. Bir ilmekti. Bir intihar ipi ilmeği... Korkarak, "Ne yapıyorsun sen Özgür?" diye sordum.

Benim paniğimin aksine, rahat bir tavırla, "Burası," diye dövmesinin üstünü gösterdi. "Eğer intihar ederken düğümü buraya getirirsen acı çekmeden birkaç saniye içinde ölürsün. Yoksa uzun süre," dedi.

Beni göm ve beni kurtar... İç içe geçmiş iki cümle ve boyundaki intihar ipi... Kurtulmak için ölmesi gerektiğine inanan birinin bedenine kazdığı izler gibiydi. Hızla, üstündeki tişörtü çıkarıp başka bir dövme var mı diye baktım. Hiç kıpırdamadan öylece yatıyordu. İnkâr ya da açıklama yapma çabası yoktu. Korku dolu gözlerle çıplak üst bedenini incelerken, vücudun bütün ölümcül yerlerine yeni dövmeler yaptırdığını gördüm. Kalbinin üstü, bilekleri, karnı...

Karnının üzerindeki beyaz ve siyah, birbirine dolanan iki yılan dövmesi ise en korkunç olundu. Bağırsaklarının üstüne denk geliyordu, tıpkı bağırsakları gibi kıvrımlı ve iç içe geçmişti. Korktuğumda karnıma saplanan ağrı gibiydi... Elimi dövmenin üstüne koyup, "Korkunç..." dedim. Gördüklerimi reddetmek ister gibi başımı iki yana salladım dövmeye bakarken. "Korkunç bu..."

Karnının üstündeki elimin üzerine kendi elini bastırdı. Gözlerini sımsıkı kapayıp, "Bazen buraya öyle bir ağrı giriyor ki..." dedi acı çeker gibi. "Sanki biri karnımı tekmeliyor gibi oluyor. Ama ben biliyorum sebebini..." Gözlerini açıp yatmış yerde bana baktı. "İçimde dolaşan iki dürtü... Yaşatmaya ve öldürmeye çalışan iki zıt dürtü... Sindiremediğimden burada tıkanıp kalıyor ve burayı acıtıyor."

Elini kavrayıp usulca öptüm. Cevaplarını kaldıramayacağımı bildiğim tüm soruları yine yuttum. O bahsettiği karın ağrısını, o küçük yatakta paylaşırken bahsettiği o zıt iki dürtü benim de kanımda dolaşıyordu. Özgür'e sımsıkı sarılıp aklındaki tilkilerden onu korumak ile o halinden korkup oradan kaçmak arasında gidip geliyordum. Bakışları, arada usulca titreyen dudakları, zihnindeki sancılarının vurduğu usulca atan şakakları, buz gibi teni, dudaklarından hiçbir zaman düşmeye-

cek cümleler... İki yıldır beklediğim adamı değil, onun yalnızca gölgesini bulmuş gibiydim.

Kollarımın arasında uyuyakaldığında, onu sırtüstü yatırıp uzun uzun yüzünü izledim. Gözleri kapalıyken, ne kadar da aynı... Dudakları, gözleri, çene kemikleri, saçları... Her şeyi aynıydı. Gözlerini açtığı an, beni tekrar korkutacağını bildiğimden uzun uzun uyusun istedim. Ama uyuyamadı. Kâbus görür gibi, irkilerek uyandığında yalnızca yirmi dakika geçmişti. Gözlerini açar açmaz, yüzümü gördü. Hâlâ yanında olmam onu rahatlatmış gibi, kolumu tutup beni yanına çekti ve hâlâ hızla inip kalkan göğsüne bastırdı. Vahşi bir hayvanın usulca sakinleşmesi gibi, ona sarılır sarılmaz göğsündeki dehşet yerini sukûnete bıraktı. Eliyle saçlarımı yavaşça okşayarak, "Bir haftadır doğru dürüst uyuyamıyordum," dedi. "Hatta, belki de iki yıldır..."

"İstedğin kadar uyu, ben yanındayım."

"Uyumak benim elimde pek değil." Boynumdan öptü ve beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı. Uyumadan önceki haline göre, daha sakindi. Daha kontrollü ve daha kendindeydi. Hızlıca ayağa kalkıp pantolonunu çıkardı. "Duşa gireceğim," diyerek banyoya yöneldi. Durduğu yerde, usulca arkaya bakıp, "Gelmek ister misin?" diye sordu.

Bembeyaz teninin üzerindeki karmaşık dövmeleriyle hem bedenen hem de ruhen yanımdaydı Özgür. Beni korkutuyor, beni şaşırtıyor, hatta öfkeliendiriyordu. Ama diğer yandan, onu özlemekten yorgun düşen bedenim onu öyle görünce karınca- lanıyordu. Aklım sorguluyor ama bedenim istiyordu. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladım. Yanına ulaşmama bir adım kala, beni beklemeden içeri girdi. İki kişinin zar zor sığıldığı banyoda küvet olmasına şaşırdım.

Oldukça küçük ve eski olan küvet henüz suyla buluşmuştu ki, Özgür hiç beklemeden üzerindeki son parçayı da çıkarıp küvete girdi. Su, onun bedenini aşır küvete dolmaya çalışırken, ne yapacağımı unutup onu izledim. Ne olursa olsun, hâlâ büyüleyiciydi. Gözleri kapalı diye mi eskisi gibi görünmüştü

gözüm bilmiyorum. Ama o an, eskisi gibi hissettim. Aşk bir anda tüm korkularımın üstünü örttü ve beni tekrar esareti altına aldı. "Su güzel," dedi gözlerini açmadan. Yanına gelmemi ister gibi, usulca kenara çekildi. Üstümdeki tişörtle pantolonu çıkardım ve iç çamaşırlarımla küvete girdim. Beni kucaklayıp küçük küvette ikimizin de sığabileceği bir pozisyon ayarladı. Çenesini omzuma dayayıp kollarını sımsıkı gövdeme doladı, "Titriyorsun," dedi dudakları tenime değerken.

"Korkudan değil," diye cevap vererek, rahat olduğumu hissedebilsin diye kendimi iyice kollarına bıraktım.

Omzuma küçük bir öpücük kondurup, "Bedenin hâlâ bana alışmadı," dedi. "Korkudan değilse, ondandır."

"Belki de hâlâ yabancı geliyordur."

Parmağıyla banyonun küçük ve kirli penceresinden görünen binaları işaret etti. "En çirkin olanı, en yakındaki..." dedi bize en yakın gri binayı kastederek. "Uzaktakiler o kadar da çirkin değil. Ama eminim, onlara yaklaşırsak onlar da çirkin gelecek bize." Derin bir nefes alıp yanağımdan öptü. "Tıpkı geleceğimiz gibi. Yaşarken çirkin... Geçmiş hep daha iyi gibi geliyor o yüzden. Eskiye hatırladığımızda sanki daha iyiymişiz gibi hissettiriyor. Ama değil... Tıpkı geleceğin de şimdiden iyi olmayacağı gibi."

"Bu, eskiden sana yakından bakmadığım anlamına mı geliyor?"

"Yakından bakıldığında çirkin gelmeyecek çok az şey var diyorum."

"Çirkin değilsin..." dedim gözlerimi kapatıp. "Hiç olmadın."

"Yanıdayken değildim."

"Hep yanımda kalsaydın..."

"Yanımda kalsaydım da aynı kalamazdım."

Yüzünü görmek için bedenimi güçlkle ona doğru çevirdim. Islak parmaklarımı yanaklarına bastırdım. "Ama ben aynı kaldım," dedim gözlerine bakıp. "Sen yokken bile..." Suyun altındaki elini tutup kısacık saçlarıma dokundurdum. "Geri döndüğünde beni aynı bul diye saçlarımı bile uzatmadım."

Saçlarımdaki eli yüzüme kaydı. Parmaklarını dudaklarıma değdirip, "O kadar güzelsin ki..." dedi. "Her şeyi farklı görmeye başlasam bile, seni hâlâ aynı görüyorum. Ama bunun aynı kalın bedenle alakası yok. Çünkü gördüğüm şey, bedenin değil."

"Ben de senin içini gördüğümü düşünürdüm hep. Ama şu an..."

"Ona rağmen farklı geliyorum, değil mi?" Başımı tekrar göğsüne bastırdı. "Çünkü orada da bir şeyler değişti," dedi. Kalp atışları kulaklarıma dolarken değişen şeyin orada bir yerde olduğunu anladım. Güçlkle konuşur gibi, "Aynı kalamadığım için beni affet," dedi.

Küvetin içindeki su yavaşça soğurken, her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini düşündüm. Kontrolümüzün dışında olan zaman, acımasızca her şeyin yerini, tadını, kokusunu, dokusunu değiştiriyordu. Aynı kalmak için çaba harcayan ben, bunu yaşamama rağmen farkına yeni varıyordum. Bıraksam saçım uzayacaktı. Bıraksam yaralarım iyileşecekti. Bıraksam vücudumdaki her milim usul usul değişecekti. Israrla o bedene tutunmam bundandı. Ama yine kendimi değil, karşımdakini suçlayan ben değiştiği için Özgür'ü suçluyordum. Ama belki de asıl suçlu değişmeyen bendim.

Küvetin içinden çıkıp ıslak bedenimi kurulumadan aynanın karşısına geçtim. Aynada gördüğüm yüzüme uzun uzun baktım. Özgür'ün bedenimdeki etkisi gibi, onun tenine değen suları tutamıyor, usulca vücudumdan kayıp yerdeki sararmış fayanslara düşmesine engel olamıyordum. Ona ne kadar sıkı tutunursam tutunayım, iki yıl önce gidişine engel olamadığım gibi, sonrasında da onu durduramayacaktım. Ben aynı kaldıkça, o değişecekti. Ve tıpkı onun da söylediği gibi birbirini kovalayan mevsimler gibi asla buluşamayacaktık. O an, Özgür'ün istediğini değil, kendi istediklerimi sormaya karar verdim. Ellerimi lavabo taşına dayayıp küvetin içinden bana bakan Özgür'e döndüm. "Anıl biliyor muydu?" diye sordum ilk olarak.

Cevap vermeden önce küvetten çıkıp askıdaki havluyu aldı. "Hayır. O da birkaç hafta önce öğrendi," diyerek havluyu be-

nim bedenime sardı. Kollarını bana sımsıkı dolarken aynada ki gözleri gözlerimle buluştu. "Bu sabah bana yalan söylediyani..." dedim hayal kırıklığıyla.

Alnını omzuma dayayıp, "Kızma," dedi usulca. "Beni düşünüyordun sadece."

"Herkes seni düşünüyor ama kimse beni düşünmüyor," dediğimde, kafasını kaldırıp aynada bana baktı. Gözlerimiz buluşunca, "Ben bile," dedim.

Sustu. Hiçbir şey söylemeden, havluyla vücudumu kurulumaya başladı. Kendisi ıslak değilmiş gibi... Kirli su ona yakışmış gibi... Suskunluğu beni öyle öfkeliendirdi ki dirseğimi geriye savurdum. Elindeki havlu yere düşerken iki kolundan tutup, "Özgür artık anlatacak mısın bana!" diye bağırđım. "Sana ne oldu?!"

"Anlatacağım," dedi bana bakmadan. "Sadece sana biraz daha doymak istiyorum."

Çenesinden tutup yüzüme bakmaya zorladım. "İki senedir ne kadar acı çektiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Elimi yavaşça tutup küçük tırnaklarımın uçlarından öptü. "Tırnakların bile bana her saniye bunu hatırlatıyor," dedi cıltz bir gülümsemeyle.

Özgür'ün tenimdeki her bir milimden, dilimden dökülen her kelimeden, yüzümdeki her çizgiden binlerce gerçek anlam çıkarabildiğini unuttuğum için kendime kızdım. Bunları bile bile benden uzakta geçirdiğı her saniye için ona kızdım. "Peki neden?" dedim tekrar tekrar soracağım gibi. "Neden Özgür?"

Kolumdan tutup beni aynaya doğru çevirdi. Otelin, kab-lolu saç kurutma makinesini yerinden çıkarıp bir silah gibi şakağıma dayadı. "Saçlarını kuruturken bazen böylece durdun, değil mi?" diye sordu. "Öylece aynaya bakıp, bir silahmış gibi bekledin... O yüzden yanık buradaki saçların." Yandıklarımı bile fark etmediğim, uçları hafifçe sararmış saçlarımdan usulca öptü. Bunu nasıl anlayabildiğini düşünmedim bile. Beni, benden iyi tanıyordu. Bana, benden daha uzun bakıyordu. Bana, benden daha çok hâkimdi. Elindeki saç kurutma makinesini

bırakıp sırtıma sarıldı. Ellerini, ellerime kenetledi. "Kökünden kestiğin turnakların... Şakağındaki yanık saçların... Sırtındaki yanık izleri..." dedi bedenimdeki özlem haritasını okur gibi. Parmaklarını saçlarıma geçirip diplerine baktı. "Çok fazla sevmiyorsun düş almayı benden sonra değil mi?" Saç diplerimdeki kabuk tutmuş yaralarda parmağını gezdirdi. "Sende bıraktığım tüm izler, bir şekilde seni acıtsın istedin. Sana hâlâ dokunuyorum gibi hissetmek için..." Aynada gözlerime baktı. "Neden mi Yosun? Bunca şeyden sonra hâlâ bir neden mi arıyorsun? Baksana... Sana dokunduğumu hissetmek için yara bere içinde bırakmışsın her yerini. Yanında yokken bile, hayalimin sana dokunduğu yerler kanamış."

Söylediklerinin ağırlıyla nefesim kesildi. Öyle haklıydı ki... Gözlerimden süzülen yaşlar, onun ellerine düşerken, "Ne kadar inkâr edersen et..." dedi. "Kaç kere neden diye sorarsan sor... Gerçek burada." Elini çenemin altına yerleştirip bakmak istemediğim aynaya çevirdi yüzümü. "Sen kendi cevabını kendin vermişsin. Ben dokunduğu her şeyi yok eden biriyim. Dokunduğu her şeyi yaralayan... Dokunduğu her şeyi öldüren biriyim. Elim senden ne kadar uzakta olursa, seni o kadar koruyabilirdim."

Beni saran kollarına dokunup, "Peki elin şimdi neden üzerimde?" diye sordum.

"Çünkü..." Yutkundu. "Çünkü ben ne kadar bir dokunuşla her şeyi mahvediyorsam, sen de her dokunuşunla beni bir o kadar kurtarıyorsun." Başımı bu defa boynundaki dövmeye yasladı. Beni göm ve beni kurtar yazan... "Kurtarılmaya ihtiyacım var," dedi giderek kısılan sesiyle.

"Neyden Özgür?" diye sordum gözyaşları onun tenine değerken. "Neyden kurtarılmam lazım?"

"Zihnimden."

"Sen ölmedikçe zihninin durmayacağını biliyorsun."

"O yüzden ölmek istiyorum."

Kendimi ondan çekip yarı çıplak ve ıslak bedenimizin yansıdığı aynaya baktım. Gözüm onu canlı bulduğumdan beri

ikinci defa ölümden bahseden Özgür'ün yansımasındaydı. Dudaklarının hangi kelimeleri doğuracak şekilde kıvrıldığını gördüm. Duyduğum kelimeleri kabul etmek istemiyordum. Aynadaki görüntüler tersten görünür diye bilirdim. Bu da öyle bir şey olsun, duyduklarımın tam tersini kastediyor olsun diye gözlerimi bir saniye bile çekmedim aynadaki görüntüsünden. Omzuma değen dudaklarını, sanki aynada göremeyeyim diye iyice gömmüştü tenime. "Ölmek istiyorum," dedi tekrar tekrar. Belki de zamanında ölümü çok arzulayan bedenimle temas ettiği an cümleleri daha da güçlensin diye dudaklarını omzuma gömüyordu.

"Sen ölemezsin," dedim usulca. Gözlerimi tersini kastettiğimi düşünmesin diye sımsıkı kapattım. "Çünkü ölmek için fazla ölüsün."

"Her şey tersine döndü, değil mi? Sen de, sana öğrettiklerimle savaşıyorsun bana karşı." Başını iki yana salladığını hissettim. "Zihnimin laneti işte..." dedi kendi kendine.

"Özgür... Neden öldün?" diye sorarken, içimden bir parça kopup gitti.

"Bazen bir zehir vücuduna girer ve o zehrin damarlarında dolaştığını bile bile nefes almaya devam edersin." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Zehir burada. Ve ben o zehrin beni öldüreceğini bile bile nefes alıyorum. Ve nefes aldığım gerçeği, yaşadığımı göstermiyor." Başını iyice gömdü göğüs kafesine. "Ben zaten öldüm Yosun," dedi acı çeker gibi. "Tıpkı üç yıl önce seni bulduğum halin gibiyim... Tek farkım, sen yaşamayı hak ediyordun ve ben seni yaşatmak için uğraştım. Ama ben hak etmiyorum ve senin yapman gereken tek şey... beni öldürmek."

Üst üste duyduğum ölüm lafı giderek kontrolümü kaybetmeme sebep oluyordu. Nefes alıp verişim hızlanırken, birden göğsümdeki acının sebebi başıymış gibi onu ittim. "Anlamıyorum," dedim yumruk yaptığım elimi lavabo taşına vururken. "İki yıl boyunca öldüğünü düşünüyordum diye her şeyi yaptım!" diye bağırdım. "Şimdi karşıma çıkıp..." Hâlâ sımsıkı olan

yumruğumu Özgür'ün göğsüne geçirdim. "Karşıma kalbin atıyorken çıkıp, doğru dürüst bir açıklama bile yapmadan söylediğin tek şey bu mu?!"

Sırtını duvara yaslayıp, "Elimden başka bir şey gelmiyor artık," dedi çaresizce.

"Zaten bir kez öldün Özgür." Dişlerimi sıkarak, ağlamamı durdurmayı umarak konuşmuştum ama çabam boşunaydı. Ağlamam daha da şiddetlenirken, "Zaten bir kez öldüğünü gördüm!" diye bağırdım. Dizlerim beni taşıyamaz hale geldi. Yere çökerken ellerimi yüzüme kapayıp, "Neden... Neden şimdi..." diye sayıklamaya başladım. Sesi çıkmayan Özgür'e baktığımda o da tıpkı benim gibi yere çökmüş, bana bakıyordu. Verecek cevabı olmayışı nadir görülürdü. Yanaklarımdaki yaşı kurulayıp yerdeki yarı ıslak pantolonuma uzandım. Ayağa kalkıp pantolonu hızlıca giydim. "Senin peşine ikinci kez takılıp buraya gelmem hataydı," dedim öfkeme yenik düşüp. Yerdeki tişörtümü de alıp banyonun kapısına yöneldim. "Çünkü ne zaman birbirimize ayak uydurmaya çalışsak... Ya sen ölüyorsun. Ya da ben."

Hızla banyodan çıkarken ben, Özgür, "Yosun dur!" diye bağırdı arkamdan.

Yatağın üstüne bıraktığım telefonumu ararken, öfkeyle yorganı yere attım. Telefonum da yorganla birlikte yere düştü. Telefonumu alırken üstünü yarım yamalak giymiş Özgür tam karşımda durdu. Ayağa kalktığımda yanından geçip gitmeye çalıştım ama olmadı. Beni tutup, "Gitme," dedi.

Ne kadar kararlı olduğumu anlasın diye gözlerimi açıp kelimelere bastıra bastıra, "Gideceğim Özgür," dedim. "Sana bu defa istediğini vermeyeceğim. Senin aksine zihnimin kontrolü bende kalacak. Ve beni kandırıp sana zarar vermemi sağlayamayacaksın."

Özgür'ü tüm gücümle itip koşar adım odanın kapısına giderken arkamdan, "Korkuyorsun işte!" diye bağırdı. "Çünkü sana her şeyi anlattığımda beni kendi ellerinle öldürmek zorunda kalacaksın!"

Söylediklerini duymamak için kendimi hızla dışarı attım. Peşimden gelmesin diye son gücümle asansöre koşmaya başladım. Sanki aklımın labirentlerinde kaybolmuşum ve kaçtığım yine kendi aklımmış gibi, nereye dönmem ve nereye kaçmam gerektiğiyle ilgili hiçbir şey bilmeden koşuyordum. Sanki kaçışım ve Özgür'e geri dönüşüm aynı oranda keskindi ve her adımım beni bin parçaya ayıracaktı. Attığım her adımda, göğsüme batan sizin ayaklarınızın altındaki acının başka açıklaması yoktu.

Asansöre ulaştığımda nefes nefeseydim. Asansör bulunduğum kattaydı ve kendime gelmeyi beklemeden hızla kendimi içeri attım. Asansörün tuşlarına rasgele basarken, boğazımda hissettiğim acıyı durdurma umuduyla parmaklarımı boğazıma geçirdim.

Bay K haklıydı. Onu ikinci kez ölü görmek içindi tüm uğraşım. İkinci defa öldüğünü görmek için, ilk ölümünü kabullemeyi reddetmiştim. Ve şimdi duyduklarım, en büyük kabusumdan bile daha kötüydü.

Ona hesap sormak istemiştım. Beni ikna edecek cümlelerin olduğuna emin bir halde, hesap soracak ve karşılığını alacaktım. Düşündüğüm buydu. Düşünmek istediğim buydu. Onun tarafından bir kez daha kandırılmak istiyordum. Atan kalbinin sesine, yalanları da karışsın ve dinlediğim tek şey onlar olsun istemiştım. İki yıl boyunca, hayalini kurduğum tek şey belki de buydu.

Ama o, artık yalan bile söylemiyordu.

Asansör, aşağı doğru inerken, midemdeki acı su yukarı doğru hareket ediyordu. Yere çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Sanki kafamın içinde bir meydan savaşı vardı ve ben savaşı kazanamayacak kadar rütbesizdim. Özgür ise, hem katanan hem kanayan düşmandı zihnimde. Aynı anda ikisi olmayı nasıl başarıyordu her defasında... Bilmiyordum.

Acılarını hiçbir zaman yüzünden okumama izin vermezdi. Onu bulduğumda, onları okumak için günlerce uğraşmak istemiştım. Ama o, sayfalar dolduran acısını okumam için elime tutuşturmuştu. Ve ben, okumaktan korkup kaçmıştım.

Eskisi gibi az konuşsun istemiştım. Az konuşsun, ben ağzına geleni sayayım ona... İki yıllık sinirimi kusayım... Ama en çok, o konuşmuştu. Konuştuğu her şey, eski Özgür'ü her kelimele biraz daha öldürüyordu. Dudaklarından dökülen her kelime, iki yıllık hayalimin üstüne keskin bir bıçak darbesi olarak iniyordu.

Otelden çıkıp kendimi sokağa attığımda ne yapacağımı bilemeden birkaç dakika olduğum yerde durdum. Kaçtığım şey neydi? Kaçtığım, Özgür'dü. Özgür'ün beni ikna etme ihtimaliydi. İkna olmak istediklerime değil, yapmayı asla istemeyeceğime... Tanıdığım Özgür'ün öldüğünü düşünme ihtimalimdi kaçma sebebim. Beklediğim gibi olmayan kavuşmamızın, içimdekileri soldurma ihtimaliydi.

Girerken aydınlık olan sokak, karanlığa teslim olmuştu. Arabaların ışıkları, insanların yüksek sesleri, sokak lambaları, her şey o kadar korkunç göründü ki gözüme... Birkaç dakika gözlerimi kapatıp ne yapacağımı düşündüm. Yalnızca birkaç saniye sessizlik istiyordum. Zihnim yalnızca birkaç saniye susun, ben birkaç saniye nefes alayım...

"Bay K," dedim kendi kendime. Zihnimde Bay K'nin karşılığı, sessizlikti. Tekrar koşmaya başladığımda Özgür'e ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

Çünkü ondan ve kendimden kaçıp Bay K'ye sığınmaya gittim.

Bay K'nin evine varınca kapıyı çalmadım. Benim için her zaman kapının yanındaki saksının taşlarının arasına sakladığı anahtar alıp içeri girdim. Yorgunluktan tir tir titreyen bacaklarıma inat merdivenleri ikişer ikişer çıkıp Bay K'nin odasının olduğu tarafa yöneldim. Hiç düşünmeden, sadece ayaklarımı takip ediyor gibiydim. Düşünürsem kendi odama kaçıp sabah kadar ağlayacağımı bildiğimden düşünmek istemiyordum zaten. Yatak odasının kapısını açıp içeri girdiğim an Bay K'nin yatağın yanında uyuduğunu gördüm. Gözlerini bile açmadan,

yorganı usulca kaldırdı. Ayakkabılarımı ve üstümdeki ceketi çıkarıp doğrudan yanına yattım. Titreyen bedenimi usulca sarıp beni sakinleştirmeye çalıştı. "Kapını hep kilitlerdin," dedim ağlayarak. "Ve yatağının ortasında uyurdun."

"İçgüdüsel..." dedi yalan söyleyerek. Beni tanıyordu ve tanıştığımızdan beri ilk kez yanında uyumak isteyeceğimi tahmin etmişti mutlaka. Ben bile, ayaklarım beni onun odasına götürürken bilmiyordum bunu istediğimi... Bay K, kâbuslarım için bir korkuluktur. Ne zaman korksam, ben uyuyana kadar başımda beklerdi. Ama o gün, Özgür'ün ağzından dökülen kelimeler beni öyle çok korkutmuştu ki, başımda beklemesi yetersizdi. Beni saran büyük bedeninin içinde kalan küçücük kollarımı dışarı çıkarıp ona sarıldım. "Korkuyorum Doktor," dedim parmaklarımı sırtına geçirip. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Anlat..." dedi usulca. "Seni korkutan ne?"

"Özgür," dedim kendimi sıkarak. "Ölmek istiyor."

"Birinin ölmek istemesi seni niye korkutsun ki? Sen de bir zamanlar ölmek istiyordun. Ama şimdi..."

"Özgür benim gibi değil ama..."

"Özgür'ü tanrılaştırmayı bırak Yosun. O da en az senin kadar insan."

"Değil," dedim kendimi sıkarak. "Olsa, ölmek istemezdi. İnsani yanı kalmamış gibi... Ve bundan rahatsızmış gibi, ölmek istiyor."

"Çok anlam yüklüyorsun. Her zamanki gibi, hikâyeyi duymayı reddedip, kalanını kendi kafanda doldurup acı çekiyorsun."

Başımı göğsünden çekip hayretle yüzüne baktım. "Nereden anladın?"

"Neyi?"

"Onu dinlemediğimi."

Elini başımın arkasına koyup yüzümü tekrar göğsüne bastırdı. "Dinleseydin benim yanımda olmazdın," dedi fısıltıyla karışık.

Yüzümü öyle bir bastırdım ki göğsüne, birkaç dakika güçlükle nefes aldım. Parmaklarımı geçirdiğim tişörtünü tüm gücümle sıkıp, "Onu öldürmemi istiyor," dedim.

Beni yatıştırmak istercesine usulca sırtımı sıvazladı. "Sen kimseyi öldüremezsin ki..." dedi. "Bunu bile bile senden böyle bir şey istiyorsa, ölmek istemiyordur."

Kendimi çekip aramıza küçük bir mesafe koydum. Ona doğru dönüp elimi yanağımın altına yerleştirdim. "Daha önce bir kez onu öldürmeyi denemiştim," dedim tekrar ağlamaya başlayarak. "Giderek kontrolden çıktığını düşündüğüm bir an... Onun giderek canavarlaştığını hissettiğim bir an..." Tıpkı iki yıl önce Özgür'ün boğazını sıktığım gibi, yanağımın altındaki elim kasıldı. "Onu öldürmeye kalkmıştım." Bay K hiçbir şey söylemeden yanağımdaki gözyaşlarını silerken, "Bu yüzden şu an bana geldi," dedim. "Gerçekten canavarlaştığını düşünüyor olmalı. Ve ben onun neden böyle düşündüğünü duymaktan korkuyorum."

"Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum ama... Sana söylemiştim Yosun. Kafamızdaki çizgilere âşık oluyoruz. İçini kendi renklerimizle boyuyoruz. Ve o renklerin doğru olmadığını anladığımız an, o resimler tekrar siyah beyaz kalıyor. Renklerimizi kaybediyoruz. O kişiyi kaybediyoruz. Bir daha asla onu eskisi gibi görmüyoruz."

Sırtüstü yatıp ellerimi gözlerimin üstüne bastırdım. Başımı iki yana sallayıp, "Onu eskisi gibi görmemektense..." dedim içimi çeke çeke ağlarken. "Onu bir daha hiç görmemeyi tercih ederim."

"Yanılıyorsun." Gözümün üstündeki ellerimi tutup kendine bakmaya zorladı beni. "İki yıldır senin ağzından Özgür'ü dinliyorum. Emin olduğum tek şey varsa, o da ne olursa olsun onu tekrar görmek isteyeceğin."

Haklıydı. O otel odasından dışarı adım attığım ilk saniye onu tekrar görmek için geri döneceğimden korkup, olabildiğince hızlı koşmuştum. Ondan değil, kendi hislerimden korkup... Derin bir nefes aldım. "Kendimden nefret ediyorum," dedim kendimle konuşur gibi. "Kendimden o kadar çok nefret ediyorum ki..."

"Keşke daha geç gelseydi..." dedi yanağıma dokunup.
"Keşke onu bulmaya çalışmasaydım."

Yanağımdaki eline elimi yerleştirip, "Neden?" diye sordum.
"Çünkü seni hazırlamak için vaktim olurdu." Bana bakmamak ister gibi sırtüstü dönüp, "Ama... Sanırım bencillik ettim," dedi. Ellerini boynunun altına yerleştirip gözlerini tavana dikti. Usulca gülümseyip, "Beni affetmen için..." dedi.

"Hepimiz benciliz," derken kendimi ona yaklaştırdım. Başımı omzuna yaslayıp, "Ben seni onu bulman için kullandım," dedim. "Sen beni kaybolan hislerin için..." Güzel kokan boynuna nefesimi üflerken, "Şimdi de Özgür..." dedim sayıklar gibi. "Özgür onu öldürmem için kullanmak istiyor."

"Hayat... tamamen bencillikler üstüne kurulu. Yaptığımız ve karşılıksız olduğuna inandığımız iyilikler bile karşılıklı..."

"O yüzden iyilik kelimesinden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Öyle..." dedi sesini iyice alçaltıp. "Yolda gördüğün bir dilenciye para verirsin. Karşılıksız bir iyilik olduğuna kendini inandırırsın ama öyle değildir. Verdiğimiz o üç kuruş, o kişinin yerinde olduğumuzu düşündüğümüz empatimizi doyurmak içindir. Tümüyle, bencilcedir iyilikler."

"Çok kötü," dedim. "Özgür için yaptığımı ve yapacağımı düşündüğüm her şey de bencilce." Nefes almıyor gibiydim. Göğsüm nefessizlikten çatlayacak gibiydi. İçime çekebildiğim kadar hava doldurup elimi göğsüme yerleştirdim. "Belki de bencilce olmayan tek şey onu öldürmem olur. Çünkü karşılığında mutlu olacağım bir şey değil."

Göğsümün üstündeki elimi tutup usulca öptü. "Böyle düşün diye söylemedim," diyerek yorganı üstümüze çekti. "Aklını yorma şimdi bunlarla. Uyu biraz..." Parmaklarını açık gözlerimi kapattı. "Sabah, sakın kafayla konuşalım."

Gözlerim kapalı, zihnim sonuna kadar açıktı. Düşünmeyi durdurabilsem uyuyabilirdim. Ancak o gece, düşünmeyi tek bir saniye bile bırakmadım.

Yosun kapıdan çıktığı an, yumruk yaptığı elini duvara geçirdi. Özgür. Odadaki küçük masayı devirdi. Dağılan oda değil, kendisiymiş gibi yere bıraktı kendini.

Yosun'un ondan ilk kaçıyordu. Kendi bile kendinden kaçmak isterken, her dakika yanında kalmak için uğraşan Yosun'un...

"İşte bu yüzden ölmek istiyorum," dedi kendi kendine. "Sen bile benden kaçıyorsun..."

Birkaç saat, kaybettiği kontrolünü geri kazanmak için olduğu yerde sadece düşündü. Düşündüğü her dakika, kendine kızdı. Yosun haklıydı. Yaptığı şey, bencillikten öte değildi. Onu bulduğu ilk gün, tekrar kaybetmesi gerektiğini söylemişti. Ve onu korkutup kaçırmıştı.

Beyni giderek soğurken, son iki gündür kendini ne kadar kaybettiğini fark ediyordu. Kendine geldiğinde, ilk iş Yosun'un evine gitmek oldu. Ancak evinde yoktu. Gittiği yerin, doktorunun evi olduğunu bile bile, yanına gitmek istemedi. O gün, pişman olduğu diğer şeyi telafi etmek için Anıl'a gitmeye karar verdi.

Karanlık, siyahına siyah katarken Anıl'ın evinin önüne geldiğinde saat gece yarısını geçmişti. Bir önceki gibi, kontrolünü kaybetmiş bir halde geldiği ve geldiği gibi kaçarak çıktığı o eve tekrar dönmek Özgür için kolay değildi. Ama aynı zamanda bunun, o gün pişman olduğu her şeyi baştan yaşama şansı olduğunu da hissettiriyordu.

Tekrar Anıl'a gel... Tekrar onunla konuş... Tekrar o evden çıkıp Yosun'a git...

Derin bir nefes alıp içeri girdiğinde Anıl'ı tam da tahmin ettiği gibi buldu. Sarhoş, kızgın ve dağılmış...

Anıl, Özgür'ü gördüğü an hem rahatlamış hem de öfkelenmişti. Kapıda öylece dikilen Özgür'e bakıp usulca kafasını salladı. "Hiç şaşırmadım." Neye şaşırmadığını belli etmek ister gibi, "Gece haberlerinde bebek yüzlü katil dehşet saçtı haberleri yoktu da..." dedi alaycı bir tavırla. "Gerçi Yosun'un öldürme yeteneği, kendisini bile öldürememesinden belliydi."

Özgür, arkadaşının oturduğu kanepeye doğru ilerlerken, "Şaka yapabildiğine göre kendine gelmişsin," dedi kendi ken-

dine. Kırık dökük kanepce, bedeniyle buluştuğunda gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Anıl, gözlerini kapatan ve sakin görünen Özgür'ün sabahından daha tehlikeli olduğunu hissediyordu ancak kendince bir isyan içindeydi ve bu konuyu göz ardı ediyordu. Her zamanki iğneleyici tavrını seçip, "İki ayağının üstünde düzgünce durup bağırmadan konuştuğuna göre sen de toparlamışsın," dedi. "Vazgeçtin mi bari salak fikrinden?"

Kapalı gözlerinin altında usulca yukarı kıvrılan dudakları Anıl'a istediğini vermedi. "Hayır. Hâlâ bütün fikirlerimin arkasındayım." Gözlerini açıp Anıl'a baktı. "Sadece hayatımda ilk kez kontrolümü kaybettim. Ve yanlış hamleler yaptım."

Öfkesinin keskin bir sıvıya dönüşüp midesinden yukarı çıktığını hissetti Anıl. "Aynen," dedi kelimeye bastırarak. "İki yıldır seni öldü sanan eski sevgilinin karşısına çıkıp beni öldür diye yalvarmak pek senlik değildi."

Anıl'ın iğneleyici laflarını öfkesiyle bilemediğini anlayan Özgür sakin tavrını koruyup, "Demek ki duygusal krizin, öfkeye döndü," dedi. Onun karakter analizindeki en basit cümleyi okur gibi, "Alaycı tavrın her zaman seni ele veriyor," diye açıklama getirdi gülerek.

Özgür'ün her gülüşü, Anıl'ı daha da sinirlendiriyormuş gibiydi. Anıl, elindeki şişeden büyük yudum alıp, "Demek ki her zaman alaycı olma sebebimi çözdük," dedi. Ellerini havaya kaldırıp bağırdı. "Çünkü sürekli öfkeliyim!"

Birkaç dakika, ikisi de sustu. Aralarındaki her gerilimli diyalog sonrası olduğu gibi, sustukları an ikisi de yumuşadı. Özgür, Anıl'ın sormayacağını bildiğinden anlatmaya başladı. "Yosun'u gördüğümde dağıldım. Daha öncekiler gibi..." dedi. Gözünü kapatıp Yosun'un onu gördüğü anı hayal etti. Korkmuş, şaşırmış ve hüznünlü yüzünü... "Şoke oldu. Beni gördüğüne, söylediklerime, her şeye..." Anıl'a dönüp pişman olduğunu belli eder gibi, sesini alçaltarak konuştu. "Keşke seni dinleseydim. Beni o haldeyken görsün istemezdim."

Anıl içini paramparça etse de, hiçbir karmaşık duygusunun onu yönlendirmesine izin vermeden içten bir tavırla, "Beni hiçbir zaman dinlemedin ki..." dedi. Aksinin olmasını çok istedi. Bu küçük anlamlı, büyük cümle kendisini bile rahatsız etti. "Bak, cümlede alay bile yok. Bu konuda sana öfkelenemeyecek kadar yıprandım demek ki." Kendini düşünmeyi bırakması, hissettiği yoğun duygu yüzünden zordu ama toparlanıp, Özgür'ün kapıdan girdiği ilk an sormak istediği şeyi sordu. "Daha iyi misin şu an?"

"En azından kriz geçirmiyorum," dedi Özgür gülümseyerek. "Ne yazık ki kontrolümü geri kazandım."

"Nasıl oldu o mucize?"

"Yosun benden korkup kaçtı. O kapıdan çıkar çıkmaz..." Tekrar, o küçük otel odasına geri döndü zihnindeki zaman makinesi. Yosun'un ondan kaçışı ve bunun kendinde bıraktığı büyük boşluk öyle kötüydü ki, o ana dönmekte zorlandı. Kendini ikna etmek ister gibi, "Ne istediğini ve neyin doğru olduğunu biliyorum," dedi ani bir tavır değişikliğiyle. Ciddi olduğunu Anıl da hissetsin diye oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Sadece metotlarım yanlış bu konuda," dedi. "Bilirsin... Duygularımla hareket etmek bana hep kaybettirdi. Her konuda olduğu gibi, bunda da akılcı davranmam gerekirdi."

Özgür'ün anluk değişimi Anıl'ı tekrar sınırlendirdi. Kendine yeni bir içki şişesi açarken, "Aynen aynen..." dedi. "Onun hayatına girip, onun sana tekrar güvenmesini sağlayıp kendini öle öldürtmek daha akıllıca olurdu."

Özgür yeterince içtiğini düşündüğü arkadaşının elinden dolu şişeyi çekip aldı. "Kişiselleştiriyorsun meseleyi," dedi şişeyi havaya kaldırıp. "O cümledeki kişi sensin. Yosun değil."

Anıl, Özgür'ün havaya kaldırdığı şişeye uzanırken, "Doğru!" dedi sertçe. Ancak şişeyi almayı beceremedi. Pes edip elini dizlerine vurdu. "Seninle aramdaki tüm meseleleri hep kişiselleştirdim zaten. Sorun da budur belki."

Bir cevap istiyormuş gibi Özgür'e baktı. Özgür'ün ne diyeceğini toparlamaya çalışır halini fırsat bilip tekrar şişeyi almak

için onun üstüne abandı. Özgür, bedeninin kontrolünü çoktan kaybetmiş arkadaşını tek hamleyle kontrol edip dizlerine yatırdı. Birkaç saniye çırpınan Anıl, Özgür'ün dizlerine temas ettiği an çırpınmayı bıraktı. Özgür, önce elindeki şişeyi yere bıraktı. Sonra eliyle Anıl'ın gözlerini kapadı. İsteddiği, anlatacağı şeyleri görerek değil, hissederek dinlemesiydi.

"Sen o evden kaçarken, seni kaybedeceğimi bile bile sana yardım ettim," diye başladı anlatmaya. "Neden biliyor musun? Çünkü başkalarına göre küçücük bir çocuğun sokaklarda tek başına kalması korkunç bir son gibi görünse de ben senin için daha iyi olacağına inandım. En azından o evden daha huzurlu bir yerdi sokak..." Anıl'ın gözlerindeki parmaklarını usulca gevşetti. "Şimdi ne farklı Anıl?" diye sordu. "Benim için o ev, benim zihnim... Ve ondan kaçmamın tek yolu yok olmam." Değil ses çıkarmak, nefes bile almıyor gibiydi Anıl. Özgür onu ikna edemediğinin farkındaydı. Son bir çırpınıyla, "Ben seni o kadar çok sevmeme rağmen kaçmana yardım ettim," dedi. "Seni kaybedeceğimi düşünmememe rağmen, senin için sana yardım ettim." Parmaklarını Anıl'ın gözlerinden tamamen çekip kendisine bakmaya zorladı. "Sıra sende Anıl. Beni kaybetmeyi göze alamaz mısın?" Usulca, "Benim için?" diye ekledi.

Kararlı bir ses tonuyla, "Asla," diye cevapladı Anıl. "O gece senin yerinde olsaydım... O evden kaçmak zorunda olmayacak kadar güçlü olsaydım... Senin kapını kendi ellerimle kilitlerdim. Çünkü biz farklıyız. Çünkü..." Başını Özgür'den başka tarafa çevirmek zorunda hissetti. Çünkü'den sonra gelecek cümleyi, ona bakarak söyleyemezdi. "Ben seni kaybettiğimde, kendimi de kaybedeceğim," dedi. "İster bencillik de, ister piçlik..." Özgür'ün yere bıraktığı içkiyi usulca kavrayıp ayaklandı. "Senin kılına zarar vermeyeceğim. Sana zarar verecek hiçbir konuda sana yardım etmeyeceğim."

Anıl, Özgür'den uzağa kayıp içki şişesini tek dikişte yanıltı, Özgür anlaması gerekeni anladı. "Özür dilerim," dedi Anıl'a bakıp. "Sana bir daha asla bu konuyu açmayacağım."

Özgür'ün içtenliği, içtiği şeyin kendisini giderek etkisi altına alışı Anıl'ı her saniye daha da yumuşatıyordu. Ona, kendini iyi hissettirecek bir şey söylemeye çalıştı ancak ne diyeceğini bulamadı. Aklına gelen ilk şeyi sordu. "Yosun'la nasıl gitti?" Aklına, Özgür'ün anlattıkları gelince kendini düzeltti. "Kaçtı falan dedin, tamam... Öncesini anlat."

"Ben kafayı yemiş haldeydim zaten. O da beni gördükten sonra öyle oldu. Ne yapacağımızı bile bilemedik." Kendini suçlar gibi, karşısındaki duvara bakarak sert bir tonda konuşmaya devam etti. "Kendime odaklandım. Hatam oydu. En azından beni ilk gördüğü an, ona odaklanmam lazımdı." Başını usulca iki yana salladı. "Kendi söylemek istediklerimi değil, onun duymak istediklerini söylemeliydim. Onun hissetmek istediklerini hissettirmeliydim." Aklına, kendine biçtiği son gelince, "Yani en azından bugün öyle olmalıydı," diye değiştirdi cümlesindeki tüm anlamı.

"Tekrar görüşecek misiniz?"

"Kendime geldikten sonra evine baktım ama yoktu. Yüksek ihtimalle doktorunun yanına gitmiştir."

Anıl birden içgüdüsel bir şekilde, "O adama güveniyor musun?" diye sordu.

Özgür, beklemediği bu soru karşısında birkaç saniye şaşırıp da çatılan kaşlarını düzelterip rahat bir tavırla, "Bilmem," diye yanıtladı. Kendini ikna etmek ister gibi, "Yosun güveniyor. Önemli olan o sanırım," dedi.

"Onun güvendiği herkes ona ihanet etti, farkındasın, değil mi?"

Kendine kızır gibiydi Özgür. Yosun'u emanet ettiği adamı üstünkörü değil, ciddi bir şekilde araştırması gerekirdi. Ancak garip bir şekilde, Yosun'un doktorunu pek önemsememişti. "Yine kendime odaklandım," dedi sert bir tonda. "Son günlerdeki hatam işte..." Yüzünü Anıl'a çevirip ona söz verir gibi, "Araştıracam adamı," dedi.

Anıl'ın sürekli değişen tavrı, tekrar alaycı bir hal aldı. Ellerini yukarı kaldırıp, "Ölmeden önce yapılması gerekenler listesi!" diye bağırdı. "Sevgilimin elinde kalan son dalımı nasıl

kırarım?!” Parmaklarını bir bilgisayarın klavyesine basar gibi yapıp, “Ara bakalım,” dedi.

Anıl’ın duygu geçişlerinin hızına yetişemeyen Özgür, bir anlığına gülecek gibi oldu. “Sen söyledin az önce!” diye bağırdı. Sesini yükseltmesi, bir öfkeden çok hayret editti.

Anıl gülerек parmağını Özgür’e doğrulttu. “Ben senin aynam, unuttun mu?” dedi. “Sana istediklerini vermeyen, orospu çocuğu bir ayna!”

Özgür, Anıl’a müdahale etmek istemedi. Öfkeli ve alaycı tavrı, üzülmesinden iyidir diye düşünüp onun gibi alaycı tonda devam ettirdi muhabbeti. Hafifçe gülümseyip, “Kendi ellerimle bir orospu çocuğu yarattım,” dedi kendi kendine.

“Bu konuda haklısın bak. Orospu çocukluğunda dev bir markayım.” Elindeki şişeyi Özgür’ün omzuna vurdu. “Şeref. ne eski dostum.” Özgür’ün içmediğini görünce, ayağıyla açılmamış içki şişelerini işaret etti. Özgür elini istemediğini belli eder gibi sallayıp, “Ben içmeyeceğim. Aklımın bende kalması lazım,” dedi.

Elindeki şişeyi de bitiren Anıl, boş şişeyi halıya fırlatıp Özgür’e yaklaştı. Yüzüne uzun uzun baktı. Aklı yerinde olmasa, birlikte uzun bir ömür yaşama ihtimalleri olur muydu diye düşündü. Ya da aklı olmasa, onu bu kadar sever miydi diye. Cevabını bilmiyordu. Bildiği tek şey, onun hep yanında kalmasını istemesiydi. Ellerini Özgür’ün yanağına yerleştirip hipnotik bir ses tonuyla, “Aklını almak istiyorum senden,” dedi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Özgür, göz bile kırpmadan ona bakan arkadaşına.

“Seni hipnotize ediyorum. Aklındakileri söküp atacağım.”

Özgür, hiçbir şey söylemek istemedi. Usulca gülümsedi sarıca. *Keşke yapabilse*, diye geçirdi içinden. Aklını Anıl’a karşı kaybetmeyi isterdi.

Birkaç dakika birbirlerinin gözlerine baktılar. Epeyce sarhoş olan Anıl, uzun süre sabit bir şekilde baktığı yüzün giderek bulanıklaştığını görünce onun yok olacağını düşündü. Bundan korkup, hep yapmak istediği şeyi yaptı ve birden Özgür’ün

dudağına küçük bir öpücük kondurdu. Anıl dudağının dokunduğu şeyin, gördüğü bulanıklıkla alakası olmayan, net bir dokunuş olduğunu anladığı an kendini hızla geri çekti. Kalbi öyle hızlanmıştı ki o an öleceğinden korktu.

Anıl'ın aniden atan rengi, Özgür'ü endişelendirdi. Onu rahatlatılabilmek için, kendi burnuna dokunup, "Epey içmişsin," dedi. Konuyu şakaya vurmanın Anıl'ın paniğini geçirmesini umdu. Ancak beklediğinin aksine Anıl birden parladı. "Az önce yaptığım şeyi niye sorgulamıyorsun hasta orospu çocuğu!" diye bağırdı. Onun için büyük olan anı küçümsediğini düşündüğü için öfkelendi. "Dudağından öptüm lan seni!"

Özgür takındığı tavrı sürdürme ihtiyacı hissetti. "Dudağın dudağıma değdi. Ne büyük olay," dedi gülererek. Anıl'a bakıp olabildiğince rahat bir tonda, "Sarhoşsun, problem yok," dedi.

Kendini oturduğu kanepeye iyice gömdü Anıl. Kollarını göğsünde birleştirip, "Benim için büyük bir olaydır belki..." diye homurdandı.

"Bir şey söylemedim zaten," dedi Özgür çaresizce. Bir türlü sakinleşmeyen Anıl'ın taktiğini sürdürüp, "Fransız öpücüğü olsa fikrim değişirdi tabii," dedi kendini gülümsemeye zorlayarak.

"Alaycı bir orospu çocuğu olan sensin iştel!" diye bağırdı Anıl. "Ben sadece senin aynanım."

"O zaman sen ayılınca utanma diye bunu narsist bir durum olarak alacağım," derken, Anıl'ın o an ne demek istediğini anlayamayacak kadar sarhoş olduğunu fark etti. Açıklama yapar gibi, "Aynada kendini öptün yani," diye geveledi. Ama Anıl onu duymuyor gibi, yeni bir şişeye uzandı. Özgür, hızla Anıl'ın elindeki şişeyi alıp ondan uzak bir yere itti. "Daha fazla içme," dedi.

"Niye, ileri giderim diye mi korktun?"

Özgür'ün rahatsız olduğu tek şey, Anıl'ın onu gözünde büyütmeydi. Ona haddinden fazla değer verip küçük bir temas yüzünden dakikalardır panik içinde olmasıydı. Hâlâ hızla inip kalkan göğsüne baktı arkadaşının. İçini çekti usulca. Anıl'a ondan korkmadığını ve rahatsız olmadığını belli etmek ister gibi

başını Anıl'ın dizlerine dayadı. Ona yukarıdan bakan Anıl'a, "Senden korkmam ki ben," dedi.

Anıl, hep yukarıya koyduğu Özgür'ün ona aşağıdan bakan yüzünü görmeye dayanamayıp başını kanepede geriye attı. "Doğru ya..." dedi. "Seni korkutmayı bile beceremem ben."

Özgür kendi kendine konuşur gibi, "Başka bir evreye geçtik: Kendine acıma evresi..." dedi. O gece Anıl'ın duygusal kriziyle uğraşmayı hiç beklemiyordu ancak bu durum onu biraz olsun rahatlatmıştı bile. "Neyse, kendimi düşünüp delirmektense bu gece seninle ilgilenip kendi acınası hayatımı biraz unutabilirim," dedi. Elini Anıl'ın çenesine koydu. Teni o kadar sıcaktı ki Özgür anında parmaklarını çekti. Bu küçük dokunuş, Anıl'a tekrar cesaret verdi. Yüzünü Özgür'e döndü. Gözlerinin içine bakıp söylemekten çekinir gibi, "Sanırım sana âşığım," dedi.

Özgür, ağlamaklı olan arkadaşına katılmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Değilsin," dedi gülümseyerek. "Sadece beni rol model alıyorsun ve bu büyük saygı ve sevgi kafanı karıştırıyor." Söylediklerinin Anıl'ı rahatsız ettiğinin farkındaydı ama durmadı. "Hayatındaki bütün figürleri istemeden işgal ettim çünkü," diye devam etti anlatmaya. "Seninle ilgilenen bir anne... Sana yol gösteren bir baba... Seni koruyup kollayan bir abi..." Özgür'ün söylediklerini duymak istemeyen Anıl kıpırdanmaya başladı ancak Özgür başını asla Anıl'ın dizlerinden kaldırmadı. Onu ikna etmek için, "Ayrıca yaptığımız onca şey..." dedi. "Onca plan, onca heyecanlı zirva... Hepsi adrenalinini yükseltti. Öyle zamanlarda hissettiğin duyguyu aşk olarak yorumlayan çok normal." Ona bakmayan Anıl'ın elini tutup ikna edici bir ses tonuyla, "Düşünsene Anıl..." dedi. "Babamızı Tanrı sanmamız gibi bir şey bu. Sen de bana âşk olduğunu sanıyorsun ama değilsin."

Anıl, Özgür'ü hafifçe ittirip dizlerini karnına çekti. Baş boşluğa düşen Özgür kendini güçlüklerle toparlarken, Anıl çocuksu bir tavırla, "Öyle bir şey değil," dedi. Yanına oturan Özgür'e dönüp, "Senden başka hiçbir erkeğe böyle bir şey

hissetmedim. O yüzden tam olarak ne bu bilmiyorum ama...” derken, Özgür hızla Anıl’ın lafını kesti.

“Sana söyledim. Karmaşık bir his yumağı içindeki... Anımlandıramadığı her boka aşk diyen beynimizin sana oyunu.” Şefkatle, elini Anıl’ın elinin üstüne yerleştirdi. “Kasma kendini.”

“Niye, rahatsız mı ederdi bir erkeğin sana âşık olması?”

“Hayır. Değer verdiğim iki kişiden diğerini de kendimle zehirlemek istemiyorum sadece. Bunun senin cinsiyetle alakası yok.” Anıl’ın parmaklarını kuvvetle sıktı. “O yüzden inan bana. Sadece yoğun ve karmaşık hisler içindesin ve yakın zamanda bundan kurtulacaksın.”

Sonunda itiraf ettiği için rahatlayan Anıl, neyi hangi sırayla söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi birden bambaşka bir konuya girdi. “Pinar’ı kıskanırdım,” dedi gözlerini boşluğa dikip. “Ama öyle iyi bir kızdı ki... Sesimi çıkarmazdım bile.” Geçirdikleri yıllar hızlıca gözünün önüne gelirken, “Yosun’u da kıskandım...” dedi. “Onu öptüğümde, seni öpmüş gibi hissetmişim.” Çaresizce, “Ama o da iyi biri...” dedi. Acı çeker gibi kasılan yüzünü Özgür’e çevirdi. “Ama bu hikâyedeki tüm iyiler seni kaybediyor, değil mi?”

“Ben hepsini kaybediyorum Anıl. Hem de tek tek...”

“Ayıldığımda bana bunları hatırlatma, tamam mı?”

“Hatırlatmam.”

“Sana sonunda itiraf edebildiğim için değil... Sana âşık olmadığımı iddia ettiğin kısmı unutmak için.”

“Keşke doğru söylediğime inansan... Her dediğime inanıp buna inanmaman çok saçma.”

“Sen zekisin. Çoğu şeyi biliyorsun. Ama hisseden benim...” Elini göğsüne vurdu. “Sen bu konuda neyi anlayabilirsin ki?”

“Ne hissediyorsan hissetmeye devam et Anıl. Sana iyi gelecek hiçbir şeye karşı çıkmam.”

Anıl içini çekerken istemsizce titredi. Başını Özgür’ün omzuna yaslayıp, “Bana iyi gelmiyor ki...” diye itiraf etti. Göğsündeki acı, ilk günküden daha ağırdı sanki.

Özgür elini Anıl'ın omzuna doladı. "Aptal..." dedi usulca. "O yüzden bana inan diyorum ya..."

"Ölme Özgür. Elimde kalan son şeyi çalma benden." Ağ-lamamak için kendini öyle sıkıyordu ki, saç diplerine kadar acıyordu. "Beklediğim hiçbir şey yok inan ki... Kiminle olursan ol. Kime âşık olursan ol. İsteddiğim tek şey yanında olmak."

"Dedin ya... Her şeyi biliyorsun ama hislerimi nereden bile-bilirsin diye... Benim ölmek istemem de öyle bir şey. Bu konuda nasıl hissettiğimi nasıl anlatabilirim ki sana?"

"Anlatma o zaman. Bırak bu gece ikimiz de her şeyi unutup saçma sapan şeylerden bahsedelim. Son bir gece..."

Anıl tekrar Özgür'ün dizlerine yattı. Gözlerini Özgür'e di-
kip, saçma sapan bir şeyler söyleyip ona her şeyi unutturmasını istedi. Özgür'ün dudakları usulca kıvrılırken, ona istediğini vereceğini anladı. "Sana alkol diye su içirdiğim geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Anıl henüz on sekiz yaşındayken ve o güne göre kısmen daha iyiyken yaşadıkları bir anı hafızasında canlandırmanın rahatlığıyla gülümsedi. "Paramız yoktu ve ben kafam güzel olsun istemiştım," dedi her anı hatırlar gibi.

"Sana onun çok güçlü bir Japon içkisi olduğunu söyle-miştim. İçine biraz limon, biraz tuz... Azıcık da küflenmiş bir şeyler karıştırmıştım." Gülümsemesi büyüdü. Anıl da o gece ilk kez içten gülümsediğini görsün diye ona baktı. "Seni öyle çok inandırmıştım ki onun güçlü bir alkol olduğuna... Cidden sarhoş olmuştun."

Anıl, o gün bile hayrete düşüyordu. "Nasıl oldu asla anla-mıyorum," dedi. "Bayağı bildiğin sarhoş olmuştum!"

Özgür, Anıl'a nedeni anlatmak istedi birden. "Bir mahkûm..." dedi. Kaşlarını usulca çatıp olayı tam hatırlamak ister gibi gözlerini kısıp boşluğa çevirdi kafasını. "İdam edi-lecek bir mahkûm vardı. Adını hatırlamıyorum ama babamın kitaplarında okumuştum. Adamın gözlerini bağlayıp sonunda idam gününün geldiğini söylüyorlardı. Sonra adamın bilekleri-

ne küçük bir tüy dokunduruyorlardı.” Gözlerini Anıl’a çevirdi.
“Ve adam o an ölüyordu.”

“Gerçek mi bu?”

“Bayağı gerçek. D   nsene, adam o an öleceğine o kadar inanmış ki bileğine bir tüy dokunduğı an bedeni yaşamayı bırakmış. Sana o suyu i irirken oradan yola çıkmıştım.”

“Neyse ki bileğime tüy dokundurmamışsın orospu çocuğu.” Kanepede duran yumuşak yastığı alıp g   s ne bastırdı ve gözlerini kapadı. Özgür ne yaptığını anlamadı. Merakla Anıl’ı d rt p, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Anıl, gözlerini bile açmadan, “İçindeki tüyleri senden saklıyorum,” dedi. “Ne olur ne olmaz...”

Bileklerim t yden daha fazlasını hak ediyor, diye geçirdi içinden  zg r, Anıl’ı izlerken. Arkadaşının aksini d   nse de onun bu tavrı içten içe duygulanmasına sebep olmuşt . Yasatığın içindeki tüylerden bile onu koruyan ve sevgisini aşk sanacak kadar ona bağı olan arkadaşı kuağında yavaş yavaş uyuyakalırken, o geceki tek gerçek gülümseyişini düşündü. Ve o gülümsemenin, hayatının son gülümsemesi olup olmadığını... Anıl’ın nefesi giderek ağırlaşırken, zihnindeki renkler tekrar griye dönmeye başladı. O gecenin sabahını biliyordu. Herkes uyuduğunda griler tekrar siyah olacaktı.

Renkleri özlediğini düşündü. Ve bunu düşünürken, zihni tekrar siyaha düştü.

22 Ocak 2018

♪ Tom Walker - Leave a Light On ♪

t.me/kitabchi

Yosun, sabaha karşı uyuyakaldığında Bay K her zamanki uykusunu kaçıracağı için uyumamaya karar vermişti. Erkenden aşı-
nıp inip ayrılmak için kendisine sert bir kahve yaptı. Hem bedene-
nen hem zihnen yorgun hissediyordu kendini.

Kafasında çok fazla şey vardı. Neyi, hangi sırayla düşün-
ceğini bilmeden kahvesini yudumlarken, birden kapısının zili
çaldı. Eve henüz gelmiş yardımcısı kapıya doğru ilerlerken,
kimin geldiğini görebilmek için önündeki bilgisayarından gü-
venlik kamerasını açtı. Kapının çalışından da anladığı gibi ge-
len Özgür'dü. Yardımcısı onu kapı önünde tutmak ve Bay K'ye
haber vermek için dil dökerken, Özgür kadını umursamadan
içeri daldı.

Bay K bilgisayarın kapağını kapatıp kahvesini yudumla-
maya devam etti. Kapıya diktiği gözleri, ilk Özgür'ü gördü.
Hiçbir şey demeden, elinde yeni yanmış sigarasıyla ona doğru
ilerlerken, arkasından koşar adım gelen yardımcısı görüldü.
Bay K, orta yaşlı ve sürekli panik halinde olan kadına sorun
olmadığını belli eden minik bir hareket yaptı. Ardından yanına
gelip karşısındaki tekli koltuğa oturan Özgür'e bakıp usulca
gölümsedi. "Bu kadar erken beklemiyordum seni."

Oldukça rahat görünen Özgür, "İnsanların beklediği şeyleri
onlara pek vermem zaten," derken, elindeki sigarasını otur-
duğu koltuğun yanındaki su dolu vazonun içine attı. Yeni bir
sigara yakarken görüldüğü kadar rahat olmadığı belliydi. Va-
kit kaybetmek istemiyormuş gibi başka konuya yer vermemek
için, "Yosun nerede?" diye sordu.

Oturduğu yerde iyice rahat bir pozisyon alan Bay K, sakin
bi tavırla, "Uyuyor," dedi. Kontrolün elinde olduğunu belli
etmek ister gibiydi. Karşısındaki zeki genç adamın bunu anla-
yabileceğini bile bile o tavrı sürdürdü. "Gece boyu uyumadı,
o yüzden onu şimdi uyandıramam," dedi.

Bay K'nin Yosun'un üstündeki kontrolünü gözüne sok-
maya çalıştığının farkındaydı Özgür. Ona rahatsız olduğunu
belli etmemek için, "Vaktim var," dedi yeni bir sigara yakıp.
"Beklerim."

Bay K, boş kahve fincanına yanında duran viski şişesinden birkaç yudum içki doldururken, dikkatle onu izleyen Özgür'e gülümsedi. Bardağı havaya kaldırıp, "Bir şey içerc misin?" diye sordu rahatsız edici rahat tavrını bozmadan.

Özgür, "Yalnızca bu," dedi elindeki yeni yanmış sigarasını gösterip. Birkaç dakika, rahat ve sakin tavırlarıyla birbirini tehdit eden iki zeki adam yalnızca karşılıklı bakıştılar. İkisi de, karşısındaki kişinin çok fazla şey bildiğine ancak bir taraf dışını göstermeden hamle yapmayacağına emindi. Görünmeyen bir satranç oyununda, piyonu ilk hareket ettiren Bay K oldu. "Yosun bana her şeyi anlatıyor. Bunu biliyorsun," dedi gülümseyerek.

"Yosun'un içini kendi duygusallığıyla doldurup sana anlattığı şeylerden beni tamamen çözebileceğini düşünüyorsun sanırım." Dudakları, alaycı bir tavırla yukarı kıvrıldı. "Cümlelerin sonu oraya varacak."

"Öyle bir şey düşünmedim hiç." Bay K, Özgür'ü konuşturmanın zor olduğunu biliyordu. Onu en çok tahrik edecek şeyin, kendisiyle ilgili çok şey bilinmesi olduğunu da biliyordu. Gülümsemesini sabit tutup, "Ama..." dedi usulca. "Tahmin ettiğinden daha çok şeyi anlayabiliyorum."

Karşısındaki adamın kim olduğunu öğrendiğinden beri, ona karşı istemsizce bilenmişti Özgür. Ancak insan psikolojisine epey hâkim ve kontrollü bir sosyopat olduğuna neredeyse emin olduğu Bay K'nin onu okumasına izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Alay eder gibi, gülerек kafasını iki yana salladı. "Psikologlardan nefret ediyorum," dedi.

"Psikiyatristim aslına bakarsan."

"O zaman senden daha çok nefret edeceğim."

"İnsanların psikolojilerini kendi çıkarları için kullanan biri için iddialı bir cümle." Birbirlerinin aynası gibi, karşılıklı oturmuş sakince birbirlerinin profilini çıkarıp görünmez bir savaşın içine girmişlerdi. Özgür'ü tahrik edeceğini düşünerek başını usulca yana atıp, "Gerçi sen kendinden de nefret ediyordun değil mi?" diye sordu.

Ancak yapmaya
O sebeple, kendi sila
beni tahrik etmeye
nefesi çekerken. "G
"Öyle bir şeye ça
seninle."

Özgür ayağa kalk
cilt bir..." dedi. Sol
yor gibi yapıp Bay K
seninle muhabbet ed
seçip kendi alaycı tav
Doktor. Üzgünüm."

Bay K, bardağında
gür gibi ayağa kalktı.
Yosun'un senden kaç
bakmayan Özgür'e.

Özgür elindeki kiti
beni öfkelendirseydi e
dedi keskin bakışların

"Numaramı o ada
hanesine yasladı sırtın

"Anlamamış mıydı
duğunu sanıyordum."

"Bana emanet ettiğ

"Bu sabaha kadar,

"Ne değişti?"

Özgür kimsenin du
sokuldu. Gözlerini göz
şekte kim olduğunu öğ

Bay K hiç bozuntuya
ben Özgür?" diye sord

hafif ayak sesleri merdiv

Özgür sesini iyice al
meyeceğim," dedi. "Sen

Ancak yapmaya çalıştığı şey, Özgür'ün uzmanlık alanıydı. O sebeple, kendi silahıyla vurulmadı. "Gardımı düşürmem için beni tahrik etmeye çalışma," dedi elindeki sigarasından son nefesi çekerken. "Gereksiz yere yorulursun."

"Öyle bir şeye çalışmıyorum. Sadece muhabbet ediyorum seninle."

Özgür ayağa kalkıp kendi kendine, "Psikiyatrist yalanları cilt bir..." dedi. Solda duran kütüphanedeki kitaplara bakıyor gibi yapıp Bay K'yi taklit ederek, "Seni analiz etmiyorum, seninle muhabbet ediyorum," dedi. Raftan rasgele bir kitap seçip kendi alaycı tavrına geri döndü. "Para alamazsın benden Doktor. Üzgünüm."

Bay K, bardağındaki son yudumu da hızla içip tıpkı Özgür gibi ayağa kalktı. "Bana karşı duyduğun öfkenin kaynağı, Yosun'un senden kaçıp bana sığınması mı?" diye sordu ona bakmayan Özgür'e.

Özgür elindeki kitabı kapatıp rafa geri yerleştirdi. "Eğer bu beni öfkelen dirseydi en başında onu sana emanet etmezdim," dedi keskin bakışlarını Bay K'ye çevirip.

"Numaramı o adama sen verdin, değil mi?" Usulca kütüphanesine yasladı sırtını. "Lunapark gecesi..."

"Anlamamış mıydın?" Küçük bir kahkaha attı. "Zeki olduğunu sanıyordum."

"Bana emanet ettiğin için pişman mısın?"

"Bu sabaha kadar, değildim."

"Ne değişti?"

Özgür kimsenin duymamasını ister gibi, usulca Bay K'ye sokuldu. Gözlerini gözlerine dikip fısıltıyla karışık, "Senin gerçekte kim olduğunu öğrendim," diye cevap verdi.

Bay K hiç bozuntuya vermeden, aynı sakinlikle, "Kimmişim ben Özgür?" diye sordu gözünü bile kırpmadan. O esnada, hafif ayak sesleri merdivenden aşağı Yosun'un indiğini belli etti.

Özgür sesini iyice alçaltarak, "Sana kim olduğunu söylemeyeceğim," dedi. "Sen de, ben de iyi biliyoruz." Tam o an,

Yosun'un korku ve heyecanla karışık sesi kulaklarına doldu. Özgür gözlerini Bay K'den çekmeden ekledi. "Ama o bilmiyor."

Özgür'ün Bay K'nin evine gelmesi biraz içimdeki umutları yetersertirken biraz da beni ürkütmüştü. Onu aldatıyormuşum gibi hissederken, diğer yandan Özgür'ün içindeki o dalgalanmalar asıl aldatılanın ben olduğumu hissettiriyordu. Aynı anda hem katil hem maktuldüm. Hem kaçan hem kovalayan... Bay K'nin evinden apar topar çıktığımızda, içimdeki karmaşık duygu yumağı çözülsün diye yolun ortasında durup derin bir nefes aldım. Benim adımlarıma ayak uydurduğu pek az görülmüş Özgür, benimle birlikte olduğumuz yerde durdu. Elimi tutup kaldırım taşına oturttu beni. Sanki Bay K'nin konforlu koltuklarında değil, herhangi rahatsız bir yerde otururken konuşmamız gerekli gibi... Birkaç dakika, sessizce yan yana oturduk. Beni zihnimin karmaşasından kurtarsın diye küçük kaçamak bakışlar atarken, "Dün için özür dilerim," dedi aniden. "Sadece bütün duygular o kadar yoğundu ki... Kontrolümü kaybettim."

Dudaklarından düşen bu özür cümlesi, beni daha da endişelendirdi. Memnuniyetsiz bir gülümsemeyle, "Bu, özür dilemek için doğru cümle değil Özgür," dedim. "Çünkü bu, söylediğin şeyleri gerçekten söylediğini ama yalnızca yanlış zamanda söylediğini gösteriyor."

"Bazen yanlış zamanda söylenen şeyler tüm doğruları götürür. O yüzden, beni yargılamadan önce dinlemen lazım."

"Seni dinlemek için iki yıl bekledim Özgür. Ama seni bulduğumda bana söylediğin tek şey, ölmek istediğini." Acımı ve hayal kırıklığımı sadece duymasın, aynı zamanda hissedebilsin diye elini tuttum. Gözlerinin içine bakıp, "Bunun ne kadar acımasızca olduğunun farkında mısın?" diye sordum.

"Seni bulduğumda sen de sadece ölmek istediğini söylüyordun."

"Ama öncesinde sen beni tanı mıydun," derken, gözle-
rindeki sönmüş ısıltı yanıldığını düşünmemi sebep oldu. Şaş-
kınlıkla çatılan kaşlarım, dudağımla aynı anda hareket etti.
"Tanıyor muydun yoksa?"

Sanki doğru soru buymuş gibi hızla ayaklandı. "Sana sadece
son iki yılı değil, daha da öncesini anlatmam gerek," dedi elini
uzatıp. "Benimle gel..."

Eline uzanmadan, "Béni kandır mıyorsun, değil mi?" diye
sordum. Eğilip ona uzatmadığım elimi kavradı ve beni ayağa
kaldırdı. Yüzümü avuçlarının arasına alıp, "Sana artık yalan
söylemeyeceğimi anlamış olman lazım," dedi.

"Keşke söylesen..."

"Keşke seni iyi edecek yalanım kalsaydı..."

Gözlerindeki acı, öyle güçlüydü ki pes edip elini tuttum.
"Gidelim," dedim kendimi gülümsemeye zorlayıp.

"Yürüyelim mi?" diye sordu her şeyin değiştiğini bildiğinden.

Kafamı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "Seninle yürümek
istemiyorum Özgür."

"Ama gideceğimiz yer çok uzak," dedi. Sanki bahsettiği şey,
kilometreler değil de bambaşka bir uzaklıktı.

"Koşalım," diye ısrar ettim. "Nerede duracağımızdan emin-
sek yorgunluğun ne önemi var ki?"

Onunla ilk tanıştığımızda bana söylediği cümlelerden sık
alıntı yapmam bir yandan hoşuma gidiyor, diğer yandan
o günkü Yosun'un içinde kopan fırtınaların artık Özgür'ün
çatısına bir şimşek gibi düştüğünü bildiğimden beni üzüyordu.
Bu, Özgür için de öyle olsa gerek, onun cümleleriyle verdiğim
yanıt onu aynı anda hem gülümsetti hem de hüznlendirdi.
Ciğerlerine derin bir nefes çekip tekrar tuttu elimi.

"Bana dönüşmenizden nefret ediyorum," derken, koşmaya
başladık.

"Sana dönüş mıyoruz," diye bağırdım koşarken sesim çık-
sın diye. "Sen bize dönüş mıyorsundur belki!"

Bu söylediğime içinden güldüğüne o kadar emindim ki...
Bize dönüşmesinin imkânı yoktu. Kendi fikirleriyle doğmuş ve

kendi fikirleri tarafından büyütülmüştü. Kendi fikirleri tarafından da yok edilmek üzereydi. Bunu düşünmek, koşarken şişen göğsüme öyle bir acı ekliyordu ki neredeyse nefes alamıyordum.

El ele koşarken, zihnimdeki kara bulutları dağıtmak umuduyla Özgür'ün göremediğim yüzünü görebilmek için sürekli hızlanıp ona baktım. Koşarken yüzünün hangi şekli aldığını, göğsünün ne kadar havayı tek seferde içine çekebildiğini, hatta adımlarının benimkinden ne kadar büyük olduğunu... O anı, defalarca yaşadığım o anı, öncekilerden farklı olarak zihnime hapsedmek için yol boyu uğraştım. Ama öncekilerden farklı hiçbir şey bulamadım.

Karşıdan karşıya geçmek için beni durdurduğu an, koşarken eskisi gibi hissetmemin de etkisiyle birden Özgür'e sarıldım. Bize yeşil yanıyordu ama aklıma kırmızı... Hızla inip kalkan göğüslerimiz birbirine değerken, onun kollarının da bedenimi sardığını hissettim. "Seni çok özledim aptal," dedim. Sanki onu ilk gördüğüm an oymuş gibi... "Seni öyle çok özledim ki..." Trafik lambası renkten renge geçerken bende canlanan anı, iki sene önce ortalıktan kaybolmasından üç ay sonra onu ilk gördüğüm andı. Yine sokaktaydık. Yine Özgür gitmişti. Ve ben, kırmızı yeşile dönerken sokağın karşısında onu görmüştüm. O dakika onu affedip sarmıştım sınıksız. Öyle bir anda, tekrar affederken buldum kendimi. Başımı göğsünden çekip gözlerine baktım. "Bana ne anlatacaksın, bana ne göstereceksin bilmiyorum. O yüzden, şimdi söylemem lazım." İçimi çektim güzel yüzüne bakarken. "Hâlâ söyleyebiliyorken..." dedim acıtısa da. "Seni çok seviyorum. Ne olursa olsun, seni hâlâ çok seviyorum." Yüzünü görmek, kalbimdeki sıcaklığı kulaklarıma kadar hissetmem sebep oldu o an. Yüzümü tekrar göğsüne gömdüm. "Hâlâ inanamıyorum yanımda olduğuna. Hâlâ hayal gibi geliyor." "Bir de bana sor..." diyerek elini enseme yerleştirdi. "Seni iki defa mü sanki görmemek istercesine göğsüne bastırıldı. "Seni iki defa uzaktan gördüm. Birinde Pınar'ın mezarına gitmiştin. Diğerinde de sokağın ortasında öylece oturuyordun."

Başımı hızla kaldırdım. Duyduklarım beni sadece şaşırtmakla kalmamıştı. "Yanımdaydın ve ben seni göremedim mi?" dedim ağlamaklı bir halde. "Nasıl olur?"

"Kendine kız diye söylemedim," dedi yanaklarımı severken. "Sadece daha önce de yanına gelmeyi denediğimi bil diye..." Şefkatle yüzümde dolaşan parmaklarını gözlerimin üstünde gezdirdi. Sanki gözlerimde de kontrolü vardı. Ve o istemeden, yanımda olsa bile onu göremeyeceğimi anlatmak ister gibiydi. "Sana ne kadar zorduysa, bana da o kadar zordu senden uzak kalmak."

Neden? diye sormak istedim. Ama yine yuttum. Usulca gülümseyip, "Neden diye sormayacağım," dedim.

"Çünkü sana anlatacağım."

Bize tuhaf tuhaf bakan insanlar yanımdan geçerken kalırdırda sadece ikimiz varmış gibiydik. Dünya durmamıştı bu defa. Ama zihnimiz o anda durmuştu. Onun elleri benim yüzümdeyken, ben de parmaklarımı güzel yüzünde gezdirmeye başladım. Başkaları onu nasıl görüyordu, bilmiyorum. Ama parmaklarımın altındaki yüzü, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Burnu, dudakları, gözleri, kirpikleri... İçimden, yüzünün sonsuza kadar öyle görünmesi için her şeyi feda edebileceğim geçerken, aklıma ölmek isteğiyle ilgili sözleri geldi. "Hâlâ o kadar güzelsin ki..." diye fısıldadım yüzüne. "Hâlâ bu kadar güzelken, neden ölmek ister bir insan?"

"Seni ilk gördüğümde ben de aynı soruyu sormuştum." Tıpkı benim gibi, gözümün kenarından dudaklarıma doğru kaydırıp parmaklarını. "Bu kadar güzelken... Niye ölmek ister bir insan?"

Bizi birbirimize bağlayan şey, buydu işte. Kanlı bir ying yang... Onun içinde ölmeyi isteyen küçük parça, benim içimde kocamandı ilk tanıştığımızda. Birbirimize karıştığımızda ise, yer değiştirmişti sanki.

"Umarım senin bana yaptığın gibi, ben de seni kurtarabilirim Özgür."

“Kurtulmam keşke mümkün olsa...” derken yüzünün aldığı şekli hafızamdan silmek istedim. Acı, vazgeçiş ve umuttan eser olmayan o ifade, gördüğüm en hüznü şeylerden biriydi. Ağlamamak için dudaklarımı ısırduğımda, eğilip usulca dudaklarımdan öptü. Elimi tutup karşıya geçmek için bir adım attı. Tam o an, yeşil tekrar kırmızıya döndü. “Bazen gitmek ve kalmak elimizde değil,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Neyi istediğimizin önemi yok.”

“Ama kırmızı her zaman tekrar yeşile döner.”

“Bazen de gözlerin yeşili göremeyecek hale gelir.”

“Senin yerine ben görürüm,” dedim bana hakmayan Özgür’e. Kolunu hafifçe sarsıp, “Ben görürüm,” diye tekrar ettim.

O sırada tekrar yeşil yandı. Beni yavaşça çekip, “İkimiz de görebiliyorken geçelim,” dedi.

Onu beklediğim iki yıl, sarı ışıktı sadece. Bekledim, bekledim, bekledim... O an anladım ki, o da kırmızı ışıktı harcamış tüm zamanını. Koşmak yerine yavaşça yürürken anladım ki, karmakarışık trafik, gerçek hayatımız gibiydi. Tek fark, herkese farklı renkti ışıklar. Ve bazen, renk hiç değişmiyordu.

Bir koşup bir yürüdüğümüz, bir sarılıp bir ağladığımız birkaç saatin ardından büyükçe, iki katlı bir eve geldik. Dış cephesi kırmızı olan eve bakarken, Özgür’ün iki yıldır burada kaldığını düşündüm, hatta buna neredeyse emin oldum. Bana bir açıklama yapmadı içeri girene kadar. Ama eve adımını atar atmaz içine çektiği nefes, onu öyle bir titretti ki orada kötü anıları olduğunu hemen anladım. O beni bırakıp içeri doğru yürürken, meraklı gözlerle etrafı inceleyerek peşinden gittim.

İçinde oldukça az eşya olan ev, beklediğimin aksine gayet normal görünüyordu. Ruhsuzluğu ve iç ürperten havası dışında, normal bir evden farksızdı. Koridorun sonuna doğru ilerleyen Özgür’e, “Neresi burası?” diye sordum. Gözlerim kapısı açık oturma odasındaydı.

Yanıma gelmeden, “Çocukken yaşadığım ev,” diye cevapladı sorumu. O an, içim tekrar ürperdi. Anıl’dan ve Özgür’den dinlediğim o korkunç hikâyenin geçtiği ev... hiç de aklımdaki

gibi değildi. Öyle normal duruyordu ki işi daha da korkunç kılıyordu. Özgür'ün yanına gitmek yerine, hiçbir şey söylemeden oturma odasına girdim. Odanın ortasına doğru yürüyüp etrafta Özgür'ün küçük ruhunu hissetmeye çalıştım. Arkamdan gelen Özgür usulca belime sarılıp, "Babam bana bırakmamıştı burayı aslında," dedi. "Sonradan satın aldım."

Hâlâ gözlerimle etrafı incelerken, "Bu evi satın almıştın ama diğer evde mi yaşıyordun?" diye sordum. "Yıkık dökük, rutubetli ve dağınık evimizde" demek istemiştin ama o an ağzımdan "diğer ev" çıkmıştı.

"Kendimi oraya ait hissediyordum çünkü," dedi kendini benden çekerken. Cümlemin geçmiş zaman oluşu, yüzüme bir diğer gerçeği vurdu. Kendi kendime, "Hissediyordum..." diye tekrar ettim. Özgür'e bakıp merakla, "Şimdi ait olduğun yer neresi?" diye sordum.

"Onu da göstereceğim," dediğinde, iki yıldır başka bir yerde olduğunu anladım.

"Son iki yıldır orada mı yaşıyorsun?" diye sordum, belki cevaplar diye.

Ama o an bunu konuşmak istemiyormuş gibi, "Orada olduğum doğru," dedi. "Fakat yaşadığım pek söylenemez."

Söylediği şeyin canımı acıtan kısmını duymazdan gelmeye çalışarak, "Beni neden getirdin buraya?" diye sordum. Gözlerim hâlâ, beni oraya getirmesindeki sebebi arıyordu etrafta.

"Aslında sana burayı göstermek ya da birazdan anlatacağım şeyleri söylemek gibi bir şey yoktu kafamda." Elimi tutup beni peşinden gitmem için çekti. "Ama bu sabah seni bulmak için Çınar'ı..." İsmi onu rahatsız ediyormuş gibi, cümlesinde bir parantez açtı. "Yani meşhur Bay K'yi araştırırken..."

Kapıdan çıkmadan olduğum yerde durdum. Korkuyla, "Bay K'nin ne alakası var şimdi bizimle?" diye sordum.

"Çok alakası var Yosun," dedi rahatsızlığı artmış gibi. "Son iki senedir nerede olduğumla bir alakası yoksa bile... Birçok şeyle alakası var."

“Beni ondan uzaklaştırmak için yapmıyorsun bunu, değil mi?”
“Sadece senin de her şeyi bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

Elimi bırakıp tekrar koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Cebinden çıkardığı anahtarla başka bir odanın kapısını açarken, “Kendimi kurtarmak ya da beni affetmen için değil,” dedi. “Bay K'den uzak durman için hiç değil...”

Hızlıca yanına gidip odaya girmeden koluna yapıştım. “Özgür... Benim tek istediğim şey, bana son iki yılını anlatman. Neden bu hale geldiğini açıklamam.” Yüzümdeki ciddi ifade, bir yakarışa döndü. “Sonra beni affetmeye ikna etmen...” Boşta kalan elini de tutup iki elini göğsüme kadar çektim. “Ve sonra benim senin kendini affetmeni sağlamam...” Yalvarışım umuda dönerken, “Sonra birlikte, her şeyi toparlayıp bunca yıl sonra hak ettiğimiz mutluluğa kavuşmamız,” dedim gülümseyerek. “Ne olur işleri benim adıma daha da karmaşık hale getirme. Ve bana sadece istediğimi ver.”

Birden, “Senin evine tesadüfen girmedim Yosun,” dedi. Elleri, o an ellerimin arasından boşluğa kaydı. “O gün tesadüfen o civardaydım. Peşimde gerçekten adamlar vardı. Ve gerçekten seni pek önemsemiyordum. Ama evine girme sebebim... O evde, tek başına yaşayan benim gibi biri olduğunu bildiğim içindi.”

Yine aklımla oyun oynuyordu sanki. Ne dediğini anlamadım. “Senin gibi derken,” diye sordum çekinerek. “Ne demek o?”

Odanın içine doğru yürüyüp, “Buraya gel,” dedi. “Sana bir şeyler göstereceğim.”

Tekrar neye çekiliyordum, bilmiyordum. Ama yaşadığım onca şeyden sonra, en fazla ne olabilirdi ki? O bana anlatana kadar, bir şey düşünmek istemediğimden dediğini yaptım. Büyüğe bir kütüphaneydi girdiğimiz oda. Duvarlar boydan boyaf, raflar ise tıka basa kitaplarla doluydu. Onların Özgür'ün babasına ait olduğunu tahmin edebiliyordum. Anıl'ın anlattığı, Özgür'ün sakladığı küçük hazinenin kalanıydı. Benim kafadakilere doğrular gibi, “Bunların hepsi babamındı,” dedi. Kendine kızar gibi, “Hâlâ babam diyorum,” diye söylendi. “Yıllardır bırakamadım bu alışkanlığımı.”

Ben rafları incelerken o anlatmaya devam etti. "Bir kısmını evden ayrılmadan önce yanıma almıştım. Tek istediğim, onun gibi düşünmekti. Onun gibi düşünüp bize neden öyle davran-
dığını anlayabilmek istemiştim."

Ona zahmet olmasın diye, "Bir kısmını biliyorum," dedim. "Daha önce sen... Senden sonra da Anıl biraz bahsetti."

"Biliyorum," dedi sakince. "Bilmediğin şeylerden konuşa-
cağız, merak etme."

Gözlerimi devasa raflardan güçlükle çekip Özgür'e baktım, elinde bir düzine defterle odanın ortasına doğru yürüyordu. Defterleri atarcasına yere bırakıp çöktü. "Bunlar Anıl'ın sana anlattığı defterler. İçi tıka basa ben ve Anıl ile ilgili bilgilerle dolu," dedi.

Tıpkı Özgür gibi, defterlerin başına oturdum. Elimi uzatıp rasgele bir deftere uzandım.

Anıl'ın bahsettiği geçmişten kalan o trajedi dolu defterlere dokunduğum an içim titredi. Bana bir hikâye gibi anlatıldığında o kadar sarsılmamıştım. Ama gözlerimin önüne serildiğinde bunun gerçek oluşu tüylerimi ürpertmişti. Elime aldığım def-
terin rasgele bir sayfasını açtım. Karışık bir elyazısıyla yazılmış
yazının sol üst köşesine "13 Ocak 1998" tarihi atılmıştı. Altında
o tarihte altı yaşında olan Özgür'le ilgili notlar vardı.

*Son dönemlerde pek yemek yemiyor. Yemeği-
ni özellikle ellerimle yedirmeye çalıştığımda bile,
yemeyi reddediyor.*

*Kameraların görmediği kör noktalarda daha
çok vakit geçiriyor. Kameraları fark edip etme-
diğini anlamak için, bugün o kör noktaları göre-
cek şekilde kameralar yerleştirdim. Farkındalığı
oldukça yüksek.*

Nedensizce, o korkunç yazılar Özgür'ün bilmediğim bir dö-
neminden bana gülümsüyor gibi içimi gıcıkladı. Tıpkı şimdi
olduğu gibiymiş, diye geçirdim içimden. Yapmamam gerekti-
ğini bile bile, bir sayfa daha çevirdim. O sırada, okudukları-

mı görebilmek için Özgür de yanıma sokuldu. Sayfada şunlar yazıyordu:

15 Ocak 1998

*Yeni yerleştirdiğim kameraların gördüğü açılar-
da yemeğini yiyor. Yediklerinin artıklarını klozete
atıyor. Yemek yediğini benim görmemi istemiyor
gibi. Kendince kameraları fark ettiği için, bir isyan
içinde olabilir.*

Özgür hâlâ babam dediği o kötü adamın kendisi kadar kötü elyazısına dokundu usulca. “Komik, değil mi?” dedi. Ancak gülümsemiyordu. “Nefret ettiğim bir figürdü o,” dedi babasından bahsederek. “Bizi izleyip bizimle ilgili notlar aldığını fark ettiğimde ona istediğini vermemek için yapmak istediklerimi gizlice yapardım. Yemek yemek istemiyormuş gibi davranıp kafasını karıştırdım. Sonra da tuvalette yemeğimi yerdim.”

“O zaman da özel biriymişsin işte,” dedim onu biraz olsun iyi hissettirebilmek için. “Benim çocukkenki isyan yöntemlerine kıyasla, epeyce zekice.”

Saçlarına dokunup, “Kendini küçümseme,” dedi. “Ayrıca çocukluk acılarımız yarışa çevrilecek bir şey değil.”

Haklıydı. Bir şey söyleyemedim. Kafamı deftere geri çevirip okumaya devam ettim.

18 Ocak 1998

*Defterlerimi ve kitaplarımı gizlice karıştırdığımı
gördüm. Defterimi okumaya çalışıp hâlâ güveni-
lir bölgesi olduğunu düşündüğü kör noktalardan
biri olan banyoda resimler çiziyor ve banyodaki
kırtık bir sayansın içine saklıyor. Çizdiği resimlerde
odak nokta, benim. Tıpkı benim yaptığım gibi,
beni gözlemleyip gizlice bunları çizip saklıyor.
Beni taklit etme eğiliminde.*

Parmaklarımla takip ederek okuduğum paragrafta noktaya dokunduğum an, “Sonumun ne olacağı bu sayfada o kadar bel-
liymiş ki...” dedi. “Nefret ettiğim birini taklit etmişim. Ondan

intikam almak ister gibi..." Kendine acımak ile kızmak arasında bir tondaydı sesi. "Ama neden ona dönüşerek yapmış dersin?" diye sordu yüzüne baktığım an. Ben cevap veremeyince kendi sorusunu kendi yanıtladı. "Ben buyum sanırım. Birine zarar vermek istediğimde onun gibi düşünmeye çalışıyorum. Tıpkı benim gibi, onların da en büyük düşmanlarının kendi beyinleri olduğuna inanıyorum çünkü. Sonra da onlardan birine dönüşüyorum." Elimdeki defteri, Özgür'ü daha fazla üzmemek adına kapadım. Kendi kendine, "Babam olsa, bunu yüksek empati olarak not düşerdi herhalde," dedi. O an gerçekten, o adamı ne kadar iyi tanıdığını fark ettim. Onu tanımak için, çocukluğundan beri uğraşmış ve her yönüyle onu tanımak için, setmişti. Belki de tilkilerim dediği, babasının lanetiydi. Onun kötü ruhu, zeki ve kana susamış yanıydı. Öyle çaresiz kaldım ki diyecek sözümün olmayışını örtmek için tekrar defterlerden birini çektim önüme. Ama bu defa, Anıl'la ilgili olanı seçtim. Özgür'ün karşısında acı çekişini izlememek umuduyla, rasgele bir sayfa çevirdim. Alt alta iki kısa paragraf vardı.

17 Haziran 1999

21.49

Denek 9, üstünde kurduğum yoğun baskıya dayanamayacak gibi görünüyor. Bu gece kapısını kilitlemedim. Kaçma eğilimi içinde olup olmadığını görmek için bekliyorum."

18 Haziran 1999

Denek 9 dün gece firar etti. Evden kaçmasını önlemek için nöbetteydim ancak uyuyakalmışım.

"O gece uyuyakalmadı. İçtiğinde uyuduğunu bildiğim bir ilacı vardı. Anıl'ın odasındaki kilidi açtığını gördüğümde..." diye okuduğum sayfaya açıklama getirirken kendimi tutamayıp, "Yedi yaşındaydın Özgür," dedim. "Nasıl?"
"Köpekler gibi..." dedi gülümseyerek. "İnsanlar dünyasın-

daki yedi yıl, bu evde kırk dokuz yıl gibiydi.” İcini çekti birden. “Gerçekten o tarihte yedi yaşında olsaydım keşke. Belki tüm bunlar olmazdı.”

“Kim bilebilir ki...” diyebildim. “Olmasaydı, ne olurdu...”

“Kim olurduk?” diye tamamladı cümlemi. Bu, büyük bir dilemmeydi. Onu o yapan, yaşadıklarıydı ve keşke yaşama-
saydın demek, keşke olmasan demekti belki de. Ne desem, ol-
mayacaktı. Susup merakımın peşine gittim ve defteri okumaya
devam ettim.

18 Haziran 1999

*“Denek 8 kardeşinin evde olmayışına bir tepki
göstermedi. Bunu görmüş olma ihtimali çok yük-
sek. Evi bir hapisane gibi görüp kardeşinin ka-
çışına ses çıkarmıyor.*

*Peki neden onun kapısını hiç kilitlemememe rağ-
men o hâlâ evde?”*

Altı çizili cümleyi okuduğumda babasının merakı benim
merakıma dönüşü. “Gerçekten,” dedim kaşlarımı usulca çatıp.
“Sen neden Anıl’la kaçmadın?”

“Dedim ya... Kötü bir alışkanlık. İçine düştüğümüz o du-
rumu anlamadan, orayı terk edemezdim.”

Aklıma Anıl kaçtıktan yalnızca bir sene sonra ölen babası
geldi. “Sana bir şey soracağım ama dilim varmıyor,” dedim
çekinerek. “O adamı sen mi öldürdün?”

20 Nisan 2000

♪ Schubert - Ave Maria ♪

t.me/kitabchi

Uzun yemek masasının başında oturan Özgür, küçük ve ka-
çamak bakışlarla babasına bakıyordu. Yemekten nefret etmiş
ama bunu dile getirmek aklından bile geçmemişti. Yalnızca
verilen görevi yerine getirir gibi, ağzına attığı her lokmayı ta-
dını hissetmeden doğrudan yutuyordu. Masanın altında usulca
salladığı bacağı, babasının hafifçe öksürmesiyle durdu.

Kafasını kaldırıp bir yudum su içti orta yaşlı, iriyarı adam.

“Okul nasıldı bugün?” diye sordu her zamanki ağır ses tonuyla.

Ağzındaki lokmayı hızla yuttu Özgür. “Okumayı öğrendi-
ğimden beri pek heyecanlı değil,” dedi.

“Neden?”

“Okumak istediklerimi değil, onların verdiği kitapları oku-
yoruz sadece.”

“Bu seni neden rahatsız ediyor Özgür?”

“Birilerinin beni kontrol etmesini sevmiyorum.”

Adam, gömleğinin cebinden kalemini çıkarıp tabağının ya-
nındaki peçeteye kendi anlayabileceği şekilde birkaç kelimelik
bir not düştü.

“Son günlerde okul çıkışı şoförü atlatıp bir yerlere gidiyor-
sun,” dedi gözlerini tekrar oğluna dikerek. “Kütüphaneye mi
gidiyorsun?” Bu soru, Özgür’ün çatalını elinden düşürmesine
sebep oldu. Tavrını hiç bozmadan devam etti adam. “Kimsenin
neyi okuduğunu kontrol edemeyeceği bir yere?”

Kütüphaneye gittiğini öğrenen babası, Özgür’de küçük bir
paniğe yol açtı. Nereye gittiğini bilmemesi ve orada onu kont-
rol edememesi gerekiyordu. Usulca yutkundu.

“Şeker Portakalı’nı sevdin mi bari?” diye sordu hâlâ sus-
pus olan Özgür’e.

Kütüphanede okuduğu kitaba kadar haberi vardı. Özgür,
tabağındaki küçük parçayı bölünmeyecek hale gelene kadar
ayırıp vakit kazanmaya çalıştı. Babasına bakmadan, “Kütüp-
hanede de mi gözün var?” diye sordu usulca.

“Babalar her şeyi görür Özgür.”

"Diğer arkadaşlarımın babaları görmüyor ama." Elindeki çatal ve bıçağı masaya bırakıp gözlerini babasına çevirdi. "Sınıf arkadaşlarım sürekli gizlice oyun salonuna gidiyorlar. Ama onların babası görmüyor."

"Ben diğer babalar gibi değilim Özgür."

"Bugün öğretmenimin kol saatini çaldım," dedi aniden. "Ama o bunu görmedi. Sonra sınıfa sordu saatimi kim aldı diye..." Söylediklerinin babasında yarattığı etkiyi sezmeye çalışırken bir nefeslik boşluk bıraktı iki cümlesinin arasında. Ama her zamanki gibi babası onu yalnızca izliyordu. "Ben göremem kimin aldığını ama Tanrı görür ve hırsızlığı affetmez dedi," diye devam etti. Gözlerini merakla açıp, "Sen Tanrı mısın baba?" diye sordu.

"Neden öyle düşündün Özgür?"

"Sen de her şeyi görüyorsun. Sen de Tanrı gibi sürekli beni cezalandırıyorsun." Masanın altına sarkıttığı ellerini birbirine geçirdi. "Öğretmenim Tanrı'nın iyi şeyleri de gördüğünü söyledi. Ve bizi ödüllendireceğini... Sen de bazen bana fazladan şeker veriyorsun."

Adam, "İnsanlar Tanrı'dan korkar mı sence?" diye sorarken oturduğu yerden kalkıp masanın diğer ucuna geldi. Yaşlılıktan iyice kötüleşen bacakları ona engel olsa da yüzüne hiçbir ifade kondurmadan usulca oğlunun önünde dizlerinin üstüne çöktü. Kendi sorusuna, onun adına cevap verir gibi, "Korkar," dedi. "Ama sen benden korkmuyorsun Özgür. Kardeşin korkardı benden. Sen neden korkmuyorsun?"

Babası ne zaman yakınına gelse göğsünde beliren anlamsız his tekrar gelmişti. Bunun korku olduğunu düşünen Özgür, "Korkuyorum," dedi. Ve anında, gözlerini kaçırdı babasından. Özgür'ü çenesinden tutup kendine bakmaya zorladı adam. "Gözlerime bak..." dedi. "Oynadığın o oyuncaklardan farkın ne?" Hiçbir şey söylemeyen Özgür'ün yüzünü hafifçe oynattı. "Geçen gün, bacaklarını kopardığın o ayıcıkta..." dedi gözlerini kısıp. "Farkın ne?"

Ayaklarından ellerine kadar her yeri kasıldı Özgür'ün. "Anlamadım," dedi çekinerek.

"Diyorum ki... Sen de kendi oyuncaklarının gözünde Tanrı'sındır belki. Onlarla oynuyorsun. Onları istediğin gibi dizi-yor, giydiriyor... ve parçalıyorsun."

"Sen de benim bacaklarımı mı koparacaksın?"

Adam sağlam bir kahkaha attı ve tekrar ayağa kalktı. Ayağa kalkarken dizlerinden gelen sesler, onlardan başka hiçbir şeyin ses çıkarmadığı ev için oldukça yüksekti. Kendi sandalyesine doğru yürürken, "Hayır evlat. Sadece kontrolün senin eline geçtiğinde neler yaptığını sana anlatıyorum," dedi. Yerine oturur oturmaz, tekrar Özgür'ün yüzüne baktı. Eline aldığı bıçağı ona doğru uzatıp, "Ben Tanrı'yşam bile, iyi bir Tanrı'yım. Sen ise, kötü..." dedi.

Başını tekrar yemeğine çevirirken sadece kendisinin duya-bileceği şekilde, "Ben kötü değilim," dedi Özgür. Yemeğini küçük küçük parçalara ayırmaya devam etti.

"Şimdi önündeki yiyecekleri küçük parçalara ayırmadan ye. Tanrı yiyeceklerle oynayan çocukları hiç sevmez," diye uyardı babası.

Özgür önündeki büyük parça köfteyi anında ağzına tıktı.

Birkaç dakika hiçbir şey konuşulmadı. Adam, sofraya bından bir yudum içti. Ancak o yudum, midesine gidemedi göğsünde kalmış gibi hissetti birden. Son yarım saatir göğsünde hissettiği ince sızı, giderek yayılıyordu ancak sofradan kalkıp ilaç içerse Özgür'ün gözündeki Tanrı imajının biteceğini biliyordu. Bu yüzden sakince yemeğini yiyip sonra kalkması gerekiyordu masadan. Özgür'le çalıştığı alan, buydu. Yıkılmaz ve tanrısal bir otoritenin, bir çocuğun gelişimini nasıl etkilediği ilgiydi.

Göğsündeki sancı, sol koluna doğru yayılırken işlerin kötü-ye gideceğini hissetti. Tabağındakileri hızlıca bitirmeye çalıştı ancak yapamadı. Giderek terliyor, nefesi daralıyordu. Kötü bir şey olduğunun farkına vardığı an, "Özgür, odana git..." dedi sakın kalmaya çalışarak. "Odana git ve orada bekle."

Özgür, babasında tuhaf bir şeyin olduğunu hemen sezdi. Adam terliyor, yavaş hareket ediyor ve belli belirsiz göğsüne dokunuyordu. "Yemeğim bitmeden sofradan kalkarsam, Tanrı çok kızar," dedi.

"Özgür..." Güçlkle konuşuyordu babası. "Odana..."

Özgür, ilk kez öyle gördüğü babasını izlemeyi bırakmak istemiyordu. Aynı anda hem garip geliyor hem de ilk defa güçsüzmüş gibi görünen babası onu daha az korkutuyordu. Israrla, "Yemeğim bitmedi," diyerek önündeki yemeği yemeye devam ediyordu.

Adamın ağır bedeni yere devrilirken canı projesinden daha değerli hale geldi. "Özgür, telefonu bana getir," diyebildi. "Ambulans çağır..."

Sandalyesinde hareketsiz şekilde oturan Özgür'ün ise kılı bile kıpırdamıyordu. "Telefona dokunmama izin yok ki," dedi babasının daha önce ona öğütlediği şeyleri aklına getirip. "Sen söylemiştin bunu."

"Ben istiyorum senden," diyebildi adam güçlkle. "Telefonu..." derken her yeri kasılmaya başladı. "Telefonu ver..."

"Telefona el sürersem bana kızarsın."

Gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı ancak beceremedi. "Özgür, ölüyorum, yardım et..." diyebildi.

Özgür, "Tanrılar ölmez," dedi kendi kendine. Babasına sürekli sorduğu sorunun cevabını bulmak ister gibi, "Ölmez, değil mi?" diye sordu.

"Ben Tanrı değilim piç kurusu," diyebildi babası. Eliyle telefonu işaret etmeye çalışırken bütün bedeni hareketsiz kaldı ve yere yığıldı.

Birkaç dakika, sandalyeden inmeden bekledi Özgür. Bunun da bir çeşit oyun olup olmadığını düşündü. Ancak daha önce hiçbir yerini bile kanatmamış babasının yerde öylece yatıyor oluşu normal değildi. Dayanamayıp sandalyeden indi ve babasının hareketsiz bedeninin yanına gitti. Parmağını babasının burnuna yaklaştırarak nefes alıp almadığını kontrol etti.

Nefes almıyordu.

22 Ocak 2018

♪ Illuminated ♪

t.me/kitabchi

Özgür'ün anlattığı hikâye, önceden dinlediklerimden farklı olarak daha gerçektir. Her detayına kadar duymuş, her anı kendim yaşamış gibi hissetmişim. Arkasındaki duvara yaslanıp, "Kendi eliyle, kendi sonunu hazırladı," dedi. "Ben sadece onun istediği gibi, kurallara uyan bir denek oldum."

"Korkunç..." dedim, o gün defalarca dediğim gibi. "Biri-
lerinin kendi deneyleri uğruna çocukları böyle yetiştirmesi...
Karakterlerini şekillendirmeye çalışması..." Önümde hâlâ açık
duran defteri hızla kapadım. "Hepsi çok korkunç!"

Durduğu yerde, bana bakıp unuttuğum ayrıntıyı hatırlattı.
"Sana bunları neden anlattığımı merak ediyorsun, değil mi?"
diye sordu.

Göğsüme ince bir sızı yapıştı. Benimle ya da Bay K'yle ne
alakası olduğunu o ana kadar düşünmemiştim. Odaklandığım
tek şey, o hikâyeyi her dinleyişimde olduğu gibi, Özgür'dü.
Ben cevap vermeden Özgür'ün ağzından dökülecek kelimeleri
bekliyordum ki başka bir şey söylemeden raftaki kitaplardan
birine uzandı. Sayfaların arasında saklanan şey, bir fotoğraftı.
Yanıma yaklaşip fotoğrafı bana uzattı. Fotoğrafı görmeden,
onun Anıl'ın bahsettiği fotoğraf olduğunu anladım. Tüm bu
çirkinlikleri yapan psikolog grubunun fotoğrafı. Özgür'ün elin-
den fotoğrafı çekip alırken kalbim haddinden fazla hızlandı.
Eski ve yıpranmış fotoğraftaki ondan fazla yüze hızlıca göz
atarken gördüğüm yüz, beynime yıldırım gibi düştü.

Annemin yüzü...

"Nasıl..." diyebildim sadece. Özgür'e bakıp, hızlanan ne-
fesim bana engel olsa da, "Annemin ne işi var bu fotoğrafta?"
diye sorabildim.

Özgür, şefkatli elleriyle yüzümü kavradı. Yüzündeki ne
diyeceğini bilemez ifade ve usulca yutkunması, duyacağım
şeylerin beni sarsacağına kanıtı gibiydi. Dudaklarını usulca
aralayıp, "Sen de bizden biriydin Yosun," dedi. "Sen de o çö-
cuklardan biriydin."

Elimde fotoğraf, aklımda binlerce soru, göğsümde büyük bir ağırlıkla odanın ortasında bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Kendi kendime söylenir gibi, "Çok saçma!" diye bağırdım. Annemin o psikologlardan biri olma ihtimali öyle zayıftı ki... Özgür'ü ikna edebilmek ve duyduklarımı reddetmek ister gibi, "Annem çok zengin bir ailenin kızı. Liseyi bile bitirmemiş. Nasıl olabilir ki?" diye sordum.

Benim aksime, oldukça sabit duran Özgür sakince açıklama yapmaya devam ediyordu. "Denekleri farklı sosyokültürel yapılarda inceleyebilmek için, kurmaca aile düzenleri kurdular," dedi. Birden olduğum yerde durup Özgür'e baktım. "Senin ailen zengin, cahil ve eviyle ilgisiz, yalnız bir anneydi Yosun."

Olduğum yere çöküp elimdeki fotoğraftaki genç ve oldukça çirkin görünen anneme baktım. "Öz annem değil mi yani?" dedim zar zor çıkan sesimle.

"İşin ilginç kısmı," dedi Özgür, yanıma geldi ve dizleri dizlerime değecek şekilde karşıma oturdu. "Aslında öz annen," dedi. Fotoğrafta, annemin hemen yanında oturan oldukça yakışıklı bir adamı gösterip, "Bak... Bu da baban," dedi. Hiç hayal etmediğim gibi görünüyordu ve hiç hayal etmediğim gibi tanışıyorduk babamla. Yaptıkları korkunç ve çirkin olayın hatıra fotoğrafından gülümsemeden bana bakıyordu. Parmağımı fotoğraftaki sert görünen yüzüne dokundurdum usulca. İçimde hiçbir heyecan yoktu. Sadece büyük bir boşluğun, hiçbir zaman dolmayacağını anlamamın verdiği derin sızı vardı. Ben babamın beni rahatsız eden gözlerine bakarken, Özgür anlatmaya devam etti. "Bu ekip kurulmadan bir yıl önce doğdun," dedi benimle ilgili her şeyi bildiğini belli ederek. "Baban evliydi ve iş arkadaşı olan annenle yasak bir ilişkisi vardı." Daha fazla dayanamayıp, elimdeki fotoğrafı ters çevirip yere bıraktım. Yüzümü Özgür'e çevirdim. "Annen babana âşıkta ama seni..." derken, lafını ben tamamladım. Hayal kırıklığıyla karışmış buruk bir gülümsemeyle, "Pek önemsemiyordu," dedim.

"Sana anneannen bakıyordu. Ta ki, bu ekip bir araya gelene kadar." Kırılmayayım diye beni bir arada tutmaya çalışır

gibi, usulca sardı bedenimi. Bana, bir masal anlatır gibi bir ses tonuyla, "Baban annene istemedikleri çocuklarını, kutsal görevleri uğruna kullanmayı teklif etti. Annen de kabul etti," dedi. "Ya da tam tersi..."

"Hâlâ çok saçma..." Duyduklarım sanki yine başkasının başından geçen olaylardı. Oradaki küçük çocuk ben değilmişim gibi geldi. Özgür öyle çok detay biliyordu ki anlatmadığı küçük boşluklardan bir çıkış bulabilirim umuduyla bedenimi Özgür'ün kollarından kurtarıp, "Birilerinin bana bunu söylemesi gerekmez miydi?" diye sordum. "Polis öğrendikten sonra... Hem annem hapisteye değil ki?"

"Çünkü diğer çocuklardan farkın, senin onların öz kızı olman. Dolayısıyla senin kaydına hiçbir zaman ulaşamadılar. Evlatlık değildin çünkü."

"Sen nasıl öğrendin beni?"

"Ben babamın notlarında on iki denek çocuk olduğunu görmüştüm. Ama on biri bulundu. Biraz araştırdım... Sonra seni buldum. Evine gelmeden önce, birkaç defa sana her şeyi anlatmak istedim. Ama sonra bunun seni iyi etmeyeceğini düşünüp çenemi kapalı tuttum. Çünkü aslında kurmaca ailen ile gerçek ailen aynı derecede zehirliydi. Zaten çoğu hapisteydi ve organizasyon kapanmıştı. Bilmen neyi değiştirecekti ki?"

"Evimi o yüzden biliyordun..."

"Dedim ya... O gün gerçekten senin evinin yakınlarındaydım ve gerçekten birilerinden kaçıyordum. Sonra aklıma sen geldin ve senin evine doğru koşmaya başladım. Çünkü evde tek yaşadığını ve nasıl biri olduğunu biliyordum. Rasgele bir eve girme riskindense..."

"Benim evime girdin..." Sırtüstü yere uzandım. Bildiğim bütün hikâye, en başından beri o kadar eksikmiş ki... Ailemle ilgili öğrendiklerimdense, tutunduğum tesadüflerle dolu olduğunu sandığım aşk hikâyesinin bildiğimden farklı oluşu beni daha fazla şaşırttı o an. "Neden bana anlatmadın şimdiye kadar?!" Elimi yere çarpıp, "Bu halde olmamanın sebebi o heriflerken..." diye bağırđım. Kendimle ilgili çözemediğim her şey tek tek

birleşip karanlık parçalar bir bütünü oluştururken, aklıma bir anda tutulan notlar geldi. Kendimi toparlayıp odanın ortasına daki defter yığınına karıştırmaya başladım.

Özgür ne yaptığımı sorgular gibi bileğimi tutup, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yanmaya başlayan kupkuru gözlerimi Özgür'ün gözlerine dikip, "Benim notlarım nerede?" diye sordum.

"Annen hapiste olmadığına göre..." dedi. "Yok etmiş olmalı. Notlar bulunsaydı senin de o çocuklardan biri olduğunu anlarılardı."

"İntihara meyilli, kaçık biri oldum," dedim kendime acımanın en sert evresini yaşarken. "Acaba benim bu hale geleceğimden haberleri var mıydı en başta?"

"Haberleri olsa bunca deneyi yapmazlardı. Sadece neye dönüşeceğimizi görmeye çalıştılar." Yanıma gelip beni tekrar sırtüstü yere yatırdı. Kendi de yanıma uzandı. Sanki tavan, o evde kurtarılmış tek alandı ve zihnimizi oradan arındırmak için onu izlememiz gerekiyordu. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden tavanı izledikten sonra, "Ben yetimhanedeyken bile devam ettiler beni izlemeye," dedi. "Müdürümüz..." Öfkeyle tıslar gibi güldü. "Babamın arkadaşıydı güya. Benimle ondan yakından ilgileniyordu." Dişlerini sıkarak, "Orospu çocukları..." dedi kendi kendine. "Oradan kaçıp onları bitirmek öyle büyük bir hazdı ki..."

Kendimle ilgili her şey öyle karmaşıktı ki beynim beni korumak ister gibi konuyu başka bir yere çekti aniden. Aklıma Bay K geldi. Özgür'e dönüp, "Bay K onlardan biri olamaz Özgür," dedim. "Yaşı çok genç. Bunlar olduğunda..." Aklındaki takvim öyle dallı budaklıydı ki bütün sayılar birbirine girdi. Kaşlarını çatıp doğru sıralamayı tutturmak için küçük bir hesap yaptım. "Kaç yılıydı başlangıç?" Elimi şıklatıp, "Doğru ya," dedim. "Ben doğduktan bir yıl sonra dediğine göre 1995 yılı olması lazım." Tekrar Özgür'e dönüp, "Bay K... Yani Çınar daha on yaşındaydı," dedim olaylardan onu uzak tutmak için. "O, bu psikologlardan biri olamaz."

"Değil zaten," dedi sakince. "Öyle bir şey söylemedim."

Tutduğum son dal, Bay K, güvenilir bölgem olmaya devam etmeliydi. Duyacağım cevaptan korkarak, "Onunla alakası ne peki?" diye sordum. O an ilk kez ağlayasım geldi.

Özgür kasılan yüzüme parmaklarıyla dokundu. Sanki o oda hâlâ izleniyormuş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıltıyla, "O, uğruna tüm bu deneylerin yapıldığı çocuk," dedi.

Sert zeminde yatan bedenim buz gibi oldu. Duyduklarımı anlamıyordum. "Ne demek o?"

Elimi tutup usulca sıktı. "Her şey onun başına gelen kazadan bir yıl sonra başladı Yosun. Anlamadın mı hâlâ?" diye sordu.

Anlamamıştım. Anlamam gerekirdi ama konduramamıştım. Bay K'nin bir hastaneye sahip, zengin ve güçlü olan babası... Bay K'nin annesinin söylediği şeyler... Hepsini bir aklıma gelip hikâyedeki diğer parçaları da dolduruyordu.

Komada kaldığı üç ayın sonunda, gözlerini dünyaya başka biri gibi açan, hissizleşen ve garipleşen oğluna çözüm bulmak için onlarca çocuğu deneylere alet eden, Bay K'nin babasından başkası değildi.

Yattığım yerde doğrulurken Özgür kalkmama engel olmak için bileğimden tuttu. "Nereye?"

"Bay K'ye. Ona bir çift sözüm var."

"Yosun... Sana bunları ona cephe al diye anlatmadım. Sonuçta o da çocuktu. Ve bu olanları o istemedi."

"Ama bana söylemedi!" diye bağırdım öfkeyle. "Söylemeydi!" Elimi dizlerime vurup, "Hepimizin hayatını siken onun babasıyken..." dedim. Aklıma adamın aile fotoğraflarındaki yüzü geldi. "O adamın fotoğraflarına baktım," dedim. Midem böyle bulanmıştı ki aklıma o anlar gelince. "O adamın evini gördüm. Yürüdüğü koridorda yürüdüm." Başını ellerimin arasına alıp, "Bana bunları yaşatmaya niye devam etti?" diye sordum kendime. Her şeye rağmen öyle çok güvenmişim ki Bay K'ye, kendimle ilgili öğrendiklerim değil, onunla ilgili öğrendiklerim kalbimi daha çok kırmıştı.

"Muhtemelen sana orada söylemek istedi ama tam beceremedi," dedi Özgür.

Onu koruması beni aniden öfkelenlendirdi. Kaşlarım istemsizce çatıldı Özgür'e bakarken. "Neden onu koruyorsun şu an?"

"Benim gibi birinin başka birini kötü göstermeye hakkı yok. Ben sadece artık her şeyi bil istedim. O adamın oğlu burnunun dibindeyken..." Başını iki yana salladı. "En azından bilmen gerektiğini düşündüm," dedi.

"En başından beri biliyor muydun onun kim olduğunu?"

"Söyledim sana... Bu sabaha kadar bilmiyordum. O iş kapalı yıllar oluyor ve aklımın ucundan geçmezdi. İsmi de hiç söylememiştin bana... Bay K, Bay K deyip duruyordun." Gözlerimi kapatıp kendi aptallığıma kızarken, "Özür dilerim, onu yeterince araştırmam gerekirdi," dedi tüm suçu üstlenmek ister gibi.

Tekrar pes edip gücü giderek tükenen bedenimi yere bıraktım. "Bu sabaha kadar tek sorunum sendin," dedim Özgür'e bakmadan. "Şimdi hayatımdaki herkes bir sorun." Aklıma annem, babam ve Bay K geldi. "Ne yapacağım ben..." derken sesim titredi. "Nasıl sindireceğim..."

Beni rahatlatmak ister gibi, yanıma sokulup boynuma bir öpücük kondurdu. "Anlaman gereken tek şey, düşündüğün gibi zayıf biri olmadığın," dedi. "Başına gelen... Başımıza gelen her şey, bizi istemediğimiz kişiler yaptı. Seni duyguları yoğun ve kontrolsüz biri yaparken..." Sesini daha da alçalttı. "Beni bir katile çevirdi."

"Sen katil değilsin," dedim. "Sen hepimizin kurtarıcısıydın."

"Sürekli seni şaşırtıyorum ve üzüyorum," dedi birden. "Ama seni sonra başka bir yere götüreceğim. O zaman anlayacaksın."

"Neden şimdi değil Özgür?"

"Önce bunları sindir," derken dudakları şakağımdaydı. Zihnimden öper gibi... "Önce benim hâlâ yaşadığımı sindir," dedi. "Sonra annenle yüzleş. Bay K'yle konuş." Dudakları dudaklarıma indi. "İki yıldır yaptığının aksine, biraz olsun

kendine odaklan," dedi yüzüme küçük küçük öpücükler kon-
dururken. "Sonra bana bakarız."

Özgür'ün kurumuş dudakları yüzümde gezerken, "Daya-
namıyorum demiştin," dedim usulca. "Ya dayanamazsan ben
kendimle ilgilenirken?"

Güldü. Yüzünü biraz geri çekip yüzüme baktı. "Ben de sana
odaklanınca... Biraz olsun dayanabiliyorum," dedi.

"Tekrar kaybolmayacaksın, değil mi?"

"Bir hafta sonra Pınar'ın doğum günü. O gün benimle bir-
likte mezarlığa gel," dedi kaybolmayacağına söz verip şahit
olarak Pınar'ı gösterir gibi.

Usulca kafamı salladım. "Gelirim," dedim. "Pınar'ı da
özledim."

Çocukluğumdan beri oturduğum, içinde neler yaşadığımdan
haberimin bile olmadığı eve, kendi evime geldiğimde, içeri gi-
remeden kapı girişine çöktüm. Beynim durmadan, öğrendiğim
şeyleri farkında olmadan yaşadığım anılarla birleştirip yeni
yeni şeyler üretiyordu. Kontrolden çıkmış gibi, durmaksızın
bir şeyler söylüyordu bana.

*On altı yaşındayken eve gelen adamlar, tadilat için gelme-
mişti. Evdeki kameraları sökmek için oradaydılar. Bilmiyordum.*

*Annen evde değilken bile senin ne yaptığını biliyordu. Ba-
kıcılarını suçlamıştın. Hatta bir keresinde birini işten attırma-
ştın seni ispiyonladığı sanıp. Ama ispiyoncu değillerdi. İspiyoncu
olan, kameralardı.*

*Eve gelen adamlardan biri, belki de babandı. Yüzlerini
hatırlamak istemediğin için, görmek istemezdin onları. Keşke
baksaydın... Belki sana üzülür, çirkin oyunlarından çok daha
önce çıkarırlardı seni.*

*Belki de bakıcıların da onların adamlarıydı. Belki de, tüm
sırlarını anlattığın, X abla onlardandı.*

Defalarca intihara kalkıştığımda, her seferinde mucizevi bir şekilde kurtulman da kameralar sayesindeydi belki... Acımasızca, değil mi? İşkence çekirmek ister gibi, seni yaşıtıyorlardı her seferinde.

Gittiğin psikologlar... Belki o fotoğrafa daha uzun bak-san, içlerinden birinin daha önce görüldüğün doktorlardan biri olduğunu görecektin. Ama sen, hiçbir zaman sahip olmadığım aile fotoğrafına bakar gibi, annenle babandan başkasına bakmadım.

Avazım çıktığı kadar bağırdım oturduğum yerde. Beynimin içinde konuşup duran anılarımın susmasını diledim.

Ama olacak gibi değildi.

İçimdeki öfke, Bay K'ye ya da bana yıllar sonra bunları anlatan Özgür'e değildi. Doğrudan, annemeydi. Acımasızlığına hayret ettiğim, hafızamdaki soğuk yüzü giderek çirkinleşen anneme... Cebimdeki telefonu çıkarıp onu aradım. Telefon telesekretere düştü. Ters bir şey olduğunu düşünmesin diye nefesimi kontrol altına almaya uğraşıp, "Merhaba anne," dedim. Anne kelimesi dilimin üstünde bir jilet varmış gibi kanattı içimi. Dudaklarımı ısırp birkaç saniye bekledim. "Müsaitsen görüşelim mi bu hafta?"

Kapatma tuşuna basıp telefonu sinirle alnıma vurdum. "Seni öldürmek istiyorum!" diye bağırdım. Boynumdaki damarlar aniden zonklamaya başladı. "Keşke kendimi öldürmeye çalışmak yerine, seni öldürseymişim!"

Kafamın içinde birilerini öldürmekten hoşlanırdım. Annemi, aklımda defalarca öldürmüştüm. Ama hiçbiri gerçek gibi değildi. Gerçekten öldürmeyi hiç arzu etmemiştim bunu düşünürken. Öldürdüğüm, annemin bendeki karşılığıydı hep. Ama o an, karşımda olsa hiç düşünmeden kendi ellerimle öldürürdüm onu, buna emindim. Bu dürtünün beni ele geçirip onların istediği gibi birine dönüştürmemesi için kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Aklıma Bay K'nin terapilerimiz sırasında bana sık yaptırdığı mektup zırvası geldi. Garip bir şekilde, içimi az da olsa rahatlatan, hayali mektuplar...

Yerimden güçlükle kalkıp yatak odama gittim. Dolabımın en alt çekmecesinde sakladığım eski günlüğümü aldım. Olduğum yere çöküp içimdekileri dökebilme ve zihnimdeki cinayet fikrini aklımdan silme umuduyla hayali bir mektup yazmaya çalıştım.

Sevgili anne...

Seni öldürmek istiyorum.

Yazdığım şeyi tüm gücümle karaladım. Ona mektup yazmak, o an için doğru bir terapi yöntemi değildi. Hitap cümleleri değiştirdim.

Sevgili sekiz yaşındaki Yosun...

Korktuğunu biliyorum. Yaşadığın eve, yattığın yatağa, oturduğun koltuğa ait hissetmediğini de... Ait hissedebildiğin bir yer çıkacak karşına. Biraz sabret... Sürekli aynaya bakıp annene benzeyen bir şeyler arıyorsun yüzünde. Yapma... Emin ol, büyüyünce ona benzemediğin için şükredeceksin. İçtiğin o ilaçları ölmek için içmediğini biliyorum. Sen de bil... İstedtiğin tek şey, annenin sırtını sıvazlamasıydı. Yapma... İnan, onun takdirini kazanabilmen imkânsız.

Sen, hayatımda tanıdığım en inatçı kızsın. Sen o kadar inatçı olmasaydın, ben hiçbir şey yapamazdım. Adına bak... İnatla her yerde biten bir otsun sen. Tıpkı o kayalıklara tutunduğun gibi tutun hayata. Çünkü bir gün, ölmek istemeyeceksin. Özür dilerim, çektiğin acıları hâlâ durduramadım. Hâlâ o gücü bulamadım. Ama iyi haber, her şeye rağmen yaşamaya devam etmenin yollarını buldum. Söz veriyorum küçük kız, senin yaşadıklarının hatrına yaşamaya devam edeceğim.

Ve bir gün, rüyalarımıda tekrar karşılaşırsak sana sımsıkı sarılıp ne kadar cesur bir kız olduğunu söyleyeceğimi.

*Her yaşıım, sana tek tek teşekkür ediyor.
Ne olur kendine acıma.*

Islanan defteri, kucağıma bastırdım. *Kendine acıma...* Hayatımın çoğunu kendime acıyarak geçirmiştim. Sürekli kendimi suçlayarak, kendime ağlayarak, kendime kızarak... Öğrendiklerimden sonra, hissettiğim tek iyi şey aslında kendime acımam gerektiği idi. Bana kendim olma şansı vermeyen anneme acıydı. Böyle kötü kalbi olan birinin, acınmaya ihtiyacı vardı. Öyle zavallı, öyle kötüydü ki...

Dakikalarca ağlayıp içim biraz olsun rahatlayınca koridor-
dan gelen mesaj sesini duydum. Elimdeki defteri bırakmadan
koridora dönüp telefona baktım. Mesaj, annemden idi.

"İki gün sonra öğle yemeği aramda görüşelim. Adresi sek-
reterim yollar."

"Görüşelim bakalım," dedim ağlamaktan kapanan gözle-
rimi kısarak. "Görüşelim."

24 Ocak 2018

♪ Lia Marrie Johnson - DNA ♪

t.me/kitabchi

Annem, her zaman şık ve pahalı yerleri tercih ederdi ancak onun için bir hayli ucuz sayılacak salaş bir mekân seçip kimse-nin bizi göremeyeceği bir köşeye oturmıştu. Benimle görünmek istemediği çok açıktı. Eskiden olsa beni üzecek bu tutumu, bende artık hiçbir duyguyu uyandırmıyordu. Hissettiğim tek şey, ona duyduğum yoğun nefret ve öfkeydi.

Ben masaya doğru yürürken, kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzünde belli belirsiz bir rahatsızlık ifadesi vardı. Tam saatin-de buluşma yerine gelmeme rağmen, o çoktan oraya gitmiş, yemeğini sipariş etmiş, hatta yarılamıştı. Benimle olabildiğince az vakit geçirmek için, kendince küçük numaraları bunlar. Ancak ilk kez benim de işime geldi. Çünkü görmeye tahammül edemediğim yüzü için, dakikalarım oldukça değerliydi.

Masaya otururken kendimi gülümsemeye zorlayarak, “Merhaba anne,” dedim.

Yüzüme her zamanki beni yargılayan tavırla bakıp, “Yıllar sonra beni ilk kez aramanın verdiği şaşkınlık olmasaydı bu iğrenç saç kesimini sana sorabilirdim,” dedi. “Ama şanslısın.”

Benim en azından sadece saçım çirkin, diye geçirdim içim-den. Şanslı olduğum kısma ise, içimden bile yorum yapamadım. Komikti.

Garson sipariş almak için bana doğru yaklaşırken elimle “bir şey almayacağım” anlamına gelen bir hareket yaptım. Annem bana doğru bakıp yaptığımı sorgularken, onun önündeki filtre kahveyi önüme çekip içmeye başladım. Soğumuştur. Tıpkı bana verdiği her şey gibi o da buz gibiydi.

“Eee, neler yapıyorsun?” dedim önündeki pankeke masa-daki küçük bal şişesinden bolca dökerken.

“Bildğin gibi,” dedi. Bilmediğimi bile bile...

“Bebeğin nasıl?”

Ağzındaki lokmayı yutup, “Aslında bebek sayılmaz artık, kocaman oldu,” dedi. “Ama iyi. Kocam daha çok ilgileniyor şu sıralar. Nedenizce babaya düşkün.”

Altdudağımı kakhaha atmamak için ısırdım. *Neden acaba,* dedim kendi kendime.

Neden onu arayıp görüşmek istediğimi anlamak için, "Param mı bitti?" diye sordu.

"Yok. Saçma bir şekilde her ay hesabıma para gelmeye devam ediyor."

Nefret ettiğim o uğraşılmamış yapay tavrıyla, "Neden saçma olsun ki?" dedi. İri gözlerini kocaman açtı. "Param varken

"Paranın kaynağı bol demek ki..." dedim iğneleyici bir tavırla. Kendimi tutamayıp, "Ne o, yeni çocuğundan mı kazanmaya başladın parayı?" diye sordum.

Yutmak üzere olduğu lokma, bu soru karşısında benim elim olup boğazına yapıştı sanki. Elindeki peçeteyi ağzına kapatıp öksürdü. Şaşkınlıkla, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu.

"Aaa doğru, söylediklerim böyle çok anlamsız oldu." Cebimden telefonumu çıkarıp video çekmeye ayarladım. Sonra önümdeki peçeteliğe koyup onu çekecek şekilde yönlendirdim. "Böyle daha anlamlı oldu," dedim sertçe.

Elindeki çatala telefonu işaret edip, "Ne şimdi bu?" diye sordu kaşlarını tüm gücüyle çatarken.

Kendimi olabildiğince ona doğru yaklaştırp, "Kameralar kayıttayken söylediklerimi daha ciddiye alırsın diye düşündüm," dedim. Yüzü öyle bir dondu kaldı ki, o an zihnimin onu dondurduğunu düşündüm. Yüzüme tatminkâr bir gülümseme yerleştirip, "Aynen öyle anneciğim," dedim. "Senin kim olduğunu öğrendim. Beni nasıl bir şey uğruna kurban ettiğini de..."

Elindeki çatalı düşürdü. Endişeli bir tavırla, "Yosun bak... Düşündüğün gibi değil," dedi.

Olabildiğince rahat bir tavırla kahvemden bir yudum aldım. Geriye yaslanıp o anki korkusunun tadını çıkardım birkaç saniye. Ancak korkusu o kadar mide bulandırıcıydı ki derhal yüzündeki o ifadeyi bozmak istedim. Her zamanki ukala ve şirkin ifadesine dönsün istedim. "Korkma, seni polislere ihbar etmeyeceğim." Bu, onu anında rahatlattı. Korkusu, benim ondan nefret etmem değildi. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp, "Sadece tek bir şey sormak istiyorum," dedim. Gözlerini

tekrar sahte bir tavırla sonuna kadar açıp eliyle sor der gibi bir hareket yaptı. Beklediği soruların aksine, daha kişisel bir şey sordum.

“Oynadığın rolde... Hangileri gerçek sendi?”

Bu, onu daha da rahatlattı. Çünkü benimle ilgili hiçbir şeyi umursamıyordu. “Bilmem. Kendimi değil, seni analiz ediyordum,” dedi arsız bir rahatlıkla.

“Ben söyleyeyim o zaman...” diyerek sandalyemi ona doğru yaklaştırdım. Gözlerimi gözlerine sabitleyip, “Hepsi sendin,” dedim dişlerini sıkarak. Yüzünde hiçbir pişmanlık zerresi yoktu. “Diğer çocuklardan daha beter halde olma sebebim ne biliyor musun? Hepsi en azından gerçeği öğrenince, ‘Oh, gerçek ailem değilmiş bu kötü insanlar!’ deyip bir nebze olsun rahatlamışken...” Dizlerimdeki elim istemsizce kasıldı. “Ben kendi öz annemin bana bunları yaptığını öğrendim. Ve yüksek ihtimalle, çoğu zaman rol yapıyordun bile.”

“Ben sadece bana söylenenleri yapıyordum. Paraya ve kariyere ihtiyacım vardı. Tamam mı?” Bu ani tavır değişikliğinin peşinden ne getireceğini biliyordum. Yargılanan tavrıdan, yargılayan tavra geçip beni suçlamak için, “Ve sen...” dedi tıslayarak. “Kazara oldun. Senin olmanı istememiştim bile!”

Elimi dizlerimi vurup, “O zaman doğurmasaydın!” diye bağırdım.

Histerik bir kahkaha atıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Sen her ne kadar ölüme meyilli büyüten de...” Kinini kusmaya hazırlanır gibiydi, büküldü dudakları. “Doğarken yaşamak için yalvardın bana küçük nankör!” Parmağını bana doğru sallamaya başladı. “Seni bir kez aldırmaya kalkırım ama yaşadın!” Elini karnına vurup, “Resmen çöplüğe gidecekken bu bedene tutundun!” diye bağırdı. Dişlerinin arasından tükürükler saçarak, “Şimdi seni hayata getirdim diye beni suçlama,” dedi. “Seni hayata getirmemin senin için bedeli buydu.” Elini masaya koyup bedenini usulca bana doğru yaklaştırdı. “Ayrıca annen ben olmasam da doğduğun için birçok bedel ödeyecektin.

Kimbilir, kaderine Tanrı ne acılar yazacaktı.” Ellerini masaya vurdu. “En azından seninkileri ben yazdım. Kendi ellerimle!”

O an, öfkeden gözüm döndü. Üstüne düşünüp her hareketine zihnimde abartılı anlamlar yüklemek yerine ona onun istediği gibi bir cevap verdim. Hiç düşünmeden, masadaki çatalı kavrayıp hızla eline geçirdim. O acıyla çığlık atarken, “O zaman ellerinin benim kaderimi yazmasının bedelini de öde,” dedim tıslar gibi. Tıpkı onun konuştuğu gibi...

“Küçük fahişe, bunun hesabını ödeyeceksin,” diyerek ta-
başının yanındaki peçeteyi alıp kanayan eline bastırdı. Kendi kendine söylenerek ve öfkeden titreyerek ayaklanırken ceketinin arkasından tutup kendime çektim. “Ne o, sana saldırdığım için beni polise mi şikâyet edeceksin?” Bana tiksinererek bakıp çığlıklarını yutmak için küçük ağzını sımsıkı kapalı tutuyordu. “Seni gördüğüm her yerde ellerini böyle kanatacağım,” dedim o çirkin gözlerine bakıp. “Her seferinde!”

“Nankör! Keşke seni doğduğun an ellerimle boğsaydım!”

“Çok geç. Unuttun mu, ben yabancı bir ot gibiyim. O zaman da ölmezdim.”

Hâlâ ceketinde olan elimle onu aşağı çektim. “Orur. O elinle yemeğini bitireceksin. Yoksa geçmişini bilmeyen kocana... polislere... hatta tüm dünyaya senin nasıl bir canı olduğunu anlatırım.”

Bana küfretmemek için dua eder gibi, dikkatlice, “Doktora gitmem lazım,” dedi. Eli oldukça kötü görünüyordu. Kendimden emin bir tavırla, onu tekrar aşağı çektim. Usulca gülümseyip, “Gitmeyeceksin,” dedim.

Yüzüne beni küçümseyen bir ifade kondurdu. “Sana kim inanır ha?” dedi beni aşağılayarak. “Deli raporu alman için üç saniye suratına bakmaları yeterli!”

Ceketindeki elini usulca bırakıp peçeteliğin önüne bıraktım. “Aaa, bak video da hâlâ kayıttaymış. Nasıl da unuttuk...” dedim gülererek. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Beni ağlattığı kadar ağlaması için, onu o masada saatlerce tutmak

istedim o an. "Otur... Ve yemeye devam et," dedim sakince. Sonra masadaki tabağına tükürdüm. "Böyle daha lezzetli olur. Afiyet olsun."

Garsonlardan biri bir problem var mı diye bize doğru yaklaşıırken elimle, "Sorun yok, elini masaya çarptı da," dedim. Gözümle anneme tekrar sandalyeyi oturmasını işaret ettim. Garsona belli belirsiz gülümseyip tekrar sandalyeye oturdu. Tüm o agresif tavrı yerini çaresizliğe bırakmış gibi fısıldayarak, "Yosun, yalvarırım..." dedi. "Şu saatten sonra hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Bırak gideyim ve bir daha yollarımız kesişmesin."

Elimdeki çatalı havaya kaldırıp, "Diğer elini de şişlememi istemiyorsan ben kalk demeden bu masadan kalkmayı deneme bile," dedim. Sonra çatalı onun önüne attım. Tıpkı onun bana çocukken yaptığı gibi, "Ağlamayı kes ve yemeğini bitir," dedim. "Keyfimi kaçırıyorsun."

"Ne istiyorsun? Acı çekişimi izlemeyi mi?"

"Yok. Ben senin gibi sadist değilim. Sadece biraz daha konuşmak istiyorum." Masadaki buz gibi kahvenin son yudumunu içip sandalyede kendimi geriye attım. Elini tutuyor ve çaktırmamaya çalışsa da ağlıyordu. Gözümle tabağını işaret ettim. İçinden bana küfredtiğini bilmek işi daha keyifli kılıyordu. Kendi kanı olan çatala iğrenerek baktı. Peçeteliğe uzandığında, "Hayır hayır, öyle ye," diye ısrar ettim. Birkaç saniye gözlerinin içine baktı. Ancak söylediklerimde o kadar ısrarcıydım ki pes etti. Sağlam eliyle tabağından bir lokma yemek alıp ağzına attı ve ağlayarak çiğnemeye başladı. Kusacak gibiydi. Ama her zamanki gibi, kusması gerekenleri yuttu.

Tekrar konuya dönmek için elimi masaya vurup, "Mesela şu deney olayınız... Kim başlattı?" diye sordum.

Tavrı, başka bir tarafa evrildi. Öfkesini kontrolde güçlük çekiyordu. Sertçe, "Her şeyi biliyor gibi davranıyorsun. Onu da sen bul," dedi.

"Biliyorum zaten. Erman Erdemli. Kendi çocuğunun psikolojik durumuna bir çözüm olsun diye çocuk psikolojileri üstüne bir deney grubu kurmanız için size deli gibi para akıttı."

Gölümseyip kollarımı masaya dayadım. Gözlerinin içine bakıp, "Ben senden duymak istiyorum," dedim. "Onun bu kadar manyaklaşmasındaki bencilce sebebi bile anlıyorum da... sizi anlamıyorum. Neden kabul ettiniz?"

"Kendi ağzınla söyledin. Deli gibi para akıttı."

"Aa, doğru. Senin neden hâlâ bana her ay para yollayabildiğini anlamış olduk."

"Sadece oradan kazandığım paralar değil onlar. Kendimce başka gelir kaynaklarım da var. Ve eğer istemeseydim o olay bittikten sonra sana tek kuruş bile vermeyebilirdim." Yine klişe anne numaraları çekiyordu. Yaptıklarını say, yapmadıklarını atla ve çocuğunu suçla. Elini havaya kaldırıp, "Ama şu hale bak..." dedi. "Elime bak!"

"Elin benim ruhumdan daha iyi durumda, emin ol." Yüzüme boş boş baktı. "Ama kim siker Denek 12'nin ruhunu, değil mi?" Gözünün seğirmesinden doğru söylediğimi çıkardım. "Denek 12 bendim, değil mi? Son anda listeye eklenen ben..."

Pes etmiş gibi, bütün numaraları bırakıp her zamanki pislik özüne geri döndü. Sol eliyle tabağındaki yemeği yerken benimle ilgisiz bir tavır ve arsız bir rahatlıkla konuşmaya başladı. "Baban itiraz ettiği için ilk başta seni almamıştık... Son dakika ben ekledim."

"Nasıl bu kadar yüz­süz olabiliyorsun?"

Çatalı masaya fırlatıp, "Eğer elimê çatal batırmamış ve beni burada kalıp şu elle yemek yemeye zorlamamış olsaydın sana daha az dürüst olabilirdim!" diye bağırdı.

Onun aksine, sesimi alçak tutarak, "Benimle ilgili notları istiyorum," dedim. "Hepsini."

"Yaktım. Geriye bir şey kalmadı."

"O zaman tekrar yaz."

"Yazmama gerek bile yok. Bir halta yaramadın. İlgi orospusu ve intihara meyilli mızmız bir çocuktun işte."

Dişlerimi öyle bir sıktım ki o an, acısından gözlerim yaşardı. Hayatımda daha önce hiç kimseye bu kadar öfke ve nefret

duymamıştım. "Cehennemde yanacaksın," dedim, dişlerimi birbirinden ayırmayı başardığım ilk an. Gözlerinin içine baka baka, "Cayır cayır yanacaksın," dedim.

Sağlam bir kakhaha attı. "Din konusunda yanılmışım," dedi. "Yüzde yüz ateist olacağını öngörüyordum."

"Doğru. Bana Tanrı'yı hiç anlatmayan annem ve Tanrı'ya sığınmaya bile hakkı olmadığını düşünen kontrol edilmiş beynim yüzünden buna epeyce meyilliydim. Ama sonra, inandığımı fark ettim. Tanrı var ve ben ona inanıyorum."

"Ne güzel. Kendi başına hareket edemeyen bir insan bağımlısı olarak yaşadığın için, yalnız kaldığın ilk an Tanrı'ya inanmaya başladın. Çok doğal," dedi alay eder gibi.

Ona istediğini vermemek için sinirlenmedim. Gülümseyerek sanki lafımı hiç bölmemiş gibi devam ettim. "İşin en güzel tarafı, uyumadan önce epeyce dua ediyorum. Genelde konu bana yardım etmesiyle ilgili ama..." Parmağımı ona doğru uzatıp, "Artık yeni bir konu başlığım var," dedim. Sanki o an dua ediyormuşum gibi sessizce, "Tanrım lütfen, yaşayan en korkunç anneye..." dedim. Gözlerimi usulca kıstım. "Benim anneme... En büyük acıları yaşat. Öldüğünde de... Yaşarken de..."

Beni ciddiye almıyormuş gibi omuz silkti. "Problem yok. Ben nasılsa inanmıyorum." Sağlam elini çantasına götürüp, "Artık gidebilir miyim?" diye sordu.

Kendime hâkim olamayıp çantasının üstündeki eline de çatalı geçirdim.

"Şimdi gidebilirsin."

29 Ocak 2018

♪ James Bay - Scars ♪

t.me/kitabchi

Bir haftadır görmediğim Bay K'yi görmek için evden çıkarken üstüme kalın bir mont ve aklıma onu affetmek için sağlam birkaç sebep alıp yola düştüm. Başta ona karşı öfkeli olmama rağmen, onu görmeden durduğum o birkaç gün öfkemin geçici olduğunu gösterdi bana. Nedendir bilinmez, olur da bir daha beni öfkelenendirirse onu affedebileyim diye onlarca anılık bir dosya hazırlamıştım beynimde sanki. Her sabah, uğraşıp tek tek okumuş ve sonunda onu tamamen affetmiştim.

Belki de, annemin bile bile bana çektirdiklerinden sonra bana doğrudan ve isteyerek bir zarar vermeyen bir adamı affetmek zaten en başından beri çok da zor değildi.

Bay K'nin evinin büyük kapısının önüne geldiğimde onu çoktan affettiğimi anlamasın diye yüzüme ciddi bir ifade konurdum. Aklıma beni ailesinin evine götürdüğü günü getirip biraz olsun öfkelenmeye çalıştım. İşe de yaradı. Her ne kadar Bay K'ye çok öfkeli olmasam da babasının yüzü aklıma geldiği an tüylerim diken diken oluyor ve mideme sancılar giriyordu.

Başımı dikleştirip derin bir nefes aldım ve kapıdan içeri girdim.

O eve her girdiğimde, Bay K'nin nerede olduğunu tahmin etmek gibi bir alışkanlığım vardı. Hisleri olmadığını söylediği için, hislerine göre tahmin yürütemezdim. Ve sık sık yanırlıdım hangi odada olduğunu tahmin etmeye çalışırken. Ancak giderek, daha sık doğru tahminlerde bulunuyordum. Bu da içten içe hislerini arayan Bay K'nin, doğru izleri takip ettiğini gösteriyordu sanki. Ve içten içe, kendi doğru tahminim için değil, onun için mutlu olurdum.

O günkü tahminim, hava oldukça soğuk olmasına rağmen bahçeydi. Onu, sımsıkı giyinmiş bir halde havuzun başında kitap okurken göreceğimi düşünüp başka hiçbir yere bakmadan doğruca oraya yöneldim.

Tahminim kısmen doğru, kısmen hatalıydı. Bahçedeydi ancak havuzun kenarında değil, içindeydi. Ölü gibi, sırtüstü duruyordu suyun üstünde. Usulca inip kalkan göğsünü görmeseydim öldüğünü sanıp havuza atlamıştım bile.

Üstümdeki monta sımsıkı sarılıp havuzun başında dikildim. "Günaydın," dedim en az hava kadar soğuk bir ses tonuyla.

Hiç hareket etmeden, "Gökyüzü bana hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi. "Bakıyorum, bakıyorum... Sadece gözyüzü."

Ayakkabılarımı çıkarıp havuzun kenarına oturdum ve ayaklarımı suya soktum. Öyle soğuktu ki ayaklarım anında kaskatı kesildi. Ellerimle destek aldığım havuz kenarını sımsıkı tutup, "Belki de normal olan budur," dedim. "Bizim gibilerin çok anlam yüklemesi saçmadır."

Bizim gibilerden kastımın ne olduğunu anlayacağını biliyordum. Hiç ses çıkarmadan, olduğu yerde kıpırdandı. Yüzerek yanıma geldi ve elini yanımda duran havluya attı daha havuzdan çıkmadan. Elim havlunun üstüne koyup çekmesine engel oldum. "Üşüyeceğini bile bile havuza girdiyse havlusuz da idare edebilirsin," dedim. Ona duygusal olarak işkence çek-tiremesem de o kadarını yapabilirim diye düşündüm. Ancak dayanamayıp onun boş yüzüne karşı kahkahayı patlattım.

Elimi havludan çeker çekmez, havuzdan çıkıp kurulanmaya başladı. "Küçüklüğümden beri sabahları uyanmak için bir şeylere ihtiyacım oldu," dedi usulca titrerken. "Yaşadığımı hissetmek için..."

"Kış ayında yarı çıplak havuza atlamak gibi mi?"

"Soğuk her zaman işe yarar," dedi yanıma otururken. "Buzdolabına kafamı sokmak, okulun buz tutan bahçesinde uzanmak... Ya da eldivenlerime buz doldurmak gibi."

"Seni birçok sabah gördüm ama hiçbirini yapmıyordun."

"Yetişkin olduktan sonra alkol diye bir şey keşfettim," dedi gülererek. "Artık sabahları buzları eldivenime değil, içkime atıyorum."

Öyle çok titriyordu ki havlunun altında, elimdeki eldivenleri çıkarıp Bay K'nin ellerine geçirdim. "Komik görünüyorsun," dedim yarı çıplak ve ıslak bedeniyle elindeki kırmızı eldivenlere bakıp.

"Bir haftadır beni ne aradın ne de yanıma geldin. Artık beni görmek istemezsin sanıyordum," dedi küçük kaşmak bir bakışla. Söyleyeceklerimden ve bildiklerimden çekinir gibiydi.

Usulca içimi çektim. Soğuk hava ciğerlerime dolarken, "Eski hatalarımı tekrarlamak istemedim," dedim. Soğuk gerçekten işe yarıyordu. İçimdeki öfke ve kırgınlıktan kaynaklanan sıcaklık, her nefesimde sönüyordu sanki. Bay K'ye bakıp, "Öfkemi benden sadece bir şeyler saklayan birine değil, bana en büyük zararı veren kişiye yönlendirdim. Ve bir nebze seni görmeye tahammül edebilir hale geldim," dedim.

Her şeyi öğrendiğime emin olduğunda omuzları düştü. "Özgür anlattı, değil mi?" diye sordu bakışlarını benden çekip.

"O anlattı. Ama düşündüğün gibi senden uzaklaşayım diye değil..." dedim Özgür'ü korumak için. Gerçekten de öyleydi çünkü. "Sadece—"

Lafı âdeta ağzıma tıkadı. "Sadece konuyu başka bir yere çekip sana kendi istediklerini yaptırabilmek için seni oyaladı istec," dedi sert bir tavırla.

Ancak bu, giderek sakinleşen beni birden öfkeliendirdi. "Özgür hakkında düzgün konuş," dedim sertçe. "Hele ki onu bu hale getiren şeyin sebebi olduğunu düşünürsek, buna hakkın yok."

"Sebebi olmayı ben mi istedim sanıyorsun?"

"Sen de araştırmıyor musun kendine olanları?"

"Babamınki gibi bir şey değil benimki. Ben sadece..."

"Sen sadece sevgili babacığım madem bu kadar zahmete girmiş, ben de o dosyaları okuyup bir şeyleri anlamaya çalışayım dedin." Güldüm. "Ne masum..."

Hemen kendini savunmaya geçti. "Kendimce başka bir sürü yol denedim," dedi bastıra bastıra. "Çoğu doğru ya da etik şeyler değildi ama..." Babasının yaptıklarından utanır gibiydi o an. Bana bakamıyordu bile. Kendi kendine, "Ben asla böyle bir şey yapmazdım," dedi. "Asla."

"Ama," dedim devam etsin diye. Utanç duygusu olmayan birine göre, konuşurken bir hayli utanır gibiydi.

Derin bir nefes alıp, "Sadece okumak istedim," diye itiraf etti. "Benim yüzümden hayatı mahvolan insanların..."

"Çocuk," diye düzelttim. "O dönemde hepimiz çocuktuk."

“Çocukların...” diye değiştirdi kelimeyi. “Neler yaşadığını görmek istedim.”

“Benim dosyamı da okudun mu?”

“Senin dosyanın tamamına hiçbir zaman erişemedim. Sa-dece ismin ve doğum tarihin vardı. Seni araştırdığımda tanı-dığım bir doktora daha önceden muayene olduğunu gördüm. Sonrasını biliyorsun...”

“Evet evet. Senin kazayı geçirdiğin dönemde doğduğum için ilğini çektim, dosyada yazan çift kişilik hissediyorum zırvam seni etkiledi falan filan...” İğneler gibi, “Hikâyenin diğer kı-sımlarını anlatmıştın,” dedim.

“Bunu da anlatacaktım. Hatta seni o yüzden eve götürdüm ama...” Gözlerime baktı. “Öyle büyük tepkiler verdin ki kork-tum,” dedi. Tepkisiz suratım, onu tekrar savunmaya geçmeye zorlamış olacak ki, “Bir de nasılsa bir şeyi değiştirmeyecekti,” diye zırvaladı.

“Herkes bunu söylüyor!” diye bağırdım kendimi tutama-yıp. “Özgür de, sen de...” Soğuktan uyuşan ayaklarımı suda öfkeyle çırpı-tım. “Değiştirebilirdi! Annem olacak o ruh hasta-sının parasını yiyip güçsüz bir yapım var diye kendi kendime ağlamayabilirdim belki. Tüm suçu anneme yükler, kendime acı-mazdım belki.”

Diyecek bir şey bulamadı sanki. “Beni bir daha görmek istemezsen anlarım,” diyebilirdi yalnızca.

“Seni bir daha görmek istemesem burada olmazdım,” de-dim anında sakinleşerek. Kendime verdiğim sözö hatırladım ve ona hatırlatmak için, “Hatırla...” dedim. “Sana söz vermiş-tim. Ne olursa olsun yanında kalmaya devam edeceğim. Sen ve trajik kazan olmasa da boktan bir hayatım olabilirdi. Sonuçta doğrudan bana zarar vermedin.”

“Beni affetmek için kafanda bir sürü sebep bulmuşsun bile,” dedi usulca gülümseyerek.

“Bir hafta uğraşmam gerekti,” dedim gülümsemesine kar-şılık verip. “Kabul etmem gerek... Hayatıma rasgele girdiğini düşündüğüm bütün problem tipler, aslında doğduğumda bile

benimle bağlantılılarımış. Özgür, Anıl, sen..." Ellerimi havaya kaldırıp, "Güzel haber!" diye bağırdım. "En azından ruh hastalarını çeken bir mıknaş değilmişim." Değişken tavrım, tekrar sakın bir rotaya kaydı. Kendime anlatır gibi, "Şu saatten sonra yapabileceğim tek şey tüm bunları sindirmek ve işleri nasıl yoluna koyabileceğimi düşünmek," dedim.

Eldivenli elini soğuktan pembeleşmiş elimin üstüne yerleştirdi. "İstersen yardım edebilirim Yosun," dedi becerebildiği kadar içten konuşup.

Güldüm. "Bence ben sana yardım etsem daha iyi olacak." Her zaman dinç görünen yüzünün çöktüğünü belli etmek için parmaklarımın tersiyle yüzüne dokundum. "Kötü görünüyorsun."

"Bu iyiye işaretir belki?"

"Doğru."

Ne garipti. Kötü hissetmeye yakın bir fiziksel olay bile, Bay K için iyi bir şeydi.

"Çok garip ama..." dedi yüzümü uzun uzun inceleyip. "Seni iyi gördüm."

"Kendimi sütü devirdiği için evden atılmış bir kedi yavrusu gibi değil, vahşi bir ormanda hayatta kalmaya çalışan bir kaplan gibi hissediyorum artık. Ondandır."

"Güzel benzetmeydi. Kendine acımak yerine, hayatta kalmak için vahşileşmeyi seçmişsin."

"En fazla annemin eline çatal batırarak kadar vahşileştim," derken, yüzünün alacağı şekli merak ettiğimden ona baktım. "Ama çok iyi hissettirdi."

"Ne yaptın?" dedi kaşlarını çatıp.

Her kelimenin arasına uzun bir boşluk bırakarak tekrar ettim. "Annemin. Eline. Çatal. Batırdım."

"Bundan sonra yalnızca Çin yemeği yiyebiliriz," dedi. "Çatal bıçak olayına girmesek iyi olur."

"Sen de iyi görünüyorsun şimdi," dedim alaycı bir taktir ifadesiyle. "Şaka yapmalar falan... Gelişme var Doktor."

"Birbirimize bir şeyler öğretebilmişiz demek ki."

Bay K, konuşmanın tansiyonu giderek düşerken ayaklanıp üstünü değiştirmek için içeri girdiğinde, sırtüstü yere uzandım. Bay K'nin pek de anlam yüklediği gözyüzüne baktım. Hava kapalıydı ancak karanlığa alışkın gözlerimi acıtmaya yetecek kadar ışık vardı. Benim için ne anlam ifade ediyordu ki? Eski-den, üstüne sayfalarca yazı yazabilirdim gökyüzü için. Ama o an, benim için de pek bir anlamı yoktu.

Gözlerimi kapatıp gökyüzünü siyaha boyadım.

Suyun altındaki uyuşmuş ayaklarım, artık soğuğu hissetmiyordu ancak soğğun işlemediği beynim yalnız kaldığım ilk anda tekrar bana korkunç şeyler söylemeye başlamıştı. Ertesi gün, Özgür'le buluşacağım geldi aklıma birden. Sebepsiz yere, içim sıkılıyordu bunu düşündükçe. Sanki kötü şeyler olacaktı ve artık kafamızı dağıtmak için odaklanacağımız gizli sırlarımız da yoktu. Ormandaki tüm ağaçlar, toprağın altındaydı. Ve ben görmem gerekeni görmemek için, hiçbir şey yapamayacaktım.

Bay K'nin ayak sesleri, bana doğru geldiğini gösterirken olduğum yerde doğrulup ona baktım. Kurulanıp giyinmişti. Elinde bir battaniye ve bir şişe şarap vardı. Battaniyeyi benim omzuma atıp kendisi çıplak ayak oturdu yere. Sanki sonunda şartlar eşitlensin ister gibiydi. Benim ayaklarım soğuktu, onun-ki de üşümeliydi sanki. Elindeki şarabı açarken onu izledim. Öyle bir kabullenişti ki benimkisi, Bay K'yi suçlayıp kaçmak en kolayıken, hiçbir şeyi umursamadan yine onun yanına gelmiş-tim. Beni bu kadar çeken neydi? Düşünmeden edemedim. Yok-sa Özgür'ün tekrar gideceğine ya da en kötü ihtimalle gerçekten öleceğine mi inanıyordum içten içe? O yokken, yaşayacak bir limanı kenarda mı tutuyordum yoksa?

Kapağı henüz açılmış şişeyi hışımla Bay K'nin elinden çekip aldım ve tek dikişte içebildiğim kadar içtim. Ağzımın kenarın-dan akan şarabı, elimin tersiyle silerken elimdeki şişeyi Bay K'ye uzattım. "Korkunç şeyler yaşadım Doktor," dedim birden. İçtiğim içkiye erken teslim olmuş gibi, ağzımdan dökülüyordu birden tüm gerçek duygularım.

Şişe onun eline geçtiği an, sanki itiraf sırası ona geçmiş gibi, "Korkmayı özledim," dedi. Ardından benim yaptığım gibi, becerebildiği kadar yudum aldı şiseden. Sanki acılarımızı yarıştırıyorduk.

"İkimizin yarası ne kadar ayrı yerde, değil mi? Ben korkunç anlarımdayım, sen korkuyu dahi hissedememende." Elindeki şişeyi tekrar ödünç aldım. Bu defa daha kontrollü içtim. Şişeyi göğsüme bastırıp yanağımı şişenin ıslak ucuna dayadım. "Özgür'le aynı yarayı taşıyorum. Onun yarası sızlayınca, benimki de acıyor. Ben yaramı kaşıyınca, onunki de kanıyor. Sağlıksız bir ilişki..." Gözlerimi Bay K'ye çevirdim. "Ama birbirine karışmış iki yarayı, artık ayıramazsın," dedim gözlerim dolu dolu.

"O yüzden yanımda iyi hissediyorsun," dedi ağlamamam için bana o an iyi hissetmem gerektiğini hatırlatıp. "En azından yaralarımız ayrı ayrı yerlerde. Ve baktığında kendi yaranı hatırlamıyorsun."

"İronik," dedim gülümseyip. "Yaralarımın sebebi senin yaranken..."

"Babamın hatası işte. Kendi çocuğunun yarasını tedavi etmek için, başka çocuklarda başka yaralar açtı."

"Ne çok yara dedik," dedim dramatik konuşmamız son bulsun diye. "İçim şişti!" Bay K'nin eline yeni geçmiş şişeyi kapıp son bir yudum aldım ve şişenin dibinde kalan sıvıyı havuza boşalttım. Sırtımdaki battaniyeyle ayağa kalkıp dans eder gibi kendi etrafımda döndüm. Şarap o kadar hızlı etki etmemişti, emindim. Ama beynim sarhoşmuşum gibi hareket ediyordu. Öyle ki, kendimi bir anda havuzun içinde buldum.

Bay K, "Daha önce havuza düştüğünde o kadar sakindim ki," dedi. Ardından hiç düşünmeden kıyafetleriyle havuza atladı. Ağırlaşan battaniye parmaklarımın arasından kayıp giderken, boş kalan parmaklarım Bay K'nin parmaklarıyla ke-netlendi. Buz gibi suyun ortasında beni kendine çekip. "Galiba anladım," dedi.

"Neyi anladın Doktor?"

Usluca tuttu beni. Kendine çekip sanki buz gibi suyla dolu bir havuzun ortasında değilmişiz gibiydi. "Belki de bu saçma hikâyedeki en mantıklı teori, senin benim hislerimi taşıman-
da," dedi. Söylediği şeye boş bulunup güldüm. "Nereden çıktı şimdi?" diye sordum merakla.

"Baksana... Öğrendiğin onca şeyden sonra, hislerini kontrol edebiliyorsun. Ben ise en azından sen havuza düştüğünde peşinden hemen atlayabiliyorum. Belki de yavaş yavaş sendeki emanetimi geri alıyorumdur."

"İçtiğimiz şaraptan ya da soğuktan böyle hissediyor olamaz mısın?" dedim. Tuttuğu kollarımı suda hissediyor olan nerede olduğumuzu hatırlatmaya çalıştım. Ama yüz ifadesi değişmedi. "Daha önce de şarap içtim," dedi. "Daha önce de içmişim. Ama yirmi dört yıldır, bir şey hissetmedim. O yüzden anılarım Yosun."

O an, onun gözünde gezegenlerin ötesinde bir yerdeydik sanki. Kafasının içinde neleri görüyor, neleri anlıyordu bilmiyordum ama onu kendi gerçekliğime çekmek istemedim. Soğuktan donmama ramak kalmasına rağmen, öylece durdum orada. Battaniye etrafımızda dans eder gibiyken, biz yalnızca titreyerek birbirimize bakıyorduk. Birden, Bay K'nin yanağında küçük, ince bir damla görür gibi oldum. Islak parmağımı yüzüne değdirdiğim an, büyüğü bozmuşum gibi panikledim. "Özür dilerim," dedim fısıltıyla karışık. "Gözyaşı olamazdı, değil mi?"

"Çok saçma..." derken sesi titredi. "Neden şu an ağlamak istiyorum bilmiyorum."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Alakasız bir anda, alakasız bir yerde Bay K'nin ilk duygu kırıntısını görmüştüm. Dokunmuşum. Ve hissetmişim. O anı bozmamak için ne yapacağımı bilemedim. "İlk benim için ağlayacağına söz vermişsin," dedim gülerek.

"Kim için ağlıyorum ki?" dedi başını iki yana sallayıp. Onu omuzlarından tutup, "Kendin için Doktor," dedim. "Normal hissettiğin ilk an bu olduğu için..."

“Bu kadar küçük bir şey, beni niye bu kadar normal kılıyor ki...” Beni tutup güçlükle durduğumuz suyun ortasında kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. “Saçmalık,” dedi.

“Ama çok iyi, değil mi?” diye sordum anlamak için. O an gördüğümden öte bir şeyler vardı ama onu ürkütmemek için sadece küçük sorular sorabiliyordum. “İyi değil mi Doktor?” diye tekrar ettim onu sımsıkı tutarken.

“Teşekkür ederim,” dedi cevap vermekten kaçıp.

“Ne için?”

“Benden vazgeçmediğin için.”

O an Bay K'nin hiçbir şey hissetmeyen bir adam mı yoksa hislerini çözemediği için kafası karışan biri mi olduğunu düşündüm. Hayat karmakarışıklı. Bazen, öyle sıkı bir düğüm atılıyordu ki beynimize, çözmek neredeyse imkânsız oluyordu. Ama o an, emin olduğum tek şey Bay K'nin beynindeki düğümün biraz olsun gevşediği idi. Ve yıllardır o düğümde birikenlerden yalnızca bir damla, yanaklarından süzülmişti. Ne olursa olsun, emin olduğum diğer şey ise Bay K'yi çok sevdiğimdi. Nedenini umursamadan, onun için kurban edildiğimiz gerçeğini yutarak ve her zaman yanında olarak... Çok ama çok sevdiğimdi.

30 Ocak 2018

♪ LP - Forever For Now ♪

t.me/kitabchi

Pınar'ın doğum gününe birkaç saat kala, Özgür gözlerini monitörüne dikti. Diğerlerine hiç bakmadan, doğrudan Pınar'ın babasındaydı dikkati. Odasındaki böceklerle dolu toprağın ortasında öylece yatıyordu adam. Nefes alıp verışı ekranda görünüyor ve bu Özgür'ü deli ediyordu. Pınar'ın doğum gününde, o adamın ölmesini istiyordu. Kendisi bir şey yapmadan nefesi kesilse, mutlu olacaktı. Ancak saatlerdir gözünü kırpmadan izlediği adam, inatla nefes almaya devam ediyordu.

Özgür'ün gözü saate takıldı. Bir saat kalmıştı gece yarısına. Bir saat sonra, hiçbir zaman giremediği yirmi dört yaşına girmesi gerekiyordu Pınar'ın. Belki de, babası yüzünden hiç doğum günü kutlamamış, çocukluğunu yaşamamış olan Pınar, hiç yaş almanışı. Özgür'ün içindeki nefret öyle büyüktü ki dayanamadı. Önündeki mekanizmadan, adamın odasına verilecek sesi ayarladı. Birkaç dakika sonra başlayacak ses, bir yangının sesiydi. Küçük bir çıtırtıyla başlayan ve sonrasında rüzgârla birleşip büyüyen bir ateşin, sese dönüşmüş haliydi. Adamın yanacağını hissetmesini istiyordu. Yalnızca sestten oluşan o sesin, o küçük çıtırtıların dahi onu ne hale getireceğini biliyordu.

Sesi ayarlayıp odadan çıktı ve izleme odasına girdi. İzleme odası, Pınar'ın babasını tuttuğu odanın üstündeki cam zeminli yerd. Her gün, aynı saatte oraya geçip onu izliyordu. Bunu yapmasındaki amaç yukarıdan izleyen ve ceza veren Tanrı imajını adamın kabul etmesi içindi. Çünkü ikiyüzlü olduğunu bildiği adamın korktuğu tek şey Tanrı'ydı. Ve Özgür onu, kendi korkusuyla öldürmek istiyordu.

Odaya girdiği an, ölü gibi yerde yatan adam korkuyla irkildi. Dua eder gibi dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı. Özgür onun bu halinden nefret ediyordu.

Daha fazla dayanamayacağını bildiğinden, onun duyabileceği bir sesle, "Zamanı gelmedi mi sence de?" diye sordu aşağısında ona yalvarır gözlerle bakan adama.

Korkudan, odanın köşesine sinen adam, "Ne zamanı?" diye sordu ağlayarak.

"Günahlarının bedelini ödemenin!"

Korkudan kriz geçirir gibi olan yaşlı adam, "Zaten ödemi-
yor muyum... Cehennem değil mi burası?" diye sordu.

"Burası cehennemden bekleme odasıydı," dedi Özgür. Zemin-
deki küçük boşluğun kilidini açıp, "Af dilemeye başla," dedi. O
an, ileriye dönük ayarlanmış ateş sesi yavaş yavaş odaya doldu.

Adam, sesleri duyduğu an yere kapanıp, "Özür dilerim...
Yaptıklarım için özür dilerim!" diye haykırmaya başladı. "Ne
olur beni affet!"

"Benden dileme!" diye bağırdı Özgür öfkeyle. "Pınar'dan
dile!"

Sanki ateş sesi, onu kovalıyor ve olduğu yere dolmak için
sabırsızlanıyordu. Titremeye, terlemeye ve ağlamaya başladı.
Kafasını yukarı kaldırıp, "Pınar... Yavrum... Özür dilerim. Ne
olur babanı affet..." dedi. "Çok pişmanım."

"Diğerlerinden de..." dedi Özgür tıslar gibi.

"Kimden?" diye sordu adam arsızca.

Özgür ayağını sertçe yere vurup, "Diğer dokunduğun ma-
sum çocuklardan!" dedi.

"Özür dilerim. Özür dilerim..." diye dövünmeye başladı
adam. "Kontrol edemedim kendimi. Durduramadım kendimi.
Şeytana uydum!"

"Şeytan sensin orospu çocuğu!"

"Ben şeytan değilim..." Elleriyle kulaklarını kapatıp iki
büküm yere çöktü. "Ne olur, yanmak istemiyorum!"

"Seni ben yakmayacağım." Özgür, bulunduğu odanın ze-
minindeki boşluktan aşağıdaki odaya bir şişe attı. "Sen, cehem-
nem içkisi olan zehri içip kendi canını alacaksın."

Ve arkasına bile bakmadan, orayı terk etti.

Saat on ikiye gelirken monitörlerin olduğu odaya geldi. Yere
oturdu ve izlemeye başladı. Pınar'ın babası, elindeki şişeye ba-
kıyordu korkuyla. Titriyor ve terliyordu. Rengi kıpkırmızı ol-
muştu. Ekrandan bile rahatça görülüyordu. Psikolojik olarak,
yandığını ya da yanacağını düşündüğü içindi muhtemelen. Her
gün onu yukarıdan izleyen ve ona ceza veren şeyin, onu gü-
nahları için yakacağını düşünüyordu. Ateş seslerinin giderek

yükselmesinin de erkisi vardı bunda. Ve adam yanmamak için, ateşin usulca yanış sesleri giderek şiddetlenirken, elinde tuttuğu şişedeki zehri tek dikişte içti.

Adamın kıvranan bedeni, birkaç dakika içinde boş bir çuval gibi hareketsiz kaldı. "Umarım, öldükten sonra da acı çekeceğin..." dedi Özgür gözünü adamdan ayırmadan. "Umarım, kötü ruhun Pınar'dan uzakta bir yerde acılar içinde kıvransın."

Çekmecasını açıp Pınar'ın ayçiçeği tarlasında çekilmiş fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafta cılız bir gülümseme ve kırmızı yanaklarla kameraya bakan Pınar'ı öptü. "İyi ki doğdun sevgilim..." dedi. "Doğum günün kutlu olsun."

Günler sonra, Özgür'ü tekrar gördüğümde onu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Gidişlerine alıştığımı sansam da işler kalbimde öyle yürümüyordu. İki yıl da, bir hafta da aynıydı sanki.

O gece beni evimden almıştı. Elinde büyük siyah bir poşet vardı ama ne olduğunu sormadım. Pek az konuşarak yola koyulduğumuzda elimi dikkatlice tuttu. Çok sıkmadan, gevşek de bırakmadan... Koşmadan, küçük adımlarla yürürken gözlerimi ondan bir an bile çekmiyordum.

Kalbimin üstünde ağır bir kuş vardı sanki. Ağırlığı heyecanımı bastırıyordu ama kanatlarını göğsümde hissediyordum.

Her yere yürüyerek ya da koşarak gitmemize rağmen, o gece gücü pek olmadığı belli olan Özgür taksi çevirdi. Takside de hiç konuşmadık. Ama ellerimiz de birbirinden ayrılmadı. O, pencereden dışarıdaki hızlı şehir görüntüsünü izlerken, aklında bambaşka şeylerin olduğunu biliyordum. O yüzden ben sadece onu izledim.

Sıkışık trafik yüzünden yol uzadıkça uzadı. Özgür düşün-
dükçe düşündü. Ben, onu izledikçe izledim. Sanki son sessiz anımızmış gibi, hayat oldukça uzun tutuyordu o dakikaları. Nedensizce, memnun oluyordum içten içe buna. İçimdeki kötü his, o anın tadını çıkarmamı söylüyordu.

Mezarlığın girişine geldiğimizde taksiden inip yürümeye başladık. Bilmediğimiz ölü insanların evlerinin arasından yürürken ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Sanki tek eksik, üstümüzdeki topraktı o an.

Pınar'ın mezarının önüne geldiğimizde ellerimiz birbirinden ayrıldı ve ikimiz de aynı anda derin bir nefes çektik içimize. Özgür'e bakıp elinde sımsıkı tuttuğu poşetten ne çıkaracağını merak ettim. Birkaç dakika, Pınar'ın mezarını izleyip dizlerinin üstüne çöktü. Poşetin içinden uzun ve beyaz mumlar çıkarıp mezarın etrafına dikmeye başladı. Onun o anını bozmamak adına, hiç ses çıkarmadan olduğum yere çöküp Özgür'ü izledim. Mezar, mumlarla dolarken, "Doğum günlerinde pastalara neden mum dikilir biliyor musun?" diye sordu birden.

"Hiç düşünmedim," dedim usulca. "Doğum günlerini sevmem de..."

Elinde kalan son mumu, cebinden çıkardığı kibritle yaktı. "Eski bir Pagan geleneği..." dedi. "Mumların kötü ruhları uzaklaştırdığına inanırlardı. O yüzden insanın yeni yaşında, kötü ruhları uzaklaştırmak için mum yakarlardı." Elindeki mumla diğer mumların ucunu tutuşturmaya başladı. Bütün mumlar tek tek yanınca elindeki mumu da toprağa yerleştirip olduğu yere çöktü. "Bir insan öldüğünde gerçekten huzur buluyor mu bilmiyorum. O yüzden, belki orada da kötü ruhlar vardır diye..."

İstemsizce gülümseyen dudaklarım, onun cümlesini tamamladı. "Onu korumak için..."

Tıpkı bir doğum günü pastasını andıran mezara baktım. O an, dudaklarım tekrar soldurdu gülümsememi. O tablo, kendime acıdığım onlarca doğum günümünden on kat daha çok üzdü beni. Ölü bir kadın ve cesedinin üstündeki topraktan yapılmış bir doğum günü pastası...

Özgür cebinden bir dal sigara çıkarıp mumların birinin ateşinde sigarasını tutuşturdu. Sağlam bir duman çekti içine. Mezardan gözünü tek bir saniye ayırmadan, "Yaşasaydı, yirmi

dört yaşına girecekti,” dedi gülümseyerek. “Ama hâlâ yirmi iki yaşında.”

“Yirmi iki...” dedim kendi kendime. Sanki büyüğü bir sayıydı. Pınar’ın şanslı ve şanssız sayısı... Öldüğü yaş ve hayatının en kötü günü... İkisi de, yirmi ikiydi. Sanki yan yana yazılan iki rakam, Özgür ve onu temsil ediyordu. Tek başlarına bir değil, hep iki olan iki insan. Özgür’ün yüzüne baktığımda, gözlerinden ince bir damla yaşın süzülüp dudaklarına değdiğini gördüm. Parmaklarımı usulca dudaklarına değdirip acısına dokundum. Ona dokunduğum an öyle bir sıçradı ki, yanında olduğum için kendimi suçladım. Sanki o an, Pınar’la ikisi dışında kimse orada olmamalıymış gibi geldi. “Keşke gelmeseydim,” dedim pişmanlığımı belli etmek için. “Keşke yalnız kalsaydınız.”

“Geçen sene doğum gününde sensiz geldim. Ama sanki seni kendimden uzakta tuttuğum için kızmış gibiydi.” Usulca gülümseyip dolu gözlerle bana baktı. “Yine mumlar yakmışım ama yağmur yağmıştı. Bana kızdığını oradan anladım.”

“Beni tanısa sever miydi acaba?”

“Severdi. Kalbi öyle büyüktü ki içinde herkese yer vardı.” Elindeki sigarayı söndürüp toprağa gömdü. “Keşke bana yer olmasaydı da hayatına hiç girmemiş olsaydım,” dedi kendini sıkarak. “Belki yirmi iki yaşına hapsolmak zorunda kalmadan yaşlanabilirdi.”

“Kendini suçlama. Belki daha kötüsü olurdu. Bilemezsin...”

“Kaderci fikirler benlik değil. Kadere inanmıyorum.”

“İnanmışın ne var?”

Bakışlarını mezara çevirdi. “O,” dedi. Sonra bana bakıp, “Sen,” dedi. “Anıl...” Eliyle Pınar’ın toprağını eşelemeye başladı. “İnsanlara inanıyorum ben. Cennet de, cehennem de insan...” Avucuna aldığı toprağı sıktı. “Tanrı da, şeytan da...” dedi.

Aklına, kendisine canavar dediği an geldi. Gözlerini bana bakmayan Özgür’e diktim. “Peki sen nesen?” diye sordum. “İnsan mı yoksa bir canavar mı?”

Elinde sıkıdığı toprağı usulca öpüp mezara geri koydu. Ken-

dini sırtüstü yere bıraktı. "Ben ne insanım ne de canavar. Sadece ikisinin ortasında bir yerde, acılar içinde kıvranıyorum."

Pınar'ın yanında yatıyormuş gibi öylece yerde uzanan Özgür'e baktım. Neden böyle hissettiğini anlamak için içimden kendime sorular soruyordum ancak cevap ölü sevgilisini kötü ruhlardan korumak için mezarına mumlar diken bir adamdı. Nasıl canavarlaşmış olabilirdi ki? Mümkün müydü?

Onu ürkürtmemek için usulca yanına gittim. Aklımdaki sorulardan birini, çekinerek sordum ona. "İki sene önce birkaç aylığına ortadan kaybolmuştun. Sonra gelip bana ne yaptığını anlatmıştın," dedim. "Hani bir adam vardı... Numan."

"Vardı," dedi dişlerini sıkarak. Bir zamanlar varoluşu bile onu sinirlendirmeye yeter gibiydi.

"Onu bir odaya kapatıp adam kendini öldürene kadar içerde tutmuştun." Yaptığı şeyi ona hatırlattığımda gözlerini kapattı. "Öyle bir şey mi yine?"

"Öyle bir şey," dedi sertçe.

Elimi saçlarına dokundurdum ve usulca sevdim. "O zaman bana anlatmıştın. Seni şu an ne korkutuyor?"

"Bir kişi..." dedi zorlanıyormuş gibi. "Bir kişi kişisel bir mesele Yosun. Kabullenmesi, anlatması, üstüne düşünmesi daha kolay."

Elimi saçlarından çektim. "Kaç kişi?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

"Dört..."

"Ne yaptın onlara?"

"Cehenneme attım." Yattığı yerde doğrulup Pınar'a baktı.

"Pınar için..." dedi nefesi hızlanırken. "Ne yaptıysam onun ruhu huzur bulsun..." Elini göğsüne vurdu. "Benim ruhum huzur bulsun... Başka Pınar'lar, başka Özgür'ler olmasın diye..."

Mum ışığının vurduğu yüzü, öyle bir hal almıştı ki göğsüm sıkıştı. "Şu halin beni o kadar korkutuyor ki..." dedim kendimi geri çekip.

Bana dönüp özür diler gibi, "Biliyorum Yosun," dedi. "Ben bile kendimden korkuyorum artık."

"Neden durmuyorsun Özgür?"
"Beni artık kimse durduramaz. Ölmeden durmayacağım."
Dizlerimin üstünde Özgür'e yaklaştım. Yüzünü avuçlarımın
arasına alıp, "Özgür..." dedim. İsmi, kim olduğunu hatırla-
sın diye tekrar ettim. "Özgür!"

"Görmek ister misin?" dedi usulca.
"Neyi?"
"Neye dönüştüğümü."

Elini usulca bana uzattı. Tutmak için elimi kaldırdığımda
titrediğimi fark ettim. Havadaki elimi yakalayıp, "Korkma,"
dedi. "Sen yanımdayken, içimdeki canavar ehlileşiyor."

"Bana zarar vereceğini düşünmüyorum zaten. Tek korkum,
ben uzaktayken kendine zarar vermiş olma ihtimalin... Göre-
ceğim şeyden bu yüzden korkuyorum."

Derin bir nefes alıp beni kendine çekti. Sımsıkı sarıldı. "Seni
öyle çok seviyorum ki..." diye fısıldadı kulağıma. Pınar'ın
yanında oluşumuz aklına gelmiş gibi, "Sizi..." diye düzeltti.
"Sizin yaşammanız ve mutlu olmanız için defalarca ölmem ge-
rekseydi, bir saniye bile düşünmezdim."

Kollarımı onu sarmak için uzattığımda gücümü toparla-
yamadım. "Her birinizin..." derken, o "siz"de Anıl'ın da ol-
duğunu anladım. "Her birinizin acı çektiği her saniye için bir
kez ölmek isterdim. Sizi koruyamadığım için kendimden nefret
ediyorum."

Güçsüz kollarımı kontrol etmeyi başarıp Özgür'ü sımsıkı
sardım. "Sen bizi korudun. Sen olmasan şu an ben de ölmüş-
tüm Özgür..."

"Ama seni yaşatamadım. Ölümle yaşam arasına sıkışıp kal-
dın..." Kendini yavaşça benden çekip yüzüme baktı. "Kendin
söyledin. Öldürmeyen ama yaşatmayansın dedin bana."

Ne söylediğimi hatırlıyordum. Onu iyi hissettirmek ve ak-
lındaki saçmalıkları silmek için, "Lafın geliyordu o, aptal..."
diye yalan söyledim. "Sen yokken öyle çok acı çekiyordum ki,
ne dediğimi bilmiyordum."

“Sorun da bu... Ben yokken,” Başını iki yana sallayıp kendini tekrar saldı. “Bir kere dokundun ya bana, uzaklaştığımda bile seni zehirlemeye devam ediyorum. Nasıl bir adamım ben...”

Omzundan tutup usulca sarstım onu. “Hadi gidelim. Bana her şeyi göster ve sonra bakalım gerisine...” Hareket etmiyordu. Kolunu sıkıp çektim. “Eminim düşündüğün gibi biri değildir.” Çenesini tutup Pınar’ın mezarına çevirdim usulca. “Hadi üfle mumlara... Pınar’ın dileğini dile... Sonra gidelim.”

O an, yarısından fazlası sönmüş mumlara baktık. Esen güçlü rüzgâr, bir anda son kalan mumları da söndürdü. “O diledi bile...” dedi dolan gözleri rüzgârda dalgalanırken.

Rüzgâr bizi usulca döverken, elini usulca havaya kaldırdı. Rüzgârın, Pınar’ın nefesi olduğuna inandığı için, onu daha çok hissetmek istercesine üstündeki ceketini çıkardı. Ardından tişörtünü... Gözlerini kapatıp rüzgârı teninde hissetti. “Mutlu ol Pınar!” diye bağırdı. “Ne olur mutlu ol!”

Yanına oturup soğuk bedenine sarıldım. “Sen kötü biri değilsin Özgür Gencay,” dedim. “Pınar, onu sevdiğin için eminim çok mutludur.”

“Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?”

“Çünkü her şeye rağmen, ben de hâlâ seni seviyorum.”

“Her şeye rağmen...” dedi inanmıyormuş gibi.

Kendimden emin bir tavırla, “Her şeye...” diye tekrar ettim.

Oturduğu yerden kalkıp elini uzattı. “Gidelim,” dedi. Sanki söylediğim şeyler, bana karşı silah olarak kullanılacaktı gittiğimiz yerde. Onu değil, kendimi ikna eder gibi elini tuttuğum an, “Her şeye rağmen,” dedim. “Her şeye rağmen seni sevmeye devam edeceğim.”

Özgür’ün iki yılını geçirdiği ve gördüğümde onu cezalandırmak isteyeceğime neredeyse emin olduğu yere giderken, içimden kendime onunla geçirdiğimiz güzel günleri devamlı hatırlattım. Onun yaptığı ve gurur duymadığı her şey için kafamın içinde

bir sürü sebep buldum ve hepsini o yere gidene kadar aklımda tutmaya çalıştım.

O, başkalarının kirli düşünceleriyle savaırken üstüne başına kan sıçrayan ve özünde kötü olamayan biriydi bana göre. İçindeki savaş, eğer kötü biri olsaydı hiç başlamayacaktı zaten. Bunu biliyordum.

Ancak şehirden oldukça uzak o yere yaklaştıkça zihnimin kontrolü duygularımın eline geçti. Karanlık yollar, insanların giderek azalması, arabaların bile nadiren geçmesi içimde garip hisler uyandırmaya başladı. Aklıma, kâbusumda gördüğüm cesetler geldi ve ortalıkta ağaçlardan ve topraktan başka bir şey olmamasına rağmen burnuma ceset kokuları doldu. Zihnimden, genzime doğru indi koku. Öksürmemek için kendimi zor tuttum.

Yolun ucunda, küçük bir nokta gibi görünen bir bina görüş açımıza girdiğinde, "Orası mı?" diye sordum Özgür'e.

"Orası," dedi elimi tutup. "Benim deyimimle, el yapımı cehennem."

Arkamdaki aşılmiş uzun ve karanlık yol sanki cennetin geri dönülmez yoluydu. Geri dönmeye kalksam tek başıma asla bulamayacağım cenneti bırakıp, Özgür'ün elleriyle yarattığı cehenneme giderken cennetimizi kimin öldürdüğünü düşündüm. Daha bebekken bizi terk eden ailelerimiz, bize acımayan o doktor bozmaları öldürmüştü ya da bizzat kendimiz öldürmüştük. Katil belli olmasa da ceset, geleceğimizdeki iyi günlerdi. Ve ben, bu ölümü yakından görmek için cehenneme doğru ilerliyordum Özgür'ün kollarında.

Başından beri böyleydi sanki. Her seferinde Özgür'ün elini tutup ölüme gidiyordum. Ama her seferinde ben değil, Özgür ölüyordu.

Karanlığın da etkisiyle oldukça korkunç görünen, soluk renkli duvarlarla çevrili cehennem her adımımızda daha da büyürken, aklımdaki akıl almaz kötü senaryoları yutmam giderek güçleşiyordu. Bacaklarım her adımında daha çok titriyor, kenetlediğim dişlerimi birbirinden ayırıp bir şeyler söylemem imkânsızlaşıyordu.

Sonunda adımlarımız, beni korkutan o dört duvarın tam önünde durdu. "İşte burası," dedi Özgür. "İşte, iki yılımı geçirdiğim yer."

Özgür'ün elini bırakıp binayı tam olarak görmek için bir adım geri çekildim. Terk edilmiş gibiydi. Ev desen değil, boş bir fabrika desen değildi. Hiç penceresi yoktu ama buna rağmen hapishaneye de benzemiyordu. Sanki o dört duvarın dünya üzerinde tam bir karşılığı yoktu. İçi dünyadaki bütün karanlıkları saklıyor gibiydi. Güneş ışığının geçemeyeceği, içindeki pisliğin dünyayı etkilemeyeceği şekilde yapılmıştı sanki.

İçeri adım attığım an, zeminin cam olduğunu gördüm. Korkup kapıya doğru geri gittim. İçeriye doğru ilerleyen Özgür, benim girmediğimi fark edince odanın ortasında elini bana doğru uzatıp, "Korkma," dedi. "Bu cehennem kuyusuna sen düşmezsın."

Derin bir nefes alıp yere bakmadan parmak uçlarımda usulca ilerlemeye başladım. Sanki yüksek bir dağın tepesindeydim ve aşağı baksam düşecektim. Özgür'e yaklaştığımda elimi tutup beni kendine çekti. Tıpkı, onu ilk gördüğümde olduğu gibi beni sırtımdan yakalayıp sımsıkı sardı. Gözlerimi yumdum o an. Yere baktığımda göreceğim beni öyle korkutuyordu ki... Kulağıma fısıldar gibi, "Göreceğin şey, seni korkutacak," dedi. "Aldığın nefese karışan kokunun ne olduğunu anladığında dehşete düşecek ve nefes alamayacaksın." O an, istemsizce nefesimi tuttum. "Ama... Şunu bil, bunu hak etti."

Gözlerimi açıp ayaklarımın altındaki görüntüye baktım. Ölü bir adam, ayaklarımın altında morarmış yüzüyle öylece yatıyordu. Etrafı böceklerle doluydu. Üstü açık bir mezarda yatıyor gibi, toprağın üstündeydi. Midem öyle bulandı ki o an, kusmamak için elimi ağızma kapatıp gözlerimi sımsıkı yumdum. "Yalvarırken hep Tanrı'yla konuştu," diye fısıldadı kulağıma. "Bir insan, mahvettiği şey kendi öz çocuğunun hayatıyken, neden ölmeden önce Tanrı'dan af diler ki... Öyle ikiyüzlü, öyle kötüydü."

"Pınar'ın babası mı?" diye sordum gözlerimi açmadan.

“Maalesef,” dedi tiksinererek. Kendini açıklamak ister gibi, “Ben elimi bile sürmedim ona,” dedi. “Sadece, kendi inandığı şeyle öldü. Şimdi olmasa bile, kendi eceliyle öldüğünde böyle bir mezara koyacaklardı onu. Ve inandığı şey neyse, onu ne yargılayacak ne de cezalandıracaktı.”

Ağzımı açıp ona bir şeyler söylemek istedim ama kusmaktan korktuğumdan hiçbir şey diyemedim. Başımı omzuna gömüp ne kadar rahatsız olduğumu anlamasını bekledim. “Her gün, bu camdan tavanın üstünden onu izledim,” diye anlatmaya devam etti. Sanki onu anlayıp hak vermemi bekler gibi... Ya da kendini tekrar ve tekrar ikna etmek ister gibi... “Bir yıl sonra, beni her gördüğünde korkudan ölecek gibi oldu. Zaten inandığı buydu. Kafasındaki sistem, böyle işliyordu. Ben sadece, bile bile işlediği günahların bedelini daha nefes alırken ona gösterdim. Ve sonuç, bu... Onu yakmamam için, kendi canına kıydı.”

“Lütfen çıkar beni buradan...” dedim güçlkle.

Özgür, “Bunları görmek zorunda olduğun için özür dile-
rim,” diyerek yüzüme bakmaya çalıştı. Ama ben kafamı göm-
düğüm yere iyice bastırdım yüzümü.

Yürüyemeyeceğimi anlayıp beni kucığına aldı ve oradan çıkardı. Kapıdan çıkar çıkmaz, Özgür’ün kucığından yere inip olduğum yere kustum. Ekşiyen yüzümü gevşetmeye çalıştım ama olmadı. Özgür’e baktığımda bana bakarken ne hissettiğini anlayamadım. “Asıl ikiyezlünün ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordum. “Asıl o herifin yaptıklarının midemi bulandırması gerekirken, ben onun cesedini görüp kustum.”

“Doğal bir tepki...” dedi sırtımı sıvazlayıp. “Bunun için kendini suçlayamazsın.”

“Bir yanımlı seni anlıyor...” dedim tekrar kusma isteğini bastırmaya çalışırken. “Ancak bir yanımlı...” dediğim an, tekrar kustum.

“Kusuyor,” diye tamamladı cümlemizi Özgür.

Gerçekten de, kelimenin tam anlamıyla böyleydi.

"Başka kimler var burada?" diye sordum kendime geldiğimde. "Görmek istiyorum."

"Diğerleri hâlâ yaşıyor. Onları yakından göstermeyeceğim," dedi. Beni tekrar kucağına almaya yeltenirken, "İstersen biraz dinlen," diye ekledi.

Kendimi geri çekip, "Hayır," dedim sertçe. "Şimdi görmek istiyorum."

"Miden hazır bulanıyorken..." dedi usulca. "Peki."

Göreceğim diğer şeylerin de midemi bulandıracağını biliyordum. Ben de emindim buna. Kendime gelip sonra tekrar hasta gibi hissetmektense hepsini birden çiğneyip yutmak ve ardından kusmak daha kolay gelmişti o an.

Yürüyebileceğimden emin olmadığı için, kolunu omzuma atıp yürümeme yardım etti. Labirentin içindeki hasta fare gibiydim. Gideceğimiz yerin bana bir darbe daha indireceğini bile bile, yavaşça gidiyordum.

Başka bir demir kapı açılırken içeri girdiğimizde nelerle karşılaşacağımı bilmediğimden durdum. "İçeride ceset yok, değil mi?" diye sordum cevabını bile bile.

"Söyledim ya," dedi. "Diğerleri yaşıyor. Korkma, burası benim odam."

"Senin odan," dedim kendi kendime. "Onları kontrol ettiğin yer yani..."

"Öyle," dedi odanın içine doğru ilerlerken. "Onları izlediğin ve kontrol ettiğin yer."

Odanın kapısından içeri adım atmadan, "Babana dönüşmüşsün," dedim. "Onun sana yaptıklarını yapıyorsun. Bire bir..."

"Sana söylediklerimi bana başka kelimelerle satma," dedi birden. "Sana söyledim, ilk düşmanım babamdı ve onun gibi düşünüp onu yenmeye çalışırken ona dönuştüm. Ama en azından onun gibi masum insanları bu işe karıştırmıyorum."

Sırtımı dikleştirip söylediği şeyi umursamadan içeri doğru yürüdüm. "En sevmediğimiz kişiye dönüşüyoruz genelde zaten," dedim etrafa bakarken. "Umarım anneme dönüşmem."

“Bana dönüşmenden iyidir,” dedi kendi kendine.

Oda beklediğimin aksine sadeydi. Bir masa, bir sandalye, bilgisayar ve birkaç defter kitap vardı yalnızca. Kafamı çevirdiğimde ise, duvardan duvara kaplı monitörleri gördüm. O an, içimden ettiğim lafı geri aldım. Tuttuğu insanların odalarını gösteren monitörler hiç de sade kılmıyordu odayı.

Derin bir nefes alıp monitörlere yaklaştım. Ne göreceğimi biliyordum sanıyordum ancak görmeyi ummadığım bir şeyle karşılaştım. Ekrandaki dört kişiden biri, bir kadındı. Tanıdık bir kadın...

Elimi ekrandaki kadına dokundurup şokla, “Hale mi bu?” diye sordum.

“Ona hiçbir şey yapmadım. Sadece sana yaptığı gibi...” derken, arkamı dönüp bana yaklaşan Özgür’ü tüm gücümle ittim. “Özgür nasıl yaparsın bunu?!” Arkasındaki duvara sırtını yasladı. Asıl şaşırان oymuş gibi, “Gerçekten affettin mi onu?” diye sordu.

“Benim kimi affettiğimin konuyla hiçbir ilgisi yok!” diye bağırdım. “Diğerleri senin meselen. Onaylasam da, onaylamasam da önemli değil. Ama Hale!” Arkama dönüp tekrar Hale’ye baktım. Boş bir odada, bir sedyede öylece yatıyordu. Tıpkı bana yaptığı gibi... Nefesim kesildi. Yere düşmemek için masaya tutunup yanımdaki sandalyeye attım kendimi. Elim masaya vurdum hızla. “Kendini diğerleriyle kazdığın çukura atarken beni de peşinden sürüklemek istedin!” diye bağırdım. Öfkeden deliye dönmüştüm. Aynı anda öyle çok duyguyu birden yaşıyordum ki, gözlerimden ateş çıkıyordu âdetâ. Arkamı dönüp Özgür’e baktım. Sessizdi. Dişlerimi sıkarak, “Ya da benden istediğini yapmam için beni kızdırmak mıydı amacın?” diye sordum.

“Sadece kendimi durduramadım,” dedi sessizce. Yumruk yaptığı elimi gördüğünde ben daha ağzımı açmadan, “O da tıpkı bu cehennemdeki diğerleri gibi bu cezayı sonuna kadar hak eden ve durdurulması gereken bir psikopat Yosun!” diye bağırdı. “Seni de bir sedyeye bağladı. Sende kalıcı bir travma

braktı. Ben sadece onun aynasıyım. Onun sana yaptığının aynasını yaptım ona.” Sinirini yutar gibi yutkundu. Ve usulca, “Çünkü...” dedi.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Gözlerimi kısıp vereceği cevaptan mutlu olmayacağımı belli ederek, “Çünkü?” dedim. “Çünkü ne?”

Yüzlerimiz o an birbirine öyle yakındı ki nefesini yüzümde hissettim. Usulca inip çıkan âdemelması, boğazına yapışan ek-sik cümlelerdi sanki. Titreyen dudaklarından tekrar, “Çünkü,” döküldü. Elini yanağıma koydu. “Ölüp gittiğimde geride sana zarar verecek kimse kalmasın istedim.”

“Aptal...” dedim gözlerinin içine baka baka. “Aptal!” Yanağımdaki elini çekip ittim. “Geride bana aklıma her geldiğinde vicdan azabından öldürecek bir şey bırakacaksın sadece!” Parmağımı monitörlere çevirip, “Benim bu kadından farkım ne biliyor musun?” diye sordum. Elimi göğsüme vurarak, “Benim vicdanım var!” diye bağırdım. “Benim zihnim, kötülükleri filtrelemeden...” Parmağımı kalbimin üzerine bastırdım. “Buraya akıtıyor!” Bana hiçbir şey söylemeden bakan Özgür’ün üstüne yürüdüm tekrar. Yakasına yapışıp, “Onu hemen serbest bırakırsın Özgür,” dedim. “Hemen!”

Hiçbir şey söylemedi yine. Cebinden bir anahtar çıkarıp fırlattı. “O senin şeytanın,” dedi usulca. “Sen serbest bırak.”

Çocukken kendimi her çaresiz hissettiğimde yaptığım gibi kıyafet dolabımın içine girip şahit olduğum her şeyi silmek istiyordum. Ancak orası öyle bir yerdi ki içine girip gözlerini kapatabileceğin hiçbir yer yoktu. Her şeyin çıplak gözle görülmesi, zihnine yapışan görüntülerin asla gözünün önünden gitmemesi gerekiyordu sanki. Sık sık boğazıma yapışan yumru, o an tüm bedenime hükmediyordu. Yurkunamıyordum. Dilim ağırlaşmıştı, konuşamıyordum. Bacaklarım düğümlenmişti,

kaçamıyordum. Sadece, odanın dibinde soğuk duvara sırtımı yaslayıp elimdeki anahtara bakarak öylece oturuyordum.

Özgür sık sık bir şeyler demek ister gibi yanıma geliyor ancak bir şey söyleyemeden yerine geri dönüyordu. Eve girmeden verdiğim sözleri düşündüm. Her şey benden alakasız görünürken daha kolaydı belki de... Ancak o odada, bir sedye-ye bağlı olarak Hale'yi gördüğüm anda öyle büyük bir dehşet kaplamıştı ki vücudumu, kendime de kızdım.

Kim haklı, kim suçlu... Kim doğru, kim yanlış... Bilmiyordum. Özgür'ün dudaklarından dökülenler, hem ikna edici hem de kabullendiğim an beni dönüştüreceği şeyden korktuğum için vahşiceydi. Öyle bir sıkışmıştım ki köşeye, atacağım her adım en az iki kişiyi öldürecekti.

Ya ben ve Özgür ölecektik ya da orada sağ kalan son üç kişi ölecekti...

Odada bir aşağı bir yukarı yürüyen Özgür dayanamayıp yanıma oturdu. "İki yıldır böyleyim," dedi. "Senin gibi... Her şeyi sorgulayarak, kendimi sorgulayarak ve her dakika daha da dehşete kapılarak iki yıl geçirdim. Senin sadece bir saatte dağıldığın manzara... benim iki yıldır gördüğüm, yaşadığım ve hissettiğim şey Yosun."

Konuştüğümde ağlamamak için dua ederek, "Neden ölmek istediğini şimdi anlıyorum," dedim. "Gerçekten anlıyorum."

Bana "Ben demiştim," demedi ama öyle bir baktı ki... demiş kadar oldu.

Biraz daha yan yana oturduk hiçbir şey söylemeden. Elimdeki anahtara bakıp Hale'yi en düzgün şekilde oradan nasıl çıkarabileceğimi düşünmeye başladım. Beni görmemesi gerekiyordu. Yoksa her şey, benim üzerime kalacaktı. Bunu istememe sebebim, kendimi düşünmekten çok Özgür'ü düşünmemendidi. Kendi derdime düşmemek, ona yardım edemeyeceğim bir durumda kalmamak içindi. Birden Özgür'e dönüp, "Yüzümü gizleyebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Eliyle masayı işaret edip, "Çekmecede var bir şeyler," dedi. "Maske falan..."

Kafamı onu anladığımı belli eder gibi salladım. Geriye sesim kalıyordu. Konuşmadan, ona ne yapacağını nasıl söyleyebileceğimi düşündüm. Gözüm masadaki kâğıtlara kaydı. Hızla yerimden kalkıp masaya oturdum. Defterlerden birini açıp içinden bir sayfa kopardım. Özgür bana bakıyor mu diye iki de bir arkamı dönüyordum ancak Özgür bana asla bakmıyordu.

Siyah bir kurşunkalemi elime alıp, "Seni buradan çıkarcam," yazdım. "Sessiz ol ve beni izle. Sakın kaçmaya çalışma yoksa diğer adam seni bulur ve tekrar buraya kapatır." Elimdeki kalem avucumda sıkıp kâğıda batırdım. Kalem ucunu kırılırken Özgür'ü kötü biriymiş gibi gösterdiğim "diğer adam" kelimelerine takıldı gözüm. O, "diğer adam" değildi. Asla olmamıştı. Ama öyle yazmaya mecburdum. Ellerimi başımın arasına alıp duygularımın beni esir almaması için kendimi sakinleştirmeye çalışırken gözüm karşımdaki ekrana kaydı.

Ekrandaki adamlardan biri kendini duvardan duvara vuruyor ve kendi kendine bağıırıyordu. Kanlar içindeydi. Panikle, "Özgür!" diye bağıırdım. "Bir şeyler oluyor!"

Özgür hemen yanıma gelip sesi açtı. Adam boğuk bir sesle, kafasını duvara vurmaya devam ederken, "Sana istediğini vermeyeceğim orospu evladı!" diye sayıklıyordu. "Beni burada tutup delirtemeyeceksin! Şanımla öleceğim!" diye bağıırıyordu.

Özgür çekmeceyi açıp içi dolu bir sıringayı yanıma aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum korkuyla.

"Onu durdurmam lazım," dedi.

Kapıya doğru koşar adım ilerlerken, "Neden? İsteddiğin o adamın kendini öldürmesi değil miydi?" diye bağıırdım.

"Hayır," dedi sertçe. "O adam dediğin Kemal şerefsizi ve bu şekilde ölmesine izin veremem!"

Özgür koşarak odadan çıktığında kendini kaybettim. Bir yanı Özgür için endişelenirken diğer yanı tekrar vahşetin etkisiyle titremeye başlamıştı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki öleceğim sandım. Monitöre baktım. Kanlar içindeki adam öylece yerde yatıyordu. Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken ekrandaki ölmüş gibi duran iğrenç adamın elinin hareket et-

tiğini gördüm. "Özgür tuzak!" diye bağırdım duyabilecekmiş gibi. "Özgür!"

Ekrandaki odanın kapısı açılıp Özgür içeri girdiği an çığlık attım. Özgür, ilk olarak adamın boynuna dokunup ölüp ölmediğini anlamaya çalıştı. "Özgür, ölmedi," dedim kendi kendime. Güçlkle ayağa kalkıp ona yardım etmek için yanına gitmek istedim ama ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarım beni taşıyamadı. Yerde öylece kanlar içinde yatan adam tam o an Özgür'ün boğazına yapıştı. "Özgür, hayır!"

Boğuşmaya başladıkları an kanlar içinde öyle bir savaş vardı ki Özgür'ün ölümünün o adam elinden olacağını anladım. Özgür, kendi yarattığı cehennemdeki şeytanlardan biri tarafından öldürülecekti.

Kendimi güçlükle ayağa kaldırdım ve odadan çıkıp koşabildiğim kadar hızla koşmaya başladım.

Özgür'ü ikinci defa öldürmesine izin veremezdim. Pınar'a yaptıklarından sonra, onu bu hale getiren asıl canavar oyken hele... Zangır zangır titreyen bedenimle, labirent gibi binada sağa sola çarpa çarpa koşarken o adamı nasıl durdurabileceğimi dahi bilmiyordum. Asansörü bulduğumda köşede duran küreği gördüm. Pınar'ın babasının ölüm odasına toprak taşıdığını anladığım o ilkel silah elime geçtiği an içimdeki vahşi de anında uyandı. Kendimi asansöre atıp aşağı indim.

O an kendimden çıkıp bambaşka birine dönüştüm sanki. Küçük bedenim, hayatta kalmak ve Özgür'ü kurtarmak için büyüdü. "Özgür, ne olur dayan!" diye sayıklarken asansör sarsılarak durdu.

Koridora çıktığım an, onu gördüm. Kanlar içindeydi. Bana doğru bağıarak koşuyordu. İçime derin bir nefes çekip yanına yaklaştığı an elimdeki küreği ona doğru savurdum. Kan kaybettiği için güçsüz olması gerekirken, aldığı darbe onda hiçbir etki yaratmamıştı. Hafifçe sendeleyip yumruk yaptığı elini bana doğru savurdu. Onun yumruğundan kaçmak için kendimi geriye attığımda yere düştüm.

Kanlar içindeki yüzü öyle çirkindi ki... Yüzünü görmemek için istemsizce gözümü yummak istedim. "Seni küçük fahişe!" diye tıslayarak üzerime gelirken, Özgür'ün öldüğünü düşündüm. Eline aldığı küreği bana vurmak için kaldırdığı an ayağımı kaldırıp son kalan gücümle hayalarına tekme attım. Adam kıvranarak dizlerinin üstüne düşerken iğrenç bir sesle inlemeye başladı. Hızla sürünüp elinden düşürdüğü küreği aldım ve tekrar kafasına vurdum. Ama öyle biriydi ki asla kontrol altına alamıyordum. O an Özgür'ün sesini duydum. Koridorun ucunda güçlkle bana doğru koşuyordu. "Yosun, iyi misin?" diye bağırdığı an kendimi Kemal'den öteye atıp elimdeki küreği yere bıraktım. Özgür bir bana bir Kemale'e bakarak bize yaklaşıırken, "Geri çekil!" diye bağırdı. Becerebildiğim kadar geri gittim. Yerden kalkmak üzere olan Kemal küreği eline almasın diye ayağımla küreği Özgür'e doğru itirdim. Özgür küreği kavradı ve ayağa kalkıp ona saldırmak üzere olan Kemal'in kafasına sert bir darbe indirdi.

Yere düşen Kemal, kendi kendine sayıklamaya devam ediyordu. "Yüzünü de gördüm puşt!" diyordu. "Yüzünü de gördüm, artık benden kaçışın yok!"

Özgür, yerde acılar içinde kıvranan ve bilincini kaybedecek gibi duran Kemal'e cebinden çıkardığı sıringayı sapladı. "Ölmene var daha," dedi ve adamın hareketsizleşen suratına tükürdü.

"Öldürdün mü onu?" diye sordum korkarak. Gözyaşlarım yüzünden Özgür'ü dahi zor görüyordum.

Özgür adamı ayağından tutup onu sürüklemeye başlarken, "Ölmedi," dedi. "Sadece uyusturdum."

Yanımdan geçerken, Kemal'in hareketsiz bedeni bana değmesin diye ayaklarımı karnıma çekip kollarımı sımsıkı kenetledim hacaklarımın etrafına. Ona defalarca kürekle vurmuşum gibi, Özgür'ün kanlar içindeki adamı sürüklemesi korkunç gelmişti. Neden korkuyordum? İkiyüzlü olduğumu düşündüğüm için mi... Yoksa panik halindeyken içimden çıkan vahşi yanımı

ilk kez gördüğüm için mi, bilmiyordum. Özgür'ün o adamın ellerinde öleceğini düşündüğüm içindi belki. Belki hepsi...

Sürünerek asansöre doğru ilerledim. İstedğim tek şey küçük ve kapalı bir yerde nefesimi tutarak beklemektir. Kendimi asansöre atıp kapıyı kapattım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Kan kokuyordum. Nefret kokuyordum. Vahşet kokuyordum. Nefesimi tuttum. Ağlamaya başlarken tuttuğum nefes, dudaklarımdan dışarı çıktı haykırır gibi.

Birkaç dakika içinde asansörün kapısı açıldı. Yüzü yara içindeydi Özgür'ün. Kollarında güç kalmamış gibiydi. Üstü başı kan içindeydi, zar zor nefes alıyordu. Kendini güçlükle asansörün içine attı ve yanıma oturdu. "Bir söz var..." dedi kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirip. "İntikam yolculuğuna çıkmadan önce, iki mezar birden kazın diye..." Üstündeki kanı gösterir gibi, ellerini iki yana açtı. "Onların iğrenç kanında boğulacağım ben."

"O mezarı baştan kazmamalıydın," dedim kendimi sıkarak. "Polise gitseydin! Yardım isteseydin!"

Yüzünü benden çekti. Dışlarını sıktığı, çene kemiklerinden belliydi. Bana mı kızmıştı yoksa kendine mi, bilemedim. Birden, soğuk bir sesle, "Kemal," dedi. "Adam öldürme, tecavüz, işkence... Bir insana yapılabilecek her türlü kötü şeyi yaptı. Yıllardır yaptığı tek şey zehir saçmak. Eğer burada olmasaydı nefes aldığı her dakika zehrini saçmaya devam edecekti." Benim söylediklerimi tekrar eder gibi, "Polise gitseydim..." dedi. "Onun yanındaki odada tuttuğum adam, Kemal'in adamlarından biri. Pınar'ın canını acıtanlardan..." Yüzünü bana çevirdi tekrar. "Polise gitseydim en fazla ne olurdu biliyor musun, o adam gibi biri, Kemal'in götünü kurtarmak için suçu üstlenir, olay kapanırdı. Her zamanki gibi..." İçindeki öfke vanası birden açılmış gibi, yumruk yaptığı elini asansörün duvarına geçirdi. "Pınar'ın babası..." dedi. "Kızını yıllarca taciz eden babası Pınar'a yaptıklarına rağmen herife hiçbir şey olmadı. Birkaç yıl cezaevinde kaldı, sonra oradan çıkıp yeniden evlendi. Üvey kızını da taciz etmeye başladı." Kırmızı gözlerinin üstündeki

kaşları, öyle bir çatıldı ki o an... İstemsizce kendimi geri attım. "Bu adamları kim durduracak?" diye bağırdı. "Hepsi kötü insanlar Yosun. Çok kötü insanlar!"

"Kötü insanlara kötülük yapman seni iyi biri yapmaz Özgür. Bu hikâyede önemsedığım tek kötü insan sensin!"

Birkaç saniye, kendini sakinleştirmeye çalışır gibi hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. "Cennet ya da cehennem sence var mı gerçekten?" diye sordu.

Sırtımı dikleştirip kafamı salladım, "Ben inanıyorum," dedim kendimden emin bir tavırla.

"Bu insanlar," dedi oradaki kötüler kastederek. "Cehennemde cezalarını çekecek mi?"

"Çekecekler. Hepsi cehennemde, kendi ateşleriyle yanacak. Ben buna inanıyorum."

"O zaman ben neden kötü oluyorum? Herkes cehennem ateşinden bahsediyor. Böyle insanların orada yanacaklarını söylüyor. Madem bu kadar eminsiniz, onları ben yakduğumda neden kötü ben oluyorum!"

"O zaman herkes kendi doğrularına göre birilerine ceza versin! Herkes kirli aklına göre, kendini aklayıp birilerinin üstünde hakkı olduğunu iddia etsin!" Beni anlaması ve hak vermesi umuduyla elimi elinin üstüne yerleştirdim. "Bize çokukken neler yaşattıklarını unutma Özgür," dedim usulca. "Şu an yaptığının ne farkı var?"

Söylediklerim onu şaşırtmış gibi, "Farkı ne mi?" dedi. Elini hızla elimden kurtarıp, "Farkı bilmek istiyor musun?" dedi öfkeyle. "Bizi daha aklımız bile yokken, bir mal gibi satın alıp öldüler. Kimseye zararı olmayan, masum, küçücük çocuklar! Bizi kendi istedikleri gibi şekillendirdiler ve bizi o iğrenç anılarla yaşamaya mecbur ettiler!" Kendini öyle sıkıyordu ki gözünde kıpırdayan yaşlar düşmeye korkuyordu. "Bu insanlarla bizi aynı kefeye mi koyuyorsun?" diye sordu. Sesi, birden kısıldı. "Sevgilimi... Kimseye tek bir kötülüğü dokunmamış, sesini bir kez bile duymadığım güzel sevgilimi..." dedi kesik kesik nefesler alırken. "Pınar'ı yok ettiler!" Yüzüme bakmaya

dayanamıyor gibi, gözlerini benden çekti. "Pınar'ın her gece sıçrayarak uyanmasına sebep olan, kâbuslarında bile kirli ellerini Pınar'a uzatan babasıyla... Sırf bana işkence çektiirmek için benim gözümün önünde ona tecavüz eden bu orospu çocuklarıyla... bizi bir mi tutuyorsun gerçekten?!"

Söylemek istediklerimi yanlış kelimelerle anlatmış ve yapmamam gereken bir şey yapmıştım. Özgür'ün içindeki büyük öfkeyi kaşımıştım. Dikenli bir elle hem de... Kan bulaşmış elimi, usulca ona doğru uzattım. "Öyle demek istemedim," dedim. Ama o an öyle bir şey yaşıyordu ki içinde, ona dokunmamam için hızla ayağa kalkıp asansörden çıktı.

"Yaptığım şey doğru demiyorum. Ama yapmaya mecburum!" Koridorun ortasında durup tüm dünyaya haykırırcasına, "İnanmadığım bir cehennemde yanmalarını bekleyemem," dedi. "Onlar yaşadıkları her an başkalarının hayatını karartırken, içim rahat etsin diye kafamda bir cehennem uyduramam!" Gözlerini doğrudan gözlerime dikip, "O cehennemi kendi ellerimle yarattım," dedi. Ellerini iki yana açıp bağırdı. "Burayı ben yarattım!"

"O zaman beni neden getirdin buraya?!" Elimi dizlerime vurduğum an, tuttuğum gözyaşlarım da aniden firar etti. "Neden Özgür?!"

Ağladığımı gördüğü an yanıma geldi. Dizlerinin üstüne çöküp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana söyledim, kimsenin durduramadığı kişileri durdurdum ve onlara hak ettiği cezaları verdim. Ve sonunda onlara benzedim. Kimsenin durduramadığı ve cezalandırılması gereken birine..." Gözyaşlarım onun tenine değip kanlı asansöre düşüyordu. "Sonunda, o herifler kendilerini tek tek öldürürken..." dedi. "Sen de bana hak ettiğim cezayı vereceksin. Sonra bu ev... bizim gerçek cehennemimiz olacak."

Yüzümü ellerinden kurtarmak için ayağa kalktım. "Özgürüm... Seni cezalandıramam," diyerek asansörden dışarı attım kendimi. Yerde öylece bana bakan Özgür'e döndüm. "Sana dönmek istemiyorum çünkü."

Gitmemem için bacaklarıma yapışıp beni kendine çekti ve bacaklarıma sarıldı. "Yalvarırım beni kurtar..." dedi titreyen sesiyle. "Beni öldür ve beni kurtar. Dayanamıyorum artık."

Canım öyle çok acıdı ki o an... Ellerimi yüzünü karnıma gömen Özgür'ün saçlarına geçirdim. "Özgür... Benden yapamayacağım şeyler isteme. Seni böyle gördükçe asıl ben ölüyorum!"

"Biz yaşayamayacağız. Belki de hiç yaşamadık... Başkalarının fikirleriyle şekillenmiş hastalıklı zihinlerimize hapsoldük sadece."

Dizlerimin üstüne çöküp, yüzünü tutup gözlerime bakmaya zorladım. "Bunları söyleyecek biri değilsin sen," dedim onu kendine getirmek için. "Sen bu değilsin!"

Sonunda korktukları yerden çıkan yaşlardan cesur olan bir tanesi, usulca Özgür'ün yanağından süzüldü. "Ya buysam," dedi gözlerime bakıp. "Gerçek ben buysa, gidecek misin?"

Gitmeyecektim. Bunu ikimiz de biliyorduk. Pes edip olduğum yere oturdum. Özgür beni tutup sımsıkı sardı. Karşımızdaki asansörün aynasında iki ölü gibi kanlar içinde hareketsiz duruyorduk. Ve ikimiz de, aynaya bakıyorduk. Sonu kötü biten bir filmin, en acıklı sahnesini izliyormuş gibi... Gözünü aynadan çekmeden, "Gülsene bir kere..." diye fısıldadı kulağıma.

"Seni gülümserken görmeyeli yıllar oldu."

"Sen gülersen ben de gülerim," dedim.

Ancak ikimiz de gülebilecek gibi durmuyorduk.

Özgür alnını omzuma yerleştirip başını iki yana salladı.

"Olmuyor, değil mi?" dedi acı çeker gibi.

"Olmuyor. Beceremiyoruz gülmeyi..."

"Birlikte ağlıyoruz. Birlikte ölüyoruz. Birlikte acı çekiyoruz. Ama birlikte gülemiyoruz. İşte bizden çalınanlar... Küçük bir tebessüm."

"Geri alamayacağız."

"Geri vermeyecekler."

Özgür'ü içeride bırakıp biraz nefes alabilme umuduyla kapının önüne çıktım. Yağmurun çamura çevirdiği toprağa uzandım. Buz gibi havayı ciğerlerime doldururken tenime değen çamur içimi ürpertti. Ölümü düşündüm. Kendi ölümümü...

Ellerimdeki kurumuş kana baktım. Yağan yağmur, elimdeki kanın kuru kalmasını istemiyormuş gibi avuç içlerime doluyordu. Kemal'in ya da Özgür'ün kanıydı bu. Belki de ikisinin... Elimi üzerime silip avuçlarımı sıktım. Çıkışı olmayan bir yerdin orası. Ve her ne kadar Özgür'ü kurtarmaya çalışsam da bece-remeyecektim. Bunu biliyordum.

İçinde ölülerin ve ölmeyi hak edenlerin olduğu binaya bakarken orasının bundan öte bir yer olduğunu düşündüm. Aslında, Özgür'ün söylediği doğrudu. Orası, benim inandığım cehennemnin bekleme odası gibiydi. İçinde aynı zamanda ölemeyenler ve yaşayamayanlar da vardı. Bir ucube sirki gibi... Kanlı bir gösteri...

İzlemesi güç, yaşaması daha güç...

Ölemeyenler ile yaşayamayanlar sirki...

Bizim aramızdı dünya. İşin kötü yanı, öldükten sonra da hiç iç açıcı değildi işler. Bunu biliyor ama dillendirmeye korkuyordum. Özgür öldüğünde gerçekten acısı dinecek miydi? Bu soruyu kendime sorduğum yıllarda, bilmiyordum cevabını. Ancak cümledeki özne ben değilken, cevabı açıkça görüyordum.

Dinmeyecekti.

Kemal'in o kana susamış hali geldi gözümün önüne. Özgür'e ve bana saldırdığı o an... Yüzündeki o şeytani gülümseme... Hale ve diğer adam başka bir meseleydi benim için ancak Kemal gerçekten ölmeyi hak ediyordu. Orası bir hapishane gibiydi aslında. O insanların olması gereken yer... Özgür'ü hatalı kılan tek şey, hâkimin de cellatın da kendisi olmasındaydı. Onun dışında, o insanların bunu hak etmediğini iddia etmem içten içe mümkün görünmüyordu.

Yağmur bedenime her çarpışında, gözümün önündeki duygulardan örülmüş perdeyi yavaşça eritirken, aklımda, kendime adaleti sağlamak ve Özgür'e de günahları için bir bedel ödetmek

için bir şeyler oluşmaya başladı. Ağlamam durdu. Bedenim, kısmen kontrolünü tekrar kazanmaya başladı. Bir yandan her şeye rağmen Hale'yi affedişim, diğer yandan annemi öldürmek istediğim anı düşünüyordum. Siyah ve beyazlarım birbirine karışıp griye dönüşürken, ne yapmak istediğim yavaş yavaş netleşiyordu zihnimde. Cebimdeki telefonu çıkarıp ters bir durum olursa diye Bay K'ye olduğum yerin konumunu mesaj attım ve "bir saate seni aramazsam, buradayım" notu düştim.

Ayağa kalkarken ağırlaştığımı hissettim. Üzerime bulaşan çamur ya da o anki yoğun hislerimdi beni ağırlaştıran. İçeri girerken, ağızımdaki çamur tadı geçsin diye kapının önüne tükürdüm. Ama geçmedi.

Asansör yerine bana daha yakın olan merdivenleri kullandım yukarı çıkmak için. Özgür'ün odasını bulmak için biraz uğraşmam gerekti. Çünkü üst katta içinde neleri gizlediğini bilmediğim bir sürü oda vardı; yanlış bir tanesine girmek ve aklımın son kalan kırıntılarını da kaybetmek istemiyordum.

Önünde ikinci kez durduğum odanın masada oturuyordu. Ona olduktan sonra, içeri girdim. Özgür masada oturuyordu. Ona hiçbir şey söylemeden masaya bıraktığım anahtarı ve notu aldım. "Hale'yi serbest bırakacağım," dedim kendimden emin bir tavırla. Masadaki çekmeceyi açıp karıştırmaya başladım. Söylediği gibi birkaç maske, ip, şırınga ve birkaç şişe vardı açtığı gözde. Maskeyi alırken bir de beze ihtiyacım olduğunu gördüm. Maskeyi alırken bir de beze ihtiyacım olduğunu gördüm. Maskeyi alırken bir de beze ihtiyacım olduğunu gördüm.

Özgür çekmecedan çıkardığı konyak şişesine benzer metal bir şişeyi eline aldı. İçinden bir yudum alıp, "Ne arıyorsun?" diye sordu. Kafası karıştıktı, gözleri bir bana bir etrafa kayıyordu. İkimiz de kendimizi yüksek ölçüde kaybetmiş gibiydik.

Aldığı darbelerin acısını dindirmek için içki içtiğini yanına sokulduğumda kokudan anladım. "Bez," dedim. "Beze ihtiyacım var."

Hiç düşünmeden üstündeki tişörtü çıkarıp yırttı. Bana oza-
tarak, "İşini görür," dedi. İkiye ayırdığı tişörtünün bir parçasını
alıp cebime soktum. Diğer parçasını da, yüzündeki hâlâ kana-

yan yaraya bastırdım. "Geleceğim birazdan," dedim yüzünü temizlerken. "Buradan ayrılma," diye uyardım. Beni umursamadan içmeye devam etti. Yüzüne bastırduğım elimi çekip onun boşta kalan elini beze yerleştirip yarasının üstüne bastırmasını sağladım. Ancak ben elimi tamamen çektiğim an, o da elini çekti. Pes edip kapıya yöneldim. Kapıdan çıkmadan, bana bakmayan Özgür'e doğru, "Hangi oda Hale'nin?" diye sordum. "Alt katta, koridorun en sonunda," dedi. "Anahtar zaten sadece onun kapisını açar."

İçime derin bir nefes daha çektim. "Peki," dedim odadan çıkarken. "Ekrandan izlersin zaten ne yapacağımı."

Kapıyı çekip çıktım ve sırtımı kapıya yaslayarak gözümü sımsıkı kapadım. "Tanrım, bana güç ver," dedim. Ardından kar maskesini yüzüme geçirdim ve alt kata indim.

Koridorun sonuna yürürken cebimdeki anahtarı çıkardım. Hale'nin odasının önünde durup son kez yardım istedim Tanrı'dan. Anahtarı kapıya geçirmeden evvel, kapının üstündeki kilitleri açtım. Ardından anahtarı geçirdim deliğe. Kapı usulca açılırken vücudum karıncalanmaya başladı. Sesimden beni tanınamaması için, çenemi kapalı tutmam gerekiyordu. Ancak onun kokusu, daha kapı aralandığı an burnuma dolunca bunun benim için ne kadar güç olduğunu fark ettim.

Sedyenin üstündeki zayıf bedeni, makyajsız olduğu için ilk defa gördüğüm yüz çizgileri bile ona acımamı sağlamadı. Çünkü o sedye ve onun çirkin yüzü, daha ilk saniyede, onun bana yaşattıklarını zihnimde canlandırdı.

Kelepçelerini çözerken sıçrayarak uyandı. Parmağını görünen dudaklarıma usulca bastırıp susmasını söyledim. Elimdeki kâğıdı ona uzatıp bir adım geri çekildim. Kâğıtta yazanları korkuyla okudu. Anladığını belli eder gibi hızla başını salladı. Elimdeki kelepçeyi tekrar ona doğru fırlattım. Kemal'den gördüğüm şey, bir canavarın asla iyi birine dönüş-

meyeceğiydi ve hataya düşmek istemiyordum. Ellerimi havaya kaldırıp kelepçeleri bileklerini geçirmesini işaret ettim. Birkaç saniye öylece durup, "Beni kandırmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Beni başka bir yere götürüp işkence çekirtmeyeceğinizi nereden bileceğim?"

Konuşmamak için dişlerimi sıktım. Kapıyı açıp küçük aralıktan çıkacakmışım gibi yaptım. O an, her türlü riski göze alacağı her halinden belli olan Hale hemen, "Tamam tamam," dedi ve kelepçeyi bileklerine geçirdi. "Yeter ki şuradan çıkayım," dedi ağlamaklı bir sesle. Ağlayışı midemi bulandıracağı için, hızlı hareket etsin diye onu elimle yanıma çağırdım. Korkarak, yavaş adımlarla kapıya yaklaşırken, kolunu tutup sıktım ve önüme düşmesi için onu kapının dışına itirdim.

Hızlı adımlarla yürümeye çalışıyordu ancak adımları birbirine karışıyor ve yalpalıyordu. Uzun süredir yürümediği belliydi. Her ne kadar onun oradan çıkması için uğraşsam da o halini görünce düşündüğüm kadar üzülmедim. Ama doğru olanın, yaptığım şey olduğunu bildiğim için bunun üstünde durmadım.

Dış kapıdan çıkmadan önce onu elimle durdurup cebimdeki bez parçasını çıkardım. "Sakın bana zarar verme," dedi görür görmez. "Yalvarırım."

Ona doğru yaklaşırken birden ağlamaya başladı. Bezle hızla gözünü kapatıp kapıdan dışarı ittim. Sesimi değiştirmeye çalışarak, "Yürü," dedim.

Kafasını *tamam* der gibi sallayıp korka korka yürümeye başladı. Yapmaya çalıştığım şey, o evi tekrar bulamamasıydı. Bir müddet öylece yürüdük. İçimden, yol boyu ona küftettim. Bana zarar vermiş korkunç biriydi o. Ancak dışım sessizdi ve ona yardımcı oluyordu.

Özgür'ün cehennem evi arkamızda giderek küçüldüğünde Hale'yi durdurup gözündeki bezi çıkardım. Sesimi becerebildiğim kadar boğuk çıkararak, "Arkana bakmadan koş," dedim ve sırtına vurarak itirdim onu. Hale o an, tüm gücüyle koşmaya başladı. Orada durup yok olmasını izlemek istedim. Benden

epey uzağa ilerleyince arkasını döndü. "Sizi mahvedeceğim!" diye bağırdı. "Bu evi unutmamın imkânı yok!"

Ona güvenmekle hata ettiğimi anladığım an ona doğru koşmaya başladım. Benim koştuğumu görünce panikle daha da hızlandı. Onu yakaladığımda ne yapacağımı bilmeden son sürat koştum.

Sonra birden durdum.

"Umarım ölümün kendi elinden olur," dedim kendi kendime. Özgür'den farkım, bunun için uğraşmayıp bunu sadece dilemekti. Bu da, benim şahsi ikiyüzlülüğümdü. O gün defalarca hissettiğim ikiyüzlülüğüm...

Arkamı dönüp tekrar Özgür'ün yanına dönmek için yürümeye başladım. Hale'nin öyle تنها bir yerden insanların bulunduğu bir yere koşarak ulaşması saatlerini alırdı. O sürede, yapmam gereken son şeyi de yapmam gerekiyordu. Kafamdaki kar maskesini çıkarıp yere attım ve adımlarımı hızlandırdım. Ancak birkaç adım atmıştım ki geri dönüp kar maskesini geri aldım. Geride benim izimi taşıyan hiçbir şey kalmamıştı diye...

Koşar adım o korkunç yere geri dönerken sırtımdan aşağı soğuk terler dökülüyordu. Yapamayacağımı sandığım birçok şey yapmıştım. İçimde birçok şeyin savaşını vermiştim. Ve artık, bu oyunu bitirecek son hamlem için güç bulmalıydım kendimde.

Yol boyu o gücü bulmak için uğraşıp didindim.

Ve o gücü yine, en güçsüz yanımda buldum.

Özgür'de...

Ona olan hastalıklı bağım, öyle güçlüydü ki... En güçsüz yanımda ne kadar güçlü olduğunu o an anladım.

Bina giderek tekrar resme giriyor, aklım giderek daha da yerine geliyordu.

Derin bir nefes alıp beynimdeki o uğultunun geçmesi için dua ettim. Çünkü o uğultuyu her duyduğumda kendimi ölecek gibi hissediyordum.

Binaya ulaştığımda son kez baktım oraya. Dışarıdan gören biri içeride dönenleri tahmin bile edemezdi. Ben bile sonunu tam olarak kestiremiyordum.

İçeri girdiğimde Özgür yerde oturmuş, karşısındaki boş duvarı izliyordu. Ona hiçbir şey demeden, diğer duvardaki monitörlere baktım. Hepsini kapatmıştı. İçten içe onun için endişelensem de son kalan işimi hızlıca halledebilmek için masasındaki çekmeceleri açıp Kemal'in adamının olduğu odanın anahtarına bakındım. Ama yoktu.

Hâlâ bana dönüp bakmayan Özgür'ün yanına gittim ve tam karşısına oturdum. Gözlerini gözlerime diktiği an, soğukkanlı davranmaya çalışarak, "Diğer adamın anahtarı nerede?" diye sordum.

Dudakları şeyrani bir gülümseme için yukarı kıvrılır gibiydi. Ancak tam gülümsemeden durdu. "O anahtar senin bir işine yaramaz," dedi sert bir tonla.

"Nedenmiş o?"

Gözlerini açıp, "Çünkü o öldü," dedi.

Nefesimi tuttum. Ona ağzıma geleni söyleyip işleri bozmak için birkaç saniye öylece bekledim. Birbirinden ayırmakta zorlandığım dudaklarımı aralamayı başardığımda sakince, "Ne zaman?" diye sordum.

"Az önce," dedi hayrete düştüğüm bir rahatlıkla. "Yemek saati geçmişti ve ben yemeğini bu defa plastik poşetin içinde yolladım," dedi. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp alay eder gibi gülümsedi. "Yemeğini bile yemeden, poşeti kafasına geçirdi ve nefessiz kaldı."

Yüzünü kendimden uzaklaştırmak için ittirdim. "Yalan söylüyorsun," dedim, söylediğine değil, söyleme şekline inanamayarak. "Yalan!"

Yüzüne karşı bağırmam onu birden ciddileştirdi. "Doğruyu söylüyorum," dedi sertçe. "Hale senin meselendi ve her şeyi

riske atarak onu buradan çıkarmana ses etmedim. Ancak o adam..." dedi. Gözlerini bir saniye bile kırpmadan konuşuyordu. "O adamın ne yaptığını gören sen değil, bendim. Ve onu salmana izin veremezdim. Üzgünüm Yosun."

"Anladım..." dedim başımı usulca sallayıp. Kendi kendime sayıklar gibi, "Yani şu an burada sen, ben ve Kemal kaldık," dedim. "Tabii hâlâ ölmediyse."

"Ölmedi," dedi. "Kan kaybından yavaş yavaş ölecek... Ama şu an nefes aldığına eminim."

O an neden öyle davranıyordu bilmiyorum ama, delirmiş gibi konuşuyordu. "Haklıydın. Sen cezalandırılmayı hak ediyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve sana cezanı vereceğim."

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi, "Teşekkür ederim," deyip yanında duran çantayı bana fırlattı. "Her şeyi düşündüm. Katil gibi görünmemen için her şey hazır..." Hangi acısını dindirmek için içtiğini bilmediğim içkisinden bir yudum aldı. "Buradaki intikam hikâyem ve sonrasında intihar edişim..." dedi usulca. "Öyle görünecek her şey." Derin bir nefes alıp ona hayretler içinde bakan bana döndü. "İşin bittikten sonra defterde yazanları iyice oku. Orada her şey detaylarıyla yazıyor."

"Ne zamandır hazır bunlar?" dedim çantadaki defteri çıkarıp. "Ne zamandır planlıyorsun bunu?"

Cevap vermedi. Çantaya elimi daldırıp içindeki silahı çıkardım. Silahı ona doğrultup, "Neden bu silahı kendi şakaklarına dayamak yerine, benim elime tutuşturuyorsun?" diye sordum. "Neden?"

"Dürtüler..." dedi. Başını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. "Ne olursa olsun, beyninin kontrolü elinde olan biri için kendini öldürmek çok zor. Kendimi öldürmeyi her istediğimde aklıma bu evde olması gereken başka biri daha geliyor. O yüzden, bunu senin yapman lazım."

Tüm vücudum, yaşadıklarımı ve yaşayacaklarımı artık kaldıramıyormuş gibi uyuşmuştu. Tekrar ağlamaya başladım. Haksızlıktı. En başından beri, yaşadığımız her şey haksızlıktı. Elimdeki silaha bakarak, "Yaşamamız lazımdı. Boşa giden

onca yıldan sonra..." dedim. Elimdeki silahın kabzasını tüm gücümle sıktım. "Yaşamamız lazımdı!" Dünyaya gelen birçok insanın sahip olduğu şeyi, nefes alıp insan gibi yaşayabilmeyi sanki ulaşılmaz ve imkânsız bir hayalmiş gibi tekrarlayıp durdum. "Yaşamamız lazımdı Özgür!"

Yanıma gelip silahın üstündeki elimi tuttu. "Sen yaşayacaksın," dedi gözlerime bakıp. "Bu hikâyede ölmesi gereken tek kişi benim."

"Çok saçma. Bizim hikâyemiz başlarken ölmesi gereken bendim. Nasıl oluyor da her defasında sen ölüyorsun?"

"Seni böyle bir şeye mecbur bıraktığım için özür dilerim."

"Son sözlerini özür dileyerek harcama. Ben senin cellatın değilim." Tüm gücümle ittim onu. "Ben senin sevgilininim!" diye haykırdım. "Ben sana hâlâ âşık olan bir kadını!"

En az benim kadar kendini kaybetmiş görünen Özgür, rengi hâlâ kan kırmızı olan gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Seni seviyorum," dedi. "Keşke..." diye başlayacak cümlesini duy-mamak için, titreyen dudaklarına parmağımı bastırdım. "Keşke deme," dedim. "Keşke"lerin geçmediği bir an bu."

Tekrar yanıma sokuldu. Bileklerimden tuttu usulca. Kendisiyle birlikte yere uzanmam için hafifçe ittirdi beni. Sırtımız yere değdiği an, sanki uyumaya hazırlanıyormuşuz gibi, başımı göğsüne koyup parmaklarıyla gözlerimi kapadı. Burnunu boynuma gömüp derin bir nefes çekti içine. Kokumu öldükten sonra da hatırlayabilmek içindi sanki. Ben ölürken tırnaklarımı geçirmiştim derisine. Tırnak diplerimde saklamak istemişim. O ise, ciğerlerine hapsediyordu beni. "Daha önce de kollarında öldüm," diye fısıldadı kulağıma. "Ama düşündüğün gibi lunaparkta değil... Sana âşık olduktan sonra, sonumu bile bile senin kollarında uyurken her gece öldüm ben."

"Keşke birlikte öldüğümüzü bilseydim." Ağlamaktan zor konuşuyordum. "Keşke bunları bana önceden söyleseydin," dedim içimi çeke çeke. "Seninle uyurken, asıl benim nefesim kesiliyor gibi hissediyordum ben. Asıl ben ölüyordum!"

"Güzel sevgilim," dedi elini yanağıma koyup. Yanağıma usulca severken fısıldadı. "Senin ellerinden ölmek şu dünyada istediğim tek şey..." Dudaklarını çok bastırmadan yanağıma değdirdi. "Gördüğüm son yüzün seninki olmasını istiyorum. Tertemiz aklın, benim kirli aklımı yenecek tek şey." Alnını alnıma dayadı. Yanaklarımdaki ellerini usulca sıkıp, "Ölmekten daha kötü olan şey, bir canavara dönüşerek yaşamak..." dedi. "O yüzden, ne olur, beni öldürürken üzülme. İnan, aklım düşünmeyi bıraktığında mutlu olacağım. Kafamdaki sesler susduğunda biraz olsun huzur bulacağım."

"Keşke yaşarken huzur bulmanı sağlayabilseydim."

"Kimse sağlayamazdı bunu Yosun. Elinden bir şey gelmezdi senin," dedi kulağıma usulca öpüp. Ardından dudaklarını öptüğü yerden çekmeyip fısıldayarak konuşmaya devam etti. "Kafamın içinde yaşamak öyle zor ki... Susmasını istediğim seslerin her saniye bana bir şeyler fısıldaması, benim onları durduracak gücümün olmaması... Kendi travmalarımız, beynimizde bir yığın et şeklinde geçmişin cesetleri gibi öylece duruyor. Sonra bir gün geliyor, öyle güçleniyorlarki insana dönüşüyorlar. Ve o insan, birden seni yönetmeye başlıyor. Savaşsan da boşuna... Kimse geçmişini yenemez. Aynı zaman diliminde yaşamadığın bir düşmanı nasıl yenebilirsin ki?"

"Keşke yenilgiyi kabul etmek gibi bir seçeneğin olsaydı."

"Yaşamak en büyük zafer," dedi. "Aslına bakarsan, yenilgiyi kabul ettim."

O konuşma birkaç kelime dahi uzasa, acıdan öleceğimi bildiğimden yattığım yerde hızlıca doğruldum. Ayak ucumdaki çantayı kendime çekip üstündeki defteri elime aldım. "Burada bana yazılmış bir mektup var, değil mi?" diye sordum ona bakmadan. Defteri silkelediğimde içinden bir zarf dizlerimin üstüne düştü. "Son bir şey isteyebilir miyim senden?" diye sordum zarfı elime alıp. "Son mektubunu senin sesinle duymaya çabalasam da pek beceremedim. Bari bu defa, senin sesinden duyasım."

Mektubu ona doğru uzatırken, o da yattığı yerden kalktı. Gözlerine bakıp usulca, "Yapma..." dedi.

Israrla mektubu ona doğru uzatarak, "Oku," diye tekrar ettim.

Titreyen elleriyle sararmış mektup zarfını alırken gözleri hâlâ *bana bunu yaptırma* diye yalvarıyordu. Okumak istemesinin nedeni açıktı. Güçlkle yazdığı o kelimeleri dillendirdiği an pişman olmaktan korkuyordu. Daha da önemlisi, benim vazgeçmemden...

"Özgür, oku lütfen," diye tekrar ettiğimde istemeyerek zarfı açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Mektuptaki ilk kelime "Yosun..." du. Devam etmek istemediğini belli etmek için, kafasını kâğıttan kaldırıp tekrar, "Lütfen..." dedi.

"Devam et," dedim ısrarla. "Senin sesinden duyacağım her kelimeyi."

Benden istediği şeyi yapmam için, buna mecbur olduğunu anladığı an mektubu okumaya başladı. "Kâbuslarında gördüğün şey, benim gerçek dünyamdı," dedi gözüyle satırları takip ederken. "Rüyalar nasıl açıklanır bilmem... Ama bildiğim tek şey, uyuduğunda gördüğün şeyin gerçek oluşu. Sana bunları yazarken nefes alsam da, tıpkı kâbuslarındaki gibi sonunda duman olacak bir bedeni yük olarak taşıyorum üstümde. Seni her defasında bir uçuşuma itiyorum. İttiğim uçurumda, cesetlerle birlikte yatıyorum. Ve sonunda, o cesetlerden biri haline geliyorum. Sen de biliyordun sevgilim nasıl biteceğini... En başından beri..."

Gerisini ezbere biliyormuş gibi, kırmızı gözlerini mektuptan çekip benim gözlerime kenetledi. "Sakin kendini suçlama," diye devam etti mektubu okur gibi. "Bu, benim seçimimdi." Gözlerini tekrar kâğıda çevirdi. "Bu, benim ödemeni gereken bedeldi."

Birkaç nefeslik bir ara verdi. Yutkundu usulca. "Bu defa ben: gerçekten öldükten sonra ağlamamı engellemek için ne yalan söyleyebilirim bilmiyorum. Tekrar, gözündeki kurulukta

olacak mezarım desem inanmazsın, değil mi?" Sanki cevap vereceğimi anlamış gibi, mektuptan kaldırdı başını.

"İnanmam," dedim gözyaşlarım dudaklarıma düşerken, "İnanmam Özgür."

Sanki mektubu yazarken de düşünmüştü bu cevabı vereceğimi. Kâğıda dönüp yazanları okumaya devam etti bana cevap verir gibi. "Ben bile inanmam. O yüzden, yapabileceğim tek şey ağlamaman için sana yalvarmak... Yalvarırım sevgilim, artık ağlama. Seni ağlattığımı bilerek ölmek istemiyorum. Artık bensiz, huzur içinde yaşamamı istiyorum. Bizden çalınan her şey senin olsun istiyorum. Gülmeni, kahkaha atmanı ve yalnızca küçük şeylere üzülebilmenin tadını almanı istiyorum. Otobüsü kaçırdığın için öfkelen, yemeğini beğenmediğin için yüzün düşsün, sadece sevdiğin filmi tek başına izlemek için yalnız kal... Küçük mutlulukların olsun. Büyük mutluluklar, büyük üzüntüleri çekiyor çünkü. Ne zaman mutlu olacak gibi olsan, mutluluğun birinin kirli ayakları altında kaldı çünkü, biliyorum."

Mektubun devamının olduğunu biliyordum. Ancak okumaya devam edecek gücü olmadığını da yüzünden çok net görebiliyordum. Mektubu buruşturup fırlatırken, "Sana mektup yazmaktan nefret ediyorum," dedi. Beni kendine çekti. Sarılmaya doyamıyormuş gibi, sıktı bedenimi saran kollarını. Saçlarımdan öperken, "Neyse ki artık mektuplarda acıların olmayacak," dedi. "Ben hepsini senden alıp gömüldüğüm mezarımda saklayacağım." Gözlerine baktı. Yalvarır gibi, "Ne olur bunu yapmama izin ver," dedi. "Çünkü öldüğümde ben bunu beceremem."

Söz vermedim. Ağzımı açıp tek kelime etmedim. Kollarını da birkaç dakika sessizce durdum. Gözüm, Özgür'ün biraz ilerisindeki konyak şişesine kaydı. "Sigara içmek istiyorum," dedim birden. Bu isteğim onu şaşırtmış gibi duraksadı. Elimle ceplerini yoklarken, beni durdurup kendisi çıkardı sigarayla kibriti. Paketten iki tane sigara çekip kibritle tutuşturdu ikisini de. Sigaralardan birini Özgür'e verdim.

Kendi sigaramdan sağlam bir nefes çekip ayağa fırladım. Elimde tuttuğum sönmüş kibrit çöpünü yere atarken, “Eski-
den yanmış kibrit çöplerini muımların dibine dizedin,” dedim. “Bunu her yaptığında, orasının bir mezarlık olduğunu düşünür-
düm.” Ayağımla, Özgür’ün içi hâlâ dolu konyak şişesini yere
devirdim. İçinden yere düşen birkaç damla beni tatmin etmedi.
Üstümdeki çamurlu montu çıkarıp duvarın en köşesine attım.
Şişeyi yerden alıp içindeki alkolü montun üstüne döktüm.

Özgür, ne yaptığımı anlamış gibi gülümseyerek bana baki-
yordu. Bense kendi kendime sayıklar gibi konuşmaya devam
ediyordum. Cebime sıkıştırdığım kibrit kutusunu çıkarıp için-
den aldığım üç kibrit çöpünü aynı anda tutuşturdum. “Kibrit
çöpü mezarlığı...” dedim gülümseyerek. “Bize benzetirdim ora-
yı. Bizim mezarımıza...” Elimdeki yanan çöpleri, hiç düşünme-
den montun üstüne attım. Mont alev alırken, “Yana yana yaşa,
yanarak öl...” dedim. “Öldükten sonra da yanmaya devam
et...” Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel ola-
madım o an. Arkamı dönüp gülümsemeye zorladım kendimi.
Sakince ayağa kalkan Özgür, bir idam mahkûmu gibi göründü
gözüme. Gözleri gözlerime değdiği an, “Bir gün gerçekleşece-
ğini hiç düşünmemiştim,” dedim.

Duvarın köşesindeki alev büyürken gülümseyerek, “Beni
yakacağını ben de düşünmemiştim,” dedi Özgür. Korktuğu ve
şaşırdığı belliydi ama öyle bir pes edişti ki, onu canlı canlı ya-
kacağımı düşünmesine rağmen hareket dahi etmiyordu.

Ona doğru yaklaşıp, “Hak ettiğin cezayı istemiyor muy-
dun?” diye sordum.

“Senin uygun gördüğün her cezaya hazırım,” dedi. “Ne
olursa olsun...”

O an, hiç beklemediği bir şey yapıp onu tüm gücümle kapı-
dan dışarı ittim. “O zaman cezayı çek!” diye bağırarak kendimi
içeri kilitledim.

“Yosun! Ne yapıyorsun?” diye bağırırken, sırtımı kapıya
yasladım. Özgür deli gibi bağırıyor ve kapıyı yumrukluyordu.
“Aç şu kapıyı!”

Elimi kapıya çarpıp, "Onlar gibi cezalandırılmak istemiyor muydun?" diye bağırdım ağlayarak. "Seni öldürdüğümde cezanı çekmiş mi olacaksın cidden?! Cezan bu Özgür Gencay!" Usulca yere çökerken, "Cezan, en çok korktuğun şey!" diye bağırdım tüm gücümle. "Tıpkı burada tuttuğun insanlara yaptığın gibi en büyük korkunu yaşayacaksın!"

"Yosun! Aç şu kapıyı yalvarırım!" Öyle büyük tekmeler atıyordu ki, sanki arada demir kapı yoktu da sırtımı tekme-liyor gibiydi. O, "Bana bunu yapma!" diye bağırırken, "Yapacağım!" diye bağırarak karşılık verdim. "Seni öldürseydim kendimi cezalandırmış olacaktım sadece!" Giderek büyüyen alevler, usulca yüzümü ısıtırken gözyaşlarım daha hızlı akma-ya başladı yanaklarımdan. "Burada diğer heriflerle birlikte bir kibrit çöpü gibi yanıp kül olacağım!"

Eline ne geçirdiyse onlarla vurmaya başladı kapıya.

"Boşuna uğraşma. Bu kapı ben kül olmadan açılmayacak!" dedim pes etsin diye. Ama duyduğum tek şey boğuk çığlıkla-rıydı. "Şimdi söyle, beğendin mi cezayı Özgür Gencay?! Yine gözünün önünde ölüyorum işte! Pınar gibi ben de senin yü- zünden ölüyorum!"

"Özür dilerim!" diye bağırdı. Tıpkı benim gibi o da ağlıyor- du. Kafamın içindeki uğultu öyle büyümüştü ki Özgür'ün sesi giderek cıızlaşıyordu bana ulaşırken. "Her şey için özür dile- rim, ne olur kendine zarar verme!" diye bağırırken, sağlam bir yumruk daha geçirdi kapıya. "Bunu bir kez daha yaşayamam!"

"Keşke benim de seninle aynı düşündüğümü başta anlasy- din. Seni öldürebileceğime inanman en büyük hatandı!"

Özgür'ün sesi o an kesilmiş miydi yoksa ben iyice sağır mı olmuştum beynimdeki uğultu yüzünden, bilmiyorum. Ama zihnimdeki o korkunç uğultuyu ve giderek büyüyen ateşin se- sini duyuyordum yalnızca. "Şu an deli gibi korkuyorum Öz- gür," dedim kendi kendime. Kendi ellerimle tutuşturduğum ateş, daha küçükken beni deli gibi korkutuyordu. "Yanmak- tan korkuyorum," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Sana son anlarımda yalan söylemeyeceğim. Kahramanlık yapıp senin

için kendimi feda ediyorum demeyeceğim!" Elimi yere çarpıp, "Korkuyorum!" diye çığlık attım.

Kapıya dayadığım sırtım, öyle bir acıdı ki elimi tüm gücümle yere vurup çığlık attım. Kapının açıldığını Özgür üzerime montunu örtüp beni kucakladığında anladım. Kendini bana siper edip dışarıya attı bizi. Birkaç adım ilerlemişti ki kulaklarım odadaki bir şeyin patlamasıyla zonklamaya başladı. Gözlerimi açıp Özgür'ün kucağında hızla ateşten kaçarken arkamıza baktım. Özgür'ün koşuşunun etkisiyle sallanan bedenim, odadan püsküren ateşten birkaç saniyeyle kurtulduğumu anladığım an taş kesildi. O an, tüm sesler durdu. Dünya yavaşladı. O anki birkaç saniye, aylar gibi gelmeye başladı.

Özgür koşarken dengede güçlükle durduğu için duvarlara vura vura ilerliyordu. Özgür'ün tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Ya da ben öyle bir titriyordum ki, öyle sanıyordum.

Merdivenlere doğru koşarken, "Sıkı tutun bana," dedi. Merdivenleri ikiye üçer atlayarak aşağı inmeye çalışırken az kalsın düşecekti. Ben kucağındayken duvara çarptı. Ancak içine düştüğümüz durum öyle kötüydü ki, kemiklerim kırılacak kadar acısa da canım ikimizin de umurunda olmadı.

Düzlüğe çıkar çıkmaz, önümüzde daha önce görmediğim bir kapı belirdi. Beni gücü tükeniyormuş gibi, titreyen kollarıyla son bir gayret düzgünce kucaklayıp o kapıya doğru koştu. Kapıdan çıktığımızda, binanın yavaş yavaş ateşe teslim olmaya başladığını gördüm. Özgür'ün kendi yarattığı cehennem, önünü kucaklıyordu. Başından beri hayaleti duvarların arasında gezen alev, sonunda orayı yavaş yavaş gerçek bir cehenneme çeviriyordu...

Özgür becerebildiği kadar uzaklaştırdı bizi alevlerden. Gücünün tükendiği yerde, beni yere bırakıp yanıma uzandı. Aldığı kesik kesik nefeslere, evden çıkan kirli duman karışıyordu. Tıpkı benim gibi o da titriyordu.

"Çok korktum..." dedi öksürerek. "Öleceksin diye çok korktum."

"Cezan buydu. Bu korku..." Güçlükle doğrulup yerde acılar içinde kıvranan  zg r'e sarıldım. " imdi cezayı çektin i te," diyerek kafamı kaldırıp yangına baktım. Ev giderek kırmızıya dönerken,  zg r' n kulağına, "Bu yangın, yaptığın her şeyin kanıtını silecek!" diye fısıldadım.

"Hiçbir şey yaptıklarımın izini silemez," dedi. Parmağını alnına vurup, "Ne buradan..." dedi. Sonra benim göğsümün soluna vurdu. "Ne buradan..." Sonra yanan binayı gösterdi. "Ne de buradan..."

"Elimden gelen bu..." Gözümden akan ya lar  zg r' n yüzüne d  y yordu. "Her şeyi toparlayabilmek için aklımın yettiği tek şey buydu," dedim çaresizce.

"Seni seviyorum." Dudaklarıma küçük bir  p   k kondurdu. "Seni çok seviyorum Yosun."

Duman kirli bir dalga gibi bizi yutmaya ba larken, "Ben de seni seviyorum," dedim. "Ne olursa olsun, düzgün yapabildiğim tek şey seni sevmek..."

"Bana söz ver, bana ne olursa olsun kendinden vazge meyeceksin. Tamam mı?"

"Ne olacak sana  zg r?" dedim korkarak.

Elimi sımsıkı tuttu. "Söz ver," dedi ısrarla. "Sen inatçı bir yosunsun. Tıpkı bana tutunduğun gibi, hayatına da tutun. Tamam mı?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtığımda iğrenç duman i ime doldu. "Neden böyle konu uyorsun  zg r?" diye sordum.

Özgür elimi tuttu. Hiçbir şey söylemeden, ateş rengine dönen gözleriyle gözlerime baktı. O an, duman tekrar ağzıma tıkanan gri bir bez parçası gibi s yleyeceklerime engel oldu. Ciğerlerim yerinden  ıkacakmı  gibi öksürürken beynimdeki geçmek bilmez uğultuya siren sesleri karı tı.

Etrafımızı saran polis arabalarının sirenleri...

Kitabın sonu, kitabın içinde kaldı.
Artık kimse, buradan kaçamayacak.

Onlar da....

Siz de...